

ДЖУДИТ КРАНЦ ЩЕ ПРЕВЗЕМА МАНХАТЪН

Част 1 от „Ще превзема Манхатън“

Превод от английски: Илиана Нонова, 1992

chitanka.info

1.

С типичното си нетърпение и вечното си незачитане на нормите Макси Амбървил скочи от седалката на спирация „Конкорд“ и изфуча по тясната пътека към предния изход. Спътниците ѝ седяха със сдържаното спокойствие на хора, заплатили двойна цена за първа класа от Париж до Ню Йорк, които следователно нямаше защо да бързат. Докато прелиташе покрай тях, няколко чифта вежди елегантно се повдигнаха при вида на непростимо хубавото момиче, втурнало се така непристойно.

— Какво се бавят толкова? — обърна се Макси към стюардесата.

— Още не сме пристигнали, мадам.

— Не сме пристигнали ли? Разбира се, че сме пристигнали. По дяволите! Мотаят се повече на земята, отколкото във въздуха — сопна се Макси и цялото ѝ същество, преливащо от енергия и решителност, изрази неодобрение към „Ер Франс“.

— Ако обичате, мадам, седнете на мястото си.

— Няма, по дяволите! Бързам! — Макси стоеше като закована, обути в ниските ботуши; носеше ги при пътуване. Късата ѝ тъмна коса стърчеше в различни посоки и покриваше челото с гъст бретон, който падаше върху възмутеното ѝ лице. Можеше да удари в земята цяла стая с хубавици, защото нещо в нея правеше обикновената красота не само неуместна, но и безинтересна. На убитата дневна светлина в самолета тя бе озарена от вълнение, сякаш отиваше на бал. Макси носеше старо, силно прилепнало велурено сако с цвят на коняк, изтъркани джинси, напъхани в ботушите, и чанта, праметната през рамо като патрондаш. Издихвайки нервно бретона си назад, тя откри ослепително белия кичур коса; имаше го по рождение.

Конкордът изсвистя и спря окончателно. Стюардесата с пренебрежение изгледа Макси, която изтопурка през изхода, преди вратата да се отвори окончателно, поклащайки американския паспорт в ръка.

Макси спря до най-близкото гише и пхна паспорта на служителя. Той вяло отвори на страницата със снимката, но после втренчи поглед.

— Макси Ема Амбървил?

— Точно така. Нали е ужасна тая снимка? Вижте, бързам. Ударете един печат и да тръгвам.

Служителят я погледна уклончиво. Спокойно натисна няколко клавиша на компютъра.

— Коя е — попита той накрая — Максим Ема Амбървил Чиприани Брейди Къркгордън?

— Знам. Знам. Неудобно име. Но не е противозаконно.

— Искам само да знам, мис, защо в паспорта ви не фигурира пълното ви име?

— Старият ми паспорт изтече през лятото и аз го поднових в парижкото ни посолство. Виждате, че е нов.

— Законно ли променихте името си?

— Законно ли? — обиди се Макси. — Всичките ми разводи бяха съвършено законни. Предпочетох моминското си име и затова го възстанових. Или искате да ви разкажа историята на моя живот? Тогава всички от този проклет самолет ще ме изпреварят. Сега ще трябва да вися и на митницата.

— Багажът още не е свален от самолета — разумно отбеляза мъжът.

— Точно там е работата. *Нямам* багаж. И ако не бяхме обсъждали моето бурно минало, вече щях да съм в таксито. О, по дяволите, по дяволите! — негодуваше тя с бурна ярост.

Служителят продължи да преглежда паспорта. Снимката не успяваше да предаде нейното магнетично излъчване и макар да бе свикнал с лоши фотографии, нито за миг не бе убеден, че снимката е истинска. Виждаше се преди всичко един бретон, една неестествена усмивка, а жената, която стоеше пред него разгневена, с разрошена коса като перата на разлютена птица, излъчваше самоувереност и дързост, които го накараха да я забележи, сякаш точно под носа му бе лумнал пожар. А и тя изглеждаше твърде млада, за да има повече от един съпруг, да не говорим трима, независимо че рождената дата бе отпреди двадесет и девет години.

Служителят с неохота удари върху паспорта датата 15 август 1984 и ѝ го върна, но след като написа нещо нечетливо на гърба на митническата декларация.

Движейки се с ловкостта на коренячка нийоркчанка, Макси просна чантата си на масата за проверка и се огледа за митничаря. В този ранен час всички се бяха събрали в един ъгъл и допиваха кафето си, без особено желание да започнат работа. Няколко човека забелязаха Макси почти едновременно и набързо захвърлиха чашите. Един от тях, млад червенокос мъж, изскочи от групата.

— Какво си се разбързал, О'Кейси? — хвана го друг митничар за ръката.

— Кой бърза? — попита той, като се отскубна. — Това е моето гълъбче — после се запъти бързо към Макси, изпреварвайки най-близко стоящия до него с няколко крачки. — Добре дошла в Ню Йорк. Графиня Къркгордън, ако не ме лъжат очите.

— Стига с тия глупости, О'Кейси. Знаете, че заряхах горкия Лади много отдавна — Макси го изглежда неспокойно, с ръце на кръста. Ама че късмет пак да попадне на този нахален луничав смотаняк Джоузеф О'Кейси, който се мислеше за Шерлок Холмс. Трябва да издадат закон срещу такива служители; само се заяждат с порядъчните граждани.

— Как можах да забравя? — учуди се той. — Разведохте се точно преди да дойдете тук с цял гардероб от „Сен Лоран“. Не ви бива за шивачка, мис Амбървил. Етикетите на „Сакс“ бяха много непрофесионално пришити. Разберете, че изучаваме европейските модни линии още щом се появят първите фотографии.

— Браво на вас, О'Кейси — Макси кимна тържествено в знак на одобрение. — Ще го запомня. Междувременно ще ми направите ли услугата да прегледате чантата ми. Днес ужасно бързам.

— Последния път, когато бързахте, ставаше дума за двадесет опаковки парфюм „Шалимар“, от този по двеста долара парчето, а преди това новото „Патек Поло“, онова, дето го носехте на видно място на китката, без съмнение мислейки за историята с откраднатото писмо^[1]. Беше инкрустирано със злато и струваше не по-малко от осемнадесет хиляди долара. А пък неотдавна имахме малък проблем да си спомним за едно палто от норки, боядисано в розово, за което ми казахте, че е купено от битпазар в Милано за не повече от триста долара. Петнадесет хиляди долара, ако не ме лъже паметта — ухили се

той доволно. Какво по-добро от способността да се помнят подробности.

— Парфюмът беше за подарък — възрази Макси. — За приятелка. Аз не използвам парфюм.

— Можете да включите подарък. Така пише в декларацията.

Макси го погледна. Никаква милост не се четеше в тези ирландски очи. Смееха се, добре, но не и безобидно.

— Окей — съгласи се тя. — Вие сте абсолютно прав. Аз съм контрабандист. Рецидивист. Винаги съм била такава и вероятно винаги ще бъда. Не знам защо го правя и искам да спра. Но това е невроза. Аз съм болна. Имам нужда от помощ. Веднага, щом ми се удаде възможност. Ала кълна ви се, този път — точно този път — не нося нищо със себе си. Тук съм по работа и трябва да се добера бързо до града. Трябваше вече да съм там, за бога. Прегледайте ми чантата и да тръгвам — смени тя тона и то погледна умолително. — Моля ви.

О'Кейси я изгледа напрегнато. Беше толкова красива, че той усети как дори палците на краката му заиграват в обувките само като вдигнеше очи. Що се отнасяше до останалото, тъй като митничарите разбираха езика на тялото, този път нищо не я издаваше. Бог знае какво носеше, за да си седи тъй невинно.

— Не мога да сторя това, мис Амбървил — поклати той съчувствено глава. — В паспортния отдел имат ваше досие, пише на самата декларация, и няма начин да ви пусна просто така. Ще направим проверка на тялото.

— Поне прегледайте чантата ми, по дяволите!

— Очевидно в чантата няма нищо. Каквото и да е, трябва да е у вас — отговори О'Кейси. — Ще се наложи да почакате, докато на смяна застъпи жена. Ще пристигне след час-два и имате думата ми, че вие ще сте първа.

— Проверка на тялото? Не говорите сериозно — извика Макси с нескрито учудване. Двадесет и девет години живот, през които постъпваше както си искаше, бяха й създали убеждението, че обикновените правила не се отнасят за нея. И никой не може да направи нещо без нейно позволение. Никой. Никога!

— Говоря съвсем сериозно — леко се усмихна О'Кейси.

Макси го погледна недоверчиво. Наистина говореше сериозно, негодникът му с негодник. Но всеки си има цена, дори и Джоузеф

О'Кейси.

— Джо — въздъхна тя дълбоко, — познаваме се от години, нали така? Никога не съм била лоша гражданка, нали? Хазната на Съединените щати става по-богата от моите глоби, отколкото ако само си плащам митото, права ли съм?

— Това ви казвам и аз всеки път, щом ви хвана, но вие не щете и да чуете.

— Никога не съм внасяла наркотици или непастъоризирано сирене, нито пък салам, предизвикващ инфекции. Джо, да се споразумеем! — гласът ѝ омекна и зазвуча съзаклятнически.

— Не взимам подкупи — отсече той.

— Знам. Много добре знам. Но това си е твой проблем. Ти си невротично честен. Не, предлагам сделка.

— Какви ми ги разправяте, мис Амбървил?

— Казвай ми Макси. Предлагам недвусмислено честно отдаване на тяло в замяна на никому ненужната проверка на тяло.

— Тяло? — повтори митничарят слисан, макар да разбра ясно за какво става дума, и дори самата възможност за такъв дар го накара да забрави униформата си.

— Тялото, моето собствено. Без мито, топло, гостоприемно, за теб, Джо О'Кейси — Макси небрежно поглаждаше ръката му с върха на пръстите си, без да сваля очи от него. Хвърли му погледа, създаден от Клеопатра, но усъвършенстван от Макси.

Мъжът се изчерви дълбоко и на нея ѝ се стори, че луничките му изчезнаха.

— Довечера в осем в „Пи Джей Кларк“? — уточни небрежно тя.

Той кимна безмълвно. Замислено драсна едно кръстче върху чантата и я пусна да мине.

— Винаги съм точна — Макси нарами чантата си и хукна. — Така че не ме карай да чакам.

Две минути по-късно тя се отпусна на задната седалка на синята лимузина, която я очакваше и чийто шофьор, Ели Франк, беше известен като най-опитния в града. Излишно бе да му казва да бърза, защото нищо на колела не можеше да задмине Ели, освен пътната полиция, а той бе достатъчно хитър да не попада в капана ѝ.

Поглеждайки към часовника, Макси разбра, че въпреки непоносимата мудност, с която протичаха всички самолетни и

митнически формалности, тя щеше да пристигне навреме. Вчера сутринта беше все още в Британи и правеше бани с топла морска вода, когато телефонира брат ѝ Тоби и заръча незабавно да се върне в Ню Йорк за някакво неочаквано заседание на управителния съвет на Издателска къща „Амбървил“.

Баща им, Захари Амбървил, основател на „Амбървил пъбликейшънс“, бе загинал при нещастен случай преди малко повече от година. Компанията, която бе оставил, бе един от гигантите на американския издателски бизнес и събранията на управителния съвет по правило се планираха предварително.

— Това бързане ме притеснява, Златокоске — бе казал Тоби. — Надушвам неприятности. Научих за заседанието съвсем случайно. Защо стана така, че не ни се обадиха? Ще успееш ли да дойдеш за толкова кратко време?

— Безусловно. Само си изплаквам солта, взимам самолета за Париж, преспивам, а после хващам конкорда, докато вие в Ню Йорк още сладичко си нанкате. Няма проблеми — отговори тя. И наистина, ако не бе тази засечка с О'Кейси, щеше да пристигне дори много по-рано, а не просто навреме.

Макар денят да бе хладен за края на август, едва сега, след приземяването на самолета, Макси почувства, че времето се стопля с всяка минута. Свали сакото си и усети, че нещо я бодеше под колана на джинсите. С учуден поглед измъкна фина платинена верижка, която бе сложила там преди повече от шест часа в любимия си апартамент в парижкия „Риц“. На нея се поклащаше огромна черна перла, инкрустирана с два диаманта. „Е, слава богу“, помисли си Макси, като я закачи на шията си. Тя представляваше превъзходен барок, разточително пищен, безобразно очебиен.

Как може да забрави за нея! Е, спестената пара е заработена пара, злорадстваше тя с победоносното задоволство на човек, спечелил игра на монопол чрез измама.

[1] „Откраднатото писмо“ — разказ с криминален сюжет от Едгар Алан По. — Б.р. ↑

2.

Ели закова пред входа на „Амбървил Билдинг“, на ъгъла на „54-та“ и „Медисън авеню“. Макси не го изчака да отвори вратата. Взряна отново в часовника, тя изскочи от лимузината и пресече високото стъкло преддверие на сградата, без да поглежда към десетките дървета, всяко от които струваше колкото малка кола, нито към стотиците саксии с орхидеи и папрати. Ботаниката не занимаваше мислите на Макси, докато се изкачваше с експресния асансьор към заседателната зала на империята, чиито основи баща ѝ бе положил през 1947 година с едно малко търговско списание. Блъсна тежките врати, спря и с ръце на кръста, както обикновено заставаеше, откакто се беше научила да стои права, започна да изучава присъстващите. Доста често светът ѝ поднасяше нещо не по вкуса.

— *Защо сме тук?* — изстреля тя към групата от редактори, издатели, търговски директори. Последваха изненадани възгласи и поздравии. Но и те знаеха колкото нея. Много от тях бяха прекъснали летните си отпуски и бяха дотърчали за заседанието. С тази разлика, че те бяха свикани официално, докато тя разбра съвсем случайно. Макси бе отсъствала от много заседания, на които формално я канеха, но сега бе направо нечувано да не бъде уведомена. Слаб, изискан мъж с побелели коси се отдели от останалите и се приближи до нея.

— *Павка!* — извика радостно Макси, прегръщайки Павка Майер, художествен директор на десетте списания на Амбървил. — *Какво става? Къде са майка и Тоби?*

— *Знам ли? Никак не си падам по спешни пътувания от Санта Фе, да не говорим за пропуснатата снощи опера. Майка ти я няма още.*

Павка познаваше и обичаше Макси от деня на раждането ѝ и разбираше, че нейният сложен живот бе посветен на една-едничка цел — да получи най-голямото удоволствие на земята. Тя израсна пред очите му и му напомняше на златотърсач, който трескаво се мести от място на място, намирайки ту една-две буци скъпоценна руда, ту нищо неструващи камъчета, но неуморно търсеше жилката самородно злато

— чистото развлечение, което — според него — все още не бе успяла да открие. Но тя вярваше, че то съществува, а Павка Майер бе убеден, че ако някой въобще го открие, това ще е Макси.

— Намирам го за странно — измърмори Макси.

— Аз също. Но я ми кажи, как прекара лятото, малко момиче?

— Ами както обикновено. Разбивах сърца, вършех щуротии, карах с превишена скорост, знаеш това, скъпи Павка. Обичайните ми играчки, къде печеля, къде губя, нищо сериозно.

Павка я огледа с очите на опитен художествен директор. Макар добре да я познаваше, всеки път се удивяваше от самото ѝ присъствие, защото тя изглеждаше много по-реална от останалите. Беше средна на ръст, около метър шестдесет и седем, и добре сложеното тяло не заемаше много място, но изпълваше пространството с хипнотизиращо излъчване. Макси притежаваше формите на красива куртизанка, с тънко кръстче, прекрасен бюст и излети бедра, но без да изглежда сладострастна. Мъжествената, завоевателна походка само ѝ придаваше по-голяма женственост. Изключителните ѝ, зелени като нефрит очи, живи и искрящи, оставаха непомрачени, от каквато и да е неприятност.

Павка знаеше, че няма снимка, която да успее да улови магията на Макси, защото тя не притежаваше безмилостната конструкция, необходима за фотомоделите. Но на него не му омръзваше да съзерцава черните прави вежди, винаги повдигнати в лека изненада над дяволития втрещен поглед. Малкият нос би бил класически, ако не беше вирнат точно на върха. Белият кичур я правеше вечно разрошена, а от контраста късата гъста коса изглеждаше още по-тъмна. За Павка устата ѝ беше най-подкупващото в нея. Долната устна нежно се разливаше в тънка усмивка, а горната бе извита като лък с малка бенка от лявата страна. Уста на родена вълшебница, преценяваше той като добър познавач на жените, сред които бе жънал успехи повече от петдесет години.

Павка продължаваше да се възхищава на Макси, когато вратата се отвори и в заседателната зала влезе Тоби Амбървил. Макси се втурна към него.

— Тоби! — извика нежно тя, а брат ѝ разтвори ръце и я придърпа към себе си. В продължение на една тиха и дълга минута тя остана вкопчена в него, като повдигна лице към наведената му глава, така че да си потъркат носовете. — Какво става, Тоби? — прошепна.

— Не знам. Не успях да се свържа с майка през последните няколко дни. Странно е, но мисля, че скоро ще разберем. Изглеждаш върховно, скъпа — добави той, като я пусна.

— И кой го казва? — прошепна Макси.

— Аз. Надушвам го в косата ти. Бузите ти са загорели от високопланинско слънце, а не от Саутхамптън. Напълняла си със стотина грама тук, на дупето. Много приятно — той я бутна настрани и продължи напред, а Макси го проследи с поглед. Тоби бе големият ѝ брат и я разбираше по-добре от всеки друг само с едно докосване или няколко нежно изречени думи.

Тоби Амбървил бе висок, неуморим, млад, тридесет и една годишен мъж, чиято вгълбеност го правеше много по-възрастен. На пръв поглед те не си приличаха, но имаха нещо общо в начина, по който изпълваха пространството. Устните на Тоби бяха нежни и сочни — пълна противоположност на брадичката, която излъчваше твърда решителност, смущаваща хората, независимо от гръмкия му звънлив смях. Около тъмнокехлибарените му очи бяха започнали да се появяват бръчици; за непознатия те биха били знак, че е вероятно късоглед и често примижава, но от суетност отказва да сложи очила.

Макси го проследи с поглед. Той вървеше напред леко и уверено. Седна на стола, който баща им му бе определил, като навърши двадесет години, и който заемаше все по-рядко поради напредване на болестта ретинитис пигментоза, влошаваща зрението му с всеки изминат ден. Дали то е все още относително стабилно, мислеше си Макси. Никак не бе лесно да се разбере какво точно вижда Тоби, тъй като особеното на тази болест се състоеше в непрекъснатата променливост на остротата на зрението му в зависимост от условията. Разстоянието, ъгълът, яркостта на светлината се отразяваха на това влудяващо непостоянство, така че понякога настъпваха моменти на остро зрение, които правеха връщането към състояние на полуслепота още по-непоносимо. Но той се е примирил и го понася, колкото може, мислеше Макси, докато го слушаше да поздравява присъстващите, разпознавайки ги мигновено по гласовете. За миг Макси забрави защо беше дошла в тази зала и потъна в съзерцание на брат си.

— Максим — името бе изречено със звънлив глас, в който се долавяше британски акцент, и сепна Макси. Гласът на майка ѝ беше единственият на този свят; можеше да я накара да подскочи, макар че

тя никога не го бе повишавала, за да заповяда, да моли, камо ли пък да изрази гняв. Но този глас притежаваше такава увереност и дълбочина, такъв хладен чар, че получаваше всичко или почти всичко, което притежателят му бе пожелавал. Макси се обърна да поздрави майка си.

— Кога пристигна, Максим? — не успя да скрие изненадата си Лили Амбървил. — Мислех, че си на ски в Перу. Или беше Чили? — тя пооправи кичурите на Макси, познат гальовен жест, показващ вечното неодобрение от начина, по който дъщеря ѝ си правеше косата. Макси се подразни, но не реагира. От години бе престанала. „Защо, чудеше се тя, никой друг не ме кара да се чувствам грозна, освен собствената ми майка?“

Лили Амбървил, прекарала последните тридесет години в атмосфера на почит и уважение, отдавано на малко от богатите и влиятелни красавици, прегърна дъщеря си с кралско достойнство, прегръдка, която Макси прие както винаги със смесено чувство на негодувание и копнеж.

— Здравей, майко. Изглеждаш страхотно — каза тя искрено.

— Добре би било да ни известиш, че се прибираш — отвърна Лили, без да обръща внимание на комплимента.

Малко е нервна, помисли си Макси, макар подобно определение да не прилягаше на Лили. Нервна и напрегната.

— Мисля, че има някакво недоразумение, майко. Никой не ми каза за днешното заседание. Нямахте и да знам, ако не беше Тоби.

— Вероятно не са могли да се свържат с теб. Но не е ли по-добре да седнем? — Лили се отдалечи, оставяйки Макси до вратата. Павка Майер се приближи до нея.

— Седни до мен, дявол такъв. Не ми се удава често тази възможност.

— Дявол ли? Не сме се виждали само два месеца — засмя се Макси в знак на протест. — Може пък да съм се променила.

— Дявол — настоя Павка, а тя го последва в залата. Как иначе можеше да опише самата ѝ същност — жизнена, хитра, любопитна, забъркваща всякакви бели.

— Да се промени? Моята Макси? — учуди се той. — Да не би да се опитваш да ме убедиш, че тази изумителна черна перла е подарък от седемте джуджета, задето Снежанка е била невинна и недосегаема?

— Е, само едно, и то си беше съвсем нормално на ръст — дори не се изчерви Макси и отново напъха в блузата забравената перла. Определено не можеше да се носи денем. Преди да седне до Павка, някой здраво я стисна за рамото. Тя се обърна и усмивката ѝ застина. Чичо ѝ, Кътър Дейл Амбървил, по-малкият брат на баща ѝ, се наведе и я целуна по челото.

— Кътър — рече студено Макси, — какво правиш тук?

— Лили ме помоли да дойда. Изненадан съм, че те виждам. Сигурен бях, че си ни зарязала заради далеч по-интересни места. Радвам се, че си у дома, Максим — гласът му бе топъл и приветлив.

— Според тебе къде съм била, Кътър? — направи тя жалък опит да не бъде много груба.

— Всички мислехме, че караш ски в Перу или в Чили. Някъде далеч оттук. Където само хеликоптер може да те открие.

— Затова ли не ми съобщихте за днешното заседание?

— Естествено, мила. Нямаше смисъл да опитваме, не знаехме телефонния ти номер. Радвам се, че не съм бил прав.

— Никога не се поддавай на слухове, Кътър. Тоби знаеше къде съм, ако си бяхте направили труда да попитате. Но очевидно и на него не сте казали нищо. Намирам го за много странно наистина. И освен това дори да съм при амазонките, обичам да държа връзка с цивилизацията — отсече тя.

— Може би просто е станало грешка — усмихна се Кътър Амбървил. Усмивка, която достигаше най-далечните кътчета на младежките му сини очи, усмивка, която го спасяваше от невзрачност, усмивка, която бе толкова широка, че откриваше един крив зъб и превръщаше елегантния му вид на посланик в образ на пристанищен докер. Всичко, постигнато в живота си, дължеше на непреодолимата сила на тази усмивка. Отдавна бе забравил дните в училище, когато я репетираше пред огледалото, опитвайки се да ѝ придаде топлина и искреност, които се плъзгаха от устните към очите чрез недоловими движения на лицевите мускули.

След дълго двадесет и пет годишно отсъствие, прекъсвано от няколко кратки гостувания, от 1981 — вече три години — Кътър Амбървил се бе установил в Манхатън. Беше се променил изненадващо малко през всичкото това време, запазвайки формата си на превъзходен атлет, какъвто беше преди. Русата му все още коса бе

късо подстригана, погледът — безпощадно син, маниерите — винаги безупречни. Беше обезоръжаващо привлекателен и бе завъртял главите на много жени. И все пак в държанието му се долавяше някакъв прикрит умисъл. Изглежда, не изпитваше особена нужда от истински хумор или от хора, които не са му полезни. През целия си живот Захари Амбървил го бе обичал дълбоко.

Кътър продължи да сияе с обезоръжителната си усмивка и да стиска покровителствено рамото ѝ. С рязко движение Макси се отскубна, без да се притеснява, че жестът ѝ би изглеждал груб, и се тръсна на стола до Павка. Кътър, незасегнат, я поглади по косата леко, с ясно изразено доброжелателство, при което тя смръщи нос в досада. „Кой, по дяволите, чудеше се, го домъкна тук?“ Никога не бе присъствал на заседание.

Макси погледна към майка си: с изразителна, плавна, непоклатимо горда стъпка на балерина, каквато навремето е била, тя се приближи до централното място на масата. Лили седна непосредствено до стола, който стоеше празен след смъртта на Захари. Той се различаваше от останалите. Беше поовехтял, охлузен стол и болезнено напомняше на всички в залата за онзи весел, пламенен, предприемчив, земен човек, който си беше отишъл така внезапно.

Не трябва да плача, казваше си ядосано Макси. Всеки път, щом видеше стола на баща си, тя така живо усещаше липсата му, че не успяваше да сдържи сълзите си, макар и да се стараеше. Бог и бе свидетел колко пъти тази година бе плакала за баща си, когото обожаваше, но винаги правеше това насаме. Хората се чувстват неловко пред скръбта на другите, а подобни чувства нямат място в заседателна зала.

Макси затаи дъх, но успя да се овладее. Очите ѝ блестяха, ала не отрониха сълза. Спасена от публичен израз на огромната си скръб, тя се загледа в Кътър, който вървеше след Лили. Ама той къде смята да седне, питаше се. Не бяха сложили допълнителен стол за него. Гледаше и не вярваше на очите си, когато майка ѝ с учудващ, но съвсем ясен жест посочи на Кътър стола, на който не беше сядал никой друг, освен нейния съпруг.

Как можа! Как си позволи да му разреши да седне там, крещеше вътрешният глас на Макси, а сърцето ѝ направо щеше да се пръсне. Точно до нея се чу приглушен звук на недоумение, отронен от устата

на Павка. Това неочаквано действие предизвика смущение сред присъстващите и те размениха скрити учудени погледи. Кътър обаче не им обърна внимание и зае невъзмутимо стола.

Захари Амбървил ръководеше своята компания съвместно с хората, които се бяха събрали тук. След смъртта му неговата вдовица започна да посещава заседанията на управителния съвет; преди, когато мъжът ѝ беше жив, тя не участваше в тях. Сега притежаваше седемдесет процента от контролните акции, останалите тридесет процента се разделяха по равно между Тоби, Макси и по-малкия им брат Джъстин.

Макси, а понякога и Тоби, когато бяха в града, присъстваха на заседанията. Макси обаче никога не бе изразявала мнение, нито бе вземала участие при разискване на някакво решение: не бе чула и майка си да прави това. Редакторите, издателите, търговските директори под ръководството на Павка Майер бяха хората, които продължаваха да движат компанията със същата всеотдайност, вещина и нестихващо усърдие, както бяха работили при Захари.

Настъпи моментна тишина. Тъй като никой не знаеше дневния ред на заседанието, те очакваха Лили Амбървил да го съобщи. Но тя все още мълчеше с поглед, вперен в масата. Макси гледаше като ударена и не можеше да си поеме дъх. Кътър измести назад стола на баща ѝ, облегна се удобно, съвсем удобно, и откри заседанието.

— Мисис Амбървил ме помоли да говоря днес — започна тихо той. — Първо, тя съжалява, че е трябвало да ви повика в града така спешно, но има да ви съобщи някои неща, които смята, че трябва да узнаете колкото се може по-скоро.

— Какво, по дяволите... — пошушна Павка на Макси.

Макси поклати глава, стисна устни и впери поглед в Кътър. Какво бе принудило майка ѝ да го моли той да се обърне към съвета. И защо не говореше тя, а този чужд на всички тук човек, който нямаше никакво право да се бърка в работите на Амбървил пъбликейшънс.

— Мисис Амбървил, както ви е известно, не е правила никакви структурни промени в компанията след неочакваната и трагична смърт на брат ми. Но тя сериозно проучи бъдещето на тази компания, десетте списания и недвижимите имоти. Сега, аз мисля, дойде време да се изправим лице в лице с реалността и да признаем факта, че макар шест от списанията да са водещи в бранша, четири преживяват трудни

моменти — той замълча и отпи глътка вода, а сърцето на Макси заби още по-лудо. Чичо й се дуеше като генерал. Аз *мисля*, бе казал той и останалите седяха безмълвно в очакване на обещаното, но все още неизречено съобщение.

— Всички знаем — продължи Кътър спокойно, — че брат ми изпитваше по-голямо удоволствие от създаването на едно списание, отколкото от неговия успех; проявяваше по-голям интерес към изправяне на крака на едно затънало списание, отколкото към използване максималните възможности на печелившото. Това беше неговата стихия, но сега, когато го няма, се превърна в слабост. Само един Захари Амбървил би притежавал необходимата упоритост, желанието да устои на години загуба и особено вярата в творческите способности на колектива, в необходимостта да продължи да излива печалбите от нашите шест печеливши списания в гладните гърла на губещите.

„Нашите, помисли си Макси. Откога бе, Кътър, имаш нещо общо с Амбървил пъбликейшънс? Откога имаш право да казваш наши?“ Но тя замълча в очакване, а стомахът я свиваше от застрашително властващото му поведение.

— Три от най-новите списания — „Уейвлент“, „Гардъп“ и „Вакейшън“ — губят пари страшно бързо. А от години „Бътънс енд баус“ има само сантиментална стойност.

— Един момент, мистър Амбървил — не се сдържа Павка Майер, прекъсвайки изискания сдържан тон на Кътър, — това е мнение на бизнесмен, но не и на издател. Запознат съм подробно с планове на Захари относно бъдещето на „Уейвлент“, „Гардън“ и „Вакейшън“ и мога да ви уверя, че той и не очакваше печалби толкова скоро. Всичко е въпрос на време. А колкото до „Бътънс енд баус“...

— Да. Какво ще кажеш, Кътър, за „Бътънс енд баус“ — намеси се яростно Макси, като се изправи. — Ти вероятно не знаеш, тъй като си далеч от този бизнес, че татко винаги е наричал това списание свое дете. Та той изгради цялата компания върху нето.

— Лукс, скъпа — отвърна Кътър, пренебрегвайки думите на Павка. — Лукс е да се поддържа едно списание само защото е донесло успех преди години. Лукс, който баща ти би могъл да си позволи.

— Тогава какво, по дяволите, се е променило? — извика Макси. — Щом той е можел да си го позволи, защо да не можем ние? И какъв

си ти, че да ни казваш какво можем и какво не можем да си позволим?
— Макси се тресеше от гняв.

— Скъпа Макси, не говоря от свое име, а от името на майка ти. Тя управлява Амбървил. Изглежда, си забравила това. Естествено, че за теб е удар да разбереш жестоката истина от устата на външен човек.

Той я гледаше без промяна на изражението, само леко се извърна към нея, като наблягаше на всяка дума.

— Докато беше жив баща ти, тази корпорация се ръководеше от една личност, както дори и ти, моя буйна Макси, сигурно си забелязала. Но Захари Амбървил го няма. Единствено майка ти има правото и властта да взема решения. Тя смята за свое задължение да установи здрава търговска практика, след като ние не притежаваме гения на баща ти. Тя пожела да прегледа счетоводните книги.

— Аз ги видях, Кътър. А също и Тоби, и Джъстин. Миналата година имаме милиони долари печалба. Или ще отречеш? — попита предизвикателно Макси.

— Не, разбира се. Но ти пропускаш жестоката конкуренция, пред която се изправяме всеки месец. Малко повърхностно е да се пренебрегва фактът, че само с едно мъчително решение... необходимо решение, което майка ти вече е взела, печалбите на Амбървил могат значително да се покачат...

— Повърхностно! Чакай, Кътър, няма да ти позволя...

— Извинявай, Макси, думата бе зле подбрана. Но мисля, че си наясно — майка ти не е длъжна да дава отчет на никого.

— Знам. И все пак ти казвам, че Амбървил няма финансови проблеми — упорито настояваше Макси, убедена, че нищо не трябва да се промени след смъртта на баща ѝ.

Павка Майер беше обзет от същата решителност. Докато слушаше Кътър, той си спомни за Захари, който с неугасващ ентузиазъм и въображение беше извел редколегията през толкова трудни периоди. Захари, който му бе приятел и който никога не бе скривал чувствата си или мотивите, както правеше брат му. Захари, който на заседанията говореше запалено и се държеше така, че всичките му сътрудници да се чувстват равни пред предизвикателствата на издателската дейност! Павка знаеше дори по-добре от Макси, че в Амбървил публичейшънс финансови проблеми няма, но за разлика от нея не притежаваше властта, която акциите

дават. Кътър обърна гръб на протестите на Макси и хвърли по един поглед към всички присъстващи.

— Амбървил пббликейшънс — продължи той — е в положение, при което е недопустимо да се увеличават загубите. Мисис Амбървил реши във възможно най-кратък срок да прекрати издаването на четирите губещи списания. Тя съжaliaва, че се налага да вземе такова решение, но то не подлежи на разискване.

Кътър се облегна невъзмутимо, макар да знаеше, че реакцията на присъстващите към думите му ще бъде бурна. В този момент някои от тях губеха работата си. Уплашени, невярващи гласове и викове избухнаха наоколо. Макси бе отишла до Тоби и яростно му обясняваше нещо. Залата утихна, когато Лили Амбървил, поразена от съпротивата, идваща от всички страни, и оказвайки се в един от редките в своя живот моменти на самозащита, вдигна двете си ръце.

— Моля. Моля ви. Има нещо, което все пак трябва да ви кажа. Виждам, че направих мечешка услуга на мистър Амбървил, като го помолих да ви съобщи неприятната новина. Не предполагах... Не подозирах колко би ви разтревожило едно чисто търговско решение... Редното е да разговарям с всеки ви поотделно. Страхувам се, че това ще е свръх силите ми. Моля ви, не обвинявайте мистър Амбървил за моето решение и не мислете, че той няма правото да ви го съобщи. Аз дори не успях да обясня на децата си причината, поради която го помолих да говори от мое име... Аз... — Лили се обърна към Кътър умолително и замълча. Той взе ръката ѝ, отново огледа присъстващите със съвършеното самообладание на укротител на лъвовете, демонстриращ своето превъзходство.

Макси ги наблюдаваше объркано. Какво извинение би могъл да има Кътър, та да говори от името на майка ѝ? Неволно си спомни една нощ, когато беше петнадесетгодишна, а Кътър, по време на едно от редките си посещения в Ню Йорк, бе отседнал в една от стаите за гости в дома на нейните родители. Тя седеше в леглото и учеше за изпит, когато Кътър влезе в стаята ѝ по халат, търсейки нещо за четене. Доближи се и погледна учебника. Изведнъж тя усети как мушна ръка под пижамата и стисна гърдата ѝ. Дръпна се рязко, с отворена от учудване уста, готова да изкрещи. Той се отмести, като се усмихна и измисли някакво благовидно извинение. Но Макси бе разбрала какво

бе поискал и Кътър усети това. Случката не се повтори, но тя винаги си я спомняше, щом го срещнеше. Защо държеше ръката на майка ѝ?

— Вчера — погледна той право към Макси. Триумфът му бе така явен, че изглеждаше безчувствен. — Вчера мисис Амбървил и аз се оженихме.

3.

Захари Андърсън Амбървил не е наследил нищо от чертите на Андърсънови, тъжно споделяше майка му, Сара Кътър Андърсън от Андоувър, Масачузетс. Момчето очевидно бе наследило френските хугеноти Амбървил, дошли с Лафайет да се бият за американската независимост в полка на маркиз Дьо Бирон и решили да се заселят в Нова Англия. Във всяко поколение на фамилията Амбървил се раждаше по едно тъмнокосо, чернооко дете, което порастваше едва до среден ръст, с печалната склонност към пълнеене, достигайки средна възраст. Големият ѝ син приличаше на тях, оплакваше се тя, но само за да прикрие гордостта, която изпитваше към него и която не бе редно да изразява.

Прадедите ѝ, Андърсънови, бяха сурови шведи, а Кътърови, е... те си бяха американци от Андоувър. Нито една от двете ѝ фамилии не бе заможна, но и семейство Амбървил не бяха постигнали кой знае колко въпреки доброто начало, поставено на други места в страната. Бяха по-консервативни, типични провинциалисти по дух, с изключение на Захари, който бе толкова енергичен, амбициозен и предприемчив, колкото цяла фамилия емигранти.

Беше роден през 1923, няколко години след женитбата на Сара Андърсън с Хенри Дейл Амбървил, млад редактор в малък провинциален вестник, близо до Андоувър. Когато Зак навърши седем години, започна още по тъмно сутрин да разнася вестника на баща си. Опитва смело да продава повече и включи „Сатърдей ивнинг пост“, но не му провървя, защото Депресията беше обхванала Съединените щати и хората съкращаваха всички излишни разходи.

Второто дете на Амбървил бе дъщеря на име Емили, на която викаха Мини Маус, или просто Мини. По времето, когато се роди третото им дете, Кътър, през 1934, Депресията бе помела малкия доход от вестника на Хенри Амбървил. Зак отиде в държавно училище вместо в Андоувър, където бяха учили поколения Амбървил. След часовете той винаги се залавяше с някаква работа: доставяше бакалски

стоки, сечеше дърва, изпълняваше различни поръчки на градските магазинери. За него беше без значение какво върши, стига с това да е полезен на семейството си. През лятото помагаше във вестника на баща си, като изучаваше занаята. Опитваше се да продава реклами и да поема някои от задачите, които баща му не успяваше да свърши, тъй като бе намалил и без това малкия си екип, когато Депресията се разрасна.

Захари бе блестящ ученик и успя да вземе наведнъж няколко класа на средното училище. В горния курс, едва петнадесетгодишен, той кандидатства за стипендия в няколко колежа. Мечтата му бе да учи в Харвард, защото така щеше да е по-близо до семейството си. Чувството му за отговорност към родителите, към Мини и особено към четиригодишния му брат Кътър бе толкова силно, че той предложи след завършването на гимназията да зареже учението и да започне работа. Но Амбървилови не искаха и да чуят за подобно нещо, „Ще се справим, Захари, щом няма да плащаме обучението. Но ако си мислиш, че ще оставя собствения си син без образование...“, беше казал баща му, ужасен от самата мисъл.

Единственият университет, който предложи на Захари пълна издръжка, включително учебници, квартира и храна, бе Кълъмбия Юнивърсити на Морнингсайд хайтс в Манхатън. Фамилиите Амбървил, Кътър, Андърсън и Дейл бяха посещавали Манхатън, разбира се, но никой от тях не оставаше за повече от една нощ в Ню Йорк, града, който те единодушно определяха като прекалено шумен, прекалено скъп, с прекалено много чужденци: „Всъщност град без нищо американско в него“, по думите на един от тях.

На петнадесет години Захари Амбървил, здраво сложен юноша, висок сто седемдесет и три сантиметра, с четири сантиметра по-нисък от окончателния си ръст и с три години по-малък от повечето си съученици, се държеше и разсъждаваше като възрастен. Живял самостоятелно дълги години, воден от грижата за семейството, той бе изградил у себе си вътрешно чувство за авторитет, което другите първокурсници нямаха. Вдъхваше респект от пръв поглед, макар по природа да бе небрежен към външността си. Черната му коса бе неизменно разрошена от навика да прокарва пръсти през нея или да усуква белия си кичур, когато се замисляше. Обличаше се небрежно и или не знаеше, или нехаеше за това как изглежда. Беше жизнен, готов

за всякакво приключение, приказлив, безгранично любознателен, а гръмогласният му смях кънтеше от единия край на спалните до другия. Не пиеше, не псуваше и не прекарваше нощите си извън пансиона, но неговата дързост и широта на светогледа не отговаряха на критериите за преценка на момчетата в колежа. Устата му беше широка, носът — голям, месест, зелените очи — игриви, веждите — гъсти и извити. Не беше хубавец този мургав Амбървил, но чарът, който излъчваше, караше другите да го следват във всичките му начинания.

Захари Амбървил се влюби в Ню Йорк от пръв поглед.

„Ще превзема Манхатън, Бронкс и Стейтън айлънд...“ — си тананикаше той безсмъртната песен, написана от Роджърс и Харт през 1925, която не слизаше от устата му, докато се ровеше из купищата книги в библиотеката. Ще превзема Манхатън, о, ще го превзема и ще го запазя, вричаше се той, като вземаше метрото към центъра, щом му останеше свободно време. Познаваше града от Батъри парк до Харлем, от река до река, знаеше всички мостове, паркове, авенюта, малките странични улички и с изключение на музеите опозна целия град срещу цената на билет за метрото и хотдога, от най-вкусните в света, купен от количка на „Деланси стрийт“. Парите за метрото и хотдога изкарваше като продавач на сандвичи в „Лайънс ден“. Всеки допълнително заработен цент изпращаше на близките си и знаеше, че не може да си позволи лукса да напусне работата си и да опита в колумбийския ежедневник „Спектейтър“. Всъщност той не работеше с нежелание. Отговорността за семейството бе типична черта от характера му.

Захари Амбървил имаше планове за своето бъдеще. Щом се дипломира, ще си потърси работа като словослагател в „Ню Йорк таймс“. Разбира се, разсъждаваше той, докато отпечатваше ежедневника на баща си, тъй като здравето на баща му се влошаваше с всеки изминал ден, може пък да успее да ги убеди да му дадат работа... Та той познаваше всяка страна от вестникарския занаят, от отпечатването до разпространението. Колежът по журналистика към Кълъмбия Юнивърсити би бил загуба на време, а и все едно не можеше да си го позволи.

Веднъж Захари се присъедини към група ученици, запътили се на наблюдение в сградата на вестник „Ню Йорк таймс“, където им показаха как работят огромните машини. От словослагател до репортер, от репортер до... Тук въображението му спря, зашеметено от

богатствата и разнообразието на възможностите, предоставяни от най-добрия вестник, издаван някога.

Животът обаче имаше други планове за учениците от випуск 1941 година. Ден след обявяването на войната осемнадесетгодишният Захари Амбървил, вече възмъжал, се записа доброволец в морската пехота. Можеше да изчака, докато го мобилизират, и вероятно, почти сигурно, щяха да му разрешат да се дипломира, но гореше от нетърпение войната да свърши колкото може по-скоро и той да се върне отново в Ню Йорк.

— „Каж ми, може ли нещо да се сравни с «Мот стрийт» през юли...“ — пееше си Захари, надвиквайки шума на двигателите на бойния самолет, прелитащ над Тихи океан в изпълнение на безброй задачи. Герой, майор на двадесет и една годишна възраст, подполковник в деня на победата над Япония и сърдит полковник в Хавай шест месеца по-късно.

— Какво, по дяволите, искате да кажете с това, че не мога да си замина у дома? Трябваше още преди месец да съм си тръгнал, сър. Извинете, сър.

— Полковник, съжалявам, но генералът има нужда от вас.

— По дяволите, а какво ще кажете за приказката „пръв дошъл, пръв си отишъл“? Генералът има на разположение цял куп офицери, за какъв дявол съм му притрябвал?

— Изглежда, притежавате незаменими организаторски способности, полковник.

— Аз съм пилот, сър, а не писарушка. Съжалявам, сър.

— Разбирам какво изпитвате, полковник. Ще разговарям пак с генерала за вас, но се съмнявам в положителния му отговор. Той каза: „Каж на Амбървил, че ако толкова припира да си ходи, да се зачисли към военновъздушните.“

— Това е обида, сър.

— Знам, полковник, знам.

Втората световна война бе свършила преди повече от десет месеца, когато полковник Захари Амбървил най-сетне се завърна в Ню

Йорк. Баща му беше починал през 1943, но Сара Амбървил все още живееше в дома им близо до Андоувър. Застраховката на мъжа ѝ беше малка, ала заплатата на сина ѝ, редовно изпращана и внимателно спестявана, помагаше за отглеждането на по-малките ѝ деца.

„Джей прес“ бе първата спирка от новия граждански живот. Не можеше да се покаже в „Таймс“ облечен в униформа и обкичен с медали. Щеше да изглежда смешен. Словослагателите се обличат като словослагатели, мислеше си той, докато връзваше първата си самостоятелно избрана вратовръзка след повече от пет години: червена на бели точки, които подчертаваха радостните пламъчета в очите му. Не искаше да изглежда като истукан, но бог му бе свидетел, че костюмът, който бе според джоба му в „Джей прес“, бе ушит от корав, мъхест туид; той можеше да бъде идеален за двора на Харвард, при положение че му ставаше и че Захари бе поне с двадесетина години по-стар. Единственото нещо, което изглежда добро и чисто ново, помисли си Захари, като се оглеждаше в цял ръст пред огледалото, бе четката за зъби.

— Не разбирам — каза той на секретарката на „Таймс“, — просто не разбирам.

— Имаме толкова словослагатели, колкото ни трябва. А освен това имаме списък с желаещи — търпеливо повтори тя.

— Но аз имам дългогодишен опит във вестникарския занаят. Аз съм *въртял* вестник. Моля за най-ниско платената работа, а не да ставам градски редактор.

— Вижте, мистър Амбървил. „Таймс“ обеща на всички свои словослагатели, заминали на война, че техните работни места ще се пазят до завръщането им. Не всички се завърнаха, но тези, които се прибраха, бяха назначени най-напред. Освен това имаме и бивши офицери, завършили училище по журналистика. На практика имаме словослагатели, които са п-р-е-п-о-д-а-в-а-л-и в такива училища. Жалко, че не сте завършили колеж. Тогава, разбира се, другите офицери...

— Имате ли полковници от военноморските сили?

— Имаме един бивш генерал, мистър Амбървил. Един, но все пак генерал.

— От въздушните?

— Как разбрахте?

— Досетих се. Тия скапаняци. Простете, мис.

— С удоволствие ще ви запиша в списъка на чакащите — предложи тя, едва сдържайки смеха си.

— Нямам време за чакане. Но все пак благодаря.

На излизане от сградата Захари Амбървил мина покрай една нетърпелива група ученици, очакващи да влязат на наблюдение. Той се извърна и за пръв път в живота си купи „Дейли нюз“ и отгърна на обявите за работа.

Компанията за производство на копчета „Файв стар“ натрупа доста пари през време на войната, когато кожата и платовете се разпределяха чрез купони, но копчета можеха да се правят от всякакъв материал. „Нови копчета — нов човек“ бе нейният девиз. Продадоха милиони копчета, направени от метални зъбци, оръжия, пайети.

— От тях стават превъзходни копчета — обясни мистър Нейтан Ландауер на Захари. — Копче, на което можеш да разчиташ, копче, което с гордост да носиш.

— Убеден съм в това, сър — Захари огледа стените на канцеларията; там висяха картони със забодени по тях модели на стотици видове копчета.

— Предполагам, че тази работа не е точно това, което сте търсили — продължи Ландауер, захласнат по униформата, четирите реда медали и военната подстрижка.

— Списанието вече излиза, нали?

— Да... Ако наричате стенвестника на една фабрика за копчета списание... Честно казано, никога не съм го възприемал така. Просто едно улеснение за нашите клиенти, полковник, и начин да накараме служителите ни да се чувстват част от едно голямо семейство.

— Но списанието е месечно, печата се в Ню Джърси, има на разположение секретарка на непълен работен ден и заплатата е шейсет и пет долара седмично?

— Точно така.

— Работата ми харесва, сър. Много.

— Имате я, полковник!

— Викайте ми Зак. След час се връщам. Само ще облека нещо по-удобно. Нови копчета — нов късмет!

Нейтан Ландауер погледна след него със завист. Това бяха най-хубавите копчета, които бе виждал. Нейтан Младши, колкото и да се гордееше с него, бе изкарал три години във войната като обикновен моряк и ако бе имал поне едно свястно копче на униформата си, то никога не бе го показвал на баща си.

— Нат — обърна се Захари към Нейтан Ландауер Младши между две хапки пушено говеждо с ръжен хляб, — не искаш ли да направиш нещо повече в живота си от фабрикуването на копчета? Дори ако за теб това е повече от изкарването на прехраната? Много повече?

— Какво друго да правя? Това е семеен бизнес. Баща ми очаква да го замести, като се оттегли след пет години. Аз съм единствен син, а той е тръгнал от нищото. Това е най-голямата търговия с копчета на Седмо авеню. В капан съм, Зак. Не мога да го разочаровам. Той е добър човек.

— Той е великолепен човек. А ти не си в капан. Тоя бизнес можеш да го въртиш с една ръка, завързана за гърба ти, а с другата...

— Какво с другата?

— Можеш да станеш съдружник в едно списание.

— Индианците казват „Не влагай пари в шоубизнеса“.

— Какво общо има това?

— Не си ли гледал „Ани ли ти сви пушката“? Етъл Мърмън пита вожда Седящия бик как е забогатял, а той отвръща: „Индианците не влагат пари в шоубизнеса“... За мен списанията са шоубизнес. А и не разбирам бъкел от тях.

— Разбираш ли от колани? А от панделки? А от ширити? От мъжки и женски копчета, изкуствени цветя, гарнитури на плетки...

— Не можеш да слезеш по 46-а улица и да не добиеш представа, Зак. Всичко изброено е част от Седмо авеню... Облеклото трябва да има нещо друго наред с копчетата, макар баща ми да не го признава. Да, сигурно разбирам нещичко, но какво от това?

— „Триминг грейдс“^[1], ежемесечник. Името на новото списание.

— Поразен съм. Ти не си Конде Нае, приятелю.

— Ще бъде необходимо списание. Хиляди производители на облекло в тази страна произвеждат дрехи и никой от тях не знае кое е ново, какво става в света на гарнитурите.

— Изглежда, успяват да се справят и да бъдат в крак с модата, ако си забелязал?

— Разбира се, те не са се нуждаели и от чекръка, докато някой не им го измислил.

— „Триминг трейдс“... Ще има ли снимки на момичета само по малките си пухкави къдрички?

— Не, Нейтан Младши. С твоето мръсно моряшко подсъзнание! Няма да има момичета. Ще има информация, реклами за това, какво става на Седмо авеню, където се кове модата на гарнитурите, какви материали използват моделиерите този месец или дори следващия, какво ново от Париж, как се развиват различните компании, кой си сменя работата, кого са повишили, реклами и пак реклами. В черно и бяло, върху хартия от средно качество, така че мастилото да не цапа пръстите, но без да е прекалено претенциозно, и една голяма хубава снимка на баща ти на корицата.

— И сега, когато слънцето бавно залязва над красивия център на облеклото, започвам да загрявам какво искаш, полковник сър. А аз винаги съм мислил, че ме обичаш като очарователна поканена за обяд.

— Ще притежаваш половината.

— И колко ще струва това?

— Ще имаме нужда поне от петнадесет хиляди, преди да започнем да печелим, според най-скромните ми изчисления. Не мисля, че ще съберем достатъчен абонамент поне шест месеца до първите печалби. Аз, разбира се, трябва да напусна „Файв стар“, за да имам време за реклами и за подготвяне на новото списание, така че заплатата ми влиза в сумата.

— Какво ще вложиш от тези петнадесет хиляди?

— Идеята и заплатата. Няма да получавам заплата, докато не реализираме печалба.

— А от какво ще живееш?

— Има предостатъчно място в твоя апартамент, двама могат да се хранят икономично като един, момичетата нямат нищо против да си носят пиенето и мезето, а аз, все едно, ходя на работа пеш.

— Значи аз ще вложа всичките пари?

— А кой друг?

— Ти ще си редакторът?

— А кой друг?

— Господи, знам, че съм много лесен... Но какво ще получа насреща? Освен половината от несъществуващата печалба?

— Ще бъдеш издател. Всяко списание има такъв, бог знае защо. Ще притежаваш половината списание, ще бъдеш нещо повече от производител на копчета и когато срещнеш някое момиче и то те попита с какво се занимаваш, ще кажеш: „Издател съм, пиленце.“

— И ако ме попита за името на списанието?

— Ще излъжеш нещо... Кажи каквото искаш, а когато срещнеш момиче, което истински те обича, тогава ще ѝ откриеш истината, но няма да променя заглавието. Нат, то трябва да подсказва съдържанието, иначе никой няма да го купува.

— „Плейбой“. Ще им казвам, че се казва „Плейбой“ — размечта се Нат.

— Това е идиотско заглавие на списание, Нат, но ти приляга. Хайде да отидем до банката, преди да са затворили.

„Триминг трейдс“ пожъна успех само след четири месеца и скоро Захари можеше да си плаща заплата от сто долара седмично. Тъй като продължаваше да живее при Нат, повечето пари изпращаше на майка си.

Мини бе първа година в колежа „Дана Хол Джуниър“, а Кътър, на четиринадесет години, заминаваше да учи в Андоувър. Сара Амбървил си беше намерила работа в магазин за подаръци. Нейните скромни припечелвания и парите, които Захари пращаше, бяха достатъчни, за да запише двете си по-малки деца в най-добрите училища, въпреки че никой от двамата не бе спечелил стипендия. Всъщност за Мини бе добре, че отиде в „Дана Хол“; колежът съвсем не бе център на интелектуален кипнеж, но тя бе толкова весела и забавна, че никой не обръщаше внимание на факта, че колкото и да се стараете, не успяваше да изкара добра оценка. Кътър, от друга страна, бе умен, но мързелив и предпочете да не заляга твърде усърдно над уроците, предпочете го съвсем хладнокръвно, тъй като отличниците не бяха много популярни, а той се стремеше именно към популярност.

Кътър Дейл Амбървил още в люлката бе показал, че ще прилича на Андърсънови. Беше висок, русокос, с шведските сини очи на своите прадеди. Прекрасен младеж, в чието сърце растеше зъл червей. Той ненавиждаше бедността, в която растеше. Знаеше, че е един от бедните Кътър, бедните Андърсън, бедните Дейл, бедните Амбървил в едно общество, в което четирите фамилии бяха донякъде братовчеди и в което тези разграничения за богатство грижливо се отчитаха, но никога не се изричаха.

Кътър се чудеше на бащината си кариера. Да влагаш сърце и душа във вестник, който никога няма да донесе пари? Кой истински мъж би направил такъв избор? Но неуважението, което изпитваше към баща си, бе твърде меко в сравнение с абсолютното отвращение към брат си всеки път, когато се сещаше, че е издържан от него. Но не смяташе, че трябва да отиде и да си потърси работа. Беше свързан с най-добрите фамилии на града, немислимо бе да разнася бакалски стоки или да стои зад тезгяха. Нито пък майка му някога намекна подобно нещо, тъй като искаше да му спести трудностите, с които Захари се бе нагърбил.

Сара Амбървил не подозираше какви чувства изпитва Кътър към брат си, никога не узна, че Захари винаги е изглеждал болезнено, ужасяващо всевластен в очите на най-малката ѝ рожба. Кътър го презираше и се страхуваше от него. Захари бе силен, непоносим и опасен ураган, който се извиваше в тихия дом, когато намереше свободно време, и го изпълваше с гръмогласно, недодялано присъствие, незабавно превръщайки се в център на майчиното и бащино внимание. На Кътър му се струваше, че гордостта им от този шумен, нахален, дързък и чужд нему брат, напуснал дома, когато той бе навършил едва петата си година, не оставяше място в сърцата на родителите му за него. Те забравяха, че той съществува, камо ли да се интересуват от постъпките му.

С горчивина се връщаше назад към спомените от своето детство, които се нижеха пред погледа му като броеница. Имаше дори такива моменти, когато на осемгодишна възраст стана лидер в училищните спортни игри, но въпреки това родителите му бяха погълнати от мисълта за брат му, заминал на фронта. През следващите четири години, независимо колко прочут бе в училище и въпреки че стана шампион по тенис за юноши в щата Масачузетс, родителите му

очакваха всеки ден, всяка минута новини от другия син, героя от войната, пилота-изстребител. А когато войната свърши, нима майка му си спомни за него? Не. Никога. Нито веднъж. С какво би могло да се похвали едно малко момче на майка си, за да се сравни с някое писмо от Захари, където ѝ разказваше за създаването от него списание?

Кътър Амбървил бе така твърдо убеден, че Захари му е отнел всичко съкровено, че постепенно се превърна в потаен, мрачен младеж, който не позволяваше на своите родители да навлязат в живота му. Тъмната, всемогъща сянка на неговия брат го бе лишила от обичта и вниманието, принадлежащи му по право. Той беше изместен встрани, извън живота на своите родители и тълкуваше щедростта на брат си като кокал, подхвърлен на куче. Колкото повече даваше Захари от себе си, толкова повече му дължеше Кътър, а колкото повече му дължеше, толкова повече го намразваше със страстна, постоянна омраза, много по-дълбока от обичта, която някога беше опознал, омраза, родена от ранната и неизлечима завист към близък човек.

В Андоувър Кътър споменава семейството си колкото е възможно по-малко. Определено не възнамеряваше да признае, че учебните такси се изплащат от майка му, която работеше, и от брат му — редактор на списание, от чието заглавие се срамуваше. Той насочи всичките си усилия в създаване на собствена популярност в училище, използвайки ласкателството като свое оръжие. Изгради у себе си уменията да задава такива тънки въпроси, които представяха другите момчета в най-добра светлина. Във възрастта, когато самоизтъкването бе присъщо, той разбра силата на онзи, който умее да слуша и да се възхищава. Червеят, загнездил се в сърцето му, бе негов учител. Бе отличен в спорта, но оценките му по другите предмети не бяха добри. Бързо стана изискан кавалер; главоболезе се обаче да превъзпитава само онези момчета, чиито родители бяха влиятелни и заможни. Външният му вид беше безупречен, маниерите — непринудени. Хубаво подстриганата коса подчертаваше издължена, правилно оформена глава. Сините му очи умееха да задържат погледа на другите с непоколебимо и искрено излъчване. Стараеше се да не използва прекалено често заучената усмивка, която изглеждаше така пленително естествена.

Захари се гордееше с този забележителен, сериозен тийнейджър, макар да откриваше изненадващо малък брой теми, по които можеха да

разговарят в редките случаи, когато оставаха заедно. Почивните дни и ваканциите Кътър прекарваше извън семейството, на гости, където го посрещаха като добре дошъл.

В един понеделник на есента на 1948 Нейтан Ландауер Младши влезе в офиса, който Захари бе наел. Лицето му изразяваше смесица от радост и дълбоко смущение.

— Зак, запознах се с едно момиче — измънка той. — На мача в събота. Беше с някакъв тип, който познава семейството ти в Андоувър и за когото, изглежда, не й пукаше много, защото го убедих да се разкара.

— В Ню Йорк има един милион момичета и ти вече познаваш половината... Та какво особено има в това момиче? — заинтересува се Захари, като качи краката си върху бюрото.

— Всичко. Тя е съвършена! Аз дори й казах името на вестника, истинското имам предвид.

— И тя не се сгърчи от унизителен кикот?

— Не, съвсем не. Намира го интересно, всъщност струва й се направо странно, че досега не сме се запознали, предвид, че аз съм издателят на „Триминг трейдс“, а ти си редакторът. Тя мисли, че може би нарочно ни държиш настрана. А, Зак? Защо все пак досега не си ни запознал?

— С кого?

— С Мини.

— Мини? Коя Мини?

— Мини, сестра ти. Най-красивата, най-обожаваната, най-... Защо не си ми казвал нищо за нея? Мислех, че съм, най-добрият ти приятел.

— Никога не ми е идвало на ума. Тя е още дете — на осемнадесет години — а ти си бивш моряк с мръсно подсъзнание, който не мисли за друго, освен да му постелят да си легне.

— Аз съм бивш моряк с мръсно подсъзнание. Поправих се. Виж, Зак, продавам ти другата половина на „Триминг трейдс“. Практически ти я давам.

— Ти да не си превъртял? От къде на къде ще продаваш? Списанието вече прави луди пари от рекламите, абонамента и ниските

производствени разходи.

— Но не вярвам в съдружието по семейна линия... Това е класическият начин да загубиш приятеля си.

— Семейна? Чакай малко. Не приемаш ли всичко за дадено? Няма ли и Мини какво да каже?

— След мача пихме по едно питие. После отидохме на вечеря. По време на вечерята решихме да се оженим. След две седмици ти ще си ми шурей.

— Господи, май говориш сериозно, матрос Ландауер!

— Някои неща се научават внезапно. Узнах за Мини внезапно, както и тя за мен. Това е предимството на целия ми опит.

— Вие двамата направо сте създадени един за друг. Мини никога не е имала нужда от опит — Захари се изправи и сграбчи в гигантска прегръдка бившия си съдружник. — Колко искаш за твоята половина?

— Колкото прецениш, че е справедливо. Ще ти заема пари да ми я платиш.

— Любовта превръща всички ни в будали — извика Зак и затанцува с Нат. — Честито, будала!

Станал единствен собственик на списанието, Захари даде зелена улица на всичките си амбиции. Той беше ударен от Депресията много повече, отколкото предполагаше, и предпазливостта винаги възпираше огромното му желание да създава, да рискува, да ръководи.

Скоро след сватбата на сестра му Мини Захари започна издаването на ново списание, наречено „Стайл“. От наученото от индустрията на облеклото и от модните журналы той бе разбрал, че винаги ще има място за едно ново модно списание, предназначено за онези жени, които не могат да си позволят дрехите, показвани във „Вог“ или „Харпърс базар“, или които са твърде възрастни за „Мадмоазел“, но пък достатъчно изискани за „Глемър“ с неговите свежи, току-що излюпили се от колежа манекени.

Обърна се към няколко банки за кредит и те му отпуснаха, преглеждайки счетоводните отчети на „Триминг трейдс“. В края на четиридесетте и началото на петдесетте години издателският бизнес просперираше, тъй като страната бе навлязла в следвоенния бум и

американците, устремени към материално благополучие, купуваха списанията със същата страст, с която си сменяха колите.

„Стайл“ направи пари още с първия си брой. Захари умееше да открива и развива талантливите хора. „Стайл“ дължеше бързия си успех на способностите на никому неизвестния илюстратор Павка Майер, когото Захари беше наел за черно-белите скици в „Триминг трейдс“.

Павка бе берлинчанин, дошъл в Щатите през 1936 година на осемнадесетгодишна възраст, когато родителите му разумно напуснали Германия. През войната служил в армията и денят на откриването на Втория фронт го заварил на брега на щата Юта официално в качеството му на преводач, неофициално като доставчик на мляко, ябълково вино, прясно месо срещу одеяла, сапун и захар. Веднъж дори цял джип изчезнал по пътя на неговите бартерни сделки.

— Залавяй се, Павка — бе казал Захари на дребничкия спретнат мъж, който беше само с пет години по-възрастен от него, — избирай сам снимките, манекените, качество на хартията, вида на печата. Конкуренцията е голяма. Не можем да изоставаме. Ние трябва да дадем на читателя повече от всеки друг.

Павка работеше рамо до рамо с редактора по модата, друго неизвестно име — Зелда Пауърс. Беше я видял при Нормън Норел — дори и великият Норел не можеше да прави моделите си без копчета — и тя го порази с ексцентричния си самобитен стил. Беше от Чикаго, страстно увлечена по модата и можеше да работи всякаква работа, стига да я държи по-близо до света, в който се създаваше облеклото.

— Виж, Зелда, ти не разбираш нищо от редакторска работа в модно списание — каза ѝ Захари. — Затова искам да работиш при мен. Предложи ми такова списание, каквото ти би харесала. Без подражание... съвсем оригинално. Прави всичко. *Всичко*, което ти дойде наум, стига да радваш онези от рекламата и да показваш дрехите им възможно най-малко пъти. Не забравяй кои са твоите читатели, дай им мечтите, които *могат* да осъществят, но го направи по свой вкус.

Павка и Пауърс, по мнението на тези, които следяха развитието на модните списания, имаха най-голям принос за неочакваната поява на „Стайл“. Но онези, които познаваха Захари Амбървил, мислеха друго.

Към 1951 година Захари направи петия си милион. Първият дойде от „Триминг трейдс“ и „Стайл“, а останалите четири от „Стайл“ и най-вече от „Севън дейс“. Основа този седмичник през 1950, който излизаше в голям формат и с фотографии като на списанията „Лайф“ и „Лук“. Но с една разлика. Бе направил свои проучвания относно навиците на много американски жени и беше се убедил, че почти всички, оставайки насаме, се зачитат във филмови списания. Разбра дълбокия интерес към пикантните статии и към мъжете като Уолтър Уинчъл, който, изглежда, приковаваше вниманието на публиката и извън сцената. Захари осъзна, че винаги, във всеки вестник ще има светска колона, независимо от възмущението на мнозина.

Обикновените хора, а те бяха по-голямата част, искаха да узнаят за света на другите. Всичко за тях, мислеше си Захари, вървейки по улиците на Манхатън. Дори си представяше големия блестящ седмичник и множеството цветни фотографии в него. С малко текст, писма и уводни статии. Без да се интересува от футбол, ферми или провинциална Америка; без да го е грижа за бедите по света; нито много десен като „Лайф“, нито много ляв като „Лук“, напълно аполитичен и определено несериозен. Списание, в което животът на знаменитостите през последните седем дни ще се представя по непроситим, но занимателен начин. Филмовите звезди и високопоставените особи водеха много по-интересен живот от когото и да било, макар че в Съединените щати имаше демокрация. Тъкмо защото имаше демокрация.

Захари нае много от най-добрите журналисти в Америка, които да подготвят текстовете, придружаващи фотографиите.

— Не ми правете литература — каза им той. — Дайте ми първокласно четиво и по същество... Нацията не се състои от интелектуалци, както сигурно сте забелязали. Неприятно, но факт. Искам го завладяващо и пламенно. И го искам бързо.

Павка Майер пое ръководството на художествената дирекция на „Севън дейс“ и го направи така тънко, че никой от читателите не се усети, че засягаха най-скритите им инстинкти. От всички краища на света пристигаха фотографи, които получаваха по-големи хонорари, отколкото в „Лайф“ или европейския му съперник „Пари Мач“. „Севън дейс“ се превърна в бързо разрастващ се класически американски хит.

Към края на 1951 Захари Амбървил реши да посети Лондон. Той бе много зает и не можа да усети тръпката при създаване на европейските си представителства и лично да назначи служителите си. В Лондон се намираше най-важният му чуждестранен филиал, с изключение на „Стаил“ в Париж. Секретарката му подхвърли, че не би било зле да се подстриже и поръча някой друг костюм, докато е в Англия.

— Ти дори не ми намекна.

— Какво има да намеквам, мистър Амбървил. Не му прилича на мъж във вашето положение да изглежда по този начин. Нямате още тридесет и бихте могли да бъдете хубав, стига да желаете — каза мис Брини решително.

— Чист съм, нали? Ризата ми също. Даже обувките ми са лъснати. Какъв е проблемът?

— Секретарката се оценява според началника ѝ. Направо ми подронвате авторитета сред колежките ми от „Ланч клъб“. На всички шефовете им поръчват костюмите си в „Савил Роу“, подстригват се в „Сен Реджис“ веднъж на всеки десет дни, поръчват си обувките при „Лоб“, а вие... вие дори не ходите при „Барни“ — оплака се тя кисело. — Не членувате в скъпи клубове, ядете сандвич на бюрото, вместо да ходите в най-добрите ресторанти, не се снимате с красиви момичета в нощните барове... Просто не знам как да ви го обясня.

— Казвала ли си им колко изкарваш?

— По-голямата заплата на секретарката не прави шефа шик — подсмърчаше мис Брини.

— Хей, твоята ценностна система съвсем се е объркала. Но ще помисля за подстригването.

Захари не пожела да оправдава частния си живот пред своята секретарка. Това не ѝ влизаше в работата. Негова идея беше, че известният ерген не трябва да прави нищо. Нито имаше време, нито пък желание. Познаваше няколко много привлекателни жени, но не беше се влюбвал. Може би беше твърде себичен? Твърде погълнат от списанията? Или твърде циничен? Не, не си струваше да се самозалъгва. Той бе идиотски романтична душа. Дълбоко някъде в съзнанието му съществуваше бленуваното момиче и ако това не беше чисто зрънце, то кое тогава? Тя бе чиста, нежна. Идеалистичен вид, който надали вирее в Манхатън. Но тя изглеждаше толкова нереална,

колкото и красива и сигурно един ден той щеше да я изхвърли от мислите си и да се примири със страхотна, темпераментна, с чувство за хумор съпруга. Пък дори и само за да го пази от секретарката му.

[1] Триминг грейдс — търговия с гарнитури. — Б.пр. ↑

4.

Никой от цялата благородническа фамилия не можеше да се похвали, че разбира Лили Дейвина Адамсфийлд. Но всички се гордееха с нея, както биха се гордели с рядък портрет на Леонардо да Винчи, предаван с благоговение от поколение на поколение като фамилно наследство. Тя беше единствено дете на деветнайсетия баронет и втори виконт Ивлин Джилбърт Бейзил Адамсфийлд и виконтеса Максим Ема Адамсфийлд, по баща Максим Ема Хейзъл. Многобройните ѝ братовчеди и братовчедки бяха стройни, здрави момичета и момчета и постъпваха така, както им подобаваше. Грижеха се за фамилните имоти, ходеха на лов и риболов, колекционираха, занимаваха се с градинарство и се женеха за подходящите на техния свят половинки.

Но не и Лили! Още на четиригодишна възраст заедно с много свои приятелки тя тръгна на уроци по танци. Школата на мис Вакани бе много подходящо място за младите аристократки и членовете на кралското семейство, където те се учеха да танцуват полка и валс. Почти всички минаваха през школата на мис Вакани така естествено, както се учеха да яздят кон. Но Лили се оказа едно от малкото момичета, които още от първия миг бяха изцяло завладени от балета. Родителите на такива момичета не успяваха да сторят нищо, за да угасят тази страст, често за тяхно най-голямо съжаление.

На осемгодишна възраст Лили се яви на прослушване в Кралската балетна школа и започна да я посещава три пъти седмично след училище. Тя вече гледаше на балета като на свое призвание.

— Ако бяхме католици — бе казала майка ѝ на баща ѝ, — това момиче щеше да брой дните до заминаването си в манастир.

— Наистина не е от приказливите — измърмори той. — Човек би помислил, че е дала обет за мълчание.

— Не, мили. Това съвсем не е справедливо. Лили просто не може да изрази себе си. Никога не е била приказлива. Може би затова танцът е така важен за нея — утеши го лейди Максим.

На единадесет години Лили бе приета в горния курс на Кралското балетно училище, където можеше да слее практическите си умения с академичните познания. Животът ѝ изцяло бе погълнат от работа, от надпревара със съучениците и тя доброволно се отказваше от забавленията на момичетата от нейната среда. Единствените контакти в живота ѝ, освен с родителите ѝ, бяха с учителите и съучениците ѝ, но и те — сведени до минимум. Лили не бе дошла в Кралското балетно училище, за да се сприятелява със своите конкурентки, защото още на осем години съвсем зряло бе усетила жестоката борба в света на балета — доживотно съревнование, което прекъсваше единствено при окончателното слизване от сцената.

Години наред се страхуваше, че може да порасне твърде много и да не може да продължи да танцува. Ако достигнеше сто и седемдесет сантиметра или, не дай си боже, сто седемдесет и три, то тя щеше да си „надрасне“ бъдещето. Разговорите с други танцьорки се ограничаваха до маниакалната тема за ръста или до опасенията за евентуални и съвсем възможни травми, нещо, от което всички изпитваха ужас.

При завършване на училището учителите ѝ бяха единодушни, че тя обещава добро бъдеще и че трябва да изкара още една година в училището, ръководено от сър Чарлс Форсайт, велик танцьор и педагог, учил при Антъни Тюдър и Фредерик Астън. Тази допълнителна година щеше да ѝ даде окончателна шлифовка и възможност да спечели конкурс за работа в някоя от най-големите световни балетни трупи.

Лили Адамсфийлд израсна като едно изключително красиво момиче, с очи като опал, море от синьо, сиво и зелено. Очи, за които тя нито веднъж не спря пред огледалото да им се налюбува. От силния грим, който слагаше на сцената, те изглеждаха дори по-големи. Красивите ѝ ръце с дълги фини пръсти съществуваха сякаш с една-едничка цел — да придават на привидната отпуснатост, за която се полагаха хамалски усилия, по-голяма непринуденост. Имаше малки гърди, широки, добре оформени рамена, ръце и крака малко по-дълги за тялото, но пък идеални за една балерина; нито грам излишна плът, изправен гръб и изключително грациозна шия; тяло, родено да танцува. Краката ѝ, боси, без балетни пантофки, изглеждаха, сякаш бяха на хиляда години.

И през ум не ѝ минаваше, че ѝ липсва ухажването на момчетата, тъй като единствените същества от мъжки пол, за които се замисляше, бяха нейните съученици; критериите, по които ги оценяваше, бяха броят на отскоците им и увереността, с която обхващаха кръста ѝ при повдигане. От време на време се срещаше с момчета от нейната среда, но не знаеше за какво да разговаря с тях, макар да притежаваше хубав, звънлив, плах, но вълнуваш глас.

Когато Лили не носеше екипа за репетиция — излинял клин, трико, наколенки, пуловер, които я превръщаха в топка от движещи се парцали — тя нямаше представа как да се облича. Виконтеса Адамсфийлд, жена с вкус, избираше всичките ѝ дрехи. Лили не умееше да води разговор, нямаше опит във флирта, не разбираше от спорт, коне или коли. Връстниците и — момчета, замаяни от хубостта ѝ — напразно се опитваха да спечелят вниманието ѝ или да я запrikaзват и скоро тръгваха да си търсят някое по-жизнено момиче.

Родителите на Лили, както и многочислените ѝ братовчеди обаче не се тревожеха за странния лебед, който бяха отгледали. Тя беше прекрасна по свой начин и какво значение имаше, че не пожъна светски успех толкова скоро. Можеше, разбира се, да бъде представена в Двора. Странно бе, че няма снимка, направена от Ленар, че не влиза в света на по-възрастните, но Лили сложи чертата между приемите и дебюта. Нямаше време за тези ритуали, тя бе определена за славата. И наистина всички бяха единомислени, че най-малкото дете на фамилията Адамсфийлд ще бъде новата Марго Фонтейн. Убедена бе и Лили.

Тя не се възхищаваше от тялото си, но съзнаваше, че без всеотдайно, доброволно, покорно отдаване на непосилната тежка работа, която балетът изисква, то не би означавало нищо. Мускулите, сухожилията, движението на ставите ѝ, дължината на крайниците бяха щастлива случайност по рождение. Но кариерата на една прима балерина не се правеше от тялото, а от нещо друго, по-голямо от таланта, нещо в духа, ала каквото и да бе то, тя знаеше, че го притежава.

Никой, видял това стеснително момиче, което не си слагаше грим, носеше дългата си руса коса разпусната, избягваше разговорите, стъпваше грациозно, с вперени напред очи, не би успял да отгатне жадната амбиция, погълнала мислите ѝ. Лили беше невероятно горда и носеше тази гордост здраво в себе си като току-що заченато дете.

— Тя е изключително завършена изпълнителка — каза познат глас. — Няма съмнение, че ще я приемат в Кралския балет.

На излизане от училище, почти закъсняла за вечеря, Лили се поспря в коридора. Сър Чарлс разговаряше с някого зад полуоткрехнатата врата. Кое момиче от нейните съученички, нейните съпернички, питаше се тя мъчително, би могло така бързо да влезе в Кралския балет? През изминалата година на нея се бе паднал лъвският пай от главните женски роли, но очевидно имаше съперница. Джейн Бродхърст? Анита Хамилтън? Достатъчно добри ли бяха за Ковънт гардън? И двете бяха силни балерини, но чак пък толкова... Тя замря в очакване да чуе повече.

— Тя би могла да опита и в други компании... Дори в Ню Йорк Сити Сентър.

Лили стисна юмруци. Вторият глас беше на преподавателката ѝ по балет, Алма Грей.

— А може би Копенхаген. Там имат нужда от добри балерини, откакто Лаура и други две заминаха за Ню Йорк.

Датският кралски балет? Лили не вярваше на ушите си. Това просто бе невъзможно. Това не можеше да се полага на друг, освен на нея.

— Да, скъпа Алма — чу тя да казва накрая сър Чарлс, — наистина няма първокласна компания в света, която да не грабне Лили. Преди петнадесетина години, дори десет, бих казал, че е твърде висока, но сега това не е сериозен проблем, ако е спряла да расте. Съжалявам обаче, че тя не е така добра, както е...

— Ах — въздъхна преподавателката ѝ по балет, — направо е сърцераздирателно... да стигнеш толкова близо, толкова, толкова близо. Тази година тя почти... да, сър Чарлс, да... тя почти прескочи бариерата. Вярвайте ми, имаше мигове, когато съм се модела за нея, и после... Не, казах си, не, просто няма да стане. Хубава е и в техническо отношение нищо не ѝ липсва. И все пак... другото, онова, дето не знаеш как да го назовеш, онова, което грабва публиката и я изправя на крака, липсва у нея.

— Винаги съм смятал, че това е въпрос в известен смисъл на индивидуалност — разсъждаваше сър Чарлс.

— Колкото до мен, не бих разделяла двете неща. Предпочитам да го наричам магия — отвърна Алма Грей.

— Би могла да изпълнява второстепенните роли във всички първокласни международни балетни театри — отбеляза Чарлс Форсайт — и главните в по-малките.

— Прима балерина? Не мога да се съглася. Лили никога не ще бъде прима балерина. Скъпи Чарлс, трябва да се съгласите, че няма полуприма балерини — отсече Алма Грей.

— Има неоспорими прима балерини и има още по-големи прима балерини, на които понякога им присъждат „Абсолюта“ за утешение на възрастта, но мисля, че в този случай надеждите са напразни. Няма полуприма балерина, с това не мога да не се съглася.

— Странна професия, Чарлс, и отчайващо несправедлива. Колкото и усърдно да преподаваме, колкото и упорито да работят, никой не може да бъде сигурен за резултата, докато те вече не са посветили цялата си младост... Разбира се, има изключения, когато си проличава от самото начало, но Лили не е от тях.

— И колко такива изключения си видяла през живота си, скъпа?

— Само четири, Чарлс, много добре знаеш това. Чакам петата. Все някога ще има следваща.

— Може би догодина? Или по-другата?

— Да се надяваме.

Завиждат, помисли си Лили, изхвърквайки на улицата така, че за малко да я блъсне едно такси. Стари, смачкани, изсушени, противни, безжалостни, невежи, но преди всичко изпълнени със завист. Завиждаха на младостта ѝ, на таланта ѝ, който никой от тях не бе имал. Двама старчоци, които бръщолевят за нещо, без дори да намерят точните обяснения, леят крокодилски сълзи, зяпнали се един в друг, осмеляват се да я съдят, толкова разчувствани, че не знаят как да ѝ кажат, че не е достатъчно добра, а в същото време твърдят, буквално са принудени да признаят, че всеки балетен театър в света ще я поиска.

Завиждат. Тя беше опознала завистта, откакто започна да танцува. Лили беснееше и вървеше към къщи колкото се може по-бързо. Завиждат, Усещаше завистта у нейните съученички всеки път, щом я хвалеха и ѝ възлагаха главната роля. Завистта значеше, че тя ги

превъзхожда, завистта бе чувство, което никой не успяваше да скрие, но което ѝ вдъхваше абсолютна увереност. Завистта бе спътница в живота ѝ. Но ѝ стана неприятно, че дори сър Чарлс и Алма Грей не бяха предпазени от нея... Те бяха учители... Трябваше да бъдат внимателни, насърчаващи, а не завистливи. Но явно това беше прекалено голямо изискване към човешката природа. Те ще отидат в гроба, изпълнени със завист към нея, сбръчкани, похабени, съсухрени от завист, от какво друго? Те я отвращаваха, би ги съжалила дори, ако не бяха така противни.

Тя вървеше бързо, почти тичаше, опитвайки се да изхвърли от съзнанието си терзаещите я мисли. Защо ще се тормози с нещо, което не можеше да бъде вярно? Вървеше с вдигната глава, изправени рамене, с гордата осанка на прима балерина, по най-изтънчения начин, по който можеше да се движи човешкото тяло.

— Лили, толкова закъсня. Всичко наред ли е? — извика лейди Максим от гостната.

— Разбира се, мамо. Съжалявам, че те накарах да чакаш. Ей сега идвам.

По дяволите мис Брини, мислеше си Захари Амбървил. Или трябваше да я вземе със себе си, или да не обръща внимание на нейните приказки. Той стоеше по риза пред една масивна дървена маса, отрупана с топове плат от най-фината коприна, най-тънкия памук в света, гладки, в райе, каре — зашеметяващ асортимент от платове за ризи. Отделът за дрехи по поръчка на „Търнбул енд Асер“ съвсем не бе място за мъж, който ненавижда пазаруването и който най-вече няма представа какво точно търси. След близо час безплодни предложения любезният млад продавач го остави да поумува какво да избере. Беше му донесъл каталог с мостри плат, но колкото по-голям бе асортиментът, толкова по-трудно бе да се спре на нещо.

Бледосиньо? Това изглеждаше единствената разумна и безопасна идея, но Захари не искаше да поръчва риза в този цвят; носеше го от години. А не можеше да се измъкне тихомълком, след като бе отнел толкова време на продавача. Започна да заделя настрана платовете, които определено не му допадаха. Това, което разбра за английската мода в тази съботна сутрин, бе, че се носят крещящи платове. Никога

преди не бе виждал толкова много шарении в райе, каре, толкова очебийни и агресивни, че само гангстер би ги облякъл.

Решен вече твърдо да избере нещо, той се спря на четири от най-поносимите десени и както му бе показал търговецът, разви част от топовете и преметна платовете през рамо. Огледа се в огледалото и ужасен поклати глава. В малкото помещение не бе достатъчно светло и всичките райета с убити цветове изглеждаха почти еднакво. Сякаш бе надянал палатка на бедуин.

— Извинете, бихте ли ме посъветвали? — обърна се той към жената, която бе забелязал да седи от известно време на малкия диван, докато по-възрастният ѝ спътник разговаряше с продавача.

— Моля? — сепна се тя, като че ли събудена от дълбок сън.

— Да ме посъветвате. Имам нужда от съвета на жена. Бихте ли дошли да хвърлите един поглед. Кажете ми какво мислите за тези райета. Не бъдете любезна... ако не ви харесват, кажете. Бих дошъл аз, но ако тръгна, топовете ще се разгънат по целия под. Закотвен съм на тази маса, а и загубих вниманието на продавача.

— Ще ви го доведе.

— О, не си правете труда. Той вдигна ръце от мен. Имам нужда от свеж поглед.

Лили Адамсфийлд се изправи неохотно и се приближи до него. Ама че маниери, но какво друго може да се очаква от един американец?

По дяволите, тя е ужасно млада. Е, това няма значение, помисли светкавично Захари с абсолютна увереност, която не оставяше място за съмнение. Още с първия поглед към Лили той се влюби в нея; в овалното лице, очертано от гъстите прави руси коси; в очите като две дълбоки сиви езера; в устните, живи и извити, с изписана върху тях тъга, в очакване да бъде пропъдена с целувка. Влюби се завинаги. Ето го неговото момиче. И то толкова уязвимо. Ако знаеше, че момичето от сънищата му наистина съществуваше, отдавна да бе дошъл. Захари пусна платовете и взе ръката ѝ в своята.

— Сега ще отидем да обядваме някъде.

Благородната Лили Дейвина Адамсфийлд, едва осемнадесетгодишна, приличаща на кралицата на нимфите в скъпата

си дантелена рокля, и Захари Андърсън Амбървил се ожениха месец по-късно, през януари 1952 година с благословията на виконт и виконтеса Адамсфийлд в черквата „Св. Маргарита“, Уестминстър и в присъствието на четиристотин и петдесет души, сред които наскоро коронясаната кралица Елизабет, принц Филип, Павка Майер, мис Брини, цялата фамилия Ландауер и Сара Амбървил. Единствено Кътър, по това време в сесия, отсъстваше.

Лили настани сър Чарлс, Алма Грей и всичките си съученици на втория ред точно зад кралицата и родителите си. Нека хубаво да гледат, злорадстваше тя, нека дълго да гледат колко е щастлива дори след като е пожертвала несъмнената кариера на прима балерина. Животът ѝ винаги ще е свързан с танца, само че няма да е изпълнителка. Трудното, целенасочено и всеотдайно съществуване, което избираше една прима балерина, не би могло да се вмести в победоносния, блестящ живот като съпруга на този удивителен, енергичен американец, който я боготвореше и вярваше в нея безпрекословно. Обясни на учудената си майка, че да участва в нощни представления не би било честно към Захари. Работа в нюйорския балет е изключена.

— Ще имам най-доброто от двата свята. Това, от което се отказвам, са всъщност само две думи: прима балерина. Ами ако пропилеех живота си само заради тези две думи, мамо? Не мога да се омъжа за Захари и да водя живота, който съм си мислела, че желая. Трябва да порасна. А да направиш избор е част от растежа. Да, това е жертва, ти си права. Но жертва, която искам да направя. Жертва, която трябва да направя. Не е напразна, уверявам те. И всичките тези години не са отишли на вятъра. Аз просто надживях предишното време. Повярвай ми, мамо, знам какво върша.

Аз я научих да се целува, мислеше си Захари в състоянието на еуфория, в което бе изпаднал от мига на запознанството си с Лили. Тя не умееше да се целува, никога не я бяха целували и ако не беше дошъл в Англия, сигурно щеше да прекара остатъка от живота си в Щатите, без да открие момиче, което да изглежда като Лили и да не е било целувано изобщо.

А сега трябваше да я научи да се люби. О, господи, да бяха в голяма къща в Ню Йорк, избрана от нея, ако си лягаха в позната стая, обзаведена от нея, в легло с топли, меки чаршафи, а не като тези в младоженския апартамент на „Клариджис“, или поне да бяха във френски хотел, може би това би помогнало. „Клариджис“ беше твърде британски. На другия ден заминаваха за Париж, но утре не беше тази вечер.

Ако беше като предците си Амбървил, които преди векове посрещали първата си брачна нощ в Нова Англия с девствена младоженка, нещо съвсем естествено и нормално, щеше да е по-друго. Липсваше му традицията. Някои обикновени, старомодни, традиционни ценности. Догодина ще гласува за републиканците.

Изведнъж си спомни своето собствено първо преживяване с една от сестрите в болницата „Св. Лука“. Той беше петнадесетгодишен първокурсник, а тя малко по-голяма, но знаеше точно къде, кога и най-вече как. Всички момичета, с които бе спал след това, имаха известни познания и сред тях нямаше девици.

Но той пък не бе се влюбвал преди. Така че в известен смисъл също можеше да мине за девствен. Двадесет и девет годишен бивш военноморски пилот, притежател на три списания, милионер, имал в живота си безброй жени — емоционален девственик. „Спри да разсъждаваш — си каза на глас Захари. — Това не помага.“

Но веднага щом погледна към Лили, застанала пред камината, се успокои. Не знаеше, че тя притежава превъзходно самообладание и спокойствие, с което стоеше безмълвна в белия си халат от атлас и дантела, както при стотиците репетиции на „Жизел“, „Камелия“ или Одет в „Лебедово езеро“. Стойката, развита от класическия балет, щеше да я съпровожда във всяка ситуация и при всяко повдигане на завесата. Остави халата си върху един стол и щом си легнаха, той усети, че макар в стаята да беше топло, тя трепери.

— Ела, детето ми. Това е съвсем просто — зави я Захари с едно одеяло, занесе я до огъня и я сложи в скута си. — Чувствам се ужасно, сякаш трябва да покана прислугата и камериерките да гледат... както в онези кралски нощи, когато всички слагат горките младоженци в леглото, зяпат наоколо и несъмнено пуцат по някой друг мръсен виц.

— Разкажи ми един мръсен виц — направи опит да се усмихне Лили.

— Няма да разбереш онези, които знам. А пък и винаги забравям най-важното. Това е една от слабостите ми, но пък ме прави превъзходен слушател, защото всеки виц е нов за мен.

— И какви са другите ти слабости? — сериозно попита Лили.

— Не играя голф, винаги губя на залаганията, не помня годините на вината, дори не различавам бургундско от бордо, така и не станах словослагател в „Ню Йорк таймс“.

— Имам предвид сериозните грешки — каза тя, без да се усмихва.

— Не мисля, че съм правил сериозни грешки. И не мисля да правя в бъдеще. Никога.

— Точно това си помислих за теб, когато се запознахме. Не приличаше на мъж, който допуска грешки в живота си.

— Мила, казваш го така жестоко — погледна той учудено Лили, неговата тайнствена, плаха, неопитна младоженка. И всеки жест беше едновременно милувка и желание.

— Ти не ме познаваш, Захари. Аз съм жестока — гласът ѝ прозвуча така естествено ангелски, че той само се засмя и я целуна по устните. Тя му отвърна малко сковано, което му се стори трогателно. Прегърна Лили под одеялото. Сигурно беше се стоплила, защото вече не трепереше. Прокара пръсти по врата ѝ, докосвайки с почуда изумителната извивка, която образуваха шията и раменете. Дланта му се спусна към ключицата и усети силата на мускулите по фините рамене. Опита с длан да обхване ръката ѝ. Това го накара да разбере разликата в материала, от който двамата бяха създадени. Той бе направен от плът, най-обикновена плът, а тя беше излята от стомана, обвита с нежна коприна.

Възбудата, която се стичаше по вените му, се разгаряше като горски пожар, пламнал едновременно на различни места, но въпреки това той се контролираше. Знаеше само един начин да открие на Лили тайната на любовта — да го направи спокойно и с най-голямата нежност, на която беше способен човек, а ако трябва, дори повече. Изминаха няколко минути, докато Лили, затворила плътно очи, усети как пръстите на Захари се плъзгат леко от рамото надолу към лакътя. Тънката атлазена презрамка на нощницата се смъкна и оголи едната ѝ гърда, с малко плоско зърно, толкова светлорозово, че почти се сливаше с бялата ѝ кожа. Захари погледна към нея на светлината на

огъня, затаи дъх и стисна безмилостно бедрата си, като задържа ръката си далеч от съблазнителния хълм. Не беше още готова да я докосва, мислеше си и нежно я целуваше по врата. Лили не издаваше звук и седеше неподвижно, почти безтегловна, но той усещаше, че бе се стегнала и затаила дъх.

— Отпусни се, мила. Няма да направя нищо, което не искаш. Не бързаме за никъде, наше е цялото време на света — прошепна ѝ той, но тя като че ли не го беше чула. Ръката му се спусна нежно надолу към китката. Лили я улови с бързо движение, сложи я върху гърдите си.

— Не, мила, не трябва — каза тихо той, като се отмести. Тя вършеше това, което си представяше, че се очаква от нея. Целуна го безмълвно по устата, притискайки хладните си устни към неговите; така приличаше повече на дете, търсещо закрила, отколкото на жена. Той стисна зъби, за да не се изкуши да си пъхне езика при нейния. Беше я научил да се целува, без да стиска устни, но тя отбягваше езика му и Захари не искаше да започва нещо, което тя не харесваше, още повече тази нощ.

С рязко движение на другото си рамо Лили свали ѝ втората презрамка. Одејлото още покриваше краката ѝ и тя седеше, изправена предизвикателно върху коленете на Захари, гола до кръста, с все още притворени очи, с тяло, в което момическите неузрели гърди и почти момчешката широчина на раменете се сливаха в еротична противоположност. От гърдите до кръста би могла да бъде изваяна от слонова кост, помисли си Захари. Можеше да преброи ребрата ѝ, да усети ударите на сърцето ѝ. Вените ѝ, прозираци под бледата кожа, създаваха незабравими образи. Предпазливо прокара показалец по най-изпъкналите вени, като внимаваше да се движи между гърдите ѝ. Не искаше да избързва. Трябваше да кръстоса краката си, за да обуздае надигащия се пенис, който си пробиваше път между бедрата, колкото и здраво да ги стискаше; той си имаше свой собствен живот и никаква сила не можеше да го възпре да се издува нагоре.

Лили сякаш потрепери. Дали ѝ беше студено, или вече усещаше желание, чудеше се той, докосвайки леко е пръст зърното ѝ, като я наблюдаваше как ще реагира. Тя нито се отдръпна, нито се притисна към него, но на Захари му се стори, че то набъбна, и когато докосна другото, с радост видя, че то също откликна на неговата милувка.

— Да, добре, добре... — мърмореше през зъби, като не искаше да я уплаши сега, когато започна да изпитва удоволствие. Подразни зърната ѝ още малко, като рисуваше кръгчета, после налапа една от пъпките, поигра си малко с език, преди да посмее да засмуче. Лили се напрегна и той спря; с благоговение си помисли, че за пръв път мъжки устни докосват най-интимните кътчета на нейното тяло. Тя го дръпна с едната ръка, а с другата му предложи гърдите си, като промълви:

— Не спирай.

Скоро двете ѝ гърди бяха влажни и когато Захари видя колко са се уголемили, вдигна Лили. Нощницата се плъзна по тялото и се свлече на пода. Той я сложи на леглото внимателно и легна до нея, като се държеше на разстояние, така че тя да не усети твърдия му пенис, който стърчеше над стомаха му и се поклащаше от неописуемо желание. Приседна на лакът, а с другата ръка започна да гали малкия ѝ кръст, превъзходно развитите бедра, изучавайки формата на тяло, което не бе срещал у никоя друга жена. Гола Лили приличаше на статуя на неземно божество. Нежността му нарастваше, примесена с най-влудяващото желание, което някога бе изпитвал при вида на пухкавия, рус, къдрав триъгълник, гъст като на жена, а не на момиче. Тя потрепери леко, изви глава встрани с притворени очи, но нито го отблъскваше, нито се притискаше към него. Сякаш беше заспала и искаше да му се отдаде в съня си.

След като бе докоснал всяко кътче от тялото ѝ, Захари я придърпа към себе си и сложи едната си длан под главата ѝ. Облиза един от пръстите на свободната си ръка. С него той внимателно разтвори триъгълника и откри скрития вход на влагалището. Бавно, милиметър по милиметър, си пробиваше път, търсейки по лицето ѝ признаци на болка или страх.

Изражението ѝ не се промени, макар че продължаваше здраво да стиска устни.

Захари отново и отново навлажняваше пръста си и всеки път се връщаше в топлия тунел, без да усети съпротива дори когато отиде много навътре. Не можеше да каже дали тя сама се бе овлажнила, или това бе влагата, донесена от него, но разбра, че моментът е настъпил. Изправи се над Лили на колене и лакти и внимателно се наведе, така че само върхът на пениса я докосваше. После милиметър по милиметър влезе в нея. Бавно, съвсем бавно се движеше, облян в пот, внимателно

следейки изражението на лицето ѝ за мига, в който ще трябва да излезе, ако я заболеше твърде много, но тя стоеше безизразно и единствено дишането ѝ се учести. Не помръдваше, легнеше непоколебимо под него. След няколко дълги минути тя го погълна целия. Той се наведе над нея, така че краката му се протегнаха извън матрака, но стискаше здраво лакти, за да не я премаже. Усещаше как пенисът му тупти и нараства, макар че той не помръдваше. Мекият, горещ и тесен тунел бе твърде много за него. След миг вече не можеше повече да се владее; спазмите му бяха толкова силни, неконтролируеми и бързи от дългото въздържане, че това беше едно чисто животинско освобождаване.

За миг Захари, потънал в бушуващите удари на сърцето си, забрави за Лили, но щом се съвзе, се търкулна от тялото ѝ, прегърна я и покри лицето ѝ с целувки на дива благодарност; вихър от целувки и сълзи, които не успя да сдържи. Той не бе очаквал Лили да се възбуди. През дните, които им предстояха, постепенно, с безгранично внимание щеше да я научи да усеща удоволствие от секса, но сега той бе поразен от смелостта и старанието ѝ да не го накара да се почувства груб; беше дълбоко трогнат от желанието ѝ да влезе в нея, без дори да му дава знак за усилията, които полага.

— Заболя ли те, мила?

— Не, разбира се, че не — тя отвори очи и се усмихна. Откъде би могъл да знае, че бе научена да търпи болката, че това, което току-що бе изпитала, не беше нищо в сравнение със счупването на чифт балетни пантофки. По цели часове, по цели дни от осемгодишна възраст тя бе живяла с постоянна болка, болка, през която трябваше да се усмихва, болка, която една танцьорка приемаше като неизбежна част от живота.

Лили очакваше друго от брачната си нощ. Нещо непознато, вълнуващо, грубо и диво. Бе очаквала дуел на две тела, който ще ги остави наранени, изпотени и изнемощели като след голямо представление. Колко би желала някой да я грабне, да я победи. Тя се хвърли с главата напред в един непознат свят, за който бе чувала съученичките си да се кискат, свят, който едновременно я очароваше и отблъскваше.

Не би могла да направи повече от това, мислеше си Лили. Не знаеше какво трябва да прави, но сигурно нейната неподвижност му бе

подказала, че му позволява всичко. Нямахте кой друг да ѝ покаже това, освен Захари. Единствено той имаше необходимия опит, мислеше си Лили, докато се унасяше в сън. Бе направила най-доброто, на което бе способна. Сега зависеше от него да го направи прекрасно, дори по-прекрасно от аплодисментите.

Амбървилони се завърнаха в Манхатън след десет медени дни, прекарани в Париж. Захари никога не бе си позволявал да отсъства от службата толкова дълго, почти шест седмици от деня на заминаването си за Лондон. И с изключение на визитите му в бюрата в Лондон и Париж той не можеше да осъществи обиколката, която беше планирал. Но бе твърде щастлив, за да се притеснява.

Бе се любил с Лили всяка нощ. Притихнал, с часове я изучаваше сантиметър по сантиметър. Тя е като мелодия, мислеше си, изящна мелодия в миньорна гама, която само той можеше да долови.

Лили не му отказваше нищо, с изключение на една нощ, когато доближи устни между бедрата ѝ. Тя нежно се покри с ръце, а после се отдръпна. Той веднага разбра, че не е подготвена за такава близост, и не опита повече. Бе сигурен, че ще дойде ден, когато благодарение на своята нежност и търпение ще намери начин да я накара да усети удоволствие. Не изпитва отвращение, утешаваше се Захари. Всичко бе въпрос на време. Трябваше да бъде търпелив и да не забравя, че тя е само на осемнадесет, почти дете, изведнъж оказала се жена на двадесет и девет годишен мъж. Откритостта на реакциите ѝ му даваха знак кога е малко бърз, кога малко груб, кога негов жест би изглеждал твърде животински или груб и той внимаваше да не изплаши това чувствено момиче.

След първата брачна нощ откри, че винаги я желае повторно; самата ѝ неподвижност му действаше възбуждащо и след като бе постигнал първото си удовлетворение, можеше още дълго да остане в нея, заслушан в ударите на сърцето ѝ. Целуваше я нежно, докато възбудата му нарастваше при най-малкото нейно движение, а той внимаваше само да не нарани това безкрайно нежно, безмълвно създание, което бе негова жена.

5.

Кътър Амбървил реши да постъпи в колеж в Калифорния, вместо да прекара четири години в някое училище в Източните щати. Искаше да остави колкото се може по-голямо разстояние между себе си и брат си, да остави зад гърба си онази част от света, в която името Амбървил неизменно се свързваше със Захари. В колежа Станфорд, или „Фермата“, както студентите интелектуалци от Сан Франциско подигравателно го наричаха, той намери среда съвсем различна от тази в Андоувър. Тя му допаднаше, в нея богатите момчета имаха всичко, за което жадуваше.

В Станфорд Кътър трябваше много повече да заляга над уроците, отколкото в Андоувър, но скоро овладя изкуството да върши само най-необходимото, посвещавайки колкото може повече време за избраните от него сфери на усъвършенстване: тенис, скуош, гребане, поло, ски. Това безспорно бяха джентълменски спортове — спортовете на богатите. За тях се изискваха години тренировка. Те пораждаха възхищение и даваха самочувствие на младежа. Ала изискваха сръчност, координация, издръжливост и особено при полото и скиите — смелост. Нямаше риск, разумен риск, който Кътър не би поел било на кон или на ски, тъй като самообладанието и добре пресметнатият риск се приемаха като същината на смелостта. Брат му, неговият враг, не бе успял да овладее нито един спорт.

Доста усилия положи Кътър в тениса и скуоша. Докато при другите избрани от него спортове съревнованието се водеше с животно или предмет, тенисът и скуошът бяха състезания на човек срещу човек. За победата се изискваха много усилия, но те бяха нищожни в сравнение с умението и техниката, с които Кътър се научи да губи при някои важни игри; блестящи, оспорвани игри срещу добре подбрани бащи на негови приятели; мъже, които играеха превъзходно за възрастта си; мъже от банковите среди, които един ден биха могли да му дадат работа в бизнеса, а там контактите означаваха комисиони. Поражение при тенис, понесено в добро настроение, убедително, без

дори сянка на съмнение, при полагане на най-големи усилия в играта, стана едно от специалните качества на Кътър. Качество, което имаше по-голяма стойност от добрите обноски, безупречния външен вид и неоспоримата му смелост.

— Вчера ходих на покупки с първата мисис Амбървил — каза кисело Зелда Пауърс на Павка Майер, докато пийваха аперитива си.

— Така ли? Казваш го заядливо, скъпа. В края на краищата не трябва да забравяш, че тя е твърде млада, при това англичанка, напътствана от деня на раждането си, и доколкото разбрах от Захари, изцяло погълната от балета. Ако не знае какво да облече, освен трико, това ни най-малко не трябва да те изненадва.

— Но благородната Лили умее да се облича... — хвърли Зелда един злобен поглед към Павка.

— Лош вкус? Или просто обикновен провинциален вкус? Англичаните не се славят с умението си да се докарват.

— Ходихме в „Бергдорфс“, „Сакс“, „Бонуитс“, във всеки изтънчен магазин в Ню Йорк, понеже Захари ме предупреди да не я водя в магазини за конфекция. Тя гледаше облеклата на най-изтъкнатите ни моделиери, сякаш я бях замъкнала на изложба на земни червеи — заяде се отново Зелда. — Дори не си направи труда да премери поне една дреха. А наистина има нужда от дрехи, Павка, защото майка ѝ не е имала достатъчно време преди сватбата да ѝ купи пълен чеиз, нито пък е имала представа какво носят младите булки в Ню Йорк. Беше се напъхала в туид в пастелен цвят и приличаше на хибрид между Алиса в страната на чудесата и млада коронована особа на държавна визита в неприятелска страна.

— Но пък е толкова, толкова хубава — промълви Павка.

— Не съм казала противното... само исках да помогна. Знаеш, бих направила всичко за Захари. Както и да е, като последен опит я заведох в „Мейнбокър“. Тя се поразмърда и показа признаци на живот. Когато излязохме, беше поръчала тридесет и седем тоалета, почти пълната колекция. Първите ще пристигнат след седмица.

— И какво лошо има в това? Това ти решава проблемът, нали?

— Човърка ме отвътре... „Мейнбокър“... на нейната възраст! По поръчка! Най-скъпите дрехи в цяла Америка! Хубави, семпли дрехи,

съвършени дрехи; можеш да ги носиш и наопаки, ако искаш. Дамите, които пазаруват там, са сред най-богатите жени в Ню Йорк, от елитното общество. Човек си пробива пътя към „Мейнбоксър“, по дяволите! И обзалагам се, нито една от тях не си е поръчвала толкова неща наведнъж. А тази хлапачка... Тя дори не попита за цената. Не й мина през ума да се заинтересува.

— И какво от това? Захари може да си го позволи.

— Не става дума за парите. Отношението й ме подразни. Той казал ли ти е за къщата, която ще купува? Единствената в целия град, която госпожата благоволи да хареса.

— Спомена нещо, но не обърнах внимание.

— Тя ме заведе да я видя. Павка, знаеш Захари какъв човек е. Обикновен, земен, без да го вълнува показността. Дали ще му хареса да живее в палат от млечносив мрамор, голям колкото половин квартал, разположен на три етажа, с банкетна зала, скъпи, и огромна градина отзад. Само за двама. Не къща, а имение.

— Ще му бъде приятно, ако това я прави щастлива — каза Павка, доволен от ролята си на адвокат на дявола.

— И защо му е цял палат, за да я направи щастлива, за бога? Кой живее днес така? Само помисли за ремонта, за боядисването, за персонала и за този, който ще ръководи персонала, защото тя няма нито да знае как, нито ще се главоболи да го прави. Ами градинарите? Градинари в Ню Йорк! Ти май наистина нямаш представа колко ще му струва всичко.

— Не, но и двамата добре знаем, че може да си го позволи, дори сто пъти. Не ми влиза в работата кой как си харчи парите... мисля, че и на теб също. Никога не си го правила — поомекна той.

— Искаш да кажеш, че ревнувам, скъпи Павка.

— Аха.

— Разбира се, че ревнувам. Би трябвало да се срамувам, но си е така.

— Значи дори на Зелда Пауърс не са й чужди типичните женски черти. Внимавай, може да погубиш оригиналността си! Това ще е лоша вест за отдела по тиража на „Стайл“.

— Не се обзалагай.

— Няма. А ти му удари още едно. Настоявам. Даже ще те почерпя.

В дните, когато бяха млади и все още ергени, непосредствено след края на войната, Нат Ландауер и Захари Амбървил прекарваха много следобедни часове на алеята за бягане заедно с Барни Шор, червенокос, доброжелателен младеж, който навремето бе съквартирант на Нат в Сиракюза. Така както Нат беше предопределен да движи компанията за копчета „Файв стар“, така и Барни бе очевиден приемник на семейния бизнес — „закачалките“, както обичаше да се шегува той.

— Закачалки за дрехи ли? — попита го един ден Захари.

— Нее, за списания.

— Правите ги?

— Нее, пълним ги — неохотно отговори Барни, който не искаше да прекъсва изучаването на „Рейсинг форм“.

Едва когато Захари започна да издава „Стайл“, осъзна важността на „Кресънт“, основана от бащата на Барни, Джо Шор, която заедно с „Къртис“, „Уорнър“, „Селект“ и „Ен Ай Си Ди“ беше един от основните разпространители на списания. Без тях издателският бизнес просто не би могъл да съществува. Докато притежаваше единствено „Триминг трейдс“, Захари доставяше броевете по абонамент, но когато създаде „Стайл“, подписа тригодишен договор с Джо Шор и постави основите на бъдещо сътрудничество. През първата година от съществуването на „Стайл“ той изплати на „Кресънт“ десет процента от цената на всеки продаден брой, а през втората и третата година — шест процента. В отговор на това „Кресънт“ финансира „Стайл“ за отпечатаните броеве.

Колкото и благ човек да беше, Джо Шор можеше с един замах да създаде или унищожи всяко списание, решавайки колко броя на кои продавачи ще достави и на какви позиции в магазина ще ги изложи.

Захари Амбървил веднага направи впечатление на твърдия и тих Джо Шор, чието благоволение не се печелеше лесно. Веднъж спечелено обаче, то оставаше завинаги. Убийство, палеж, безделничество не можеха да променят отношението на Джо Шор към човека, който го бе спечелил и който държеше на думата си.

— Джо — каза Захари един ден през 1953 по време на обяд, — искам да те запозная с Лили. Ще вечеряме заедно, ти, жена ти, ние,

Барни и момичето, с което ходи сега. Да речем, по` другия вторник.

— С удоволствие. Чакай, вторник ли каза?

— Точно така. Не следващия, а по` следващия.

— Всеки друг ден от седмицата, Захари, но не и вторник. Никой вторник. Жена ми ще ме убие.

— Котенце като тебе? Мислех, че имаш идеален брак.

— Зак, не си прави майтап.

— Хайде, какво има вторник вечер?

— Милтън Бърли. Вторник, осем часа.

— Е, и?

— Колко статии за Милтън Бърли сте публикували в „Севън дейс“?

— Не знам точно. Продължавам да ги следя и се чудя защо, но телевизионният редактор ме съветва да му се доверя. И откакто му предложих двойна заплата, за да напусне „Лайф“, не съм се опитвал да го проверявам повече. Лично аз нямам много време за телевизия, а и Лили не се интересува въобще. Вероятно — изхили се Захари — има проблеми с американския английски.

— Ти си безнадежден случай. Направо не знаеш какво изпускаш — поклати глава съчувствено Джо Шор. — Обзалагам се, че сигурно дори нямаш собствен телевизор.

— Гледах веднъж у Барни, но видях само някакви дребосъци. Трябва да го правят по-добре. Виж, по всяко време мога да ида на кино или на спектакъл на Бродуей. Кафе?

Да не повярваш, мислеше си Захари, докато вървеше по оживените улици, такъв стабилен мъж като Джо да не може да вечеря навън вторник вечер заради Милтън Бърли. Дали Айзенхауер и Мами гледат? Ами сенаторът Маккарти и Естес Кефовър? Той самият не можеше да се задържи дълго на едно място. Но каквото и значение да имаше телевизията, тя бе конкурент на всеки долар, предвиден за реклама. Захари спря рязко на ъгъла на „Пето авеню“ и „45-а улица“. Цялата ли страна замираще всеки вторник в осем часа? За Люсил Бол и Сид Сийзър в „Меден месец“ и бог знае какви още истории? Той, Захари Амбървил, бе едно късогледо, невежо магаре. Бе допуснал идиотската грешка да си въобрази, че всички американци непременно трябва да приличат на него. Но пък и не беше чак такова магаре, че да не се замисли върху това. „Телевижън уик“? Много търговско. „Дис

уик он телевизионен“? Много дълго. „Телевизионен уикенд“? Много интелектуално звучи, намириша на „Харпърс“ или на „Атлантик“. „Йюъ Ти Ви уикенд“? Пак дълго. „Ти Ви уикенд“? Това става. Той пресече улицата, като в съзнанието му ясно изплува първият брой. Квадратен формат, двадесет на двадесет сантиметра, върху доброкачествена хартия, много снимки и текст, със седмичната програма на телевизията и голяма снимка на Милтън Бърли на корицата. Със забързана крачка Захари се върна в службата, без дори да подозира, че е с десет милиона долара по-богат, отколкото бе на обяд.

Месеци преди плановете за ремонта на огромната мраморна къща на Източната Седемнайсета улица да бъдат готови, Лили откри, че е бременна. Първата ѝ реакция бе страх. Какво ще стане с фигурата ѝ? Но после се усмихна. Типично за една танцьорка, но нали бе изоставила кариерата си, за да води нормален човешки живот? Това бебе щеше да бъде доказателство, че е свободна, че принадлежи на себе си, нещо като двойно отхвърляне на херметическия свят, който бе напуснала. Продължаваше всяка сутрин да прави екзерсиса си в огромния апартамент на Уолдорф тауърс, където се бяха настанили временно, но не мислеше повече за балета. Тези упражнения бяха просто навик, начин да поддържа формата си.

Ами прекрасните ѝ нови дрехи? Тя вдигна с отвращение ръце към устата. Само след седмици няма да ѝ стават. Е, това може да се оправи. Ще отиде в „Мейнбокър“ още днес следобед и ще ги накара да ѝ приготвят цял майчински гардероб. Да пише ли веднага на майка си, или да ѝ се обади по телефона? Минута след това майка ѝ ще хукне да ѝ търси подходяща дойка, която да дойде в Америка и да поеме нещата в свои ръце. Доктор Уолфе я посъветва да следи теглото си. Добър човек... но, ама че глупава забележка. Кога в живота си не е следила теглото си? Лили се обгърна с две ръце. Малките ѝ танцьорски гърди ще станат много секси. Колко хубаво би изглеждала в дълбоко деколте. Ще каже на Мейнбокър, че иска вечерните си рокли с деколте, прекрасни широкополи рокли, прихванати под бюста в стила на викторианската мода. Ще се радва на бюста си, докато го има, но, разбира се, няма да кърми. Братовчедките ѝ бяха кърмили децата си, но на нея това винаги ѝ се бе струвало много противно. С часове, ден и

нощ да седиш кротко, докато някакво малко същество те суче като крава и даже няма да помни дали са го кърмили или не. А и надали един ден ще благодари за това.

Записа си да не забрави да каже на дизайнерите къде да разположат детската стая. Трябваше да е достатъчно отдалечена от спалнята ѝ, така че при никакви обстоятелства, денем и нощем, да не бъде обезпокоявана от бебешките крясъци. Бебешкият плач беше безспорно най-дразнещият природен шум и тя съвсем не възнамеряваше да го търпи.

Майка на нейната възраст? Е, поне ще ѝ се махне от главата, докато е млада, както правят кралските особи, пък и нямаше избор. Макар да бе жалко наистина, защото тя съвсем отскоро живееше в Манхатън и едва бе започнала да разбира колко е хубаво да има всичко, което пожелае. А и бебето би изисквало внимание само няколко часа на ден. Тя още в Лондон знаеше, че Захари е богат, но чак сега разбра, че той е много, много по-богат, отколкото би могла да си представи, и далеч по-щедър от всички мъже, които бе познавала. Баща ѝ бе направо стиснат в сравнение с него, мислеше си Лили. Той живееше с убеждението, че децата трябва да се държат изкъсо що се отнася до джобните им пари. Всъщност тя никога не бе имала нужда от джобни пари, нито пък бе имала желание да харчи, но откакто изостави балета, пред нея се появиха доста интересни неща. Пазаруването например. Магазините в Манхатън изкушаваха много. Бе толкова... приятно... да знае, че не съществува нищо, което тя не би могла да има, нищо, което Захари би ѝ отказал.

Заможен — отвратителна дума. Богат. Единствената правилна дума. Богат. Много, много богат. Може би, когато бебето вече ще може да се показва, тя ще даде да публикуват снимката им в „Стайл“. Благородната мисис Захари Амбървил и детето ѝ. Не, не в „Стайл“. Списанието не бе за най-богатите. Сигурно затова се продава така успешно. Тогава „Вог“ или „Таун енд кънтри“. По-добре ще е при първата ѝ поява на страниците на светските списания в Ню Йорк да бъде като млада майка, а не просто като поредната булка.

Разбира се, висшето общество в Ню Йорк бе голяма щуротия. В Лондон или принадлежиш към това общество, или си извън него. Ако си дъщеря на виконт, винаги ще си останеш дъщеря на виконт, независимо за кого си се омъжила. Имаш своите роднини,

прародители, имаш свое място под звездите. Но за когото и да се омъжи едно момиче, винаги ще помнят каква е била преди. Ще минат цели поколения, докато това вече няма да има значение, а може би винаги ще има значение. „Ах, да, лейди Мелинда... нейната прапрабаба, преди да се омъжи за графа, била дъщеря на някой си banker.“ Снобизъм. Отвратителен снобизъм. Но какво да се прави — нрави.

А в Ню Йорк? Много от „първите дами“ бяха трето, най-много четвърто поколение самозвани барони, а те пък — чисти разбойници. Е, имаше и наследници на „Мейфлауър“, а в Синсинати живеяха наследници на офицери от армията на генерал Вашингтон. С други думи, мислеше си Лили, съществуваша наследници на колонисти, които са се разбунтували срещу един добър крал, и то преди не повече от двеста години. Очевидно бе много престижно да се членува в това общество, но Захари, който спокойно би могъл да се присъедини към него, никога не бе пожелавал това. Както бе казала майка ѝ няколко седмици преди сватбата, макар петдесет фамилии да се смятаха исторически свързани със „Стария Ню Йорк“, сред тях имаше само няколко, които можеха да претендират да са наследници от Стария свят. Фамилията Ван Ренселер, чиито военни униформи датираха от принц Орански, нямаша земи; фамилията Ливингстън обаче все още съществуваше и просперираше; Пел бяха аристократи в Англия; Дюър и Ръдърфорд биха могли да се похвалят с родословни дървета. Сигурно този култ към предшествениците си има своето място, мислеше си Лили, но дали това ги нрави безсмъртни? Само няколко години преди американската революция във Франция Луи XIV продал благороднически титли за шест хиляди и шестстотин франка, оставяйки празно място, където новоизлюпените френски благородници да запишат имената си. Така че много малко от благородниците можеха да се похвалят с истинско многовековно родословие. Дори фамилията Адамсфийлд водеше началото си от XIII век, а прародителите ѝ са били земевладелци. Не, да проявяваш снобизъм на тази тема е отвратително, а и съвсем под достойнството.

Но тъй като Лили живееше в Манхатън, чистото самоуважение изискваше да получи полагащото ѝ се внимание. Веднъж да се роди бебето, тя ще се запознае с някои наистина порядъчни хора. А може да я поканят да участва в благотворителни комитети, което, изглежда, е

мания за нюйоркчаните. Ще се включи в няколко, като ги подбере твърде внимателно. Неразумно е човек да се сприятелява с много хора прибързано, и то на непознато място, съветваше я навремето майка ѝ. Следващите години ще минат в опити да се отърве от тях.

Лили се протегна доволно. Къщата, превъзходните антични предмети за обзавеждането, многочислените тоалети, царуването в Манхатън, прислугата, екскурзиите, които ще правят, когато в Ню Йорк стане много студено или много горещо, бижутата, които възнамеряваше да купи... всичко това сякаш се завърташе в един удобен и приятен кръг. Щеше да е направо побъркана, ако прекара целия си живот, робувайки на дисциплината, позволяваща ѝ едноедничко удоволствие — радостта от аплодисментите. Балерините и особено прима балерините се превръщаха в роби, мислеше си тя. Роби на някакъв свой начин на живот, роби на техните преподаватели, роби на телата си. Роби най-вече на публиката, която срещу своя билет изискваше съвършенство на изпълнението, без да подозира за цената, с която то се постига. Танцьорите бяха като дресирани животни, обучени да прескачат обръчите, но за разлика от тях сами избираха робската си участ. Как ѝ провървя, че успя да се отърве от това бреме. Защото, ако беше станала прима балерина, в което нямаше никакво съмнение, щеше да ѝ бъде още по-трудно да скъса с този начин на живот.

Телефонът иззвъня и прекъсна мислите ѝ.

— О, да, скъпи, спях чудесно. Не, нищо ново. Още един ден сред тапицери и бояджии... Не ставай смешен, на мен наистина ми е приятно.

Трябваше да му се обади и да му каже за бебето още щом разбра, но съвсем ѝ изскочи от ума. Довечера ще има много време за това. Разбира се, той ще разбере, че скоро няма да могат да спят заедно. Скоро, много скоро. Тя затвори телефона, но отново вдигна слушалката. Ще се обади на мис Варни, нейната продавачка от „Мейнбокър“, и ще си уговори среща за следващия ден. Не... за този следобед. Защо да чака?

— Няма да кърмя сина си? Не, скъпи. Не може да съм казала такова нещо.

— Лили, мила, хайде, не си ли спомняш? Много ясно те чух да казваш на Мини, че всичко това за антителата в майчината кърма са чисто американски измишльотини и че на нас ни трябва добра гледачка.

— Може би. Сигурно си прав. Но какво значение има, след като вече промених решението си. Къде изчезна сестрата с моя син? Трябваше още преди пет минути да са тук. Захари, моля те, отиди и я потърси. Тръпки ме побиват, като си помисля, че сестрите ще го натъпчат с някакви изкуствени боклуци, за да им е мирна главата... Те не обичат майките, които кърмят бебетата. Това им отваря повече работа.

Докато Захари обиколи коридорите на болницата, търсейки някоя сестра, Лили нервничеше в леглото. Тобиас се бе родил преди три дни, лесно раждане, и още щом го видя, с малката руса букличка, пухкавите бузки и идеалното телце, разбра, че никога преди не бе изпитвала истинска обич. Нито към родителите си, нито към балета, нито към Захари, нито към себе си. Най-малко от всичко бе очаквала, че може да я обхване такава майчинска любов, и през целия ден след раждането бе плакала, че синът ѝ не е до нея, а в детското отделение с другите бебета. Той си бе неин, бе част от нейната плът и кръв, от къде на къде ще ѝ го отнемат? Лекарят ѝ обясни, че е твърде късно, за да пригодят в стаята ѝ бебешка кошара, тъй като много майки биха пожелали това, а нямаше възможност за всички. Ако бе предупредила преди месец, тогава нямаше проблеми. Но откъде би могла да предположи, че нейното бебе ще е точно Тобиас?

Разбира се, че щеше да е момче. Всичките тия приказки, дето ги разправят хората, че няма значение полът, стига бебето да се роди здраво, са вятър. Всички знаят, че първото дете трябва да е момче. Още човеците в пещерите са го знаели.

— Ето ни! — извика Захари и бутна вратата, за да мине сестрата. — Изглежда е гладен. Открих го по врявата, която вдига.

— Нека плаче. Това е добре за белите дробове — каза Лили компетентно, също като майка си навремето, и протегна жадно ръце.

— Да ви оставя ли с таткото и бебето насаме? — попита сестрата.

— Да, благодаря ви, сестра. Нямам нужда повече от вас. Захари, мили, нали нямаш нищо против... още не съм съвсем опитна... да ме

оставиш за малко сама. Можеш да се върнеш след около час. На него му доставя голямо удоволствие.

— Сигурна ли си? — Захари се опита да не показва дълбокото си разочарование. — Няма ли да имаш нужда от нещо? — той я погледна, изпълнен с обич. Бе се облегнала върху много възглавници, чиито калъфки, а и чаршафите, донесени от къщи, бяха богато обшити с дантели. Лили никога не бе изглеждала така ангелски красива — русата коса разпиляна върху раменете, а на ушите ѝ блестяха огромни сапфири, които Захари ѝ бе подарил. Сапфири за момчето. Една кутийка стоеше отворена върху нощното шкафче близо до лампата. В нея огърлицата и гривната проблясваха на нощната светлина.

— Ако имам нужда от помощ, ще позвъня със звънеца тук на масичката, обещавам. А сега вървете и двамата, преди синът ми да е събудил целия град.

Докато по въпроса, кое оказва по-голямо влияние върху човешкия организъм — наследствеността или социалната среда — можеше да се спори вечно, то всички бяха единодушни, че Тобиас Адамсфийлд Амбървил щеше да израсне като едно разглезено зверче. Беше безспорно, че дете, така обожавано от баща си и майка си, която пък му угаждаше във всичко, не би могло да не бъде прекалено разглезено.

— Трябва да е от неговата Андърсънова кръв — отбеляза баба му, Сара Амбървил. — Знаеш, протестантите са етични.

Лили, бременна в шестия месец с второто си дете, весело се засмя.

— Погледни как копае в градината сериозно и методично. Човек би помислил, че за всяка лопатка пръст му се плаща. Откакто съм ви на гости, не съм го чула да се разплаче, ляга си точно навреме, без да се инати, и доколкото разбирам от гледачката, не ѝ създава никакви грижи. Изяжда всичките си зеленчуци, а това дори Захари не го правеше. Дано и следващото бебе е така лесно за гледане.

— Следващото дете ще бъде другарче в игрите на Тобиас. Не е хубаво да израснеш сам, затова си правя този труд.

Сара Амбървил не каза нищо. Още не можеше да свикне със снаха си и, изглежда, никога нямаше да свикне. Всъщност тя се боеше

от нея, защото знаеше, че ако с нещо я засегне, Лили ще я държи настрана от внука ѝ и от сина ѝ. Мини бе пропъдена вече месеци, защото бе дръзнала да коментира факта, че е излишно, след като в Щатите има толкова красиви детски дрехи, да се поръчват чак от Лондон, още повече че на Тоби скоро му ставаха малки.

— Виж, връща се! Трябва да е огладнял — обърна се тя към Лили.

— Само чакай, докато утре дойде градинарят — изсмя се Лили.

— Ще се изненада ли?

— Тобиас току-що му ожъна всичките лалета. Следващата седмица щяха да цъфнат. През миналата есен градинарят засади четиристотин луковички.

— О, божичко! — промълви Сара Амбървил. Тя не предполагаше, че през цялото време Лили е знаела, че Тоби унищожавал лалетата. Седеше твърдо, стискаше устни и се молеше да се сдържи и да не се обади. Какво пък, може да е лесно да се намерят добри градинари в Манхатън. В Андоувър нямаше такъв проблем. Да бъдеш баба не се оказа такова удоволствие, каквото си го представяше. Кое ли пък беше?

Максим Ема Амбървил бе най-непривлекателното бебе, което Лили можеше да си представи: като оскубано пиле, без коса, с криви крака и топлинен обрив, появил се още през първия ден. Имаше колики, плачеше, когато беше гладна и когато беше сита. Тя бе очевидно най-трудното бебе в родилния дом по думите на старшата.

— Надявам се, че си ѝ казала да си гледа работата! — избухна Захари, когато Лили му предаде думите ѝ.

— Захари! Разбира се, че не съм. Горката женица вече не знае какво да прави. Аз я успокоих, че утре се прибираме вкъщи. Това, което ме притеснява, е гледачката. Ами ако напусне? Тя е така привързана към Тоби.

— Гледачката работи по-малко и получава повече.

— Обадох се до работодателната агенция и наех втора гледачка. Те ми препоръчаха някаква мис Хемингс, занимавала се с тежки случаи. Ще дойде, когато ни изписват, и ще поеме нещата в свои ръце

незабавно. Слава богу, стаята на Максим не е до Тоби, така че няма да го буди.

— За бога, Лили, бебето има обикновени колики, а не проказа. Мисля си, че притежава бурен темперамент, а и я харесвам как изглежда. Тя прилича на мен, по дяволите.

— Скъпи, не ставай смешен. Ти си страшно привлекателен.

— Защото никога не си виждала снимките ми като бебе — изхили се той.

— Предполагам, с времето ще се измени — измърмори Лили. — Не би могла да изглежда по-зле.

Коликите и обривът на Макси изчезнаха по едно и също време. За шест месеца тя бе наддала достатъчно и кльощавите ѝ крачета се напълниха, а косата ѝ, щом започна да расте, бе гъста и права и за голяма радост на Захари имаше бял кичур на същото място като него. Колкото до темперамента, малката успя за двадесет и два месеца да сломи този на гледачката експерт по трудните деца.

— Мадам — каза през сълзи мис Хемингс, — имала съм болнави бебета, кротки бебета, които те карат да мислиш, че нещо не е наред, свръхпалави деца, които пипат навсякъде, дори и в тоалетната, такива, дето се катерят по дърветата, преди да са навършили годинка, такива, дето се подмокрят до четири години, въобще какви ли не още. Но Макси... Имам нужда от малко почивка, мадам, преди да съм направила нервен припадък.

— О, не! Недейте, мис Хемингс! Моля ви, не напускайте — молеше Лили.

— Трябва, мадам. Аз много обичам Макси. Тя е толкова любвеобилна, но толкова палава. Нямам сили да я накажа, а това е лошо за едно дете.

— Мислех, че ще съумеете да се справите — каза хладно Лили. Жената явно бе твърдо решена да замине. — Боя се, че Макси е много разглезена. Иска всичко да е на нейната... и вие трябваше несъмнено да направите нещо срещу това.

— Опитвах, мадам, но...

— Но не успяхте. Колко просто наистина, нали?

— Ако държите да погледнете по този начин, да — гласът на мис Хемингс звучеше безкомпромисно и тонът безкрайно подразни Лили.

— Вие сте отговорна за поведението на Максим, мис Хемингс, и се страхувам, че не бих могла да ви дам добра препоръка.

— Както решите, мадам. Съмнявам се обаче, че проблемът ще се разреши със смяната на гледачката.

— Ще видим! Убедена съм, друг би се справил много добре — беснееше Лили.

— Не бих желала да обвинявам родителите — каза мис Хемингс с накърнена професионална гордост, — но едва ли някоя друга гледачка ще постигне повече. А сега извинете ме, ако обичате...

— Един момент. Какво точно имате предвид, като казвате, че не искате да обвинявате родителите, мис Хемингс?

— Макси е разглезена, защото баща ѝ позволява всичко, което тя поиска, и защото вие прекарвате цялото си свободно време с Тоби. Тя прави всичко възможно да привлече вниманието ви и тъй като ме предизвикахте, ще ви кажа, че малката в замяна използва баща си.

Преди Лили да отговори, мис Хемингс излезе от стаята и се качи да приготвя багажа си. През дългогодишната си кариера тя никога не бе си позволявала да държи такъв тон и макар да се чувстваше ужасно при мисълта да напусне Макси, изпитваше огромно задоволство от себе си.

Гледачката на Тоби, мисис Брауни, англичанка, бе по-корава от мис Хемингс. Тя се зае с Макси и се обръщаше към нея с „нашето двегодишно същество“, което обясняваше всичко. Лили, засегната от забележките на мис Хемингс, всяка вечер четеше на Макси приказки и ѝ позволяваше да играе с бижутата ѝ неделя сутрин. Сега вече никой не можеше да я обвини, че не обръща внимание на детето си, мислеше си тя, изпълнена с досада, докато четеше на глас.

Скоро след навършване на четвъртата си годинка Тоби започна да пада от леглото. През последните две години понякога се беше събуждал нощем, когато му се ходеше до тоалетната, и стъпваше внимателно по познатия маршрут, сякаш се боеше да не обезпокои останалите.

— Може ли да ми направите нощно осветление, мамо? — попита той Лили един ден.

— О, скъпи, не се е налагало дори когато бе съвсем мъничък. Кошмар ли сънува? Това ли е причината?

— Не, просто като се събудя нощем, не виждам нищо. Не знам дали съм в леглото, докато не поопипам наоколо, и ако съм на ръба, падам. Не мога да открия нощната лампа. Случва се вече няколко пъти, а боли, когато падам.

— Може би наистина е много тъмно в твоята стая.

— Никога... никога не е било. Винаги е било достатъчно светло... но не знам, изглежда, не мога да виждам повече на тъмно.

— Сигурна съм, че няма за какво да се тревожиш — сърцето на Лили биеше силно. — Но утре ще отидем при доктор Стивънсън. Май че трябва да ядеш повече морковчета, скъпи.

Лекарят направи на Тоби цялостен преглед.

— Той е чудесно момче, мисис Амбървил. Що се отнася за падането от леглото, мисля, че не е сериозно, но за да сте сигурни, добре ще е да го заведете на очен лекар.

— Но вие прегледахте очите му — извика Лили.

— Нека го види специалист. За да сме спокойни.

— За да сме спокойни?

— Моля ви, не се тревожете. Децата показват различни симптоми, особено когато растат така бързо като този малък мъж. Но е добре да ги следим дори ако се окаже ненужно.

Известният офталмолог, доктор Дейвид Райбин, при когото доктор Стивънсън ги изпрати, прегледа очите на Тоби много старателно. Лили стоеше в чакалнята и се опитваше да се зачете в някакво списание. Изведнъж тя вдигна очи и видя Захари, застанал до нея.

— Не! — извика тя. Щом го погледна, разбра, че докторът му е позвънил да дойде.

— Лили — прегърна я Захари, — каквото и да е, медицината ще го излекува. Днес те могат да направят почти всичко. Ще се погрижи за това, успокой се. Хайде, лекарят ни очаква да разговаряме, а една сестра занимава Тоби. Видях ги през прозореца.

— Безкрайно ми е неприятно, че трябва да ви съобща това — започна доктор Райбин, — но Тоби има ретинитис пигментоза. Не

знаем причинителя на тази болест. Нощната слепота е често първият симптом.

— Болест, каква болест? — попита Захари, държейки ръката на Лили.

— Преди всичко, мистър Амбървил, ще трябва да ви обясня, че ретината е много фина мембрана. Състои се от пръчици и колбички, те реагират на светлината. Пръчиците са рецепторите, които се използват при тъмнината, и затова промяна в тяхната функция, както е при Тоби, предизвиква нощна слепота.

— Доктор Райбин, какво лечение се провежда в такива случаи? — попита Лили, изнервена от дългото обяснение на лекаря.

— Заболяването не се лекува, мисис Амбървил. Нервните клетки на ретината, веднъж повредени, не се възпроизвеждат.

— Не се лекува? Искате да кажете, че не съществуват лекарства?

— Боя се, че не.

— Но може би хирургична намеса? Ще трябва ли да се оперира? — извика Лили.

— При ретинитис пигментоза не се провежда хирургическо лечение — каза мрачно доктор Райбин.

— Това е невъзможно! Не вярвам на нито една дума. Всеки може да бъде лекуван. Той е само на четири години, малко момче — говореше Лили, неверието беше по-голямо от скръбта.

— Какво ще стане с Тоби? — попита Захари, като стискаше ръката ѝ така силно, че ѝ причиняваше болка.

— Болестта е прогресивна, мистър Амбървил. Страните на ретината се засягат в началото и макар че централното зрение на Тоби може да е сравнително стабилно в продължение на много години, с възрастта неговото полезрение прогресивно ще се стеснява. Не знаем кога точно, но ще дойде моментът, в който ще загуби зрението си. Надявам се да се случи след много години, но не бих могъл да кажа кога.

— Простете, докторе, не би ли могло да бъде някакво друго заболяване? — попита Захари, макар отговорът да бе изписан върху лицето на лекаря.

— Щях да се радвам, ако е така. За ваше собствено успокоение ще ви посъветвам да се обърнете и към друг колега, но за съжаление

диагнозата на тази, макар рядко срещана болест е много бърза и почти безпогрешна. Съжалявам, че съм така категоричен, мистър Амбървил.

— И откъде го е прихванал? — изплака Лили. — Кажете ни как е станало?

— Когато ретинитис пигментоза засегне деца, мисис Амбървил, това може да е само наследствено.

6.

След завършване на колежа Кътър Амбървил се изкушаваше да остане в Калифорния. Там, в Станфорд, имаше много влиятелни приятели, а и бе започнал да споделя местното мнение, че колежа в Станфорд е по-добър от Харвард. Сара Амбървил ходеше при най-малкия си син няколко пъти в годината, но Кътър прекарваше всички ваканции и празници на Западния бряг. Записа се в Станфордската бизнес школа. Няколко години след завършването ѝ работи в „Букър, Смити енд Джеймстън“, фирма за банкови инвестиции в Сан Франциско, чийто президент бе бащата на съквартиранта му Джъмбо Букър. Той бе слаб, стегнат, дребничък мъж, запален тенисист, и изпитваше огромно задоволство от няколко победи, извоювани от младия Амбървил.

Но в началото на 1958, вече двадесет и четири годишен, Кътър реши да се премести в Манхатън. Беше разбрал, че дори и в Калифорния всички, с които се запознаваше, го разпитваха за брат му, Захари. Може би само ако отиде в Китай, мислеше си Кътър, тези въпроси ще престанат да го преследват, иначе нямаше отърване. Ала след като това все едно бе факт, защо да не се възползва от него. Центърът на банковото дело бе Ню Йорк, а обстоятелството, че носеше името Амбървил, надали щеше да засегне кариерата му. Реши да натрупа доста пари. Захари не можеше да бъде единственият богат Амбървил.

Кътър бе усвоил държанието, културата и аристократическите маниери на Сан Франциско, които се разпростираха вече дори и в бизнесменските среди. За него се оказа много трудно да се нагоди към всеобщата лудост на Манхатън. Какви са тези хора? Защо тичат, вместо нормално да ходят? Защо не могат да водят цивилизовани разговори в рамките на общоприетите децибели? Не им ли достига нещо, че хвърчат така, или само се преструват?

След седмица той реши просто да не обръща внимание и да не се опитва да разбере какво се крие зад онова, което се показва на повърхността. Но накрая откри, че някъде наоколо живееха хора, които му допадаха, и приятелите му от Андоувър, Станфорд и Сан Франциско отвориха за него домовете си. Единствено там се чувстваше удобно.

Кътър Амбървил наистина бе повече от добре дошъл, където и да отидеше. Беше висок сто осемдесет и осем сантиметра, с налети от спорта мускули. Чертите на лицето, които го открояваха сред другите момчета, с възрастта бяха съзрели и Кътър се превърна в необикновено хубав мъж. От слънцето в Калифорния лицето му загоря, а косата стана още по-руса. Носът му бе голям и излят между очите — сини като морето в Сицилия и студени като водата при фиордите. Устата му се извиваше в тъничка дъга и на нея жените трудно устояваха. Не беше много едър, но излъчваше огромна сила. Стъпваше леко и уверено като матадор. Самоуважението му бе така естествено, че никой не можеше да допусне колко дълго го е отработвал заедно с топлината и искреността в очите.

Неоспоримият чар в поведението му сега беше завършен и се превръщаше в неизменна част от същността му; това бе приятен, ласкаещ, необходим чар на един изтъкан от завист мъж. Мъж, чийто живот бе посветен на спечелването на цялото внимание и обич, от които, той бе убеден, несправедливо бе лишен като дете.

Единадесетте години раздяла на Кътър със Захари му се струаха цяла вечност. Но нищо на света като че ли не можеше да премахне дълбоката, разяждаща омраза към брат му. Колкото и голям личен успех да постигнеше, той все не достигаше да компенсира загубата на онова, което му се полагаше. Омразата му бе станала толкова органична, че понякога Кътър преставаше да се самонавива и позволяваше на червея в сърцето му да поспи.

Макар временно да не обръщаше внимание на огромните успехи на Захари, идващи един подир друг сякаш само за да го измъчват повече, бе му невъзможно да ги приеме като даденост и да бъде по-малкият брат на Захари Амбървил. Себичният Кътър не можеше да допусне, че успехите на брат му не отнемат нищо от неговия собствен живот. Чувстваше се винаги несправедливо смален и вината беше у Захари. Въпреки хубостта си Кътър бе вечно изпълнен с горчивина.

Сякаш тя бе татуирана на сърцето му. Той подхранваше омразата; ако тя изчезнеше, трябваше да преустройва живота си по друг начин. Но нямаше никаква възможност за това; не и с изданията Амбървил, които излизаха всяка седмица, всеки месец с бляскави корици и все по-дебели, и по-дебели поради рекламите в тях; нито пък с „Ти Ви уик“, което със светкавична бързина се разграбваше всяка седмица от милиони американци; Кътър виждаше списанието до телевизора, навсякъде, където стъпеше кракът му.

Когато Кътър пристигна в Ню Йорк, беше изминала една година, откакто лекарите поставиха диагнозата на Тобиас. С изключение на нощната слепота той все още виждаше добре, поне доколкото можеше да прецени Лили. Двамата със Захари не споделиха с никого, дори и с гледачката, за посещението си при доктор Райбин. Обърнаха се към втори специалист, който потвърди диагнозата, но тъй като нищо не можеше да се направи, запазиха случилото се в тайна. Нямаха сили да обсъждат бъдещето на Тоби дори помежду си. Най-вече помежду си.

Заболяването е наследствено, двамата лекари бяха единомисленици. В историята на семейство Амбървил не се помнеше случай на ослепяване, нито в Андърсън, нито в семейства Дейл или Кътър. Но имаше сляп маркиз, дядо на Лили, и един чичо, и двамата по майчина линия. Не, не биха могли да говорят за Тоби. Никой от тях не смееше да изрече на глас това, което го тормозеше. „В гените й“, мислеше си Захари. „Аз съм причината“, си мислеше Лили. Несправедливо, безкрайно несправедливо. И двамата знаеха, че тези упреци са несправедливи, но не можеха да не мислят така.

Огромното мълчание създаваше пропаст в живота им. И макар да не изричаха думите на глас, усещаха тяхното присъствие, сякаш те имаха физическо измерение, като парченца лед, промъкващи се в и без това уязвимата им близост.

На двадесет и четири години Лили бе призната за най-изумителната жена сред нийоркското висше общество. Жени с тридесет години по-възрастни от нея, богати жени, жени със завидно социално положение правеха всичко възможно, за да ѝ се полюбят. Тя

не бе просто дъщеря на виконт и виконтеса Адамсфийлд, а и мисис Захари Амбървил, съпруга на мъжа, който бе подарил един милион долара за колекция от американски картини на музея „Метрополитън“, два милиона долара на Колумбийския университет за фонда „стипендии“; дарове, направени в името на Лили.

Щедростта, с която се пръскаха купища пари, забавляваше Лили и известно време тя преставаше да се появява в пресата. Но когато заминаваше за Лондон или Франция, отсъствието ѝ се приемаше като голяма загуба и блясъкът на Манхатън помръкваше. Щом се върнеше, модните цветарски магазини изпълняваха десетки поръчки за кошници с цветя за Лили; животът отново се разбуждаше и всички заживяваха с чувството, че нещата са на мястото си и гала сезонът започва.

Лили беше щедра покровителка на балетните театри, а сутрин не пропускаше екзерсиса си; изпълняваше го все още без проблем. Тя бе начело на културните събития, които събираха определен кръг нюйоркчани заедно, но не стана член на никакъв комитет; самото ѝ появяване на благотворително представление или откриване на сезон, винаги облечена от „Мейнбокър“, косата ѝ прибрана на кок, бе достатъчно, за да сложи важен отпечатък на вечерта.

Забързаните нюйоркчани и в речта си, и в пресмятанията на социалните тежести и мерки оценяваха вродената стеснителност на Лили. Те разбираха и с удоволствие признаваха нейното превъзходство. То само издигаше тяхното собствено. Самият факт, че бе решила да не използва титлата „почитаема“ пред името си, им доставяше удоволствие да осветляват несведущите, че е дъщеря на виконт и на дванадесети баронет. Скоро започнаха да го пропускат и това също им даваше повод да се гордеят, защото — така поне разсъждаваха те — това значеше, че я познават най-добре.

Много преди у Тоби да се проявят първите признаци на болестта, Лили се отказа от мисълта, че съществува някакво страстно физическо удоволствие, което тя би могла да изпита. Реши, че не е създадена да изпитва сексуално желание, единственото нещо, заради което като че ли другите жени живееха. Какво пък, хората са различни; едни жени живеят за шоколад, други — за мартини. Лили не се бунтуваше срещу липсата на сексуално щение у нея, след като в живота имаше толкова много прекрасни и достижими неща, към които изпитваше нескончаем апетит; той не изчезваше, колкото и да получаваше.

Захари от своя страна постепенно започна да свиква с мисълта, че студенината на Лили е неизлечима. Упорствуваше все така с нежното си търпение, но нищо не можеше да я промени. Тя никога не го отблъсна, ала страстта му към нея отслабваше и той знаеше, че нищо не можеше да я върне отново. Единствено обичта му ставаше по-дълбока, с нотка на тъга към прекрасното момиче, което никога не се оплакваше.

— Този — каза Макси, посочвайки някаква дума от „Рейсинг форм“. Четиримата мъже, насядали в едно сепаре в Белмонт парк, я погледнаха въпросително.

— Значи детето може да чете, а, Зак? — учуди се Барни Шор.

— Можеш ли да четеш, Макси? — попита я баща ѝ. Всичко бе възможно с тригодишната Макси. Трябва сама да се е научила.

— Този — повтори тя.

— Защо този, Макси? — заинтересува се Нат Ландауер.

— Харесвам този, чичо Нат — отвърна Макси.

— Защо ти харесва този, малка госпожице? — тихо запитва Джо Шор. Четиримата замълчаха в очакване на отговора.

— Просто го харесвам, чичо Джо — отвърна невъзмутимо Макси. — Този.

— Как се казва, Макси... можеш ли да кажеш на чичо Джо как се казва? — упорстваше той.

— Не, но го харесвам.

— Малката госпожица не може да чете — авторитетно се произнесе Джо Шор.

— Но сигурно познава конете... може да е... как беше... учено идиотче, ония, дете могат да ти кажат кой ден е четвъртък хиляда години напред — разпалено рече Барни Шор.

— Моля малко респект към малката госпожица — настоя баща ѝ. — Що за приказки пред дете.

— Пардон, тате. Макси, харесваш ли някой друг?

— Не, чичо Барни. Само този.

— За състезание, езда или за шоу? — не се отказваше Барни.

— За състезание — веднага отговори тя. Не знаеше, че има игри, където трябва само да избереш, за да победиш.

— Хайде, Барни, нали не го взимаш на сериозно? — възпротиви се с половин уста Захари.

— Няма да навреди, ако послушаме Макси. Четиримата не ни бива да се оправим с една мишка. Може да ни трябва един свеж поглед. Женската интуиция, Зак. Винаги си бил вярващ.

— И колко ще струва? — добави Нат Ландауер. — Два долара на всеки. И да изгубим, не е много... миналата година профуках десет бона.

— По два долара за всеки, аз черпя — предложи Захари. В края на краищата той отговаряше за Макси.

— Ще ида да купя билетите — изрази готовност Барни.

— Може ли да изям един хотдог, татко? — попита Макси.

Захари я погледна. Тя седеше спокойно на стола. С гъстата права черна коса, подстригана на черта, приличаше на японска кукла. Носеше жълта рокля с бяла якичка, с къдрички на врата и на ръкавите, бели чорапки, черни кожени обувки. Закачливото ѝ лице го удивляваше, независимо колко дълго и колко често я гледаше.

— Татко, моля те, един хотдог.

Гледачката ще го убие, ако разбере.

— Не, скъпа. Съжалявам, но хотдогът не е добра храна за малките момиченца.

— Много хубаво миришат — усмихна му се тя, опипвайки почвата.

— Не са така вкусни, както миришат.

— Всичките деца ги ядат — усмивката ѝ показваше, че се опитва да разбере защо не ѝ дават да пие вода, когато умира от жажда.

— Макси, опасно е да се яде хотдог на хиподрума — умоляваше Захари.

Макси взе ръката му и се гушна в него.

— Добре, татко. Само че ми се искаше... искаше...

— Какво, мила?

— Да похапна малко — каза малката спокойно и тъжно.

— Гладна ли си?

— Да, но няма значение. Нищо — тя погледна към Захари, в очите ѝ проблясваше по една малка сълза.

— Не издържам повече — обяви Нат Ландауер, — не мога да понеса това, безжалостен, безсърдечен кучи сине! Чичо Нат ще ти

купи хотдог, Макси.

— Не, благодаря, чичо Нат. Татко казва, че не трябва да ги ям.

Настъпи тишина. Джо Шор погледна тъжно и въздъхна. Захари Амбървил смигна към шурей си. Нат Ландауер му отвърна със същото. Макси поглеждаше ту единия, ту другия, затаила дъх. Две сълзи се отрониха по бузите ѝ.

— Добре. Добре! Но без горчица! — извика Захари.

— Горчицата му е най-хубавото, диване такова — Нат стисна зъби ядосано.

— Млада госпожице, обичате ли горчица? — попита Джо Шор и усмивката му се върна на лицето.

— Обичам хотдога с кетчуп.

— Идеално — побърза Захари. Децата бяха закърмени с кетчуп, даже гледачката го одобряваше.

Той държеше Макси високо, така че да може да наблюдава състезанието. Тя внимателно изяде хотдога, докато нейният кон излезе победител.

Барни Шор отиде да осребри билетите. Върна се грейнал и извади поразяваща сума от джоба.

— Залагам сто за всеки и още сто за Макси. Големи пъзльовци сте. И не чух никой да казва „Благодаря, Барни“.

— Благодаря, чичо Барни — каза Макси. На нея наистина много ѝ хареса тази игра. Реши да възнагради чичо Барни с една целувка, задето беше така мил.

— И, разбира се, не е необходимо да ви представям един на друг — каза Пепър Делафийлд, като се отдалечи от Лили и Кътър, за да поздрави новодошли гости.

— Ще изглежда странно, ако се ръкуваме — рече Кътър, като ѝ взе ръката и не я пусна. — Би трябвало да ви целуна по бузата, но това ще е дори по-странно.

— Най-странното е, че досега не сме се срещнали. Всеки път, когато посещавахме Сан Франциско бяхте някъде извън града. А и никога не сте идвали в Ню Йорк... — гласът на Лили затрепери и тя издърпа ръката си. Нямаше представа, че колкото пъти Кътър бе срещал нейна снимка във „Вог“ или „Таун енд кънтри“, той бързо и

ядосано бе обръщал страницата, намирайки я за типична безлична англичанка, за която, по всяка вероятност, брат му се бе оженил заради титлата, както някой си купува крем заради черешката най-отгоре. Със Захари се бяха срещали, разбира се, тъй като той му плащаше всичките сметки, докато започна сам да изкарва прехраната си, но Кътър категорично отказа да влезе в ролята на девер на благородната Лили.

— Сега съм тук — рече той — завинаги.

Около тях се разнасяше успокоителен за всяка домакиня шум: жива атмосфера, непринудени разговори, прекъсвани от смях, така постоянна, като мехурчетата на ястие, готвено на необходимата температура. Този шум ги спаси от неловката тишина, която настъпи между двамата. Лили омая Кътър, не би могъл да не ѝ обръща внимание, както досега. До тази минута той бе се запознавал само с американки от Източния и от Западния бряг, момичета, които незабавно преценяваше, които се опитваха да представят, съзнателно или не, идеала, който всъщност беше Лили. Тя бе прекрасна! Притежаваше някаква рядко срещана хубост. Всяка черта на лицето ѝ изпъкваше като от увеличена снимка, но въпреки това бе неподправена, както може да изглежда само истинската красота.

Потребна. Тази пламенна жена му бе потребна, тази жена, която беше съпруга на брат му. Тя едва ли обичаше Захари. Усети това веднага, без искрица съмнение, защото, ако го обичаше, нямаше да го гледа по този начин, с диво любопитство, страх, който го накара да чуе камбанката на триумфа, страх, който бе изписан върху устните ѝ, който я принуди да сведе очи, да се стегне, за да не потрепери. Само една можеше да бъде причината за този страх, Кътър разбираше много добре, той сам го бе изпитал. Това бе страхът на човек, за миг разбрал, че животът му е тръгнал в друга посока.

— Кътър, господи, Кътър! Навсякъде те търсих. Пепър ми каза, че си тук. По дяволите, Кътър, много се радвам да те видя — Захари не се сдържа и го прегърна. Беше наранен от студенината, която брат му изразяваше пред него, но, изглежда, не можеше да промени това, колкото и да опитваше. В отношенията им винаги се усещаше някаква пресиленост, която той никога не можа да си обясни. Накрая реши да я отдаде на разликата в годините им, като разлика между две различни поколения. Но му бе драго да види това момче. Не, поправи се той, този мъж, защото безспорно Кътър бе вече мъж, двадесет и четири

годишен мъж, който освен с възрастта, с всичко останало налагаше най-силно присъствие в залата.

— И аз се радвам да те видя, Зак — автоматично се усмихна Кътър. Как е *посмял*, как е могъл да се ожени за това момиче? Той няма право да я притежава, не го ли знае? Може да я е отрупал с диаманти и сапфири и да ѝ говори както си иска, но тя никога не му е принадлежала. Загледа Захари и забеляза, че беше понапълнял, откакто го видя за последен път, а и косата му доста бе се прошарила. На лицето му се бяха появили бръчки, а тях ги нямаше преди, бръчки от дългите нощи, прекарани в стаята на Тоби, където през нощта вече оставяха да свети лампа.

— Изглеждаш чудесно, Кътър? Нали е чудесен, скъпа? Чакай, ти намери ли си апартамент? Ако още не си, можеш да останеш у нас, докато си намериш.

— Днес наех един, Зак, на Шейсет и седма, само на няколко пресечки от вашата къща. Напълно обзаведен, но ще остана там временно, докато намеря нещо наистина подходящо.

— Чудесно, значи ще трябва да дойдеш да ни видиш. Лили, какво ще кажеш за утре... Утре вкъщи ли ще вечеряме?

— Да.

— Удобно ли ти е, Кътър?

— С удоволствие приемам.

— Ела по-рано, да видиш децата. Вечеряме в осем, но ако дойдеш към шест и половина, ще можеш да ги видиш и двамата, преди гледачката да ги замъкне да си лягат.

— Прекрасно. Ще го имам предвид.

— Какво стоите и си приказвате по семейному — Пепър Делайфийлд връхлетя и стратегически ги разпредели сред останалите гости така, както само тя умееше да прави.

През цялата нощ Лили не мигна; към пет не издържа, стана и се заразхожда из огромната къща. Докосваше полираните мебели, вземаше тежките сребърни кутии и пак ги оставяше, потупваше кадифените възглавници. Когато се улови, че унищожава букетите с цветя, като къса листенцата им, мачка ги и ги пуска на масата, тя реши да отиде в банкетната зала, която бе превърнала в салон за балетните

си занимания. Това ѝ действаше като безотказно лекарство срещу всякакви тежки мисли, вродения ритъм на сърцето и душата, който никога не ѝ бе изневерявал. На зазоряване започна упражненията си и за първи път в живота си не ги довърши, ала не ѝ пукаше от това. Чакаше, послушваше се в тихата къща нещо да се случи, нещо, което не можеше да назове, и разбра, че не е в състояние да проведе насрочените за деня срещи. Ще ги отложи и ще остане вкъщи.

Прекара цялата сутрин в своята дневна, прелиствайки куп нови списания, които гледаше, без да вижда. Вече две години със Захари имаха отделни апартаменти и прислугата знаеше, че понякога отлага ангажиментите си, както в този ден, и поръчва да ѝ сервират обед в стаята. Лили седеше и гледаше към недокоснатия поднос, броейки часовете до шест и половина. На няколко пъти ставаше и се изправяше пред огледалото, но всеки път единственото нещо, което виждаше, бяха ужасените очи и пламналите бузи. Понечи да се обади на някои приятелки, но се отказа още докато набираше, не ѝ идваше наум за какво би могла да разговаря с тях.

Всичко изглеждаше маловажно, без смисъл, сякаш нямаше нито минало, нито бъдеще. Сложи ръка на шията си и усети лудия пулс на сърцето си. Разхождаше се напред-назад из стаята и повтаряше думите, които си бяха разменили с Кътър, толкова банални, с едничката утеха в тях, че той е дошъл в Ню Йорк завинаги. Бе виждала негови снимки, разбира се, семейни снимки, показвала ѝ ги беше свекърва ѝ, но русокосото момче със строги, правилни черти от фотографиите нямаше нищо общо с великолепия мъж, накарал я да онемее от желание, направил я безпомощна, потръпваща, обезумяла от неспокойство, объркана от непознатите хоризонти, разкриващи се пред нея. Отново и отново поглеждаше към часовника. Беше едва пет часът и половина.

На вратата се почука и влезе прислугата.

— Мистър Амбървил, мадам — съобщи той и прибра подноса.

Кътър стоеше неподвижен точно зад вратата. Тя посмя само веднъж да го погледне, но не намери сили да срещне погледа му или да се изправи от дивана. И двамата стояха, без да помръднат, докато прислугата не затвори вратата. Кътър се приближи и я вдигна; тя застана срещу него тръпнеща, безмълвна, без нотка на изненада. Кътър сложи ръце на пламналите ѝ бузи и с най-голяма решителност и

сериозност я целуна по устата, после отново и отново, докато накрая и на двамата им се подкосиха краката и паднаха на колене. Без да разменят дума, след миг бяха голи на килима, задъхвайки се от нетърпение. Той беше възбуден и имаше само една цел. Тя не се усмихваше. Искаше същото. Плът до плът, задъхани, те се сляха в едно цяло. Не размениха поздрави, не изрекоха обещания, но размениха своите самотни, копнеещи души. След това почти веднага Кътър я пожела повторно и тогава Лили откри тайната на човешката страст, която ѝ беше непозната, откри ритъма, който бе очаквала и който се спотайваше в тялото ѝ до този момент. Ами ако Кътър не съществуваше? Как бе живяла толкова дълго без него?

— Не знам какво да правя — промълви тя, едва успявайки да произнесе думите.

— Сега трябва да тръгвам, любима. Става късно и някой може да влезе. Ще измислиш някакво извинение за мен тази вечер. Не бих могъл да понеса да те видя до него... разбираш, нали? Ще дойда пак утре, по същото време, ако кажеш. Обичаш ли ме, Лили? Обичаш ли ме?

— О, господи, да.

Кътър мушна пръста си дълбоко в нея. Беше готова да го приеме отново; не беше се затворила и стегнала, както става при жените, когато са получили достатъчно.

— Утре — повтори той и излезе.

След като Кътър си отиде, цели часове от следобеда на Лили ѝ се губеха. Сигурно се беше изкъпала, сигурно е чела на децата и ги е гледала, докато се хранят, сигурно тя също бе вечеряла и е обяснила защо Кътър го няма. Но затова пък няколко мига от този ден нямаше никога да забрави; миризмата по ръцете ѝ; разкъсаното бельо, което скри в килера; прозорците в стаята, които отвори, за да изчезне мирисът от любовта им; крема, който бавно и замечтано сложи на бузите си, одраскани от наболата брада на Кътър; усещането на килима под разтворените ѝ крака; часа, прекаран в банята, и избухванията в радостен плач, които не можеше да спре, като новородено дете.

След вечеря тя чувстваше, че не може да се държи нормално с децата и слугите наоколо, и каза на Захари, че има нужда от кратка

разходка. Той кимна замислено и Лили го остави да работи в библиотеката върху някакви документи. Два-три пъти Лили обиколи квартала, като се питаше дали би могла да изкара вечерта, без да го види. Накрая разбра, че е безнадеждно, и тичешком измина трите пресечки до апартамента му. Натисна звънеца. Ами ако го няма, какво ще прави? Затаи дъх, докато автоматът освободи вратата и изкачи двата етажа, без да е решила какво ще каже. Той стоеше на прага по халат.

— Исках да дойдеш. Не можех да мисля за нищо друго, откакто си тръгнах — й каза.

Тя влезе в стаята, без да забележи, че бе обзаведена с безлични мебели от протрита кожа и столове с цвят на горчица. Направи няколко крачки и той я спря.

— Правила ли си го преди? С някой друг? — попита сериозно.

— Разбира се, че не съм — учуди се Лили, а лицето й пламна.

— Знаех, че ще кажеш това — Кътър започна да откопчава палтото й и я поведе към малката спалня, където приготвеното легло я очакваше. Повдигна полата й нагоре и смъкна бикините. Носеше колан с жартиери и чорапи. Кътър се наведе и близна с езика двете деликатни устни. Тя извика.

— Тихо, скъпа — прошепна й и повтори, този път по-дълбоко, устните се разтвориха и навлажниха. Езикът му се движеше безмилостно напред-назад, всеки път докосвайки клитора. Краката й се разтвориха, колкото позволяваха смъкнатите до коленете бикини, гърбът й — извит, устата — отворена. Дишаше тежко, концентрирана единствено върху езика, съзнавайки, че няма сила, която да го спре. Надигна ханша си на леглото, за да му се предложи по-добре, притисна се в лицето му и се потърка, като направи няколко кръга, но той не позволи това. Сам решаваше. Държеше я неподвижна между лактите си, отдръпна езика си, докато тя не завика, не започна да моли, силно да моли. Тогава отново пъкна езика си, колкото можеше по-дълбоко, напред-назад, и не спираше. Тя започна да вика и накрая утихна.

— *Принадлежиш ли ми?* — извика той.

— Принадлежа ти.

— Трябва, нали, винаги. Нищо не може да го промени, нали?

— Никога. Никой.

— Почувствай ме — настоя.

Тя сложи ръка на пениса му. Беше така твърд, както когато я съблече за първи път в стаята ѝ.

— Снощи, при първото ни виждане — прошепна той, — веднага се възбудих. През цялото време, докато разговаряхме любезно с останалите, бях възбуден. Снощи, сънувайки те, го направих насън, а сутринта се събудих, мислейки за теб, възбудих се страшно и трябваше да го направя сам, защото адски болеше. Сега искам да го направиш с устни.

— Да — каза тя. — Да. Да.

Рискуваха като луди. Стояха прави в една телефонна кабина, докато Захари и приятелката на Кътър пиеха аперитива си; той я търкаше с коравия като камък пенис под панталона, държейки с ръка вратата, докато тя свършваше със сподавени викове.

Веднъж Лили отиде в службата му, на Уолстрийт, докато секретарката бе излязла за обяд. Той коленичи на килима, а тя седна на канапето, главата назад, очите притворени. Бавно, само с пръсти, мокри от нейната влага, Кътър я доведе до зашеметяващ оргазъм, като не изпускаше от очи лицето ѝ нито за миг.

Често, когато тя беше в апартамента му, той не ѝ позволяваше да го докосва, независимо как го молеше. Изпитваше огромно удоволствие да се задържа и да предизвиква оргазма ѝ, без той да се задоволи. Лили престана да носи бельо.

Никога не знаеше кога ще я поиска; той никога не ѝ казваше.

Понякога небрежно я хващаше за лакътя по време на голям коктейл и я водеше в банята, без да бърза, заключваше вратата и ѝ казваше да легне на килимчето. Без да се съблича, вдигаше широката ѝ пола и страстно я ближеше, докато получи оргазъм, след това излизаше незабавно. Следващата нощ, на друг коктейл, щом влезе в банята, разкопчаваше ципа, изваждаше пениса си, свършваше бързо и без да я изчаква, изскачаше от банята. През останалата част от вечерта я наблюдаваше как се разхожда из залата, с неговата сперма под роклята, влажна от собственото си желание, но успешно запазвайки ведрината си и избягвайки погледа му.

През антрактите на някоя постановка на Бродуей, докато Захари чакаше да купи лимонада, те заставаха на ъгъла, без да се поглеждат.

— Искам да те ближа — пошушваше той и търкаше навлажнения си палец о дланта ѝ, — искам да те ближа бавно, цял час и да не ти позволя да свършиш.

Бръкваше под вечерното ѝ палто, изваждаше гърдата ѝ от дълбокото деколте и започваше да търка зърното с влажния си пръст. Както бе права, тя получаваше бързи спазми, очите ѝ блясваха искрящи. Но спазмите не бяха достатъчни и тя прекарваше второто действие, умирайки за още, без да може да го докосне.

Лили престана да слага червило под предлог, че ѝ причинява алергия; в чантата си винаги носеше малка четка за коса, малко шише парфюм и внимателно сгънати тампони. Носеше също и пътна четка за зъби и миниатюрна туба паста за зъби, които и двамата използваша, когато можеха, а ако бяха далеч от баня, изпиваха по едно бренди, щом се присъединяваха към някоя група. Бяха луди от страст, но не дотам, че да миришат на секс.

На Лили страшно ѝ хареса да се задържа; наслаждаваше се на неизвестността за това какво ще направи Кътър. Отказваше се от задоволяването, макар че Кътър я влудяваше, караше я да се топи, да тръпне от желание всеки час, особено докато се обличаше за поредния коктейл, на който всички бяха поканени, тъй като Кътър бързо стана част от компанията на Амбървилони и през пролетния сезон на Ню Йорк прекарваха почти всяка нощ заедно. Щом кръстосаше крака, тя получаваше кратък и бърз оргазмен спазъм.

Лили прекрати работа в комитетите, в които участваше под някакви неясни предлози, и отложи всичките си покани за обеда, за да бъде винаги на разположение, ако Кътър се обади. Той можеше да взема метрото от Уолстрийт до апартамента си. Там въпреки всичко им оставаше време да прекарат един дълъг половин час, единственото време, когато лежаха голи на леглото. Но Кътър често отказваше под предлог, че има делови обеда, защото му беше далеч по-приятно да рискуват на публично място, отколкото подслонени в неговото легло; предпочиташе да усеща господството си над нея, като само с едно леко докосване по лакътя я отдалечаваше от групата хора, особено ако Захари беше сред тях. Понякога Кътър застава до Лили, истинска кралица в коприната, скъпите бижута и спуснатите коси — вече не би могла да ги носи другояче — и разговаряше три четвърти час за бизнес със Захари, знаейки, че тя копнее за знак от него. После той се

отдалячаваше без предлог и завързваше разговор с други хора. Това бяха най-сладките му моменти, миговете, когато отхвърляше и двамата, когато само леко я целуваше по бузата за довиждане, знаейки, че през всяка една минута от вечерта жената на брат му е била готова да коленичи пред него с устни, отворени да го приеме.

7.

Откакто се роди Макси, Амбървилони притежаваха една лятна вила, огромна каменна къща, над дюните в Саутхамтън с изглед към Атлантическия океан. Лили с удоволствие прекарваше там цяло лято. В това спокойствие тя намираще нещо типично английско — следобедния чай, подрязването на розите, играта на крикет, ежедневните мачове на тенис в „Мейдстоун клуб“ сред спокойствие и тишина, далеч от тълпите на Ню Йорк. Там тя имаше повече време за децата и в дните, когато Захари не можеше да се прибере, предпочиташе да не кани никого и да вечеря сама. После се разхождаше понякога по плажа, усещайки все още топлия пясък под голите си нозе, без да мисли за нищо, и това я правеше щастлива.

Но сега с настъпването на лятото на 1958, когато юли и август щяха да я разделят от Кътър, с изключение на дните в края на седмицата, Лили безумно търсеше предлог да остане в града. Но нямаше такъв. Не би могла да изпрати Тоби, Макси и цялата прислуга, а тя да е в града под претекста да не оставя Захари сам... На всички ще им се стори необичайно и ненужно. И най-вече на Захари.

Беше все още средата на юни, но Лили не мислеше за нищо друго, освен за предстоящото мъчително лято. Спомняше си моменти от своя живот, когато не бе позволявала грижите ѝ да излязат наяве, особено за оня случай, когато бе танцувала с кървящи нозе в балетните пантофки, но с очарователна усмивка на уста. Една нощ се стресна, обезпокоена от кошмарен сън, но щом отвори очи, не можа да си спомни нищо. Сърцето ѝ биеше лудо и тя сложи ръка на гърдите си, но не успя да събере мислите си. Сърцето ѝ постепенно се успокои, докато се опитваше да си припомни съня.

Какво така я уплаши? Лежеше неподвижно и продължаваше да държи ръце върху гърдите си, когато изведнъж някаква мисъл проблесна в главата ѝ и накара сърцето ѝ отново бясно да забие. Само два пъти в живота си бе усещала гърдите си такива: чувствителни, топли от обикновено, натежали.

Нямаше дори сянка на съмнение чие беше това бебе. Със Захари беше се любила много рядко през последните месеци, колкото да предотврати нежелани конфликти, и всеки път вземаше мерки да не забременее. С Кътър забрави да се пази, както бе забравила за всичко останало в своята безразсъдност.

Обхвана я чувство на радост, радостта отказваше да приеме проблемите в ситуацията. Страхът, който я беше разбудил, изчезна и Лили, по-щастлива от когато и да било, непрекъснато си повтаряше: „Детето на Кътър, нашето дете.“ Бе твърде развълнувана и стана от леглото, макар че не беше се съмнало още. Отиде до прозореца и погледна към града. Тих и тъмен, той вече не беше странна и самотна цитадела от непоклатими, светли кули; носеше багрите на нейната любов — нейната първа и единствена любов. В този град тя срещна Кътър, тук зачена неговото дете, тук стана истинска жена.

Кътър седеше на ръба на леглото, сложил внимателно ръка върху раменете ѝ. Лили беше като бомба, която може да избухне всеки момент и да разбие хоризонта над главата му. От мига, в който му каза, че е бременна, той бе обхванат от такава страшна паника, че не знаеше какво да прави. Безмълвен, Кътър я слушаше как весело бърбори, премисляйки станалото.

Още от първите ѝ думи той се затвори в себе си, като внезапно и безпогрешно разбра, че те чувстваха и мислеха по начини, които никога няма да се срещнат. Кътър обичаше Лили, доколкото бе способен да обича жена. Лили притежаваше всички качества, които той ценеше, а вроденото ѝ чувство за благородническо превъзходство го ласкаеше. Тя бе създадена за негово удоволствие. Беше като едно прекрасно чувствено приключение, а страстта, която изпитваше към нея, не се дължеше единствено на факта, че тя бе средство за скрито отмъщение на Захари. Но пред обществото Лили бе табу. Беше му снаха, омъжена жена с две деца, и обстоятелството, че е бременна от него, бе достатъчно да погаси очарованието и страстта на отминалите месеци. Единственото чувство, което изпитваше, бе огромен страх и твърдата решимост да излезе от това положение независимо по какъв начин.

— Скъпа, какво възнамеряваш да правиш? — попита спокойно той.

— Да възнамерявам... Нищо... Мислех си, че ние... двамата...

— Някак си ще се оженим и после ще си заживеем честито? — думите му бяха изречени нежно, но ръцете му се свиха в юмруци.

— Да, мисля... малко или много това имах предвид, Кътър, не ми се ще... Толкова съм щастлива. Толкова те обичам, че бих опитала.

— Скъпа, чуй, един от нас трябва да бъде разумен. Аз искам дете от тебе, Лили, искам много деца от теб, но... какво ще стане с Тоби и Макси? Мислила ли си за тях?

— Тоби и Максим? Ами, разбира се, те ще са при мен. Всички ще бъдем заедно — те няма да страдат, Захари няма да ги зареже в никакъв случай и нещата ще се уредят, така поне става в тая страна — Лили вдигна безгрижно рамене.

Кътър я погледна, а страхът му се засили. Тази побъркана романтичка можеше да го съсипе, освен ако той не я държи под контрол. Успя да овладее гласа си.

— Този Захари, когото познаваш, е отстъпчив човек, с повече от десет години по-възрастен от тебе, угажда ти във всичко, скъпа. Въпреки това няма начин да предвидиш как ще реагира, когато разбере какво става. На негово място аз направо бих те убил. И със сигурност бих направил всичко, за да взема децата. Да не мислиш, че Зак е постигнал положението си, защото е позволявал на хората да вземат от него това, което му принадлежи? Не мисля, че ще позволи някой да го прави на глупак. Ти наистина не го познаваш, мила, но аз го познавам... Познавам алчното копеле, откакто съм се родил. Той вероятно ще ти даде развод, защото ще види, че няма начин да те задържи, но историята ще отнеме много, много време.

Лили решително поклати глава. Нито една от думите на Кътър не беше истина. Някой не можеше да ѝ попречи да има това, което желае. Кътър също не познаваше Захари... Не знаеше, че Захари никога не бе успял да я накара да го обича. Захари беше виновен. Виновен... за всичките тези години без любов, за всичките неуспешни, лишени от страст нощи. Тя беше дала на Захари предостатъчно от себе си, мислеше си с горчивина, сега това свърши.

— Лили, чуй ме. Има само два начина. Или ще трябва да чакаме да родиш детето и да получиш развод, или да направиш аборт... Не,

чакай, Лили, спри и послушай! Можеш да отидеш в добра, съвсем законна клиника в Пуерто Рико или в Швеция, или при мнозина добри лекари на „Пето авеню“, където ходят всичките ти приятелки. Бог ми е свидетел, скъпа, трудно ми е да понеса мисълта за аборт, но нямаме друг избор.

— Няма да направя аборт — заяви Лили решително.

— Разбирам как се чувстваш, но...

— Не, не разбираш. Ако разбираше, нямаше да го кажеш. Изключено е. Никой не може да ме принуди. Аз ще родя нашето бебе.

Кътър стана рязко, прекоси стаята и погледна часовника. Ако продължеше само една минута още да я слуша така уверена в своята егоистична, късогледа, детска опърничавост, щеше да я удари. Не можеше да каже на какво бе способна, какъв скандал можеше да предизвика, но за едно нещо той бе твърдо убеден: Лили бе в състояние да разбие кариерата му дори без да подозира какво върши. Само пет минути, след като е излязъл на улицата, в неговата фирма всички ще са научили и ще се подхилкват зад гърба му, на двадесет и четири години натоварен с отговорността за една жена и нейното зверче точно когато започва за него животът само защото проклетата мръсница не е имала малко здрав разум в главата да се сети да се предпази от забременяване.

— Скъпа, вече съм закъснял за работа. Трябва да хуквам. Прибери се вкъщи, почини си и остави всичко на мен. Ще измисля начин да бъдем заедно. Това е еднакво важно и за двамата. Сега се облечи... Имам пет минути да се обръсна и да взема душ.

— Кога ще те видя?

— Довечера имам делова вечеря, казах ти за нея. Утре класът ни има годишнина и се събираме в Юнивърсити клъб. По дяволите... определен съм да държа реч. Чуй, щом мога да се измъкна от тържеството, ще се прибера и ще се срещнем тук. Захари ще бъде все още в Чикаго, така че ще можем да прекараме цялата нощ заедно. Ела тук и ме изчакай.

Лили се усмихна и стана от леглото. Нямаше нищо против тази прибързана раздяла. Ще има време да се порадва на щастието си. Мъжете са така погълнати от подробностите.

Когато пристигна следващата вечер, на леглото я очакваше писмо.

„Скъпа моя,

Ако не те обичах така силно, сигурно бих могъл да разбия живота ти само и само за да бъдем заедно, но аз нямам сили да ти причиня това. Ти винаги си била закриляна по начин, който не разбираш. От бащината къща си отишла право при съпруга си, без да разочароваш никого или себе си. Винаги си водила живот, в който скандалната ситуация, унижението и особено позорът не са имали място, и аз не бих могъл да те поставя в такова положение само заради любовта ти към мен.

Твърдо бих понесъл позора, че съм се влюбил в жената на брат си, защото знам какво наистина изпитваме един към друг.

Но в очите на света, в очите на всичките ви приятели в Ню Йорк ти ще бъдеш тази, която ще винят. Получила всичко от съпруга си, а след това си го предала. Най-сломени ще бъдат твоите родители. В такива случаи винаги обвиняват жената, освен ако мъжът не е всеизвестен негодник. Не е справедливо, но е така. Мъжа смятат за щастливец, а жената — мръсница. Няма да позволя клюките да те премажат, а при теб това би означавало не само клюки, а първите страници във всички вестници и списания както тук, така и в Англия.

Откакто се разделихме, единствено за това мисля. Тоби ще има нужда от специално образование, което е толкова скъпо, че само Захари може да му го даде. Знаеш колко е привързан Тоби към баща си. Как да те накарам да откъснеш едно дете, което ослепява, от дома му, от познатия живот, от баща му? Макси би виряла навсякъде, но Тоби е по-особен случай и аз не бих си позволил да го нараня в името на нашата любов.

Знам, че ще приемеш да живееш със средствата, които изкарвам, знам, че за теб къщите, слугите и всичко

останало, осигурено ти от Захари, не е от значение, но за мен би било; да те виждам как живееш на тясно, да отглеждаш три деца, да се налага да поемаш част от домакинството, да се тревожиш за пари. Никога не сме говорили за моето финансово положение, ала аз наистина едва сега започвам своята кариера. Един ден, убеден съм, това ще бъде скоро, ще мога да те издържам, но сега е невъзможно, освен ако не разчитаме на Захари, което пък означава болезнена зависимост, а тя ще ни разкъсва.

Любима моя, Лили, ти си единствената жена, която някога съм обичал, но минавало ли ти е през ума, че съм само на двадесет и четири?

Господи, какво ли не бих дал да съм по-възрастен, установен, в състояние да те отнема от него и да ти дам всичко и тогава по дяволите хорските приказки. Но ние трябва да сме търпеливи. Ако имаш смелостта да чакаш, можем да имаме наш съвместен живот. Трябва сама да решиш за бебето. Каквото и да е то, ще бъде най-правилното, единственото решение.

Връщам се в Сан Франциско. Когато четеш това писмо, вече ще съм в самолета. Аз съм голям страхливец и не мога да ти кажа всичко в очите, прекалено много се срамувам, че не съм в състояние да оправя нещата, че не мога да намеря начин да бъдем заедно. Моля те, любима, не ме намразвай. Аз се мразя и за двамата. Винаги ще те обичам и един ден ще бъдем заедно, ако бъдеш търпелива, силна, смела, ако можеш да ми простиш. И чакай. Чакай.

Кътър.“

Лили отново прочете писмото. Сгъна го, сложи го в чантата и гордо излезе от празната стая. Колко много, мислеше си тя, я обичаше Кътър, за да е загрижен за това как бебето ще промени *нейния* живот. Ако беше тук, би му казала, че няма причина да се срамува. Да го мрази? Как би могла да го мрази? Всяка дума от неговото писмо говореше колко много значи тя за него. Нима той не разбира, че бебето ги свързва завинаги? О, колко добре умееше да чака тя!

Всяка сряда следобед се провеждаше заседание с хората, на които Захари разчиташе да движат списанията. Групата нямаше формално име, тъй като, както в много еднолично притежавани компании без акционери, не бе нужен управителен съвет, но Захари дълго мисли кого да покани. Ясно беше, че ако някой присъства на първото заседание, ще трябва да присъства и на следващите. В издателския бизнес, където добрите редактори често се примамваха от конкуренцията, а броевете се планираха пет месеца предварително, секретността относно бъдещите планове беше от съществено значение. Захари доста мисли, преди да покани, който и да е от своите сътрудници на заседанието в сряда.

Зелда Пауърс, главен редактор на „Стайл“, ръководеше осемдесет души, ала само на неколцина от тях им беше ясно за какво точно отговарят: мода, козметика, аксесоари, обувки — всемогъщите обувки, чиито производители правеха големи реклами — и специалната колона, обхващаща всичките основни статии в „Стайл“, и рубрика, която съдържаше новото в света на киното, изкуствата, телевизията, музиката и книгите, озаглавена „Знаете ли, че...?“

Да работиш във въпросния отдел на „Стайл“, където заплащането бе значително по-малко, бе равносилно на честта, оказвана на Жан Лан, херцог на Монтебло, един от дванадесетте маршали на Наполеон, на който му било позволено да се обръща към него на „ти“.

Никое бедно момиче не би си позволило да работи в „Знаете ли, че...?“, а богато не би опитало; ако бе умно обаче, нямаше да пропусне възможността. То трябваше да притежава две неща: да има допълнителни доходи и да бъде много интелигентно, защото съревнованието за трите работни места за заместник-редактори започваше още от девическите колежи „Севън систърс“ и „Айви лийг“. Младите кандидатки се назначаваха от главния редактор, Джон Хемингсуей, който се наслаждаваше всяка минута на властта си, тъй като именно той решаваше за кои особи ще се пишат очерци в списанието, за кои не, кои ще излизат с цветни фотографии и три хиляди думи текст и кои с черно-бели и само хиляда думи, коя тема ще се развие в статия и коя не. За тези три длъжности Хемингсуей

назначаваше само неомъжени жени, такива, дето се обличат добре, и само по-ниски от него, под тридесет години, защото, ако са навършили тридесетте и са неомъжени, щяха да са твърде сприхави, за да работят така, както искаше той; избираше жени, които биха оставали до късно в службата; имаха ли много гаджета, щяха да мислят само за женитба, а не за рубриката си. Но колкото и старателно да работеха, той предпочиташе не много амбициозните, тъй като се страхуваше за собственото си място, а и нямаше много вяра на жените.

Десетки момичета имаха необходимата за тези три места квалификация. Две от тях бяха съвсем по калъпа на Хемингсуей, а третата, която прикриваше амбициозността си и следователно бе най-интелигентната, оставаше на работа до късно, но това не ѝ пречеше да върти на пръсти няколко приятели. За щастие Нина Стърн се нуждаеше от малко сън и работеше бързо.

Нина Стърн беше на двадесет и пет години и от всички красиви, богати, *неомъжени* момичета с еврейско потекло, известни през 1958, бе безспорно най-голямата. Хората се бяха отказали да занимават с този въпрос майка ѝ. Сред познатите на семейство Стърн се споделяше единодушно мнението, че нещо незабележимо, но иначе твърде съществено не беше в ред у Нина. И най-малкият намек можеше да бъде жесток, а което бе дори по-лошо — нямаше да има ефект. Горкичката, тя не можеше да се похвали дори с развален годеж. Защо да си пъхат носа в тия работи, като все едно, с нищо няма да помогнат. По-разумно е човек да се намесва там, където все пак има надежда.

Бракът, по мнението на Нина Стърн, бе последното нещо, което човек трябва да направи. Навярно бе флиртувала с лекаря, който я бе изродил, и с всяко живо същество от този ден насетне. Единствената форма на общуване, която познаваше, бе флиртът, но когато я обвиняваха, че флиртува, тя наистина не разбираше за какво говорят. Флиртуваше с децата, с тийнейджърите, с по-възрастните от двата пола, с всяка срещната животинка. Флиртът ѝ не бе особен, в него тя не влагаше нито секс, нито романтика. Просто един инстинктивен подход към всяка ситуация, в която изпаднеше, вкоренена, постоянна, неизменна склонност към флирта. Флиртуването ѝ не се покриваше с френското значение на понятието; то бе велико, дори благородно. Бе съвсем безобидно и обясняваше защо Нина Стърн бе завинаги имунизирана срещу липса на обожатели, така както някои професии са

имунизирани срещу всякакви икономически кризи. Както бе уверена в името си Нина, така знаеше, че винаги ще има мъже за нея, но тя обожаваше прекалено много разнообразието, за да се примири само с един.

Обичаше да се среща с приятелките си на обяд и да се любува на снимките на бързо нарастващите им семейства; съвсем искрено се радваше на годежните пръстени, които по-малките ѝ сестри показваха, но избродираните хавлии ѝ приличаха на усмирители ризи, новите чаршафи — на фереджета. В Ню Йорк имаше нерви да пазарува единствено на втория етаж на „Тифани“, където често ѝ се налагаше да купи поредния бебешки подарък. Смело и в съревнование помежду си там аранжорите бяха разположили порцелановите сервизи, кристала и среброто на масите по начин, който тя не бе виждала преди. Нина погледна блестящите, фантастични маси на излизане от облицования със сиво кадифе асансьор и това, което си представи, бяха образи на жени, застанали на опашка в очакване да привлекат вниманието на месаря, разхвърляни кухни, купища мръсни чинии. Иначе тя нямаше време за подобни тъжни визии, освен когато трябваше да пише в „Стайл“ за най-новия филм на ужасите.

На пръв поглед Нина бе превъплъщение на щастливата златна среда, макар че нищо в нея не можеше да се приеме за средно. Косата ѝ бе дълга до раменете, светлокестенява, но с онзи неудържим и неописуем нюанс — *maroon glaze* — цвета на захаросани кестени. Висока бе метър и шейсет и девет, идеалната височина за всичко, с изключение на професионалния баскетбол. Лицето ѝ не бе нито продълговато, нито заоблено, нито кръгло, но радваше окото. Всичко у нея — физиономията, тялото, гласът — бе точно каквото трябва. Всяка малка промяна можеше да го развали. Седем страници в оксфордския речник са отделени на думата „правилен“, но един поглед към Нина бе достатъчен, за да се разбере какво означава тя.

Понякога това флиртуващо същество трябваше да работи и в събота, в случай че през седмицата е била твърде заета с пропъждането на всички мъже, поискали ръката ѝ, без да ги прогонва завинаги. В един съботен юнски ден на 1958, когато единствената дейност на всеки уважаващ се нийоркчанин е отварянето на плажните къщички или боядисването на капациите на прозорците, ден, в който никой от Манхатън не оставаше в града, Нина Стърн трябваше да отиде до

службата, за да довърши последната колона за „Знаете ли, че...?“ Тя се качи на асансьора до петнадесетия етаж. Някъде между десетия и единадесетия етаж клетката спря със скърцащ звук.

— И сега какво? — попита Нина непознатия мъж, който пътуваше с нея.

— Има телефон... Ще се обадя за помощ — каза Захари Амбървил.

Но очевидно в другия край на телефона бяха на обяд. Единственият звук, който се чуваше, бе Музак.

— Нямаше да ми е неприятно — Нина го изучаваше, — ако не беше тоя шум. „Смъртта“ от Музак. Ще ни открият в понеделник сутринта, съвсем обезумели, тананикайки си „Рудолф — червенокосият северен елен“ до края на живота си.

— Обичате ли ръжен хляб? — попита Захари.

— Смесен с царевица или обикновен ръжен с кимион?

— Обикновен. Преди да дойда в службата, минах край „Рубенс“ и купих един сандвич — той извади огромен сандвич, срязан по диагонал на три части, натъпкан с дебели парчета пушено говеждо, швейцарско сирене, саздърма, студена салата от зеле и горчица, специалитет на „Рубенс“.

— Даже носите туршия — учуди се Нина.

— Стимулира мозъка — произнесе се авторитетно Захари. — Повече от рибата. Защо не седнем?

— Ако само можехме да спрем тоя Музак.

— Ето тук. Трябва да се покачите на рамото ми и да натиснете онова малко копче горе вляво на вратата.

Нина изглежда непознатия. Не бе от ония лудите, дето изнасилват, иначе досега да го беше направил. Сигурно е сърдечен човек, щом си подели разкошния сандвич с нея, при положение че могат да висят тук ден и половина, докато им отворят. Независимо от това, което ѝ бе набивано в главата като дете, Нина не изпитваше страх, че той може да бъде от търговците на „бели роби“. Навремето майка ѝ никога не я пускаше сама на кино в съботен ден, освен в „Транс лукс“ или на Осемдесет и пета улица, където разпоредителката патрулираше между редовете с фенерче, тъй като бе обществена тайна, че всяка хубавичка нюйоркчанка без придружител на кино можеше да бъде инжектирана от седящия до нея мъж и само след седмица да се събуди като „бяла

робиня“ в Танжер. Нина си помисли, че сигурно биха се държали добре с нея, ако се стигнеше дотам, но този човек нямаше вид на такъв. Носеше скъпо сако от туид, макар и да не му беше по мярка. Косата му бе чиста, черна, макар че плачеше за ножица. Подвижната му, извита уста бе блага, тъмните му очи проблясваха игриво, а обувките му бяха ръчна изработка.

Кимна към Захари в знак на съгласие и той се наведе; тя събу обувките си и се покачи на раменете му.

— Изправяйте се бавно. Никога не съм го правила — нареди. Захари започна да се надига по малко, докато Нина го стискаше за косата. С рязко щракване на копчето тя изключи Музак, а той бавно я спусна на пода. Двамата седнаха. Асансьорът бе чист, а и единственият, с който разполагаха.

— Това ми възбуди апетита.

— Вземете средното парче — предложи щедро Захари, разгъвайки станиола. Средното парче на сандвич „Рубенс“ винаги бе най-сочното.

— Благодаря — през целия ѝ живот мъжете ѝ даваха най-хубавото парче, както винаги бе получавала бялото месо на пилето, най-хрупкавото от бекона или женския рак, но тя винаги бе благодарна за това. Усмихна се на Захари. От всичко хубаво у Нина най-очарователното бе усмивката ѝ. Какво хубаво момиче, помисли си Захари.

— Къде работите? — попита той.

— В „Стайл“, в „Знаете ли, че...?“, а вие?

— В продажбите — отвърна Захари, небрежно свивайки рамене.

— Не е ли вълнуващо? Ужасно скучно ли е? Ужасно досадно и тъпо? — изрази съчувствие Нина.

— Необходимо — отговори стоически Захари. — По-добре да не знаете повече. Прекарах три дни в Чикаго на една търговска конференция и мисля, че ми беше достатъчно.

— Хайде, продължавайте, досадете ми. Разкажете ми за противните продажби, мудните стари, скучни, монотонни, безрезултатни, но необходими продажби. Спрете, когато изпадна в кома.

— Никога не ставам скучен на някоя жена нарочно — ухили се той. — Разкажете ми за „Знаете ли, че...?“

— Щом вие не щете да ми дотегнете, и аз отказвам да го сторя... В работата ми има много приказки, основно несъществени. Но ще ядете, или ще приказвате? — работата за Нина бе жизненоважно нещо, за да я обсъжда с мъжете в своя живот, а нещо ѝ подсказваше, че непознатият безспорно щеше да бъде един от тях. Обикновено вземането на подобни решения не ѝ отнемаше повече от миг, но до този момент тя винаги бе изпитвала ужас от засядане в асансьор и затова рефлексите ѝ бяха по-бавни от нормалното.

— Бихме могли да ядем двамата, едновременно.

— Да опитаме ли да ядем бавно, в случай че не дойдат да ни измъкнат, или просто да?... — зачуди се Нина.

— На големи хапки. Не можеш да изпитаеш удоволствие от сандвича, ако не се яде бързо.

— Ще го запомня... Много сте мъдър.

Наистина интелигентно момиче, помисли си Захари. Изключително интелигентно. Ще я покана на заседанието следващата сряда. Бихме могли да я използваме. А и в нея има нещо особено, макар че бе трудно да се определи какво.

Асансьорът тръгна в мига, когато привършваха сандвича. Нина слезе на нейния етаж. Протегна ръка и се усмихна.

— Нина Стърн.

— Захари Амбървил.

— Не е честно! — изсмя се тя, щом вратата се затвори. *Нина, каза си, ти току-що изпусна своя шанс в живота.*

Понякога и умното момиче би могло да постъпи глупаво.

„Този огромен град е като дивна играчка — пееше силно Захари на път за вкъщи малко по-късно същия ден след приключване на работа. — Създаден е за едно момче и за едно момиче.“ Както винаги, изпя фалшиво думата „момче“. Радостно крачеше по „Медисън“, като достигна последните думи от песента. „Ще направим Манхатън остров на радостта.“ Отдавна не бе се чувствал така, установи той. Не я бе пял тази песен с месеци, години. Как точно се чувстваше всъщност, питаше се и позабави крачка. Не беше ли причина свежата пролетна вечер, в която из въздуха се носеше нещо вълнуващо, нещо, което само един нюйоркчанин можеше да усети с нарастването на деня. Или тя се

криеше в успешно свършената работа днес, когато оформи новото списание; за него никой друг още не знаеше? Или Ню Йорк, центърът на галактиката, където се раждаха и осъществяваха всичките му амбиции? Добре. Той се чувстваше добре. И защо, по дяволите, да не се чувства така? Кой мъж, притежаващ толкова милиони, такава власт, не би се чувствал добре или не би могъл да се забавлява така... „Продажби“, спомни си и се изсмя на глас. Продажби, божествени продажби!

На колко години можеше да бъде Нина Стърн? По дяволите, и той се чувстваше млад. Беше на тридесет и пет, а му се струваше, че е шестнадесетгодишен студент, когато припечелваше по някой долар за метрото и за хотдог... Не беше чак толкова отдавна... Преди войната, преди женитбата, само преди деветнадесет години. И само шест от тях бе прекарал като женен мъж. Захари се намръщи. Настроението му почти помръкна. Като се чувстваше толкова млад, защо не бе се любил с Лили през последните седмици? Как стана така, че се любеха все по-рядко и по-рядко? Както би казал шурейт му Нат, а бе кой ти ги брои?

Той ги броеше, ето кой. Лили никога не бе проявявала страст и той бе се примирил с това... тя просто си беше такава... Но винаги бе имала желание. Сладка, нежна и покорна. Това би трябвало да му стига, макар че много нощи бе мечтал за жена, която да изпитва същото силно желание като него. Ала за шест години Захари нито веднъж не бе поглеждал встрани. Толкова мъже изневеряваха на жените си дори когато ги обичаха, дори когато те не бяха така студени като Лили. Хрумна му, че ако не физически, то поне душевно Лили се отдръпваше от него, когато по съвсем тънък, безмълвен начин му показваше, че не го желае, не тази нощ, не точно сега. Да не би да изживяваше някаква неподозирана вътрешна драма?

Достатъчно много достъпни жени имаше в този град. Но не всичките. Момиче като Нина Стърн например. Ала тя едва ли е достъпна. Сигурно е омъжена, сгодена или има цял лист от кандидати. Естествено за момичета като Нина Стърн, умни и хубави, много се говори. И освен това имаше такъв здрав апетит, нещо толкова привлекателно за една жена. „Ще отидем на остров Кони — пееше той, — ще носим балони и по Сентръл парк ще потропваме с крак, да-да дум.“ Няколко души се извърнаха и Захари усети, че отново се е разпял на глас. Ще накара Хемингсуйей да я доведе на заседанието в сряда. Ще

направи ли добре за момичето, ако му покаже как се върти едно списание от друг ъгъл, различен от „Знаете ли, че...?“ По-добре да ѝ изпрати лична покана, специална покана. Мотивирана, разбира се, с дълбокия ѝ интерес към продажбите. „Не е честно“, беше му казала тя... и не беше наистина. Ще трябва да се реваншира. С усмивка отвори входната врата и влезе в къщата от сив мрамор точно когато икономът прекоси фоайето. Осени го недоверие... това неговият собствен дом ли беше? Наистина ли му принадлежеше? Той отново се почувства млад, така както се чувстваше, когато се спускаше от Колумбийския университет надолу по улиците на своя град, без дори да се замисляше какво се крие в огромните къщи като неговата; за такава дори не бе посмял да мечтае. Мина покрай домакина, поздрави го сърдечно и се заизкачва към своя кабинет, където предпочиташе да работи вместо в огромната библиотека на долния етаж.

— Лили? — учуди се той. Тя стоеше до прозореца, гледаше към градината и се обърна неспокойно, щом той влезе.

— Чаках те да се прибереш у дома, скъпи. Наистина много ми се иска да не се налага да работиш и в събота, особено след като те е нямало почти през цялата седмица — каза Лили със звънливия си и най-любящ глас.

— Трябваше да обмисля нещо, а най-добре правя това в службата. Бюрото ми бе отрупано с неща, за които няма да имам време в понеделник. Но се радвам, че те намирам тук. Какво е това? Шампанско? Забравил ли съм нещо? Нямаме годишнина, никой няма рожден ден, какво празнуваме? — той отвори бутилката и сръчно напълни чашите с форма на лале, наредени върху сребърната табла на бюрото му.

— Тост, скъпи — каза тя, щом двамата почти едновременно докоснаха чашите. — Най-добрата новина... Ще си имаме бебе.

— Бебе! Знаех си, че нещо хубаво ще се случи! — извика Захари радостно и я грабна в прегръдките си, забравяйки другите си мисли.

Лили се гушна в него с очи, пълни със сълзи. Кураж, беше ѝ казал Кътър, и смелост. За него бе готова на всичко. Най-трудното свърши. Започна чакането.

8.

Единствено празнотата, предизвикана от големия шок, и маската на напълно механични реакции изпълниха миговете, в които Макси и Тоби трябваше да поздравят Лили и Кътър по случай женитбата им. Размениха по някоя дума, кимнаха си взаимно, но никой дори и не направи опит да се усмихне. Сякаш, мислеше си Макси, и четиримата бяха се захванали да погребат прилично безименната жертва на автомобилна катастрофа, виновникът за която е изчезнал, жертва с тялото на Захари Амбървил.

Объркването и изненадата, които все още изпълваха заседателната зала, всъщност бяха добре дошли за Тоби и Макси, защото така те можаха да се оттеглят бързо, да се мушнат в експресния асансьор. Лили и Кътър все още бяха заети с членовете на редакторската група, незасегнати от унищожението на четирите списания, и които изразяваха добрите си пожелания с такава естественост, каквато не бе по силите нито на Макси, нито на Тоби. Ели ги откара обратно до къщата на Тоби в една тиха уличка. Тоби се изправи зад бара до плувния басейн, построен върху цялата площ на първия етаж и градината, и наля по едно голямо питие за двамата.

— Какво е това? — попита Макси.

— Бренди. Никога не пия, но сега...

— Аз просто не вярвам... Не мога да го проумея... — започна Макси, но Тоби я прекъсна:

— Замълчи, изпий го и да поплуваме. Още е рано да говорим за това.

Тоби се съблече и се гмурна в басейна със светкавичната бързина на неколнократен шампион по плуване. Макси се присъедини към него, като свали всичко от себе си, освен черната си перла. Двамата направиха няколко обиколки, докато тя почувства как топката от насъбралите се емоции се разтапя в обикновено безпокойство. Макси спря да плува и седна на ръба на басейна. След малко Тоби се показва над водата, с лекота се измъкна и седна до нея. Имаше прекрасни

мускули и рамена, а кръстът му бе тънък, както у повечето добри плувци.

— По-добре ли си?

— Добре съм, но ще се оправя. Ала не много. Чувствам се като цапната с ръчна граната — цялата съм на парчета.

— Чудя се дали не сме пропускали много неща между тях.

— Искаш да кажеш, че очевидно майка се е чувствала самотна, откакто... О, Господи, от смъртта на татко... И се е обърнала към Кътър, те са на една възраст и независимо че не го харесвам и му нямам доверие, той безспорно е невероятно красив, а и в края на краищата животът и сексът не свършват на четиридесет и няколко години. И съвсем естествено е да се притеснява от факта, че се е омъжила за девера си, и да не ни каже предварително. И в края на краищата, Тоби, няма нищо страшно, дето ни го съобщи пред всички... Това, което не мога да си представя, е как тъй изведнъж им е хрумнало да го направят. Не са Ромео и Жулиета.

— Така е — каза Тоби, — но има още нещо, което съм забелязал и на което не съм обръщал голямо внимание... Има нещо като съучастничество помежду им... И то винаги е присъствало в по-голяма или по-малка степен... откакто Кътър се завърна от Англия. А когато загина татко миналата година, то се засили.

— Съучастничество? Какво имаш предвид?... Какво точно... Съучастници в престъпление?

— Не, нещо като взаимоотношаност, засилен интерес към нуждите, желанията на другия, нещо повече от споразумение. Нещо, което прави връзката по-здрава и по-издръжлива от факта, че той е хубавец, а тя има нужда от мъж или всякакви други подобни очевидни неща.

— Откога стана такъв експерт? — не се предаваше Макси.

— Чувам го. Знаеш, че чувам в човешките гласове неща, които ти не можеш да уловиш. Чувам дори по начина, по който се движат, когато са заедно. Когато си спял, Златокоске, се научавах да чувам, че хората се движат по толкова различни начини и всеки означава нещо определено. Те са здраво свързани един с друг. Чувам го, за бога, надушвам го... по парфюма, сапуна и одеколона за след бръснене. Усещам го и у двамата.

Макси се сгърчи упорито в несъгласие.

— Защо непрестанно ми викаш Златокоска? — опита да смени темата.

— Защото ми харесва думата. Ако косата ти беше цялата бяла, щях да виждам само малки кичурчета от нея, затова те наричам, както си искам. Само не оплешивявай. Но да се върнем към майка и Кътър. Той получава това, което иска от нея. Никога не съм я виждал такава, зависима, подчинена. Докато татко бе жив, усещах, че когато е с него, е съвсем различна... Мисля, че се разбираха. Те бяха приятели, поне не врагове, но тогава го нямаше усещането за съучастничество.

— Ти си отвратителен.

Тоби се засмя и я плесна по голия крак.

— Хубава и свежа — каза той с възхищение. — Ще останеш такава още десет, може би петнадесет години, преди да започнеш да се отпускат.

— Махни си ръцете, дегенерат такъв.

— Обичаш ли ме, Златокоске?

— Обичам те, Прилепчо.

Това им бе като ритуал. От най-ранни години Тоби си спомняше бузките на бебето Макси, а тя — ръцете му, които я повдигаха, когато се подхлъзваше по заледените улици.

— Само да можеше да ги видиш жалките негодници по време на заседанието, Тоби. Някои от тях имаха физиономии на осъдени на смърт чрез обесване.

— Чух. И ми стига.

— Но как можем да приемем начина, по който ни съобщи, че говори от нейно име. Знаеш, че майка надали сама е взела това решение — никога не се е занимавала с управлението на компанията. Тя не мисли за печалби, за бога! Всичко прави Кътър, само един господ знае защо. Но не можем да му позволим да убие четири списания едновременно. Няма да му позволим да го стори! Татко никога не би помислил за такова нещо, освен ако не сме банкрутирали тотално. Тоби, Тоби! *Спомни си татко!* Той не умря от неизлечима болест, това си бе чисто убийство! — Макси повишаваше глас с всяка дума.

— Но какво можем да направим ние, скъпа? Майка има властта да приведе в изпълнение решението, независимо кой й го е

подшушнал. Тя има абсолютното законно право да се разпорежда с компанията, както намери за добре.

— Морални скрупули? — думите на Макси прозвучаха като въпрос и догадка едновременно.

— Морални скрупули? Явно доста време те е нямало от родните брегове. Тук е Ню Йорк, скъпа, и такова нещо можеш да намериш само на страниците на вестник „Таймс“.

— Особен вид скрупули, Тоби. Манхатънски стил. Ако ме нагостиш на обяд, ще имам сили да се срещна с чичо си в службата му.

— Да пукна, ако знам какво си намислила.

— Да пукна, ако и аз знам... Но трябва да се опита — изкиска се Макси.

— За един по-добър Ню Йорк — допълни той, присъединявайки се към начина, по който и двамата обясняваха всичките неудобства на града, който за тях бе центърът на света.

— Това би било много неразумно, Макси, а и не би те довело доникъде — каза Кътър, седнал на бюрото си в своя кабинет на Уолстрийт. — Каквото и да изпитвате двамата с Тоби, повярвай ми, аз искрено разбирам чувствата ви и искрено ви съчувствам...

— Остави сърцата и цветята — отсече Макси. — Да вървим надолу към чертата, където, изглежда, обичаш да действаш — откакто се бе върнала в Ню Йорк, не бе се прибирала у дома, но плуването с Тоби и превъзходният обяд, който той й сготви, бяха съживили дръзкия й дух и докато пътуваше към центъра, премисли ясно какво да говори и как да атакува.

— Все едно дали „Амбървил“ е частна компания или не, Кътър, проблемите й могат да бъдат изнесени на публичен показ. Когато обаче ние с Тоби отидем в някой вестник, както и възнамеряваме да направим, с отчет за нашите малки дялове, ще заявим пред журналистите твърдото си убеждение, че си оказал явно въздействие върху майка ни, твоята прясна невеста, с цел да прекрати съществуването на четири списания без предварителна консултация нито с Тоби, нито с мен, нито с Джъстин, всички акционери и силно заинтересувани страни — Макси изпъна краката си и намахано се отпусна в стола. — И може да си твърде дебелокож и да не се

тревожиш от общественото мнение, но помислил ли си за клиентите си? — продължи тя. — Какво ще кажеш за твоите сдържани партньори? Мислил ли си за някого от този бизнес? „Ню хауз“, „Хърст“, „Анънбърг“ и всички останали? Какво ще си кажат за теб, Кътър? Те знаят, че не си издател, никога не си бил и никога няма да бъдеш. Ще бъде една голяма, пикантна, гадна история за пресата... Четири списания унищожени, стотици служители оставени на улицата, и то благодарение на някой, който не е прекарвал и пет минути в издателство и който има пръст в тая работа, използвайки жена си.

Кътър обърна ножа за хартия, премести мастилницата, нагласи настолния часовник. Настъпи кратка тишина, след което Макси продължи. Той очевидно не възнамеряваше да говори.

— Не бих искала да съм на твоето място по време на пресконференцията, Кътър. Убедена съм, че Павка ще се присъедини към нас. Той няма дял в компанията, но в тези среди го обожават, смятат го за гениален, какъвто си е. Освен това е великолепен човек. Помниш ли опашката за неговата ретроспективна изложба в Музея на графичните изкуства? Да не говорим, че идеята за „Уейвлент“ си беше чисто негова. Захари Амбървил вярваше в бъдещето на тези списания, а хората вярваха в него — това като че ли го забравяш. Баща ми беше легенда. Той все още е.

— Опитваш се да ме изнудваш, Макси. Няма да я бъде. Тези списания не съществуват от сутринта. Решението трябваше да се вземе от майка ти и тя го направи.

— Ти — каза бавно Макси — си един вонящ, скапан, мръсен лъжец. Майка не е решавала нищо. Но ти да. Все още не знам защо, но стореното е твое дело, Кътър.

— Как си позволяваш да ми държиш такъв тон?

Макси никога не бе виждала Кътър така ядосан. Тя му се усмихна право в очите, които бяха леденостудени, изпълнени с дива ярост. Ако решението бе, поне отчасти на майка ѝ, тези думи никога не биха се изплъзнали от устата му. Не и на Кътър, който винаги превъзходно се контролираше и който бе самата изисканост.

— И не приемам обвинението, че те изнудвам — Макси се усмихна още по-широко и нахално, като на котарак, почувствал се на собствена територия. — Не можеш ли да разпознаеш моралните скрупули, когато ги чуеш?

— Морални скрупули — от твоята уста звучи не смешно, а абсурдно. Добре, какво точно искаш, Макси?

— Едно списание. Искam едно от четирите списания, искам също една година, в която да ми дадеш пълни права да правя с него, каквото намеря за добре. Без дърпане на конците, без надничане през рамото, без орязване на бюджета. Особено последното.

— Очевидно смяташ, че си наследила бащиния си замах. Значи се нагърбваш да спасиш едно списание съвсем сама? Е, вярно, веднъж работи цяла седмица, едно лято, когато бе още тийнейджър. Хайде да престанем да се боричкаме — Кътър възвърна спокойствието си. — Няма полза от това. Ако можем да убедим Лили да ти даде едно списание, защото само тя може да го реши, то тогава ти и твоите братя обещавете да не намесвате пресата в семейните истории.

— И тогава ти даваме картбланш за останалите три — начумери се изведнъж Макси.

— Нямам нужда от картбланш и не одобрявам изнудването ти, както искаш го наричай, но не мисля, че една пресконференция, водена от всеизвестна мацка и от един мъж, който поради злощастния си недъг не може да види как се скалпва едно списание, ще се приеме сериозно. Ала в името на семейната хармония и поради неоспоримата ти дарба да правиш скандали, в случай че Лили каже да, кое списание ще избереш за удивителния си възкресяващ експеримент?

— „Бътънс енд баус“ — отговори бързо Макси. Ни най-малко не се съмняваше, че ако баща ѝ бе още жив, щеше да се погрижи най-напред за първото си списание, неговия талисман.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, Макси, но не мога да ти обещаю нищо, преди да съм разговарял с нея.

— Дрън-дрън! — Макси стана бързо и се запъти към вратата. — Смятам се за главен редактор на „Бътънс енд баус“ от тази минута. О, не си прави труда да ме изпращаш до асансьора.

Отегчена, но завладяна от победоносно чувство, Макси се прибра в апартамента си на шейсет и третия етаж в Тръмп тауър. Не беше сигурна, че ще съумее да пречупи Кътър, чиято репутация на здравомислещ, макар не дотам успешен банкер би могла да удържи на атаката срещу неговата търговска преценка. Много списания си бяха

отишли през последното десетилетие, жалееха ги три дни и после ги забравяха. Когато Макси превъртя ключа, през главата ѝ мина мисълта, че ако Кътър бе член на редакционния съвет на „Амбървил пъбликейшънс“, никога нямаше да ѝ мине номерът с пресконференцията. Всъщност, зачуди се тя, как точно се свиква пресконференция?

— Яхууу!

Макси се свлече на пода под тежестта на едно кльощаво, босо, ревящо създание, натоварено с раница и три тенис ракети, което виеше и я прегръщаше, докато най-сетне тя помоли за милост.

— Майка, моята малка майчица, моята собствена мъничка майчица — виеше от радост създанието. — Ти си вкъщи! Точно влизам, отварям хладилника. Ами там няма нищо за ядене, но знам, че няма да ме оставиш да умра от глад, о, малка майчице на всички бедни русначета.

— Анжелика, скъпа, слез от кокалите ми — помоли Макси. Единадесетгодишната ѝ дъщеря бе пораснала много на тенис лагера. — Какво правиш тук? Нали щеше да се връщаш следващата седмица?

— Заряхах лагера, когато ме елиминираха на осминафиналите. Кофти е да те елиминират на осминафиналите... Добре е, ако не си стигнал до тях или ако са те елиминирали на полуфиналите, но на осмината...

— Анжелика, как се прибра от Оджай? Нали не си... О, господи, нали не се прибра на автостоп, а? — попита ужасена Макси.

— Обади се на татко да ми прати пари. Със самолет дойдох, разбира се, а той ме чакаше на летището. Но нямаше време да ме нахрани... Искам да кажа, че не ме нахрани достатъчно, само няколко хамбургера и два шоколадово млечни шейка... Виждаш ли колко съм пораснала? Страхотно, нали? Ще порасна колкото теб. Може би ще стана манекен. Мислиш ли, че ще трябва да си направя пластична операция на носа? Всички от лагера ще си правят. Къде ще вечеряме довечера? Татко обади ли ти се, че се връщам? Имам прякор, от днес трябва да ми викаш Чип. Аз ще ти викам Макси, по-зряло е.

— Викай ми каквото си щеш — изпъшка Макси, когато Анжелика се облегна любвеобилно на нея. — Само не очаквай да те наричам Чип. Някой трябва да тегли чертата — Макси сложи ръце върху раменете на Анжелика, бутна я напред и я огледа. Ама че

комбинация от гени, удивляваше се тя, за да се създаде тази изключителна класическа хубост. От Амбървил, Адамсфийлд, Дейл, Кътър бе взела изключителната романтичност, която бе Анжелика Амбървил Чиприани, и все пак доминиращите черти бяха на баща ѝ, Роко Чиприани — великолепия Роко, ренесансовия Роко, очарователния тъмен Роко, чиито прадеди бяха напуснали Венеция — сигурно единствените венецианци, напуснали доброволно Венеция — и се бяха заселили в Съединените щати преди не повече от сто години.

— Смяташ ли да измислиш прякор и на баща си? — попита тя, като се стараеше винаги да се отнася вежливо към първия си съпруг, с когото дележа попечителството върху Анжелика.

— О, Макси, ти направо ме надминаваш. Никой не нарича баща си с прякор. Понякога направо ти се чудя.

— Виждам, че двоякото отношение все още преобладава — измърмори недоволено Макси. — Не ме питай какво имам предвид, съвсем скоро сама ще разбереш.

— Сега, за вечерята... — каза Анжелика, като изсипа съдържанието на торбата си из цялата стая. — Мисля да идем в „Тай“ или другаде. Храната в лагера бе предимно за провинциалисти. Знаеш какво означава това... Противен клисав бял хляб, оранжево-жълт гумен кашкавал, бледорозов салам... Не съм близвала свята храна от два месеца.

— Анжелика, ще се върнем към стомаха ти след малко. Какво ще кажеш, ако ме попиташ как съм?

— Как си, мам? — приятелски я попита Анжелика, докато се опитваше да намери чифт чисти чорапи.

— Аз съм новият главен редактор на „Бътънс енд баус“.

— Хайде... питам те как си. Срећна ли някакво очарователно човешко създание? Скоро не съм имала доведен татко.

— Никога, *никога* няма да имаш друг доведен татко, Анжелика. Сто пъти ти го повтарям. Говоря сериозно за „Бътънс енд баус“. Поемам нещата в свои ръце.

— „Триминг трейдс“?! — Анжелика я зяпна от учудване. — Какво искаш от това бедно старо списание?

— За какво ми говориш?

— За „Бътънс енд баус“... Дядо винаги ми е казвал, че истинското му име е „Триминг трейдс“... Пише го на корицата с малки

букви. „Бътънс енд баус“ е име, което някакъв отчаян редактор му е лепнал, за да го съживи малко. Не че е помогнало кой знае колко. Той казваше, че продължава да го издава от жал към хората, които са в редакцията от толкова дълго... Не е очаквал да си намерят работа, много от тях са работили там през целия си живот, но той отдавна бе престанал да се интересува от списанието. Мам, кога за последен път си видяла негов брой? Мисля, че тия, дето го купуват, го правят от колекционерска страст. Трябва да има двеста бройки тираж. Тъпотия.

— Анжелика, откъде знаеш това?

— С дядо говорехме за бизнес... Той каза, че в цялата фамилия само аз имам нюх към издателския бизнес. Да ти се намират едни чисти чорапи назаем, Макси?... Хей, мам, добре ли си? Изглеждаш смешно. Не може да е от самолета. С редовна линия ли долетя? Сигурно просто умираш от глад като мен. Мам, кога тръгваме за Венеция?

— Венеция ли? — празно повтори Макси.

— Знаеш, че ще ходим за две седмици във Венеция. Оная, дето се намира в Италия. Преди започването на новата учебна година — Анжелика обясняваше бавно и спокойно, като на много възрастен човек. — Казваш го така, сякаш нямаме билети и резервации, след като го решихме преди няколко месеца.

— Не можем да отидем.

— Но ти обеща!

— Никаква Венеция. Съжалявам. Но твоето не се губи. Ще трябва да работя. В „Триминг трейдс“.

— Господи! Не говориш сериозно. Всичките ни пари ли похарчи?

— Само се изкарах много умна.

— Това лошо ли е или хубаво?

— Лошо, много, много лошо, безкрайно лошо. О, по дяволите.

— Не се тревожи, мамче — Анжелика я прегърна силно. — Можем да вечеряме в „Париоли Романисимо“ — много важно, че няма да видим земята на моите прадеди — ресторант също като във Венеция, само дето е без каналите... гълъбите... площада „Сан Марко“... „Грити“... — гласът ѝ трепереше, изпълнен с горчивина.

— Дори не мога да вечерям с теб тази вечер, Анжелика. Ще се обадя на Тоби да те заведе, където поискаш — каза Макси,

ненавиждайки се в този момент.

— Среца ли имаш? — грейна Анжелика.

— Обещание. И не мога да не го удържа. Наречи го дълг на честта. Трябва точно в осем да съм в „Пи Джей Кларк“ — Макси се отпусна в стола и се сгуши с нещастен поглед. — Анжелика, случайно да обичаш черни перли? Защото, ако харесваш, донесох ти една от Европа.

— О, Макси, дай ми време да поема дъх... Остави вече греховното пътешествие — каза мило Анжелика. — Съвсем не е в стила ти.

Митничарите наистина познават женското тяло, мислеше си одобрително Макси, докато се опитваше да се разсъни. Имаше ли на света мъж, който да се люби така, както умее един истински ирландец в разцвета на силите си? А О'Кейси бе във върхова форма. Вторият ѝ съпруг, симпатичният Денис Брейди, бе австралиец, но прародителите му бяха ирландци. Хубав момък, както биха се изразили в Ирландия, само дето имаше лошия навик да смесва мексиканска ракия с водка „Бъфало грас“ в равни количества и да обръща по няколко чаши, преди да започне опити да закотви кораба си на пристанището в Монте Карло, без да прибегва до помощта на капитана. Може би бракът щеше да потръгне, ако не го мързеше до мозъка на костите и ако неговата лодка не бе осемдесетметрова яхта с писта за хеликоптери. И може би ако хеликоптерът бе кацнал стабилно, или... това бе корабокрушение — не би било толкова досадно. Макси бе зарязала този кораб на глупаците след шест месеца, прекарани на него, спомняше си тя тъжна и сънлива, но в никакъв случай по-разумна.

По-разумна! Думата отекна в главата ѝ като ехо и я накара да подскочи в леглото. По-разумна? Кой беше по-разумен? Колко беше часът? Трябва да тръгва на работа незабавно. Служителите в „Бътънс енд баус“ сигурно са чули за вчерашното заседание и сигурно седяха оклюмани в очакване на официалното съобщение. Трябва да отиде там, където и да се намираше то, и да направи... Да направи, каквото трябва. Да, трябваше да предприеме нещо, да вземе някакво решение, да поеме инициативата, да извърши нещо, каквото и да е. Тя се повъртя насам-натам, опитвайки се да дръпне завесите, така че да открие

часовник, но не можеше да се ориентира, не знаеше нито как да ги дръпне, нито къде бе ключът за осветлението.

Макси не бе спала в новия си апартамент от заминаването си за Европа преди два месеца. Тогава, както много други апартаменти в Тръмп тауър, той не бе още завършен, макар че Макси го купи от приятеля си Доналд Тръмп.

Най-накрая тя намери въженцето и отвори тежките копринени завеси с цвят на праскова.

Макси застана пред прозорците изненадана. Това ли беше Манхатън, познатият, любимият, омразният град, или докато е спала, нейният апартамент нежно се е приземил на друга планета? Слънцето, което точно в този миг изгрываше от изток, хвърляше лъчи към Сентръл парк, наполовина тъмен, и осветяваше върховете и кулите на големия град, докдето стигаше човешкото око; на север към Харлем, на запад към реката Хъдсън и Ню Джърси, на юг към Атлантика. Бог е милостив, мислеше си тя, това е Манхатън и аз го купих целия! Макси преливаше от радост. Манхатън ѝ принадлежеше! Трябваше да е единственият човек, буден толкова рано, единственият, пред когото се разкриваше тази гледка. Сигурно там долу се движеха таксите, автобуси и пожарни коли, но Макси не можеше да ги чуе на шейсет и третия етаж. Тя се носеше в облаците, в своето гнездо; то ѝ струваше повече от четири милиона долара и достигаше до пухкавите бели облаци, порозовели вече над парка. Като наблюдаваше слънцето, издигащо се все по-високо в небето и огряващо отсрещните прозорци, които ѝ пращаха слънчеви зайчета, Макси разбра, че е щастливка: притежаваше гледка, повдигаща духа.

„Ще превзема Манхатън — пееше тя, — Бронкс и Стейтън айлънд.“ После затанцува сама с песента, на която я бе научил баща ѝ.

— Анжелика, нямам подходяща дреха в качеството си на издател — заключи Макси по време на закуска.

— Мислех, че си главният редактор, мамче. Повиши ли се вече?

— Събудих се посред нощ и изведнъж ми хрумна, че „Бътънс енд баус“ си има главен редактор и ще бъде много непопулярно да започна, сядайки на чужд стол, затова се произведох в издател. Откакто почина дядо ти, нямат издател.

— И как трябва да се облича издателят? — попита Анжелика, докато ядеше направо от тигана четири яйца, пържени с много масло.

— Като авторитетна фигура, като лидер, като някой, който вдъхновява армията и има неоспорима, безпогрешна и неопровержима тежест.

— Това те изважда от класацията — Анжелика поля яйцата с дебел слой „Табаско“.

— Точно така. Но те не го знаят и затова, ако се облека подходящо, те ще откликнат на образа. Надявам се. Обаче в гардероба си нямам дрехи, които да могат да се носят сутрин. Имам дрехи за обяд в „Le Cirque“ или „Cote Basque“, но нито една сериозна бизнесменска дреха. Цял куп рокли за коктейли, вечери, яхти, плажове, балове, плюс панталона и ботушите за из път.

— Звучи ми като точки в тест за характера. Погледнете в гардероба ми и той ще ви каже какъв съм всъщност — отбеляза дъщеря ѝ.

— Щеше ми се да не си толкова откровена, Анжелика. Не би ли могла да проявиш малко такт?

— Ти си го поиска. Както и да е, какво ще кажеш за онзи черен костюм от сако и панталон на „Сен Лоран“, дето го купи миналата година, но така и не го облече, защото ти стоеше ужасно?

— Не се е променил — навъси се Макси. — В него изглеждам като в торба. Късокрако същество без талия. А аз, трябва да се съгласиш с мен, имам най-хубавите крака в Ню Йорк.

— Всички знаем това. Ако obuеш висок ток, ще изглеждаш среднокрако същество. А раменете наистина са застрашителни.

— Може би ще е добре с фрапираща блуза — оживи се Макси.

— Една жестока блуза с мъжки шал, праметнат небрежно през рамото. Вива Сапата.

— Ненавиждам този вид, а и шалът все едно непрекъснато пада.

— Нямах избор — каза замислено Анжелика. — Слушай, мамче, влюбвала ли си се истински?

— Не отговарям на подобни въпроси толкова рано сутрин.

— Ако някога срещна Уди Алън, мислиш ли, че ще е твърде стар за мене?

— Не съвсем, но не мисля, че ще иска да се замесва в истории.

— Никой не ще — констатира тъжно Анжелика.

— Такова е „неразположението“ на века. Каквото и да значи това — обясни Макси.

— Каквото и да е — съгласи се Анжелика. Тя почти бе наясно какво значеше. — Значи наистина отиваш на работа тая сутрин. Досадно. Е, успех, Макси.

— Благодаря ти, скъпа. Какво ще правиш днес, ще ходиш на покупки?

— Обратно в училище.

— Ех, да бях висока като теб — въздъхна Макси.

— Мисля, че и така си много готина. Обичам майки със среден ръст. Карат ме да се чувствам голяма.

— Не знаех, че не си се чувствала така досега — измърмори Макси.

9.

Канцелариите на „Триминг Трейдс“, които Захари бе наел за свой първи офис, все още се намираха на 46-а улица между 6-то и 7-мо авеню. Някога, когато бе основано списанието, сградата бе леко позастаряла, но в сравнение със зданията наоколо се държеше. Намираше се в непосредствена близост до цеха за производството на гарнитури. Оттогава нищо не бе се променило, освен че сградата съвсем бе се скапала. Макси не обърна внимание на това, докато търсеше стаите. Тя се представи на жената в приемната.

— Аз съм мис Амбървил. Бихте ли съобщили на главния редактор, че съм тук.

— Той очаква ли ви?

— Просто му кажете. Максим Амбървил.

Миг по-късно Робърт Фредерик Финк се появи в малката приемна. Имаше кръгло, розово лице. Беше здравеняк на около шейсет и пет — седемдесет години, спретнат и зарадван от посещението й.

— Макси! — извика той. — Дай на чичо Боб една целувчица. Бас лоя, че си забравила кога спечелихме дванайсет бона на конните състезания. Ела в моя кабинет и ми кажи какво правиш... От колко години не съм те виждал?

— Около двадесет — отвърна Макси, задъхана от силната му прегръдка. Чичо Боб не помнеше, но помнеше състезанието.

— Сякаш беше вчера. Внимавай с тая врата, не се отваря докрай.

Макси се промуши в стаята на редакторите и се спря рязко. В стаята имаше осем бюра, отрупани с купища хартия, подредени внимателно, така че да се крепят един друг, за да не се разпилеят. Деветото бюро беше на Боб Финк и до него се стигаше по тясна пътечка между купищата хартии. Той внимателно я настани на единствения стол за посетители, а после се промуши до бюрото си и се намести удобно.

— Не си падам по кабинети, където всичко е подредено в папки, Макси. Пъхаш нещо в някоя папка, после забравяш къде си го сложил

и повече не го виждаш. Със същия успех можеш да го изгориш. Поискай ми някой документ. Който и да е.

Макси издърпа с две ръце краищата на карирания шал и кръстоса ръце под гърдите. *Ако кихна, помисли си тя, ще им трябва цяла седмица да ме изровят.*

— Накарай ме да намеря нещо... Сметка, ваучер или каквото и да е.

— Един брой на „Бътънс енд баус“, да речем, от 1954 година.

— Ц-ц, много е лесно.

— Сметки за плащания за... За юни 1961 година.

Боб Финк се изправи и огледа владението си със строг поглед. Проправи си път до едно от бюрата и много грижливо измъкна няколко листа от високите хартиени кули.

— Етоо. Само погледни! Колко беше евтина хартията през 1961!

— Невероятно — Макси грейна. — Можеш ли да ми покажеш един брой от „Бътънс енд баус“, последния?

Лицето на Боб Финк помръкна:

— Тук е, но не се гордея много с него. Нещата се промениха, откакто развързаха ръцете на Blouson Noir.

— На кого?

— Джон Феърчайлд. Френските моделиери го нарекоха Черния блузон, което означава моторизиран хулиган, облечен в черно кожено яке — тъй като той е бил много взискателен към тях. Но какво направи за тиража на списанието за дамско облекло! Направо бомба, сладурче. И когато нашите от рекламата видяха това, естествено вкараха всичките си пари за реклама там. Феърчайлд издава седмичника „Футуеър нюз“, който помете и другите реклами. Така че — е, имаме няколко абонамента за някоя друга година. Има и малки реклами на такива, дето се радват да си видят снимката в списание, но, Макси, ако заключим, че „Бътънс енд баус“ преживява трудни моменти, би било... меко казано. Ако имаш проблеми, значи все още дишаш, все още си жив. „Бътънс енд баус“ се лекува в интензивното отделение, но болницата вече е затворена.

— Може ли все пак да му хвърля едно око? — попита Макси, без да губи кураж.

Той ѝ подаде тънкото списание с яркочервена корица. Върху ѝ се помещаваше снимка на Джон Робинсън от „Робинсън Брейд Къмпъни“

и в повечето текст под нея се разказваше за кариерата на мистър Робинсън. Няколко страници бяха отделени за бродерия и гарнитури. Имаше поместена статия за използването на копчета в костюмите на „Адолфо“ с рисунка на маншет с три копчета. И още няколко малки реклами, две от които на „Робинсън Брейд Къмпъни“ и на компанията, която продаваше копчетата на „Адолфо“.

— Чичо Боб, чу ли нещо за вчерашното заседание? — попита го Макси, като сгъна списанието на две и собственически го пхна в чантата.

— Само слухове, естествено. Е, и няколко телефонни обаждания. Мисля, че е много мило от твоя страна да дойдеш и лично да ни го съобщиш. Татко ти, лека му пръст, би постъпил по същия начин. Знаех, че рано или късно това ще стане.

— Но няма да стане, Боб! Аз съм новият издател на „Бътънс енд баус“ и ние заедно ще превърнем списанието отново в печелившо, както при татко — Макси за малко да издуха цял тон хартия върху главата си, като скочи от вълнение.

— Ако ще е за второто място, скъпа, не бих желал да печеля състезанието. Седни, за бога!

— Не се шегувам. Говоря съвсем сериозно. По дяволите, Боб, можем да направим същото, което прави и Феърчайлд. Ще обърнем това местенце с краката нагоре... Нямам предвид твоята канцелария, разбира се, но...

— Макси — нежно я прекъсна Боб Финк, — индустрията на облеклото напълно се задоволява с един вестник и си го има, „W. W. D.“. Но не и списание, излизащо всеки месец. Нали нямаш намерение да издаваш ежедневник?

— Е, не, всъщност не. Но какво ще кажеш за списанието „W“? Бихме могли да издаваме нещо подобно, но по-добро.

— Бедата е там, че в него използват материали, които вече са били публикувани във вестника... Понякога правят броя по-голям и цветен, но това не им струва кой знае колко повече. С парите в банката за Феърчайлд и десет хиляди абонамента. По-голямата част са реклами, големи красиви фотографии — въздъхна той. — Сигурно остарявам... Не ги възприемам красивите момичета, дето носят мъжко бельо. Къде отидоха хубавите дамски пликчета?

Макси се сви в ластичните мъжки слипове, които бе облякла. Те добавяха нещо към сексуалния ѝ живот. Извратена ли беше, само такива хора ли познаваше, или Боб Финк бе твърде старомоден?

— Как е възможно списанието „W“ да има само десет хиляди абонамент? Всеки, когото познавам, го чете — запротестира Макси.

— Там е работата... Всеки брой се чете от десетки читатели и повечето от тях имат доста високи доходи, което, предполагам, обяснява рекламите. Макси, не можеш да конкурираш Феърчайлд. Тази компания е основана през 1881, те са започнали да издават търговски списания още преди да се е родил баща ти, дори преди да се е родил моят баща. А и за какъв дявол ти е притрябвало да го конкурираш? Ти си Амбървил.

— Боб, разбирам това, което ми казваш, но аз съм уверена, че бих могла да преобразя „Бътънс енд баус“. С твоя помощ, разбира се — *как бих могла, мислеше си тя, да се освободя от такъв мил възрастен човек. Само да не бе толкова песимистично настроен.*

— С моя помощ? Макси, отдавна искам да се пенсионирам. Вися тук, защото се чувствах задължен на татко ти. За щастие навреме вложих някой долар в недвижими имоти. Повечето от бившите президенти на Съединените щати са построили къщите си върху земя в Палм спрингс, аз съм им я продал. Е, един голям парцел, който винаги съм харесвал и желал, е собственост на Анънбърг, но човек не може да има всичко.

— Да се пенсионираш? Искаш да се пенсионираш’?

— И да замина на запад. И да си гледам палмите. Може да се науча да яздя кон.

— Ами... всичките бюра? — небрежно посочи Макси.

— Изгори ги. Ще струва доста да ги изхвърлиш навън, но ако бях на твое място, съвсем определено щях да изгоря всичко.

— А какво ще кажеш за останалите служители — повиши тон Макси. — Онези, които баща ми не е искал да съкрати?

— Да видим... Джо измисля идеите и пише статиите, Линда прави художественото оформление и отговаря за производствените въпроси, аз съм си сам на себе си директор по рекламата. Но, разбира се, нямаме отдел по пласмента. Момичето в приемната работи на централата и като машинописка. Джо и Линда имат участие в недвижимите имоти при мен, а момичето от приемната ще си намери

навсякъде работа. Много сръчно момиче, никак не ѝ харесваше тук. Трябваше да ѝ плащаме повече, за да я накараме да остане.

— Трима души? Само трима? Как е възможно такова нещо? — главата ѝ се зави, но не трябваше да припада.

— Е, има и едно момче, дето го наемаме да изхвърля кошовете с боклук и да позабърсва праха от време на време, долу на етажите има ксерокс, ако искаме да изкопираме нещо, а печатарите изпращат някой да ни продаде хартия, но, да, само трима души. И въпреки това сме на червено. Наем, заплати, консумативи, всичко иска пари. И, разбира се, безплатен обед. Всеки трябва да обядва.

— Компанията плаща обета? — извика Макси, като не вярваше на ушите си.

— Баща ти започна така в добрите стари времена. Той настояваше. По онова време, разбира се, „Линди“ още работеше. Обядът вече не е същият, откакто затвориха.

— Кога — попита тихо Макси — мислиш да напуснеш? Не искам да си мислите, че припирам, но...

— Кой ден сме днес? Четвъртък. Всички можем да се изнесем до другия петък. Не ми е приятно обаче да оставим на теб тоя хаос. Ще уредя момчето, което изхвърля боклука, да дойде и да го прибере. Не се притеснявай, в сградата не възразяват, когато се работи извънредно, така че ще бъде почистено до понеделник, най-много вторник.

— Сигурен ли си, че искаш да напуснеш? — *само едната любезност ми остана*, помисли си Макси.

— Скъпа, аз съм вече пътник. И, чуй, ако нямаш нищо против един стар ухажор да ти каже, че туй, дето си го облякла, не е... съвсем... Нека да е по-малко заплашително. Направо ще ме е страх да те срещна на тъмно. Една малка промяна във външния вид няма да ти се отрази зле.

— И имаш наглостта да твърдиш, че тая прашна кашеста буца е „Златна превъзходна“? — изрева Тоби. — Отхапи от нея, негодник такъв, и ми кажи преди колко месеца е брана и сложена на хладно — с една ръка Тоби сграбчи търговеца на едро за яката, а с другата му натика ябълката. — Хайде, захвапвай!

— Измамиха ме, мистър — запротестира човекът — преди малко купих двадесет щайги и те ми се заклеха, че ябълките са брани тази седмица, че са съвсем пресни, направо от дървото.

Тоби го пусна вбесен.

— Сигурно. Но пада ми се, щом опитвам с друг доставчик. Не ти ли е ясно, че мога да ти кажа всичко за този плод. Само трябваше да докосна кората, за да разбера, че е брана миналия сезон. Не мирише така, както мирише прясно брана ябълка, а ако я опитам, ще повърна. Отиди и се опитай да я пробуташ на „Д’Агустино“.

Той се обърна към Макси:

— Повечето тук ме познават и не се опитват да ме премятат. Никога не бях купувал от него, реших да му дам възможност.

— За последен път ще му е да се опитва да измами сляп човек — каза Макси. — Поне един от нас не е бил измамен тази седмица.

— Какво си се оклюмала? И престани да се вайкаш — изкомандва Тоби, като се обърна към пътеката за търговия на едро с плодове. В претъпкания пазар на Хънтс пойнт Тоби винаги ходеше с лазерния си бастун. Трите лъча невидима инфрачервена светлина караха една малка игличка, свързана с палеца му, да вибрира и той разбираше, че над главата му, право пред него или под краката му имаше някакъв предмет. Тоби въртеше бастуна с умение, което бе развил с години. Започна да взима ябълки от различни щайги. Душеше ги, опипваше ги, премятеше ги в ръка, сякаш щеше да ги използва за натюрморт, но го правеше с невероятна бързина.

— Не се вайкам — горчиво допълни Макси. — Ще се пръсна от яд на себе си. Жана д’Арк спасява кожата на един мъж, собственик на ранчо „Мираж“... Без да споменаваме тридесетгодишния безплатен обед. Ако само знаех, че Кътър е способен да умре от смях...

— Виж, все пак имаш списание, офис и една година, през която можеш да правиш каквото си решиш. Само дето гордостта ти е накърнена, Златокоске.

— То въобще не е списание, а чист панаир. А офисът... Трябва и ти да го видиш, за да повярваш. Бастунът ти ще гръмне. И колко ябълки ще купиш, за бога?

— Сега е периодът на плодовите торти, а това означава хиляди.

— Защо нямах достатъчно мозък в главата поне да попитам Павка или Нина Стърн, преди да си избира списание? Можех да получа

всяко едно от тях. Защо трябваше да бързам?

— Тайна на човешката природа. Ако беше поне малко по-предпазлива, нямаше да си Макси, а ако не бе Макси, светът щеше да е едно тъжно и самотно място.

— Но по-разумно.

— Може би. Но по-разумен не е всичко. То е нещо като ергенлъка — отлагай, докато може — Тоби поръча ябълките и се запъти навън от огромния грозен пазарен комплекс, който осигуряваше поне половината от храната в Манхатън. Той вече не пазаруваше сам, имаше сътрудници, но от време на време посещаваше Хънтс пойнт, за да види какво ново има за трите му ресторанта. Притежаваше още два в Чикаго и четири на Западния бряг, всичките печеливши.

Тоби откри кухнята на осем години. Забраняваха му да ходи там, макар че зрението му денем бе сравнително добро. Лили се ужасяваше от мисълта, че той може да бъде в непосредствена близост с огън. Това го караше по-упорито да завладее мистериозната стая.

Една нощ изчака, докато всички си легнат, и по познатите пътечки влезе в огромното изкушаващо пространство. Светна лампите и започна да го изучава сантиметър по сантиметър. Започна от най-долните шкафове и чекмеджета. Проучваше всеки предмет с петте си сетива. Всеки готварски прибор, всеки празен съд, всяка дъска за кълцане, всеки нож, вилица и лъжица бяха докоснати. Помирисваше ножовете, близваше ги с език, облизваше ги по тъпата страна, опипваше острието, притискаше ги към бузите си. Раздрусваше ги и слушаше звука, който издаваха. Претегляше ги в ръка, сравняваше ги един с друг, после отново ги връщаше на мястото им. На следващата нощ отиваше по-далеч — към хладилника — и там обгърнатото с много грижи момче се влюби. Яйцето бе за Тобиас светът, артишокът — галактика, пиленето — цяла вселена.

Нощ след нощ той прекарваше часове в кухнята, докато опозна всяко кътче. Нямаше повехнала връзка магданоз, която да не бе опитал. Не палеше печката, защото Лили му бе забранила, но я опипа внимателно, докато накрая всичко бе неизменно запечатано в главата му.

Една нощ не можа да се стърпи и счупи едно яйце в голяма купа. Ако външната страна на яйцето за него беше очарователна, то вътрешността му се оказа неустоима. Още едно яйце последва първото и така, докато в голямата кафява купа заплуваха цяла дузина; черупките им, грижливо напъхани една в друга, стояха настрана върху кухненската маса. Явно трябва да се разбъркат с вилица, каза си Тоби. Той бъркаше методично, енергично и чисто и почти бе привършил, когато вратата на кухнята се отвори и влезе готвачът. Първият му опит в кулинарията доказва само, че е невъзможно да се разбъркат яйца при пълна тишина.

Захари настоя да научат сина им да готви и наеха главния готвач от училището „Кордон Бльо“ да се занимава с Тоби всеки следобед след часовете.

Скоро Тобиас вече можеше да определи дали зехтинът се излива на подходяща струйка в майонезата по звука, който се получава при биенето. Можеше да каже секундата, в която трябва да свали омлета от огъня; можеше по миризмата да определи дали лукът е запържен както трябва; не му бе необходим часовник, когато вареше яйца; а за да нареже плодовете и зеленчуците на много тънки парчета, му бе нужен само остър нож.

Зрението му обаче се влошаваше с всяка година. Въпреки вродената му изисканост той се държеше недодялано и странно; непрекъснато се блъскаше в хора и предмети, които не можеше ясно да види.

Лили все още отказваше да приеме, че един ден Тоби ще ослепее, и се насилваше да не обръща внимание на тези инциденти. Захари често водеше децата на кино в събота следобед и разбра, че в затъмнения киносалон Тоби бе безпомощен до светването на лампите. Скоро стана ясно, че не може да участва в отборни игри; не беше в състояние да проследи топката при волейбола или хокейната шайба заради влошеното си странично зрение. Лили не искаше да му казват истината, докато не станеше наложително, но Захари реши, че синът му трябва да бъде подготвен за това.

За ретинитис пигментоза не се знаеше почти нищо през шестдесетте и доктор Елиът Бърсън от медицинския факултет в Харвард, при когото Захари заведе Тоби за изследвания на нервните клетки на ретината, не можеше да направи прогноза за развитието на

заболяването. Единственото, което каза, бе, че ако Тоби е късметлия, може да има частично запазено зрение в края на двадесетте си години.

Дори и Захари не можа да съобщи истината на Тоби, но направи всичко, което бе по силите му, да му обясни защо ще е по-добре да се насочи към други спортове, като плуване и гимнастика. По-добре да говореха за спорта, отколкото за живота.

— Ослепявам ли, татко? — попита Тоби след няколко мига мълчание, последвало обърканите обяснения на Захари.

— Не! Не, Тоби! Не напълно, не и след още много години — сърцето на Захари се пръскаше, докато изричаше думите колкото се може по-спокойно.

— Но все пак ще е добре да науча брайлово писмо, нали? — рече Тоби след още няколко дълги мига мълчание. Захари не отговаряше, не смееше да каже „не“. — Брайл и машинопис за слепи.

Тоби стана и се прибра в стаята си. Никой не можеше да знае колко страда, но с цялата си душа бе решен да получи от живота възможно най-много, дори и да не успееше да се пребори със съдбата.

Брайл, от който той все още не се нуждаеше, се учеше най-добре в ранна възраст и скоро Тоби започна да посещава специализираните курсове. Плуваше под ръководството на частен инструктор в закрития басейн, построен за него в градината на Амбървилони, със същото усърдие, с което продължаваше кулинарното си обучение. Сякаш живееше два различни живота: единия сред светлина, другия — в тъмнина. В продължение на много години, както се предполагаше, болестта му не се влоши. Когато Тоби завърши училището по хотелиерство в Корнел, вече бе прекарал осем лета като чирак на най-добрите готвачи във Франция, Италия и Хонконг и бе готов да открие първия си ресторант.

Търпеливо и старателно като рицар, който остреше оръжието си и смазваше ризницата си, Тоби бе проучил многообразието на кухненските принадлежности и щом откриеше нещо, което да му хареса, той го прибираще, дори и да нямаше все още нужда от него. Кухнята на първия му ресторант бе уникална по своята безпогрешна организация. И най-чистата и спретната домакиня не можеше да подреди приборите така, както бе направил Тоби. Негов верен рицарски кон бяха везните на „Акми Скейл Къмпъни“. На едната се намираше електронен прибор, измерващ подправките от нула до

шестнадесет унции, другата измерваше останалите съставки до хиляда фунта. И двете имаха на всеки сантиметър индикатори за тегло на брайл.

Ръкавиците на този рицар бяха чифт кухненски лапи, дълги двадесет сантиметра, и го предпазваха от горещите съдове; неговите мечове бяха дървените лъжици, шпатули, мензури. За копие му служеше индикатор за ниво на течности с батерия, а шлемовете му бяха купи за разбъркване на смес с гумени подложки за по-голяма стабилност.

Наближавайки тридесетте, Тоби вече бе собственик на два печеливши ресторанта. Тогава обаче той започна да усеща, че празните полета, в зрението му стават все по-големи. Хората и предметите плуваха в слаба, откъслечна и безцветна нишка. Беше се научил да прикрива проблемите си, но стана ясно, че се нуждае от високопрофесионална помощ.

За четири месеца Тоби премина обучение в центъра по рехабилитация „Сейнт Пол“ в Нютаун, щата Масачузетс. Там всички, независимо от степента на слепота, се обучаваха, като се започне с такива банални неща като храненето и смятането на парите, и се стигне до къде по-трудната техника на боравене с бастун. Заниманията му помагаша да определи посоката на шума, да се ориентира в обстановката с помощта на невизуални средства, като например скоростта на вятъра, усещането на слънцето върху лицето, материята, върху която стъпва, и всички останали възприятия от природата, човека, автомобила. Когато напусна „Сейнт Пол“, той бе готов за бъдещето.

Тоби се завърна в Ню Йорк и продължи да експериментира многобройните системи, разработени за слепи, работещи в кухня. Кухнята на всеки нов негов ресторант бе абсолютно копие на първата. Готвачите бяха обучени да готвят като него; те използваха същите прибори и ако се наложеше, можеше да работят и на тъмно.

Тоби готвеше от време на време в първия си ресторант, като измисляше нови ястия, но другите се ръководеха от лично подбрани готвачи. Понякога той ги посещаваеше, от Чикаго до Лос Анжелос, без предупреждение. Само след двадесет минути можеше да определи дали и най-дребната купа за компот е на мястото си.

Тежко и горко на готвача, спестил си някоя гъба; тежко и горко на готвача, на чието печено пиле не хрупкаше крилцето; тежко и горко на готвача, приготвил соса с половин щипка повече сол; тежко и горко на салонния управител, ако покривките му нямаха ръбове, ако кристалът не беше като сатен в ръката на Тоби, ако свещите бяха със сантиметър по-къси, а цветята с час по-стари. След една такава визита го нарекоха „Тобиас Грозни“, но после започваха да го уважават повече отпреди.

Тоби сръга Макси, която се беше умислила.

— Ще ми е забавно да заведе Анжелика на покупки — каза й. — Виж, това е удар за теб, но не е свършекът на света. Стегни се и забрави цялата работа. Не се опитвай да плюеш срещу вятъра. Явно не можеш да спасиш „Триминг трейдс“, както не можеш да върнеш отново на мода дълбоките обувки с копчета, а и няма никакъв смисъл да си губиш времето в битка с Кътър. Той спечели и трябва да се примириш. Остави го зад себе си, смъкни този товар от гърба си и бъди отново Макси.

— Приказваш като стара баба — начумери се Макси.

— Аз съм превъзходен бизнесмен, което означава, че ежедневно се сблъсквам с действителността. И държа на малко уважение от теб, след като вероятно съм най-желаният ерген в цял Ню Йорк. Но пък съм трудно достижим, защото не давам пукната пара за това как изглежда момичето, а и все още не съм открил душата, с която бих преживял остатъка от живота си.

— Горделива, нетактична, злобна дърта баба, на която не й идва наум да ме почерпи една чашка, когато най-много ми се пие — каза мрачно Макси.

— По-скоро бих казал, че е време за съботна закуска, бебчо, или не си забелязала?

— Най-големият ти недостатък, Тобиас, е, че ти липсва въображение, само че надали майка ти някога ще ти го каже — ядоса се Макси.

— Закуската подсеща за питие, не мислиш ли?

— Щом си рекъл, защо не?

Индия Уест зяпаше мрачно в огледалото на тоалетната си масичка в спалнята ѝ в Бевърли хилс. Тя си напрягаше мозъка и очите ѝ, искрящи подобно на рядък персийски тюркоаз, ставаха по-тъмно или по-светло сини като по сигнал. Изключително нежните мускули, които често изпълваха страниците на „Les Cahiers du Cinema“, се движеха под кожата. Ето сега бе влюбена, сега пък изживяваше тиха депресия, измъчваше се, превъплъщаваше се от блудница в монахиня. Всички системи функционират както трябва, отбеляза печално тя въпреки ужасния махмурлук.

Като се наблюдаваше, без да се впечатли или развълнува от изключителните черти, чието съвършенство дразнеше единствено нея, тя стигна до извода, че бе много тъпо да те наричат най-красивата актриса в света. Що за професия на възрастен човек е това? Имат ли хората представа какво бреме е? Сети се за филм на Грета Гарбо, чието красиво лице не помръдваше, но оставяше публиката да открива върху него море от чувства. Дали и Грета Гарбо се е чувствала по същия начин? Индия реши, че сигурно е било така, затова се е оттеглила, преди някой друг да открие тайната ѝ.

— Ти не си Мерил Стрийп, глупава патко — каза си тя на глас, — но можеш онова, на което му викат игра — прихвана кехлибарено русите си къдрици назад и погледна с отвращение към коктейла на масата. Индия почти никога не пиеше, но предната вечер бе ужасно изключение. И познаваше само един лек, способен да накара черният ѝ дроб да се размисли за връщане към нормален живот. Тя изпи питието — за миг богинята слезе при смъртните — потрепери и се върна в леглото.

Всичките ѝ сили отидоха по отварянето на доматения сок и в търсене на „Табаско“-то, понеже в неделя оставаше сама. Нямаше камериерки, нито секретари, нито готвачка; телефоните мълчаха, тъй като гигантите на киноиндустрията спяха или мъгляво мислеха за закуска. *Ако не бе неделя*, мислеше си Индия, *щях да правя обичайната гимнастика с треньора си, Майк Абръмс*, арбитър в живота ѝ. Ако той обаче я заподозреше в махмурлук, господ ѝ е свидетел, от него нищо не можеше да се скрие, щеше да я накара да съжалява за това. Той дори можеше да отложи срещите ѝ.

Въпреки че се славеше като човек със златно сърце, Майк Абръмс работеше със своите ученици при много строга дисциплина, която бе усъвършенствал по време на войната, обучавайки мъжете да убиват с голи ръце. Сега той поддържаше в безупречна форма фигурите на педантично подбран и благоговейно послушен състав от холивудски чада, а и имаше списък със стотина кандидати. Майк ѝ бе забранил да вкухва червено месо, захар, сол, мазнини или алкохол, в каквото и да е количество или форма. Миналата нощ в знак на протест Индия опита всяка една от забранените храни.

— Ако не бях толкова хубава, можех да си ям хамбургер всеки ден — изрече тя с трогателен глас към тавана. — Ако не бях звезда, нямаше да е нужно да бъда свършена. Ако не бях богата, нямаше да мога да ходя при онзи диктатор шест пъти седмично. И ако не бях известна, никой нямаше да дава пукната пара. Моите проблеми са такива, че всички ми казват „да ти имам проблема“, но само защото на другите им харесват, не означава, че и аз трябва да ги харесвам. Банална мисъл, предполагам, но в положението, в което съм, не мога да разсъждавам другояче.

Гласът на Индия, макар че тя говореше тихо с поглед към тавана, напомняше на виното с безкрайните му нюанси, от тъмно бургундско до леденостудено, искрящо шампанско; от топло, леко бордо до неземно сладкото сотерне. След шест години, прекарани в холивудското съзвездие, на Индия не ѝ изглеждаше странно да си говори сама. Един от най-непризнатите проблеми на една звезда бе, че можеше да говори откровено с много малко хора. Трудно се устояваше на изкушението мнозина да покажат, че се радват на доверието на някоя звезда; и ако тя се откриеше пред някого извън кръга от хора, в които безпрекословно вярваше, рискуваше да си прочете думите в някой вестник още на следващия ден.

— Ако тоя таван бе само малко по-интересен — отбеляза. Махмурлукът жестоко ограничаваше избора ѝ. Не би могла да понесе шума от музиката, нито да прочете ред, но най-лошото бе, че нямаше с кого да си побъбри по телефона. В този момент ѝ се приплака. С мъка се надигна от леглото, сграбчи халата и бавно се запъти към плувния басейн. По-добре, отколкото да лежи в леглото.

Индия мина по пътеката, водеща към задната градина. Бе направена така, че да изглежда тропическа. След като похарчи двеста

хиляди долара, нейният градинар съумя да постигне пейзаж от високи екзотични растения, които в мрачното настроение на Индия изглеждаха застрашителни и гротескни. Непокойно се заозърта за тигри, спящи цигани и змии. Както стоеше, бе заобиколена от дузина различни муцуни, три огромни немски овчарки; те залаяха диво, изскочиха от гигантските папрати, като едва не я повалиха.

— Долу! Долу, противни четирикраки! — извика Индия, като се постара тонът ѝ да прозвучи повелително. — Бони-Лу! Сали-Ан! Деби-Джейн! Долу, казах! — кучетата бяха мъжки, но малко се успокояваше, като ги наричаше с женски имена. Огромните зверове я ужасяваха, но след консултация с полицията в Бевърли хилс импресариото и агентът ѝ я убедиха да ги вземе. Явно бе, че нито оградата и електронно охраняваните врати, нито телевизионната камера, нито сложните електронни очи, монтирани из цялата къща, не струваха колкото една немска овчарка. За истинска защита.

Индия трепереше, но продължи към басейна. Косата ѝ бе мокра, халатът се просмукваше от дъжда, мокрите кучета стъпваха по краката ѝ и я ближеха, както се надяваше тя, в изблик на обич. Господи, нахранени ли бяха? Чувстваше се все по-несигурна за останалата част от неделата.

Накрая успя да се измъкне от тропическия лес и се спря пред басейна, ядосана и разочарована. За една нощ водата в басейна бе добила мътно зелен цвят. Кучета-убийци, сега пък и водорасли-убийци. Това вече бе прекалено. Тя изтича обратно в къщата и дръпна завивките на леглото над главата си, проклинайки служителя, който отговаряше за басейна, задето бе пропуснал да дойде един ден.

— Бевърли хилс не е място за човешки същества — ръмжеше Индия в намокрените вече завивки. — Цялото място е една пустиня, разцъфтяла само защото злите основатели на Лос Анжелос са откраднали водата от трудолюбивите, порядъчни фермери. Извращение в божии очи. Разкайте се, грешници.

Тя извади главата си от завивките и се замисли дали да не изпие още един коктейл „Кървава Мери“. Не. Твърдо не. Един въздействаше добре, но два? Би могла да изброи благословиите, които бяха се сбъднали, както я бе учила майка ѝ. Първо, здравето. Единственото наистина важно нещо. Махмурлуците не се броят, защото са временни явления. Второ, чаршафите — възможно най-тънкия памук, с

избродирани по краищата фестони, по шестстотин долара комплекта. Тя много им се радваше и се гордееше с тях. Имаше цял гардероб с чаршафи. Може ли човек да се встрасти в чаршафите? Все пак те са безопасно удоволствие, след като не могат нито да се ядат, нито пият.

През последната година доктор Флоранс Флоршайм, психоаналитик на филмови звезди, успя да я измъкне от черупката, в която бе се свила, а сега, изглежда, бе прехвърлила чувствата си към спалното бельо. Би ли могло това да се нарече прогрес? Ще трябва да попита доктор Флоршайм, но се съмняваше, че е така. Какви бяха другите благословии? Красива, богата, известна, талантлива. Дори Джон Саймън признаваше таланта ѝ. Неговото мнение я утешаваше, когато изпаднеше в такива мрачни периоди. Но тя знаеше това и вече не го намираше утешително. Любовници? В момента нямаше, но като се сетеше, че при последния бе проявила липса на вкус, чак се изчервяваше. Липсата на любовници може би бе скрита благословия. Ако го сметне за половинка, значи имаше шест и половина добри, което не беше никак лошо за човек с животозаплашващ махмурлук. Младост? Тя беше все още само на двадесет и седем. Да, беше млада, ако не се сещаше, че тридесетте идват само след три години. Три години бяха цяла вечност. Повече от хиляда дни. Хиляда дни са нищо! Не трябва да мисли за това. Господи, никак не е лесно да бъдеш най-красивата актриса в света. Това е голям стрес, дори доктор Флоршайм трябваше да се съгласи.

Индия се сети за думите на Нижински, великия танцьор, когато един негов поклонник го запитал дали му е лесно да виси във въздуха, което той буквално правеше. Нижински отговорил, че не било трудно. „Аз просто се покатервам горе и оставам за малко.“ Много сполучливо определение за кариера на една актриса, мислеше си Индия, но Нижински бе умрял в умопомрачение. И за какво друго я биваше? Тя бе желала тази кариера, работеше усърдно, но сега трябваше да остане във висините, отричайки гравитацията. Самосъжалението я обхвана отново. Телефонът иззвъня точно когато се канеше да стане и да се утеши с някоя друга калъфка на възглавница.

— Мис Уест, на телефона е Джейн Смит от „60 минути“. Решихме да проучим синдрома „Индия Уест“ и следващата седмица с екип ще ви съпътствуваме за около месец. Особен интерес

представява за нас проблемът за известността, като започнем, разбира се, с пъпката на вашия задник...

— *Макси!* Ангел... Къде се губи толкова дълго... Откъде се обаждаш? Наистина ли пристигаш тук? Сама съм и ми е толкова тъпо.

— В Ню Йорк съм и няма да заминавам за никъде сигурно до края на живота си. Имам такъв махмурлук, че не знам дали ще оживея. Обаждам се да ги кажа сбогом.

— И ти ли? Аз се лекувам с „Кървавата Мери“. Иди си направи и ти, ще те изчакам.

— Отвратителна идея... Ще повърна.

— Чуй, химическите съставки на доматения сок са половината сол, половината калий. Изчиства електролитите по-бързо от кръвопреливане, а и няма да усещаш миризмата на водката, ако сложиш достатъчно „Табаско“. Най-добрият интернист в Бевърли хилс ми каза това, честна дума.

— Добре... Но не изчезвай. Ще побързам.

Докато чакаше на телефона, Индия Уест се почувства като новородена. С Макси отново на континента дори и зловещата неделна сутрин в Бевърли хилс изглеждаше пълна с обещания. Макси не можеше да се появи някъде и да не направи фиеста.

Издрънчаха кубчета лед и Макси се върна на телефона.

— Аз знам защо се напих, но защо ти се напи?

— Заради едно парти снощи. Отидох сама и там нямаше нито един, с когото да ми се приказва. После изникна едно очарователно момче и аз се веселих, докато той дойде толкова близо, че му прочетох надписа на тениската.

— Индия, предупредила съм те да не четеш тениски. Те са жива агресия. И какво пишеше? — попита Макси, затаила дъх от любопитство.

— Животът е боклук, а след него идва смъртта.

— Трябва да се измъкнеш от това място. Щом тениските те карат да пиеш...

— И да ям — допълни Индия мрачно. — Каквото ми попадне.

— Е, на проблема може да се погледне и така — посъветва я Макси, — една нощ ядене няма да се отрази на кълките ти, а и ако не се изповядаш пред Майк Абръмс, защото той не е в състояние да чете

по челото, ще откриеш всички ужасни неща, които си направила, с доктор Флоршайм, понеже тя никога не издава присъди.

— О, Макси, права си! Когато не си до мен, няма кой да ми представи нещата от истинската им страна, освен мен, но още не съм толкова добра.

— Перспективата изисква двама.

— Може би това ще бъде заглавието на моя роман — възбудено каза Индия.

— Да не пишеш книга?

— Започвам веднага щом измисля подходящо заглавие. Имам чувството, че трябва да се занимавам с писане. Винаги съм искала да пиша. Половината от този град вече са публикували нещо, защо да не мога аз?

— Вместо да си най-хубавата филмова звезда в света.

— Точно така. Какво ще кажеш за „Ако пъкълът са хората наоколо, тогава раят е пушена риба“?

— Индия! — изломоти Макси. — Не когато пия!

— Значи ти харесва.

— Божествено е, но е малко трудноразбираемо. Дай нещо като за масовия читател.

— Какво ще кажеш за фантастичен роман. „Chateau Margaux 2001“.

— Не, Индия, не.

— Добре, тогава „Семейните мъже не се подмокрят насън“?

— Трудно е да се докаже.

— Ами тогава „Хамлет беше единствено дете“?

— Какво означава това?

— Говори само за себе си — рече гордо Индия.

— Чуй, Индия, сериозно се тревожа за тебе. Ходиш сама на парти, напиваш се, измисляш заглавия на романи, следващото нещо, което ще направиш, е да започнеш пак да си броиш чаршафите. Знаеш какво значи. Не е здравословно да седиш в тая чудовищна къща. Какво стана с божествения иконом, с когото играехте на карти?

— Доктор Флоршайм ми каза да престана да разчитам на купени приятелства. Което значи помощ отникъде.

— Толкова ли си изнервена, че да страдаш от тази липса? — попита разтревожено Макси.

— Ако не в началото, то сега да.

— Мисля, че трябва да кажеш на доктор Флоршайм, че искаш отпуск по болест, и да дойдеш при мен. Ужасно имам нужда от теб.

— На секундата бих тръгнала, но съм на средата на един филм.

— Страхувах се, че така ще се измъкнеш — разочаровано отвърна Макси.

— Мъж ли е причината?

— Десет пъти по-лошо, отколкото ако бях срещнала най-лошия мъж или съм се оженила за него. По-лошо от Лади Къркгордън.

— Нищо не би могло да бъде по-лошо от това. Нали не си болна?

— Не, освен ако не броиш глупостта за болест със смъртен изход. Аrogантност, погрешни преценки, липса на информация, действия на идиот и скок в най-дълбокия край на празен плувен басейн.

— Точно такава си, когато се влюбиш. Знаех си, че е мъж — настояваше Индия, изтрезняла от гласа на Макси и от невероятните ѝ проблеми.

— Ако задържиш, ще си разбъркам още една „Кървава Мери“ — примири се Макси. — Ще ти разправа цялата грозна история.

— Идеално! — извика Индия и се подготви за дълго слушане.

10.

Завръщането на Кътър Амбървил в Сан Франциско след относително краткия му престой в Ню Йорк не предизвика голяма изненада. Приятелите му, родени и възпитани в Сан Франциско, видяха в появата му признание на техните морални ценности. Те предвиждаха още преди да замине, че никъде в Източна Америка той няма да намери този сладък живот, на който се радваха всички. Напускането на Манхатън им доказва колко прави са били. Въпреки че имаше хора, които държаха да наричат Сан Франциско Уолстрийт на Западния свят, други пък американския Париж, за повечето жители той бе уникален град и не можеше да се сравнява с никое друго място на земята. Дори само гордостта, която гражданите изпитваха към Сан Франциско, бе достатъчна да открои града от останалите. Тихите испански заселници превърнаха това място в процъфтяващо международно средище, когато в Сатърс Мил откриха злато през 1848. Оттогава редуващи се приливи на богатство вкарваха милиони, всъщност милиарди долари в джобовете на тези, които ръководеха града, мъже, натрупали доста пари за по-малко от столетие.

Никой от приятелите на Кътър — семействата Болинг, Чадфийлд-Тейлър, Тиериът, Дьо Гинье и Блит — никога не узнаха, че Кътър бе избягал от Ню Йорк заради Лили. Той бе добре дошъл в това общество, където на него гледаха като на митически еднорог, животно, чийто рог притежаваше магически качества — а не бе ли наистина желаният, но недостижим ерген, рядкост, каквато бе и еднорогът?

Месеците, прекарани в Манхатън, бяха направили Кътър още по-привлекателен. Изглеждаше по-възрастен и по-опасен: тайнствена опасност, която го правеше още по-съблазнителен от безупречните му маниери и неочакваната, но рядко спечелвана усмивка, която променяше цялото му изражение. Беше добре възпитан, по-възрастните мъже от банковите среди започнаха да го уважават, но както се говореше между жените в Бей Сити, очевидно не мислеше за женитба. Кътър Амбървил остана твърдо, но необяснимо трудно

достижим мъж, не желаещ да обвързва сърцето си. Никоя от жените, които го обсъждаха, не подозираше, че причината да отбягва връзките с елегантни, неомъжени момичета от Сан Франциско бе по-скоро въпрос на ясна политика; какъв ли шум би вдигнала Лили, ако до ушите ѝ достигнеше някой нов любовен роман?

Кътър беше напълно брониран дори и срещу най-милото момиче — преценеше ли, че то би могло евентуално да усложни нещата. Но въпреки че се владееше емоционално, което не се удаваше на повечето мъже, той съвсем не можеше да удържи животинската си жажда за секс. Трябваше да люби жени често, но заради Лили трябваше да ги люби рискувайки. Тези, дето можеше да спечели лесно в службата или в баровете, не бяха за него. Съвсем логично той допусна, че има дами от обществото, които живеят със същата неутолима жажда като неговата и които може да притежава, когато пожелае. Но за да го привлекат, те трябваше да имат какво да загубят при евентуален скандал, заплашващ частния му живот. Никога не преследваше жени, които биха могли да предявят претенции към него или които биха му причинили неприятности; а ако усетеше у някоя същото лудо безразсъдство като у Лили, въобще не се захващаше.

Но пък притежаваше толкова други жени! За мъж с опитно око и заобиколен от множество женени двойки той можеше да прави завоевания на всяка крачка. Скрити, бързи завоевания, без ухажване; нещо като взаимно признаване на неудовлетворена сладост. Кътър бе най-хитрият от всички любовници. Умееше да кара опасността да работи за него, да се възползва от най-неочакваните възможности, да надуши жената, дива и страстна като самия него. Само с един поглед улавяше флирта и осъществяваше ходовете си, без да предизвика нечие внимание.

Репутацията на Кътър като най-недостижимия ерген се разрастваше с всяка изминала година. Той излизаше всяка вечер: в „Ърнис“, където двамата братя Гати знаеха, че предпочита рак, приготвен натюр; в „Кан“, където лично Джани Кан приемаше по телефона резервацията на Кътър; в „Трейдърс Викс“, където неговата маса неизменно беше в „Капитанската каюта“. Но по правило го канеха на вечеря по домовете.

Кътър бе разбрал, че най-късият път към обществото в Сан Франциско е музиката. Не пропускаше поне двадесет от двадесет и шестте оперни представления и ходеше на симфонични концерти както на „модните“ представления, така и на „обикновените“. След няколко години го поканиха да се присъедини към „Клуба на бохемите“, основан още през 1872 за подпомагане на изкуствата. Към 1900 година той се бе превърнал в център на влиятелните мъже, клуб, в който за годишното събиране на „Рашън ривър“ бяха поканвани най-важните американци.

Скоро Кътър стана известен на авторитетни банкери, като Ричард П. Кули, президент на „Уелс Фарго Банк“, Джордж Кристофър, председател на управителния съвет на „Комънуел нашънъл банк“ и Рудолф А. Петерсон, президент на „Банк ъв Америка“. Той внимателно поддържаше банковите си контакти в Ню Йорк. Месеците, прекарани в Манхатън, бяха за него голяма школа, сравнима само с едногодишна специализация в Швейцария. Не бе научил нещо, което да се измери със специална доларова стойност, но бе попаднал сред голямото течение в океана на мозъчния американски капитал.

При завръщането си Кътър отново започна работа в старата си служба „Букър, Смити енд Джеймстън“, ала скоро се премести в друга по-голяма фирма. На тридесет години той вече бе достатъчно изпечен, за да стане младши съдружник във фирмата на „Стандингс и Александър“, една от най-влиятелните в града.

Ръководителят на новата служба на Кътър, Джеймс Стандингс III, бе пето поколение жител на Сан Франциско и напълно одобряваше Кътър. Канеше го на голф в „Хилсбъроу Каунти Клъб“, на четиридесет и осем метровата си яхта, предложи му членство в своя клуб, членство в „Юниън Лиг“ на „Ноб хил“, защото Джеймс Стандингс, също като мистър Бенет от романа „Гордост и предразсъдъци“, имаше дъщери за женене. Не като него пет, слава богу, само две, и макар че му се свиваше сърцето, не можеше да не признае, че Кандис, първородната, съвсем не е хубава.

Освен със залива, чара, културния живот и ресторантите Сан Франциско съвсем справедливо се гордееше с хубавите си жени. Момичета като Патси Макгинис, Пени Бам, Миел Витор, Франсис Бауис, Мариана Кийън и Патриша Уолкът, от хубави по-хубави, не бяха изключение за началото на шестдесетте години, а по-скоро

правило. Сравнена с някоя от тях, Кандис Стандингс дори и в очите на любещия си баща бе... посредствена. Не отчайващо безлика, в никакъв случай, но той трябваше да се съгласи, колкото и да я обичаше, че никак не бе хубава. Никой никога не би помислил да я нарича Кенди, сладурче. Той и жена му, също пето поколение коренячка, не бяха красавци, но дълбоко в себе си желяеха голямата им дъщеря да се роди хубава въпреки законите на наследствеността. По-малката, Нанет, бе с правилни черти, а и беше само на четиринадесет години.

Кандис все пак имаше хубави зъби — след години зъболекарски грижи — и лъскава коса. Мускулите на ръцете и краката ѝ бяха добре развити от спортовете, но за беда конструкцията на тялото ѝ бе момчешка; бе учила в „Мис Хамлин и Финч“, перлите, които носеше, бяха от най-добрите, предлагани при „Гъмп“, но ѝ липсваше напълно онова качество, което имаха дори момичетата от онова долнопробно място Лос Анжелос — онази задължителна черта, която възпламеняваше мъжете — капка сексапил.

Джеймс Стандингс бе много богат и ставаше все по-богат. И макар че Сали Стандингс не изпращаше дрехите си за химическо чистене в Париж, както мисис Крокър, и нямаше китайски готвач, като мисис Кемърън, те живееха — когато не бяха на път или на почивка в Рамбъл — в огромна къща в богатия Хилсбъроу, с тридесет и пет стаи, на осемнадесет мили южно от Сан Франциско. Имението Рамбъл, наследено от родителите на Сали, имаше впечатляващи тераси и градини, почти като Стробъри хил на мисис Чарлс Блит. Но, уви, в Хилсбъроу бе пълно с такива огромни къщи и богати татковци, с далеч по-хубави щерки за женене, които да родят седмото поколение на Сан Франциско.

Ако Джеймс Стандингс III някога би признал, че съществува „пазар на булките“, то това можеше да стане след много, много вечери, когато, седнали на масата със Сали и двадесет и пет годишната Кандис, със свити сърца очакваха да иззвъни телефонът. Той звънваше, все по-често и по-често, ала търсеха Нанет.

Кътър бе на тридесет и една. Никога повече не изпита чувствата, които бе изпитал към Лили и когато се връщаше към онези дни от своя живот, ги възприемаше като чиста лудост. Но той бе дал обещание на

Лили. Оставил ѝ бе писмо, сигурен, че единствено то щеше да осигури нейното мълчание. Оттогава ѝ бе писал и други писма, внимателни и безкомпромисни, но не толкова много, че да предизвикат приказки в Ню Йорк, и далеч по-малко от онези, които сам получаваеше. Думите си подбираще умело, за да не подтикне Лили към някакви прибързани действия, защото тя бе твърдо решена, че трябва да се съберат колкото може по-скоро. *Бяха чакали цели седем години!* Захари си намерил любовница, пишеше тя, всички знаели, някоя си Нина Стърн от „Стайл“, така че нямало вероятност Захари да задържи децата при евентуален развод. Лили ставаше налудничаво нетърпелива. Дразнеше се от двусмислените писма на Кътър и смяташе, че е прекалено предпазлив. Кътър усещаше растящия гняв във всяко нейно писмо, с което го питаше какво още чака, за да не се оженят.

Кътър нямаше ни най-малкото намерение да се жени за Лили, да живее с нея и децата ѝ като един обикновен човек. Знаеше цената си и смяташе да направи капитал от това. Бе решил да се ожени за момиче, от което щеше да има най-голяма изгода. Съвсем определено се бе насочил към Кандис Стандингс, дъщерята на своя шеф. Искаше да получава лесните и тлъсти комисиони, които щяха да капнат от таткото.

Тя беше твърде обикновена наистина, но не чак дотам, че хората да кажат, че се е оженил за парите ѝ. Изглеждаше момиче с добър характер, яздеше, караше ски, играеше тенис и бридж еднакво добре и от нея би излязла приемлива съпруга. Кандис щеше да му бъде вечно *благодарна*. Бракът им щеше да бъде поредният пример за това как един очарователен мъж е свързал живота си с по-непривлекателна жена, нещо, което винаги бе съществувало. Кандис имаше чаровна усмивка, а и нямаше да надебелее, съдейки по майка ѝ.

Единственият му проблем беше Лили. Какво ли щеше да каже, след като чуеше за женитбата му с Кандис, събитие, което не можеше да се запази в тайна? Вярно, че историята с Лили беше стара работа и не ѝ даваше никакви права върху него. *Но момчето? Джъстин?* Неговият син. Дори и Джеймс Стандингс III щеше да се замисли дали да му даде дъщеря си, ако Лили в яростта си му разкажеше за Джъстин? Откакто Кътър разбра за раждането на сина си, се мъчеше да не мисли за това. Никога не беше виждал детето, което Лили, проклета да е, роди от нахалство, суета и егоизъм. Съществуването на

Джъстин лежеше на нейната отговорност, колкото и да си въобразяваше, че момчето е негово задължение.

Кътър започна да ухажва Кандис Стандингс дискретно. Толкова дискретно, че не се срещаше с нея в отсъствието на приятелите или семейството ѝ. Към нея обаче проявяваше особено внимание; то трябваше да бъде забелязано, но без да се гледа на него сериозно, и да тръгнат приказки. Знаеше, че Кандис бе влюбена в него с пламенна, плаха, робска любов, която я правеше напълно зависима. Единственият му шанс, мислеше си той, бе да представи на Лили нещата като *fait accompli*^[1], да избяга с Кандис в Лас Вегас през някой уикенд и да остави нещата да се развият от само себе си. А после ще стане зет на Джеймс Стандингс III и очевиден негов наследник. Тогава никой не можеше да му отнеме нищо. Единственото по-сериозно оръжие на Лили бе собственото му писмо. Дори и да бе прекалено откачена, за да го използва, то това бяха думи на момче, а той вече не беше момче... Друго доказателство не съществуваше.

Семейство Стандингс караха ски в Скуо Вали до Клостерс в Швейцария, но наскоро бяха купили вила в Аспен. Всички бяха много добри скиори и с лекота се спускаха по откритите склонове и през гъстите гори. Джеймс и Сали предпочитаха да се пързаят само в слънчевите следобеди, но Кътър и Кандис отиваха първи горе в планината, без да се плашат от мразовития въздух и възможността от измръзвания, само и само да направят първото спускане. В ски екип и очила Кандис изглеждаше така добре, както другите момичета, но се пързеляше по-добре от тях. Тя можеше да го следва навсякъде, без Кътър да се тревожи, че няма да успее да намали скоростта при тесните отсечки или през гъстите гори.

Любовта към скиите бе най-силното чувство у Кътър, като изключим омразата към брат му. Това бе единственият спорт, в който той се чувстваше напълно свободен. Докато се спускаше надолу по склона, макар и за кратко време се откъсваше от хорските приказки, от миналото си, от бъдещето, от самия себе си, най-вече от себе си, и живееше в неомърсеното и чисто настояще.

Рано една сутрин, докато се спускаше по ледената кора на прясно падналия сняг, наслаждавайки се на недокоснатата повърхност пред

него, той изведнъж усети, че не чува ските на Кандис зад себе си както обикновено. Спря и се обърна. Тя не се виждаше. Проклинайки, Кътър започна да се изкачва обратно нагоре по пистата; беше толкова тясна, че страничното законтване бе почти невъзможно. Извика я по име, но никой не отговори. Не се виждаха други скиори. След няколко минути забеляза тялото ѝ встрани от пистата. Тя висеше неподвижно на клоните на два близко растящи бора, на една стъпка от земята, сякаш бе връхлетяла отвисоко. Явно ската бе задрала и тя бе полетяла рязко надолу, разсъждаваше той, като използваше всичкото си умение да се изкатери нагоре в гъстия лес. *Ската бе задрала и тя бе полетяла рязко надолу.* Потрепери. Навсякъде би могла да има счупено. Най-накрая стигна до нея. Кътър бе свидетел на много инциденти през дългогодишното му пързалане и съдейки по неестественото положение на тялото ѝ, имаше вероятност да ѝ се бе счупил гръбнакът. Свали ѝ едната ръкавица, за да усети пулса. Бе още жива, това бе единственото, което можеше да каже, но тъй като оставаше в безсъзнание, в никакъв случай не трябваше да я мести. Кътър я остави и се спусна бързо надолу, за да повика спасителната служба.

Вината не бе негова, разбира се. Никой не можеше да го обвини. Хората непрекъснато получават травми по пистите. Всички знаеха, че Кандис е добра скиорка. Студено утро, стръмен, заледен склон. Никой, дори и родителите ѝ, не биха го обвинили. Но той обаче можеше да *поеме* вината. Можеше да каже, че е виновен, защото е трябвало да предположи, че пистите са заледени и твърде опасни. Трябвало е да я спре. Да, той трябваше да *поеме* вината. И би могъл да се ожени за нея, ако тя оживее. Щеше да притежава всичко, което Кандис би могла да му донесе, и дори Лили не би го упрекнала, че се е оженил за осакатено момиче. Осакатено по негова вина.

На Нина Стърн ѝ отне много повече време, отколкото бе предполагала, за да съблазни Захари. След трудното раждане на Джъстин, третото и последно дете на Амбървилови, Лили дълго остана на легло. Макси разбра, че ѝ се обръща най-малко внимание от цялото семейство, и продължи да измисля нови щуротии. Дори и Мери Попинс не би се справила с нея, си казваше Захари и сърцето му се късаше от сълзите ѝ, когато накрая я улавяха и наказваха. Да

благодарим на бога, дето измисли телевизията. Единственото наказание, което имаше ефект върху Макси, бе лишаването от любимите телевизионни програми. Никога не би му дало сърце да плесне Макси или да я заключи в стаята ѝ. Как ли са възпитавали хората децата си, преди да се появи телевизията?

Захари бе твърде улисан с проблеми — и в семейството, и в службата, тъй като бе дошло време или да увеличи списанията, или да се оттегли от този бизнес — и не можеше да обърне внимание на Нина Стърн на заседанията всяка сряда. Но, както тя се надяваше да стане, ненадейно получи покана за вечеря, направена съвсем естествено, когато след един тежък и уморителен, но успешен ден бяха останали само двамата в стаята. Нина ненапрасно бе натрупала опит през годините, за да изпусне появилата се възможност. А на сутринта, щом се събуди в леглото ѝ, Захари разбра защо мъжете се увъртаха около нея, както и това, че нищо не може да го спре да бъдат заедно.

През първите месеци на любовната им връзка той бе прекалено погълнат от мисълта за Нина, за да изпитва угризения към Лили или децата. Ала един ден разбра, че не би могъл да поиска развод. Той просто не можеше да причини подобно нещо на нежното, талантливо момиче, което бе взел за жена, преди да има двадесет години; което пожертва несъмнената си кариера на примабалерина; което не познаваше друг живот, освен предложения ѝ от него; което го дари с три деца. Лили бе прекрасна майка на Тоби и на малкия Джъстин, а и проявяваше такова търпение към Макси. Лили Амбървил беше кралицата на нийоркското общество и той не можеше да ѝ отнеме това. В резултат от заболяването на Лили повече не можеха да спят заедно не защото тя се тревожеше да не забременее повторно, а защото раждането на Джъстин бе предизвикало дълбока промяна в нейната психика. Още една причина, поради която не можеше да я изостави.

Той обясни на Нина всичко, знаейки, че тя не би могла да продължи да живее с мъж, който не ѝ обещаваще бъдеще.

— Както схващам, според теб моята идея за бъдещето е да се разведеш и да се ожениш за мен — каза тя, след като го изслуша.

— Ами да. Предполагам, че разбирам какво имаш предвид. Всъщност искам да кажа, че не разбирам какво имаш предвид. Едно момиче като теб няма ли... Да се надява на... За бога, Нина, ти не

искаш ли... Такова хубаво момиче... Като другите момичета... Твоите родители... Е, по дяволите.

— Това не е, защото не те обичам — Нина направи безуспешен опит да не се усмихне.

— А като ме обичаш, защо не искаш да се ожениш за мен — сграбчи я Захари, облекчен от думите ѝ.

— Тежък случай. Не харесвам брака. Всичко е точно. Всички се женят, а после то става нещо обикновено, като миенето на зъбите сутрин. Харесва ми с теб: любим се, виждаме се, знаем, че мислим един за друг, изчезваме нанякъде през уикенда и всичко останало. Обичам да разговаряме, но не виждам защо това трябва да става всяка вечер.

— Ти сигурна ли си, че си еврейка?

— Приказваш като майка ми. По-добре ме люби отново, за да забравя забележката ти — заплаши го тя, смеейки се със сълзи на неговото объркване.

Нина Стърн обичаше свободата си, както обичаше нарастващото си влияние в „Стайл“, което никой не би и помислил, че бе постигнала не с труд, а защото спеше с шефа. Обожаваше работата си и се справяше с нея блестящо. Обичаше да остава да работи до късно, без да се тревожи за дом и семейство, и беше твърдо убедена, че трябва да мисли предимно за себе си. Всеки ден получаваха безброй покани за вечеря. Превърна се в една от малкото хубави жени в Ню Йорк толкова желани като гости, колкото бяха желани и привлекателните ергени. Мъже на всякаква възраст се опитваха да я спечелят още докато беше на двадесет години, но сега, навършила вече тридесетте, стана дори още по-тайнствено желана. Верността ѝ към Захари я правеше още по-съблазнителна, тъй като флиртовете ѝ не водеха до нищо и създаваха предизвикателство; на него трудно можеше да се устои. Тя бе обичана, преуспяваща, щастлива жена със свой личен живот. Когато майка ѝ мърмореше, че не се жени, Нина отговаряше само, че не познава друга жена в Ню Йорк, водеща толкова интересен живот. Забележка, която мисис Стърн приемаше като повърхностна и неуместна, но която напълно задоволяваше Нина.

Кътър и Кандис Стандингс се ожениха веднага щом стана възможно и след като вече нямаше опасност за живота ѝ. Степента на възстановяването ѝ бе все още под въпрос, но след двегодишна интензивна физиотерапия тя почти се възстанови от травмата. Гръбнакът винаги щеше да ѝ създава грижи с чести болки, но не бе счупен. Не би могла повече активно да спортува, ала се движеше нормално.

През тези две години Кътър не само извлече полза от невероятната благодарност на тъста и тъща си, но и спечели любовта на Кандис; тя направо го обожаваше. Чувствата ѝ бяха толкова силни и всеотдайни, че Кандис се стараеше да ги прикрива, за да не изглежда смешна в очите на хората. С годините те се превърнаха в маниакална привързаност, приемаха формата на тиранична, трескава ревност, защото тя никога не успя да се убеди, че Кътър наистина я обича. Беше ли женитбата му с едно осакатено момиче доказателство за неговата любов? Или просто вина? Той се бе заклел, че се чувства виновен за станалото, но можеше ли човек да се ожени само заради това, без любов? Кътър бе ѝ се клел десетки пъти, докато накрая тя реши, че трябва да престане да се съмнява в него, защото търпението му вече бе започнало да се пропуква.

Кандис се владееше със сила, каквато никой не познаваше, и за другите, дори и за Кътър, изглеждаше не по-различна от останалите богати жени, които приемат съпруга като даденост. Но нито за час Кандис не можа да се освободи от вечната несигурност, натрупана през многото години на мъжко безразличие. Ревността ѝ ставаше все по-жестока, защото оставаше неизречена. Кътър се превърна в смисъл на живота ѝ. Когато бяха сред нейното общество, очите ѝ тайно го следяха дали не разговаря с някоя хубава жена. Неизречените ревниви думи се превърнаха в напукано стъкло, през което нейният привилегирован свят изглеждаше изпълнен само с тъга.

Кандис Амбървил започна да пие все по-рано и по-рано следобед, за да може, докато дойде времето да се облича за поредния коктейл или опера, да се отпусне достатъчно, преди да се погледне пред огледалото. Но това не помагаше. Похарчи цяло състояние за дрехи и се превърна в една от най-елегантните жени в града. Но и това не помагаше. Ходеше на фризьор през ден и хубавата ѝ коса бе винаги съвършена. Но и това не помагаше. Плащаше на

готвача двойно и даваше най-добрите коктейли, но и това не помагаше. Тази болест не се лекуваше с нищо. Даже и когато Кътър легеше върху нея и тя усещаше пулса му вътре в себе си, Кандис си представяше как прави същото и с друга жена. Ревността убиваше Кандис Амбървил и дори Кътър да ѝ беше верен, нещата нямаше да се променят.

Бе дотолкова изпълнена с ревност, че изпитваше усещането за някакво заболяване по кожата, което я прави вечно мръсна, заразена, с лице, осеяно с пъпки.

В опит да запълни живота си с нещо друго купи двойка ловджийски кучета. Животните ѝ позволиха да отдъхне малко, защото тя изливаше срещу тях всичките си подозрения, омразата към нейните съпернички, които сядаха до Кътър, смееха се заедно с него, канеха го да танцува или да участва в многобройните състезания на яхтклубовете. Без да се издава, Кандис го насърчаваше да ходи и да се забавлява със забранените за нея спортове. Преструваше се, че с нетърпение очаква ски ваканциите, за да смени обстановката, да се разхожда на снега, да чете, докато той се пързаля.

Ако можеше да стане, както ѝ се искаше, то Кътър следваше да играе единствено поло, защото само тогава, наблюдавайки го с часове, тя можеше да е спокойна, че не принадлежи на друга. Но когато не играеше поло, фантазията ѝ раждаше какви ли не сценарии: Кътър, облян в пот от тенис мача, влиза в свободна стая, хвърля дрехите, вече възбуден, където го очаква готовата партньорка; Кътър в каютата на някоя малка яхта, легнал гол на койката, дългия му, едър penis възбуден, а една жена на колене следва точните му движения; Кътър, връщайки се по-рано от пистата, се шмугва незабелязано в стаята на поредната от жените, с които е карал ски, гледа я как се съблича, докато ѝ обяснява какво иска от нея и какво ще ѝ направи.

Кандис увеличи броя на кучетата си и започна да ги обучава. Вече пиеше много повече и криеше бутилките в кучешките колиби; там можеше да пие незабелязано и да разказва на кучетата всичко онова, което не можеше да сподели с хората, защото биха я помислили за луда. Кандис не можеше да приеме ситуацията, не можеше да се примири. Нейното безплодно, измъчено чувство за достойнство я караше да се държи, все едно че нищо не знае, да живее така, сякаш в семейния ѝ живот всичко е наред — превъзходно облечена,

самоуверена, вечно усмихната в един свят, в който според нея всички знаеха, че мъжът ѝ изневерява.

Всъщност Кандис грешеше. Многобройните истории на Кътър, макар да се подозираха от някои, не бяха публична тайна. Той подбираще добре партньорките си. Трябваше да са женени като него, да са загрижени сами да не дават на мъжете си повод за съмнение; жени от нелегалния свят, съществуващ във всеки град на света.

Бащата на Кандис увеличаваше отговорностите на Кътър с всяка година. Никога не би повярвал, че жената на най-близкия от съдружниците му във фирмата се срещаше два пъти седмично със зет му в една хотелска стая. Майката на Кандис можеше да нарече лъжец всеки, който ѝ кажеше, че зет ѝ ходи с десетки други жени. Само един член от семейството познаваше добре Кътър. Нанет. Тя бе на петнадесет години, когато сестра ѝ и Кътър се ожениха, и достигнала вече двадесет и четирите, бе станала нацупена, розова, безскрупулна Нанет, порочна и лесна плячка. Нанет, която употребяваше кокаин и спеше с жени с еднакво чувство на дръзко любопитство. Защо да не го прави, щом то съществува? Животът и без това бе толкова скучен, Сан Франциско — толкова провинциален, а бракът — защото бе омъжена — толкова еднообразен, че си струваше да опита всичко.

Всички нелегални общества, дори и най-прикритите, имат своя клюкарска агенция и общността на разврата не правеше изключение. Нанет бе подочула достатъчно за поведението на Кътър, за да си състави мнение за недостижимия, хладен и сериозен мъж, който винаги бе гледал на нея единствено като на по-малката сестра на Кандис.

Как бе успял да създаде у Нанет впечатлението, че не обръща внимание на сексапила, който бе изписан на челото ѝ, след като тя знаеше що за мъж е? Не я намира за достатъчно привлекателна може би, питаше се тя, дълбоко засегната. И дали това, което бе чула, беше истина? Мъж, който няма нужда да го предизвикват, който е винаги готов и оставя жените доволни, но искащи още — сексуален пират. Такъв ли беше Кътър? Затова ли противната ѝ сестра изглеждаше толкова спокойна, държеше се с такова снобско превъзходство, така погълната от своите кучета шампиони и своите приеми? Затова ли тя беше толкова надменна, защото спеше с мъж като него, питаше се Нанет с раздразнение.

Кътър странеше от Нанет, колкото му бе по силите. Тя беше твърде близо до семейството и дома му, си казваше, избягвайки да приеме, че точно това го привличаше най-много. Той от години я харесваше и желаше; още от времето, когато нямаше и двадесет години, когато се превърна в сластолюбива жена, пропита с похот, толкова животинска, че всеки път, щом я видеше на семейните партита, Кътър пламваше, против волята и разума си, и я пожелаваше повече от всичко на света, искаше я незабавно, без усмивка, безмълвно, грубо и силно, както знаеше, че ѝ се ще. Много нощи в зимната вила в Аспен, любейки се с непривлекателното, жадуващо тяло на своята жена, мислеше за тъмната, сочна и гореща Нанет, спяща през две стаи от тях.

Те се дебнеха като два звяра в джунглата, и двамата едновременно и ловец, и жертва, докато накрая възникна въпросът „Кога?“. Бързо, трябваше да стане бързо. А след като го направиха, единственият въпрос бе „Кога пак?“. Нанет бе неуморима, опитна като куртизанка, несравнима с никоя друга жена. Беше стръвна като вълчица и дважд по-порочна. Тя му доставяше удоволствие, неизпитвано преди с друга; бурното, забранено притежаване на две жени едновременно; хитрата Нанет бе разбрала, че това беше най-добрият начин да го задържи възможно най-дълго; Нанет нямаше нищо против да го дели с жена, която тя вече бе имала; изпитваше особен и силен трепет да му показва какво точно става, когато две жени се любят, а той чакаше, докато тя му позволи да се люби с едната, после с другата, или с двете едновременно. Какво значение имаше?

Но тайната между трима е вечна само когато двамата от тях не са вече между живите. А такава тайна е доста интересна за клюкарската агенция, доста пикантна, за да не се опита от хорските езици, за които развратът бе само една дума. Стана подозрително и почти — но не напълно — всеизвестно. И както словото, написано с невидимо мастило, става явно, когато се нагрее на огъня, така и тази мътва стигна до ушите на Кандис.

От самото начало на брака ѝ Кандис съчиняваше какви ли не сценарии за Кътър с други жени, но тези жени никога не приемаха конкретен образ. От години тя влагаше силата и цялата си емоционална енергия в това да се прикрива; единствената утеха ѝ бяха алкохолът, кучетата и гордостта. Но не можеше да поддържа повече

гордостта си, защото сега жената имаше лице — лицето на сестра й. Нанет сама й каза, без да й показва колко нейната псевдоизповед я забавляваше. Надменната физиономия на Кандис бе станала толкова съвършена, че Нанет не можеше да устои — не се и опитваше да устои — да разтърси сестра си от нейното самодоволно пренебрежение. Злонамерено, уж случайно, остави една снимка, на която бяха двамата с Кътър, чието лице бе изкривено от удоволствието на оргазма.

Кандис разбра, че повече не може да издържа. Така не бе в състояние да живее. Никога не би престанала да поглежда тази снимка. Тя нямаше да остане спомен, а щеше да живее пред очите й. Беше мъчение. Дяволът бе влязъл в стаята и бе унищожил и най-малкото съмнение. Което значеше, че надежда няма.

Кандис облече най-хубавия костюм, среса лъскавата си коса, сложи грим, отиде в един хотел на „Юниън скуеър“, взе стая на шестнайсетия етаж, изпи половин бутилка уиски и скочи от прозореца на безлюдната алея зад хотела.

Всичко можеше да се приеме за временна загуба на разсъдъка, депресия, прикрита дори от майка й. Но докато се наливаше с алкохол, от който изпитваше нужда, за да отвори прозореца, Кандис се замисли за кучетата си и надраска няколко реда как да се грижат за тях, смачкано писмо, в което се четеше по-скоро желание да накаже сестра си, отколкото да обвини Кътър.

Полицаят, който намери писмото, го предаде лично на Джеймс Стандингс III. Бащата нямаше друг избор, освен да мисли, че Кандис греши относно Нанет. Беше му останало само едно дете. Цялата му мъст се насочи към Кътър, вече вицепрезидент на фирмата му. И за да избегне по-нататъшния скандал, успя да накара хората да го възприемат като трагедия, но изхвърли зет си от фирмата и му обеща, че никоя банка в Сан Франциско, в които той имаше огромно влияние, не ще го назначи на работа.

Без да подозира, Джеймс Стандингс III отмъсти на Кътър по най-добрия начин; не се наложи да употребява оръжие. Той просто го изхвърли от бъдещото и сигурно президентство на „Стандингс и Александър“, към което Кътър се бе стремил през всичките тия години след запознанството си с Кандис.

Джъмбо Букър никога не се отказа от славата, която извличаше от положението си на най-добрия приятел на Кътър. Затегнат в примките на семейството, вълнуващият живот, който Кътър водеше — макар Кътър никога да не се хвалеше с това — му създаваше илюзията за съучастие, без рисковете и проблемите, които съучастиято създаваше. Сега, когато Кътър така внезапно остана на улицата, Джъмбо реши да помогне на приятеля си, забавлявайки се с факта, че неговото положение, ако не така блестящо, бе поне по-стабилно.

Джъмбо имаше връзки с администрацията на Никсън и уреди на Кътър работа в Белгия в бюрократичната Агенция за международно развитие. Брюксел, гостоприемен, но мрачен град заради непрестанните мъгли, бе в съзвучие на мрачното настроение на Кътър. Скоро той навлезе в сложния дипломатически живот на деловата, добре подхранвана столица. После Джъмбо му намери място в една лондонска банка, а след няколко години верният приятел успя да го върне на работа в Ню Йорк в „Букър, Смити енд Джеймстън“. Беше 1981 и Кътър реши, че е дошло времето да се прибере у дома. Нито гостоприемността на жените на офицерите от НАТО, нито приятелството на благоразположените англичани не можеха да се сравнят с предимствата, които щеше да има на родна земя като един Амбървил, така поне още се надяваше.

През 1969, дванадесет години преди Кътър да се завърне в Манхатън, Нина Стърн навърши тридесет и пет. Любовната история със Захари се беше превърнала в част от мозайката на живота в Манхатън и се приемаше за даденост от тези, които знаеха за нея: за останалите оставаше незабелязана. И макар че вероятно през тези години са се разпространявали и клюки, Лили и Захари продължаваха да бъдат женени. Нина и Захари бяха като неизвестна институция, като някакво мъгляво историческо общество, разположено в някоя затънтена уличка и без особена значимост. Само двамата знаеха истинските съкровища, скрити зад маската, която бяха сложили, а що се отнасяше до Захари, той беше много щастлив.

Но Нина Стърн на тридесет и пет бе различна от Нина Стърн на двадесет и пет. Тя беше обичана, жънеше успехи в службата, очевидно щеше да успее като Зелда Пауърс да стане главен редактор в „Стайл“.

Отвращението ѝ към семейните идилии не можа да се пребори с генетично заложеното в нея. Беше стигнала онази възраст, когато неомъжените жени казват — „Сега или никога“. На тридесет и пет Нина се замисли как щеше да изглежда след още десет години и отговорът не я зарадва много: точно където бе сега, преуспяваща в службата, заедно със Захари, но вече на четиридесет и пет. В очакване на петдесетте. Атавистични гласове звучаха в мислите ѝ. Сега или никога. Можеше ли да избере „никога“? Трябваше ли да промени разбиранията си само защото пясъкът на времето изтичаше много бързо? Нина погледна дълбоко и прямо в себе си. Без илюзиите тя разбра, че, уви, не бе по-различна от останалите жени. Реши, че трябва да избере „сега“, не би могло да бъде иначе. А и дори ако бракът и децата не я направеха щастлива, то тя трябваше сама да стигне до този извод. Почувства се разочарована от факта, че не беше по-различна от другите, но и облекчена... Може пък експериментът да се окажеше интересен.

Прекрати връзката си със Захари така бързо, мило и почтено, както само тя би могла да го направи, и скоро се ожени за най-подходящия от многото мъже, които я ухаждаха с години.

Единствено Нина, хвалеше се мисис Стърн на своите приятелки, бе в състояние да роди близнаци и да работи през първата година от женитбата си. Само Нина, мислеше си Захари, можеше да скъса с някого така честно и почтено, че той дори отиде на сватбата ѝ и почти беше щастлив за нея. Само Нина, мислеше си Нина, можеше така силно да обича Захари, но все пак да дари съпруга си с изключителна обич, каквато той заслужаваше. Значи в крайна сметка беше възможно човек да получи най-доброто от двата начина на живот, ако всичко дойде, когато си му е времето.

Лили Амбървил видя в това възможност и успя да се възползва от нея. Поканата за сватбата ѝ показа, че Захари няма вече любовница, макар че тя не усети горчивата самота в очите му. Откакто Кътър се бе оженил, преди шест години, Лили съществуваше в позлатена, обожавана, екстравагантна празнота. Сега Захари бе самотен като нея. Постепенно те се сближиха и между тях зацари мир, който укрепваше с всяка година. И двамата бяха изживели своя голям роман. Сега бяха заедно с децата и така беше по-добре, далеч по-добре от самотата.

[1] Свършен факт (фр.). — Б.пр. ↑

11.

В един пролетен ден на 1972 Захари Амбървил и Нина Стърн Хелър обядваха заедно в ресторанта, който бяха посещавали често по време на любовната си връзка. Ресторантът не бе от модерните и бе малко вероятно някой от познатите им да ги срещне. През годините, прекарани заедно, бяха открили много такива места в Манхатън, уютни, топли, с добра кухня. Не съществуваха повече причини да се крият, нито пък да се откажат от заведенията, които им харесваха. И ако нотка носталгия, спомен за нещо хубаво или за нещо лошо се промъкваша в сърцата на главния редактор на „Стайл“ и шефа на „Амбървил пъбликейшънс“, те само добавяха към пиршеството сладко-горчив привкус.

— Трябва да се съгласиш — каза Нина, подбирайки внимателно думите си, — че Макси има заложиби.

— Също като Бони и Клайд.

— Хайде, Захари, не бъди толкова взискателен към нея. Мисля, че ѝ трябва стимул, за да се съсредоточи в нещо, което да погълне цялата ѝ енергия. В края на краищата в училище, щом ѝ хареса нещо, винаги изкарва отличен.

— А ако не ѝ харесва, хич не си прави труда да изкара повече от среден. В кой колеж ще я вземат с такива оценки? — чудеше се горчиво Захари.

Нина се замисли за Макси и въздъхна. Объркано, загадъчно зверче, много любвеобилно, но винаги замесено в някаква неприятност. Макар че принадлежеше към обществото, на което лесно му се отваряха вратите, Макси досега я бяха изхвърлили от доста училища и летни лагери: не заради наркотици, кражба или измама, за това, че организираше съучениците си за въодушевени щуротии и бели.

— Винаги са я избирали за президент на класа — напомни му Нина ентусиазирано.

— Обикновено малко преди да я изключат. Бъдещето ѝ го виждам като „Мис Привлекателност“, но надали ще я допуснат до конкурса „Мис Америка“.

— Само ако... — започна Нина, ала се спря.

И двамата знаеха, че не трябва да обсъждат това, но трудностите между Лили и Макси бяха направили Захари изцяло отговорен за нейното възпитание.

Когато Лили разбра за болестта на Тоби, сякаш изостави дъщеря си, която прашеше от здраве, за да бъде с момчето, имащо нужда от нея. Тогава Макси нямаше три години и в продължение на месеци и години не престана да копнее с цялото си сърце за недостижимата майчина ласка. Лили отдаваше на Тоби цялата си грижовна, властна и тревожна обич.

След раждането си Джъстин също стана обект на изключително обожание. Погълната изцяло от двете момчета, Лили дори вече не се и опитваше да отделя време на дъщеря си, да ѝ чете или да ѝ позволява да се гизди с роклите и бижутата ѝ.

Макси имаше на пълно разположение баща си, утешаваше се Лили, когато дъщеря ѝ се опитваше да привлече вниманието ѝ. Ако трябваше да се справя и с Макси, щеше съвсем да откачи. Дъщеря ѝ не бе непоправима, успокояваше се, докато даваше наставления на всяка поредна гледачка на Макси, след което се връщаше бързо към проблемите на Тоби или здравето на Джъстин; той бе недоносено дете и с доста крехко здраве. Но Макси никога не престана да изпитва нужда от обичта на майка си. Стремеше се да спечели нейната загриженост по какви ли не неразумни начини, но най-доброто, което постигаше, бе наказание от баща си, на когото му се късаше сърцето, че трябва да го прави, и тя го усещаше.

Никога не се постара да бъде „добро момиче“, защото бе разбрала, че колкото е по-послушна, толкова по-малък шанс има да привлече вниманието върху себе си. Но още от рождение тя бе обвързана с правилата на „честната игра“. Честността и справедливостта ѝ бяха скъпи и с всяка година се опитваше да си внуши, че бе съвсем справедливо майка ѝ да бъде погълната от грижи за Тоби и Джъстин. Упорито опитваше да си го внуши, но никога не успя напълно. Съвсем отрано престана да се надява да спечели обичта на Лили. Никога не се отказа напълно, но надеждите ѝ ставаха все по-

малки, докато накрая ги погребва толкова дълбоко, че престана да я боли.

Нина спря да се храни и се обърна към Захари:

— Едно нещо не си опитвал никога. Всяка година изпращаш Макси на друго място... Тенис лагер, театрален лагер, лагер за езда и къде ли не. И всеки път ти я връщат с въздушна поща. Защо не ѝ предложиш истинско предизвикателство. Обзалагам се, че ще има ефект.

— Едно от нещата, които харесвам най-много у теб наред с милионите други, е твоят оптимизъм — усмихна се Захари. — Красива, темпераментна, прекрасна жена. Мъжът ѝ да върви по дяволите.

— Работа. Работа през лятото — продължи ентусиазирано Нина. — Ще погълне цялата ѝ лудешка енергия. Ще ухапе нещо сериозно и ще почне да се държи като възрастна.

— И кой ще я наеме? — попита Захари. Не можеше да си представи, че някой може да използва Макси за каквато и да е работа.

— Ти, Захари, ти.

— А, не. Не аз. Не точно Макси.

— Знаеш много добре, че имаме свободни места за деца през лятната ваканция в рекламата. Това е нещо съвсем естествено. За това лято имам шест при мен — мис „Хубави дрехи“, мис „Чорапогащник“ и още четири, но нито една не е толкова умна, колкото Макси.

— Едно е да помогнеш на чужд човек, друго по семейна линия.

— Не се измъквай. Ще разговарям с Павка и двамата ще ѝ уредим място. Защо поне не опиташ... Не губиш нищо.

— Не губя нищо ли? — вдигна рамене Захари, удивен от налудничавата ѝ идея.

— Какво най-лошо може да се случи? — запита Нина.

— Ще забърка нещо.

— Но си струва да опиташ, нали? — попита Нина и го погледна с такава нежност и обич в очите, каквато съпругът ѝ не беше виждал и надали щеше да види в бъдеще.

— Питаш ли ме, или ми нареждаш?

— Нареждам ти.

— Е, тогава си струва да опитаме.

„Амбървил пббликейшънс“ притежаваше още три нови списания: „Savoir Vivre“ — посветено на изкуството да се живее добре чрез култивиране на изискания вкус; „Спортс уик“, което бързо стана незаменимо за всеки мъж, жена или дете, обули поне веднъж в живота си кецове и „Индорс“, великолепен ежемесечник, който караше своите читатели, без значение колко са богати, да чувстват, че живеят като прасета, и привличаше огромен брой привърженици; те го разглеждаха с лупа, да не би да пропуснат нещо от подредбата в другите къщи.

Павка Майер, който бе основният стълб на всяко едно от списанията на „Амбървил пббликейшънс“ в качеството си на художествен директор, седеше в кабинета си и слушаше с интерес Нина. Даже и най-новата ѝ идея не го учуди. Бе убеден, че Нина е способна на всичко.

— Въпросът е къде Макси ще направи най-малко пакости — замисли се той.

— „Стайл“ не става, защото е модно списание, а модата води до фотографии, фотографите — до секс — умуваше Нина.

— Не можем да я скрием в „Ти Ви уик“ — ония разбойници там няма да се оправят с нея. Ще вземат да я пратят за интервю при Уорън Бити за майтап — добави Павка.

— В „Севън дейс“ ще се запознае с твърде много младежи, а ние не искаме да инспирираме лидерските ѝ наклонности. А всички редактори в „Спортс уик“ са спортисти, бивши, настоящи или бъдещи, и не мисля, че ще е разумно да я пуснем сред толкова много мъже едновременно.

— Не искаш да кажеш, че е девствена, нали? — попита учуден Павка.

— Не знам. Решила съм да не питам за такова нещо. Не е моя работа, Павка. Всичко е възможно.

— Значи остава само „Savoir Vivre“ и „Индорс“ — реши Павка. — Ти решавааш.

— Не, ти. Не искам само аз да поемам отговорността.

— Нито пък аз — заинати се Павка. Натисна едно копче и се обади на секретарката си. — Мис Уилямс, бихте ли работили в „Savoir Vivre“ или „Индорс“?

Настъпи продължителна пауза и накрая секретарката каза:

- Нещо сбърках ли, мистър Майер?
- Не, просто отговорете на въпроса ми. Моля ви, ще бъдете ли така любезна?
- Това означава ли, че съм уволнена? — гласът ѝ се разтрепери.
- Не, за бога. Това е само един бас.
- Губите ли, или печелите?
- Мис Уилямс, моля отговорете ми. Ако не можете да решите, хвърлете една монета.
- По-скоро бих работила в „Savoir Vivre“. Предпочитам да гледам снимки на печено свинско, отколкото нечий трапезарии.
- Благодаря ви, мис Уилямс. Много добре.
- Пак заповядайте, мистър Майер. По всяко време.
- Лицето на Павка грейна към Нина.
- Какво да направя, като жените ме обожават.

Макси бе на седмото небе от радост. Всяко лято я запращаха някъде в провинцията. Плажове, езера, дървета, чист въздух, спорт — всичко това се смяташе за абсолютно необходимо за нейното израстване. Що се отнасяше до нея, тя считаше, че една разходка до Централ парк е предостатъчен контакт с природата.

В редките случаи, когато оставаше в Ню Йорк през лятото, с часове мислеше за другия Манхатън, за онзи горещ тропически остров, където всичко се движеше с различен ритъм, който го правеше по-спокоен, по-тайнствен и по-вълнуващ от всякога. Макар че в сградите влизаха и излизаха същият брой хора, в тях самите имаше нещо по-различно. Бяха облечени различно и се усмихваха повече. Цареше атмосфера на празничност, сякаш се готвеха за предстоящо тържество, докато в жилищните райони се стелеше мързелива пустота: всички добре облечени домакини, с добре облечените си деца и добре облечените гувернантки бяха изчезнали, сякаш ураган бе помел улиците.

И сега този примамлив, пулсиращ Манхатън, в неговата лятна метаморфоза щеше да бъде неин, с изключение на събота и неделя, когато двамата със Захари щяха да ходят в Саутхамптън при останалите от семейството. Сутрин щеше да работи при баща си, а после — прекрасна конспирация — ще си тръгва, без дори да каже

довиждане, и с друг асансьор ще се отпрати към канцелариите на „Savoir Vivre“ под името Макси Адамс. Павка и Нина настояваха Макси да скрие самоличността си от всички, с изключение на Карл Кох, главния редактор на списанието. Ако колегите ѝ разберяха, че е дъщеря на Захари Амбървил, в най-добрия случай щяха да я възприемат като разглезена богата пикла, която се навърта около издателския бизнес, а в най-лошия биха я заподозрели, че е „внедрен“ от ръководството шпионин и донася всичко на баща си. „Savoir Vivre“ съществуваше по-малко от две години и нито един служител не я познаваше. Решиха да я сложат в художествения отдел, там можеше да работи по художественото оформление.

— Ще направи чудеса с лепило, скоч и линия — убеждаваше Нина.

— Макси и шише лепило? Няма да трае и два дена — измънка Павка. — Но по-добре, отколкото в отдела за храната или, да ме прости господ, в този за виното. А и лепилото се чисти. Отлепва се.

В първия юлски понеделник Макси стана рано и започна да се стяга за навлизането си в света на сериозните отговорности. Идеята за работа, истинска работа, я очароваше. Бе решила да прибави две години към възрастта на Макси Адамс и да казва на всички, че е на деветнадесет.

Отвори грамадния си гардероб и започна да търси най-стария си чифт джинси, с най-много петна от боя по тях, онези, които най-красноречиво говореха за работа. Бе ги носила, когато боядисваше декорите в училище, и смяташе, че ѝ придават художествен ореол. Нали щеше да работи в художествения отдел все пак? Облече една чиста бледосиня дънкова риза, също толкова износена; човек би помислил, че не бе прекарвала миг без работа; ризата, която я правеше разумна, обикновена и по-голяма, най-вече по-голяма. Макси толкова искаше да създаде добро впечатление през първия ден. Сложи си широк сребърен колан и здраво пристегна тънкото си кръстче. В края на краищата във всеки един художествен отдел дори и най-смиреният служител, би трябвало да има вкус. А обувки? Не. Обу един от многото чифтове ботуши с висок ток, поръчани по пощата срещу четиристотин

и петдесет долара, и които, тя бе убедена, прибавяха шест сантиметра към ръста ѝ.

Доволна от тялото, тя обърна поглед към главата. През 1972 никое женско създание не смяташе, че има достатъчно коса на главата. Макси бе оставила нейната да порасне под раменете и харесваше да я носи разпусната, като често си прикачваше по някой изкуствен кичур. Но в този ден трябваше да се държи сериозно и на положение. Среса косата си назад така, че да се вижда белият кичур. А грим? Макси имаше по-голям опит в това от всеки гримьор на първия етаж на „Блумингдейл“. Трябваше да изглежда „стара“. Повече грим състаряваше лицето и затова тя се захвана да слага пудра, руж, спирала, очна линия, червило и сенки с уверена, от дългогодишно тайно упражняване, ръка. Сложи големи тюркоазни обици и огледа крайния резултат. С молив за вежди потъмни красивата бенка на извивката на горната си устна.

Не, все още не изглеждам достатъчно възрастна, реши Макси и се мушна отново в килера. Оттам измъкна чифт очила с огромни рогови рамки, които слагаше, когато играеше покер. Бяха с обикновени стъкла и тя ги чувстваше като маска, когато блъфираше, колкото и прозрачна да бе играта ѝ. Нещо все още обаче не бе както трябва, суетеше се тя пред тройното огледало. Косата, разбира се. Каква полза от белия кичур, щом останалата се разпиляваше? Пристегна я здраво в кок. Самото съвършенство, мислеше си тя. Портрет на жена на средна възраст.

Когато се появи на закуска, Захари я поздрави възможно най-безизразно. Сигурно, мислеше си закачливо той, не изглежда по-различно от останалите момичета на нейната възраст. Но не ги бе оглеждал, за да знае със сигурност. Ала като че ли имаше нещо... греховно... в това как ѝ стояха джинсите и ризата. Не разбираше ли Макси, че изглежда много по-секси в тях, отколкото ако бе само по черни дантелени гащички? Редно ли бе едно момиче с такова тънко кръстче и такива... развити... гърди, поради липса на по-бащински израз, да носи дънкова риза, която като прегръдка прилепваше по разцъфтяващото ѝ тяло? И тия очила. Откога ходеше с очила? Те само правеха всичко останало у нея по-... Ами такова, дето го смущава. И

какво си е направила лицето? Ами косата? Не можеше да определи точно, но тази сутрин у дъщеря му имаше нещо по-различно от друг път. Той ли откача, или тя изглежда по-зряла? Не, не и Макси. Не би могла да бъде по-зряла. Вече цъфтеше. Точно така, господи, цъфтеше.

— Макси, изглеждаш по-голяма.

— Благодаря, татко — сдържано отвърна Макси.

— Не мислиш ли, че може би трябва да облечеш... рокля?

— Татко, днес никой не носи рокли — укори го нежно момичето.

Права е, помисли си Захари. Нина ходеше с панталон, секретарката му ходеше с панталон, всички редакторки ходеха с панталони. Единствената жена, която носеше рокля, бе Лили, но и тя бе с модна дължина, под коляното. Той въздъхна с надежда роклите скоро да се завърнат на мода и продължи със закуската.

— Това е Макси Адамс, стажантка за през лятото — обърна се Карл Кох, главен редактор на „Savoir Vivre“, към интелигентната и способна Линда Лаферти, художествен директор на списанието. — Правете с нея, каквото намерите за добре — той набързо изчезна с облекчение, оставяйки Линда — висока сто осемдесет и три сантиметра, но въпреки това набита на вид — да се оправя със стажантката.

Карл Кох имаше добра интуиция и веднага усети, че Макси представлява проблем. Само не бе сигурен колко голям. Тия стажанти винаги са като таралеж в гащите. Но Павка твърдо и без много въпроси му бе дал разпореждания, тъй че момичето бе лепнато за списанието за цялото лято. А това вече бе проблем на Линда Лаферти.

Линда огледа Макси с нарастващо учудване. Младото създание й изглеждаше едновременно като многообещаваща интелектуалка, станала някак си проститутка в Санта Фе, или като някаква новоизлюпена Симон дьо Бувоар, попаднала случайно на мъжки гуляй.

— Здравсти, колежке — каза тя накрая.

— Здравсти, мис Лаферти.

— Откъде цъфна?

— От изток — отговори Макси, умело отбягвайки този въпрос.

— От изток? Далечния или Близкия изток? — настояваше Линда.

— Седемдесета Източна улица.
— Аха. Имаш ли някакъв стаж?
— Само училище и лагер.
— Лагер ли?
— Летен лагер — смотолеви Макси, неспособна да намери по-подходяща и впечатляваща дума.
Защо на мен, мислеше си Линда. Защо все на мен?

След една седмица работа Макси стигна до извода, че нищо, което бе правила до този момент, не можеше да се сравни с удоволствието, което изпитваше тук. Възможностите за емоции в художествения отдел на „Savoir Vivre“ надминаха и най-смелите ѝ очаквания. Как не ѝ бе дошло на ума досега, че хората ходеха на работа само за да се мотаят и да си разправят мръсни вицове, много по-интересни от тези, които бе чувала в училище. Ама наистина хубави, и да се майтапят като откачени; да свиват цигари в тоалетната и да клюкарят като луди на тема секс? Изглежда, всички го правеха един с друг. И така по цял ден. На всичкото отгоре и да ти плащат — ето това бе секретът на големите, който те прикриваха зад сериозната дума „бизнес“. Бизнесът било голяма игра.

Всичките ѝ нови приятели работеха макети и това ѝ напомняше на детска градина, където се лепят картинки върху твърд картон. Тя им помагаше с огромно удоволствие; помагаше им да опъват краищата на картоната, подаваше им маркерите, острееше моливите им и ги размиваше, когато започваха да се дразнят, ако някоя фотография не пасваше на страницата. Показваше им неща, за които никога нямаше да им дойде наум — историята с гъшия черен дроб например, със снимки на седемнадесет парчета от него, всяко едно от различен френски ресторант — никой не бе в състояние да каже коя част бе отгоре и коя отдолу, щом тя вече ги бе наредила. Най-забавното време от деня за Макси бе пристигането на кифлите и поничките: всички prestaваха да се правят на много заети и се скупчваха пред тях като номадско племе при преселение през пустинята. Тя дори се връщаше по-рано от обедната почивка за фургона с кифлички. И без това дотогава не бе нужна никому. Обедът беше такова тесногръдо изобретение! Три свободни часа за магазините. Макси бе на диета,

така че не мислеше за ядене. Вместо това съвсем систематично обикаляше магазините и бутиците.

Макси от години сама избираше дрехите си, но обикновено изчакваше до септември. Ала сега градът бе препълнен с есенни стоки и надали остана нещо, което тя не премери. Когато накрая приключваше поредния си тур с плячките, всички на сметката на Лили, влизаше в стаята, изваждаше всичко от кутиите и правеше ревюта на колегите си: те разбираха много от цветове и форми и я напътстваха как и какво да облича. Престана да носи очила и да си прави косата, щом вече бе установила твърдо деветнадесетгодишната си възраст и щом бе вече част от бандата.

Идеята да започне последния клас в училището през септември ѝ бе отвратителна. Макси реши, че вместо това ще отиде в художествено училище и всички я съветваха кое училище да избере, седяха при нея и надълго ѝ разправяха ученическите си спомени. Тя ненавиждаше края на работното време, когато трябваше да отказва поканите за почерпка в някой от баровете наоколо и да се прибира бързо вкъщи, макар че би могла да убеди баща си да вечерят заедно навън.

Линда Лаферти едва сдържаше яростта си. Производителността в нейния отдел — *нейния отдел* — бе спаднала стремително, откакто бе се появила Макси. Всичките ѝ служители, никога толкова послушни, колкото ѝ се искаше, се бяха превърнали в разгонени кози и през цялото време си търсеха поводи да приказват с онази... Онази... Не измисляше как да я назове. Макси не се побираше в рамките на досегашния ѝ опит и нито една от думите в нейния речник не можеше да определи това забавно, сексапилно, нестандартно, разрушително създание. И все пак, въпреки всичко Линда трябваше да признае, макар съвсем неохотно, че и на нея ѝ беше приятно да разговаря с Макси. Това хлапе внасяше една ежедневна невъздържаност. Трябва да беше „Мис Основни храни“ или „Мис Кока-кола“, за да ѝ позволяват тия волности, тъй като Карл Кох си запушваше ушите за оплакванията ѝ от новата стажантка.

Линда Лаферти обаче отговаряше за отдел, който винаги е бил най-претрупаният с работа от цялото списание. Голяма част от него се заемаше от фотографиите, а останалата бе натъпкана с реклами за

люксови стоки. Читателите на „Savoir Vivre“ бяха богати хора и списанието, отпечатано върху гланцирана, плътна хартия, трябваше да ги накара да се почувстват още по-богати. Цялата отговорност за качеството и оригиналността на този ежемесечен рог на изобилието лежеше изцяло на художествения отдел. Текстовете почти нямаха значение, макар че се пишеха от известни автори и за тях се плащаха солидни суми съгласно определените тарифи.

Имаме нужда от нов заместник на художествения директор, отчаяно разсъждаваше Линда Лаферти. Някой, който работи добре и бързо и който ще успее да затегне положението. Един голям ритник в задника ще даде резултат за успокояването на Макси, мислеше си тя, но ръстът на Линда ѝ пречеше да го направи ефективно. Не бе наясно дали причината се криеше в желанието да се харесва, или в страха да не пречука някого, но поне бе достатъчно умна, за да усети кога се нуждае от помощ.

Когато се обърна с тази молба към Карл Кох, неимоверно се изненада колко лесно успя да го убеди да наемат нов помощник. Макар че „Savoir Vivre“ определено бе машина за пари, Кох, както повечето редактори, не желаше да увеличава персонала, ако не се налагаше. Преди да дойде в това списание, Линда бе работила с един млад мъж толкова всеотдаен в работата си, колкото и чаровен. Отдавна искаше да го назначи и едва сега Макси Адамс, кралица на лепилото, вълшебница на туша, ѝ предоставяше възможността да предложи на Роко Чиприани заплата, на която надали би могъл да устои, тъй като той неведнъж бе казвал, че само голяма пара може да го накара да напусне Конде Нае. Макси Адамс щеше да послужи за целта и без да ще, щеше да допринесе някаква полза за списанието.

Линда Лаферти погледна строго към Роко Чиприани.

— Излизам в отпуск. Не съм отсъствала и ден, откакто работя тук. Утре, когато започваш, мен няма да ме има. Не желая хората да идват и да ми се оплакват. Ти ще си изцяло отговорен. Всички са уведомени.

— Искаш нова „метла“ и нов „камшик“?

— Съвсем точно. Нито един от тия лентяи не работи по цял ден. Имам сериозен проблем с дисциплината. Разчитам изцяло на теб да ги

сложиш на мястото им, докато отсъствам. Карл смята, че се нуждае от едномесечна почивка на нервите и като се върна, искам да сме напред в програмата — тя бе решила да не споменава Макси като причина за неприятностите. Нека сам разбере. В процеса на обучението.

— Като дявол си, Линда, когато ставаш застрашителна.

— Затова и те назначих. Затова през целия уикенд разчиствах несвършената работа. Ще ми спестиш ударите по задника, след като не си толкова хитър.

— Пък аз си помислих, че ме харесваш.

— Ти си прекрасно дете — каза строго Линда, проклинаяки ирландския си темперамент, който не ѝ даваше да престане да беснее при вида на този млад и недосегаем Роко Чиприани. Тя го изглежда по-отблизо, опитвайки се да разбере как един невероятно готин мъж като него може да излъчва такъв респект. Имаше черни къдри, дълбоки тъмни очи, изпълнени със замечтаност и светлина, а носът му бе като на принц от Медичите. При всичката си възискателност Линда не можеше да открие недостатък в никоя от строгите му черти. Дори не смееше да погледне към устата му. Едно момиче не можеше да се владее чак толкова. Всичко у Роко беше на мястото си, безпощадно, силно, настойчиво. Трудно бе да се свали поглед от него. Той е, мислеше си Линда, като модел за ренесансова картина, видение на гордия свети Себастиан. Липсваха му само стрелите, пробождащи тялото в онези уязвими места. Роко Чиприани даваше по-добра представа за разцвета на италианското изкуство, отколкото изложбените зали в музея Метрополитън.

Едва двадесет и три годишен, той вече се бе наложил при Конде Нае и ако беше само малко по-възрастен и „по-отлежал“, можеше да стане художествен директор на свое собствено списание. На нея ѝ бе пределно ясно, че той няма да се задържи дълго в „Амбървил“. Това беше просто един от онези остри, стратегически ходове на най-амбициозните и най-способни художествени директори за по-бързо издигане, отколкото ако остане в една и съща компания през цялата си кариера... като нея. Това караше хората да те оценяват по-високо от обикновената лоялност, но пък бе твърде рисковано, ако не си много, много, много способен. Колкото до способностите, Роко нямаше защо да се тревожи.

Има различни художествени директори в Манхатън, както има различни издателства, агенции и търговци. Роко бе особен тип. Не желаше да работи другаде, освен в списание. Не го сърбяха ръцете да работи в рекламата, независимо от огромните пари, които ония нещастници, наричащи се „творчески директори“, правеха. Те бяха зависими от изискванията на клиентите, а той бе зависим единствено от границите на своето въображение. Най-голямото удоволствие за Роко доставяха празните пространства, които нямаха край, които всеки месец обновяваше с магията на рекламите и които го очакваха да ги запълни с неща, невиждани преди; с комбинация от шрифтове, непознати, откакто бе измислена типографията; с графики, готови да останат в историята; с фотографии, изрязани по странен начин. Всяка страница за него бе като платно на художник: възможност да наложи своето виждане за нещата; и също като художник той бе вечно недоволен.

Роко беше ненаситният Александър Велики в света на списанията, разбунтуван, но без армия — един ураганен талант. Работеше на бюрото си най-малко по десет часа на ден. После се прибираше вкъщи и отваряше пощенската кутия, претърпкана със списания от цял свят. Жадно поглъщаше страница след страница и яростно псуваше, когато виждаше нова идея, за която не бе се сетил сам. Откъсваше страниците, за да ги проучи, и ги лепеше по стените, от пода до височината на очите му, а после лепеше нови върху тях. В стаята му човек имаше чувството, че живее в колаж от най-добрия международен дизайн.

Роко Чиприани завиждаше само на двама в света: на Александър Либерман, гениален художествен директор при Конде Нае, и на Павка Майер. Един ден, той бе сигурен, щеше да измести някой от двамата, но съзнаваше, че има още да се учи. Така че в предложението на Линда Лаферти се съдържаше допълнителна примамка: щеше да работи с Павка за първи път, косвено, разбира се, но имаше потенциалната възможност да извлече нещо от големия ум.

Роко започна работа в един понеделник в средата на юли. В петък Линда не можа да се стърпи и му позвъни да разбере как вървят

нещата.

— Изчистихме недовършените проблеми, а в понеделник започваме ноемврийския брой — отговори той.

— Вече? Сигурен ли си?

— Е, на никой не му допадна идеята да работи до среднощ цяла седмица, но го направиха.

— А проблема с Макси?

— Проблема с Макси? Имаш предвид стажантката?

— Ако искаш да я опишеш по този начин, да.

— За бога, Линда, тя въобще не е проблем. Няма да повярваш колко много ми помага това дете. Даже не излиза в обедна почивка. Изважда едно твърдо сварено яйце от чантата си, а после започва да мете, да почиства стърготините от гумите, проверява дали имат материали за следобед. Държи се като по-голяма от деветнадесет години. Първа идва на работа, последна си тръгва, не прави майтапи, пристигнат ли кифлите, носи кафе точно когато на всички страшно им се припива, подрежда маркерите ми. Всъщност никога не съм имал по-подредена работна маса. Не пуши, облича се скромно, не се включва в празни разговори, даже имам чувството, че не ходи до тоалетната. Може би е от сектата на Мормоните? Винаги е до мен, щом ми потрябва, но... в никакъв случай не ми досажда. Добро момиче. А и като се замисля... И иначе не е лоша... Никак даже не е лоша...

— Майната му!

— На кое?

— Няма нищо. Карай. Продължавай в същия дух, Роко. Връщам се на плажа и влизам в океана, докато потъна.

— Ако ще работиш през събота и неделя, Роко, аз мога да ти помагам — предложи небрежно Макси, притаила дъх. Би умряла за него, просто би ходила по въглени, би се покрила с тях и кротичко би лежала до края. Нямаше нещо, което не би сторила за Роко Чиприани, като започне от бягство от дома и прекосяване на цели континенти пеша, умирайки от глад, сред пустота. Той трябваше само да го пожелае.

— Не ми се ще да провалям плановете ти за уикенда.

— Всъщност нямам планове. Бих могла да науча много. Знаеш как ти се губят пакетите един връз друг, като потънеш в работа. А и... бих могла да изляза и да купя пици — допълни Макси, влагайки всичко мъдро, научено от живота.

— Добра идея. Обикновено забравям да ям. А и съвсем наблизко има пицария, но докато я доставят, сиренето вече е изстинало. Добре. Намини в събота към девет. Ще ти дам адреса.

Тя взе листчето и го пхна в чантата. Завинаги. Вече знаеше къде живее, знаеше телефонния му номер, знаеше за голямото му семейство в Хартфорд, за стипендиите му, за наградите, за повишенията му. Идването на Роко породило буря от емоции в отдела. Макси слушаше внимателно, без да казва нищо. Знаеше, че е имал много приятелки, но не за дълго, знаеше приятелите и враговете му. Знаеше толкова много за този непознат човек, когото бе срещнала преди пет дни, колкото можеше да се разбере и почувства. Интуицията на Макси към Роко бе далеч повече от умствено съзерцание или преценка. Беше много по-дълбока от философското определение, според което интуицията, духовно възприемане и познание се приписват на ангелски или спиритуалистични същества. Нейната интуиция отиваше по-надълбоко, но бе кратка. По думите на Хоторн: „Чудотворна интуиция за онова, което трябва да се направи точно в най-удачния момент.“

Първата събота и неделя, в които Макси работи при Роко, бяха много напрегнати. Когато виждаше, че Роко се замисля дълбоко върху работната маса, тя се изнизваше тихомълком от стаята и отиваше в кухнята. Сменяше чаршафите му с нови, събираше мръсното спално бельо и ризите му, за да ги занесе, за пръв път в живота си, на пералня. Изми първия си умивалник с чинии и ги прибра. Огледа кухненския килер и записа всичко, което липсваше, но не й остана време да подреди чекмеджетата и дрешника. Докато вършеше това, не го изпускаше от очи и ако той се огледаше за нещо, Макси незабавно му го подаваше, също като опитна операционна сестра. Роко излапваше пицата или сандвичите, купени от нея, разбира се, но в пълно мълчание, погълнат от заниманията си. Сега, след като бе изчистил старата работа, Роко искаше да наложи своя стил в списанието, преди да се е върнала Линда Лаферти.

Той незабавно потъна в проблемите на списанието за храна и вино. Дълго време бе работил с манекени и облекла и представянето на

предмети, които трябваше да възбудят у читателите слюноотделяне, го предизвикваше и Роко изключваше за всичко останало.

— Едно зрънце. Само още едно зрънце — измърмори той, докато Макси режеше поредната пица в неделната вечер.

— Не си ли гладен? — разтревожи се Макси.

— Още едно зрънце хайвер, на цяла страница. Най-очевидното нещо е да се направи фотография Пен, а това мирише на Конде Нает, а пък аз не обичам да правя очевидни неща. Лазерна фотография? Фотомикрография? Не можеш да чертаеш хайвера... или може? Може би... Да... Може би на две страници... Това пица пеперони ли е?

— Поръчах я с всичко отгоре.

— Добре.

И той отново замълча. Скоро след това Макси видя, че приключваше работа, и се изниза тихо, без да я усети.

През следващата седмица всеки, който влезеше в художествения отдел на „Savoir Vivre“, добиваше впечатлението, че е попаднал в библиотека на средновековен манастир, където монаси, приведени над масите, с огромно усърдие се трудят върху идеите, подсказани от Роко, в търсене на по-нови и по-вълнуващи страници.

Захари се вълнуваше, когато Макси му разказваше за скромния си, но необходим принос в работата. Радваше се още повече, когато тя му задаваше въпроси, които му показваха колко отблизо наблюдава целия процес. Но бе малко загрижен за силния ѝ интерес... дали нямаше по-бързо да се изпари? Не вярваше много на ентузиазма на Макси. Успокои се с това, че поне отиде през уикенда при съученичката си Индия Уест в Кънектикът, а и тази събота възнамеряваше да ходи.

В неделя вечерта Роко остави инструментите, прозина се и се протегна.

— Ето! Това ще е! — обърна се той победоносно към Макси, която точно подреждаше изпраните, изсушени и навити чорапи във военен ред в чекмеджето. Таванският апартамент бе безупречен,

колкото можеше да го направи, без да размества книгите, списанията и папките.

— Време за пица.

— А, не пак. Повече не. Не бих го понесъл — засмя се той.

Най-добрата сътрудничка, която някога съм имал, помисли си Роко. А и бе готов да се закълне, че бе направила нещо, не знаеше какво точно, но сутрин се обличаше по-лесно от друг път.

— Мога да приготвя пържоли, салата и да опека картофи във фурната — предложи тя.

— Къде ще намериш всичките тия работи в неделя вечер?

— Ето тук — Макси отвори хладилника, натъпкан от нея предния ден. В лагерите включваха основни уроци по готварство.

— Страхотно. Разбит съм. Мисля, че ще дремна, докато се пекат картофите. Събуди ме за вечеря. Окей?

— Разбира се.

Роко потъна в дълбок сън почти незабавно. Беше късно и залязващото слънце едва се виждаше високо в небето, но малко светлинка се промъкваше все още в апартамента. Макси се приближи до леглото и внимателно застана на колене. Стисна юмруци, за да не се изкуши да протегне ръка и да го погали по косата. Ами ако го сепне в съня? Никога преди не бе могла да го погледне отблизо, освен ако не говореше с някой друг от службата, но дори и тогава гледаше да не я види. През съботите и неделите, в които работеха заедно, бе изключително предпазлива, знаейки, че ако с нещо го разсее, ще я изгони.

Макси бе толкова силно влюбена в Роко и изпитваше такова страхопочитание към него, че естествените ѝ реакции бяха като замръзнали. Тя усети, че не е на себе си от мига, когато го видя за пръв път. А и не знаеше как може да дойде на себе си с този мъж, който, по всичко личеше, не бе така развълнуван от нея, както всички останали момчета, с които бе се запознавала. Обичта ѝ бе се засилила до такава степен, че тя възприемаше и най-обикновеното му движение като пълно с очарование. Почешеше ли се по главата, Макси намираше жеста му за прекрасен. Когато умислен захапваше кокалчето на някой пръст, Макси се прехласваше. Когато си приказваше сам, Макси сякаш беше в рая. Очите ѝ следяха движението на устните му със смесено чувство на благоговееене и копнеж. Струните на сърцето ѝ я теглеха

към него, но тя стоеше неподвижно с такова силно желание, което, знаеше, никога не би изпитала към друг през живота си. Бе изпълнена с неизразимото объркване и всеотдайна страст на първата любов. Ако само можеше да премести една от нежните черни къдри и да докосне, само да докосне челото. Или поне да погали с ръка бузата му. Но не посмя. Рискът беше твърде голям.

Както бе коленичила, парализирана от копнеж, си спомни думите на Роко. „Тъй ще бъде“, бе казал той и бе спрял да работи.

Познаваше го добре и това означаваше, че бе привършил ноемврийския брой. Разбира се, щяха още следващата седмица да атакуват декемврийския, но вече нямаше да има нужда да се измисля нов графичен стил, върху който работеха по седем дни в седмицата. Никога не бе й хрумвало за това преди. Някак си мислеше, че тези уикенди щяха да продължават... но и стажът й свършваше след пет седмици. Паника обзе Макси. Утре щеше да се върне на работа и да се превърне отново в една от навалищата; да ходи и носи кафе и мигът, който никога не би могла да си представи ясно, никога нямаше да дойде — мигът, в който Роко ще я забележи.

Издайки в паника, Макси отново стана Макси. Замайването, което я бе направило нерешителна и инертна, се вдигна, магията се развали. Девизът ѝ, открит в часовете по френски, бяха думите на Дантон: „Дързост, пак дързост и винаги дързост.“ В продължение на една минута тя се разходи тихо из апартамента. После, прошепвайки си „дързост“, с няколко бързи движения съблече джинсите, тениската, бельото. Развърза еспадрилите си и застана гола — розова и чувствена като картина на Буше, с гърди сочни и раздалечени, които макар и тежки бяха вирнати нагоре. Под нежното, тънко кръстче, по което захвърления на пода колан бе оставил следи, се извиваха съблазнителните, превъзходни бедра.

Голотата бе така естествена за Макси, както бе за Ева. Тялото ѝ бе толкова съразмерно, че без дрехи тя изглеждаше дори по-висока. Прокара пръсти през дългите си коси, разтърси леко глава. *Дързост*, каза си тя, *дързост*. Приближи на пръсти до Роко и се надвеси над него, да се увери, че наистина спи дълбоко. Внимателно и леко като перце тя се сгуши до него. Изправи се в лицето му. Дързост, молеше се, като започна да го целува толкова нежно, че минаха минути, преди той да се размърда и да замърмори недоволено. Разкопча ризата му и

започна да го целува по гърдите, по шията, докато Роко взе да изплува от съня си. Когато отвори очи, Макси го целуна по устата. Продължи да го целува по устните, като се местеше все по-нагоре, така че голите ѝ гърди да се приютят върху неговите, нежно натискайки раменете му към леглото; Роко накрая се разсъни окончателно и се опита да се изправи.

— Макси? *Макси!*? — учудено каза той.

Тя се търкулна по гръб и го погледна през разпилените си коси право в учудените му очи. Засмя се със своя силен, дълбок, весел смях, който той не бе чувал досега.

— Надявам се, че не очакваш друга — отговори, когато Роко се надвеси над нея и нетърпеливо я придърпа към себе си.

12.

— *Както обичахме да казваме* в Кралските въздушни сили — отбеляза дълбокомислено Индия Уест, — ти заби в кошарите, Макси.

— И какво по-точно значи това? — притесни се Макси.

Индия Уест никога не грешеше в преценките си. Бе само на петнадесет години, две години по-малка от Макси, но откакто двете се срещнаха в училище в опит да избягат от час по гимнастика, станаха неразделни приятелки. Свързваше ги мигновеното признаване качествата на другия и твърдото предпочитание към преувеличаване на истината. Хората понякога го взимат за лъжа, обясни веднъж Макси на Индия, но ние само пренареждаме фактите от живота така, че да бъде по-забавно за околните, сиреч вършим обществена добрина.

— Че си разбила самолета — разсеяно отговори Индия, докато се оглеждаше в огледалото. — Мисля, че... че се разхубавявам. Как ти се струва?

— Знаеш, че си хубава. Кога не си била божествено красива? И престани да се опитваш да смениш темата. Говорехме за мен.

Индия се бе завърнала от Саратога, където бе прекарала цялото лято със своите родители. Лили Амбървил, момчетата и прислугата щяха да се приберат от Саутхамптън в края на август. Най-сетне Макси имаше с кого да си поприказва за Роко. Той бе безумно влюбен, омаян, омагьосан, бе неин пленник. След първата им юлска нощ прекарваха заедно всяка минута, на работа и след работа. Той бе влюбен в нея, искрено влюбен, сериозно влюбен. Така ѝ беше казал, а Роко, за разлика от Макси, винаги говореше само истината. Във въодушевлението си Макси не можеше да разбере защо Индия, обикновено толкова равнодушна, виждаше проблем в нейната безупречна любов.

— Седемнадесет и деветнадесет не е едно и също. А Амбървил не е Адамс.

— Утре имам рожден ден и ставам на осемнадесет. И съм съвсем същият човек, в когото той е влюбен — протестираше Макси.

— Не съвсем.

— Искаш да кажеш, че когато разбере истината, няма да ме обича повече, така ли? Индия! Това е смешно.

— Не, друго имам предвид и ти прекрасно знаеш какво. Фактът, че и двете ходим в училище, което от любезност наричат „алтернативна форма на обучение“, не означава, че някоя от нас е идиот — каза саркастично Индия.

— Добре де. Баща ми е богат.

— Ха!

— Добре де, един от най-богатите в Америка. И не ходя във Васар в края на краищата. Все още съм в гимназия. Две години по-малко и баща с купища пари не ме правят прокажена.

— Ти си го излъгала.

— Аз лъжа *всички*.

— И аз... Но казваш, че Роко говори винаги истината. Което означава, че повече не може да ти има доверие. И как мислиш, че един самоуважаващ се, работлив млад мъж, от хубаво консервативно италианско семейство, със строго чувство за собствените си ценности ще продължи пламенната любовна история с тийнейджъра Макси Амбървил, дъщеричка на неговия шеф? Представяш ли си как ще погледне на това? Ти си стажантка при него. Знаеш ли какво значи тази история за кариерата му? Очевидно никак не е безразличен към работата си. Може ли да ти има отново доверие? Съвсем си му завъртяла главата, горкичкия, но ако това бе станало преди година, можеха и да го осъдят. И един господ знае какви ще са последствията, когато мама и татко Амбървил узнаят.

Индия така умело извиваше гласа си и сменяше тона, че никой, независимо на каква възраст беше, не можеше да не я изслуша. Дори и Макси се сломяваше, колкото и да ѝ беше привикнала.

— Щеше ми се да не ми ги приказваш тия — Макси засука белия си перчем с два пръста и го задържа, докато не я заболя. И друг път, независимо колко се перчи, бе съзнавала, че е притисната до стената, но този път под стената нямаше и под. — Индия, имам нужда от теб — продължи нервно тя. — Имам сериозен проблем. Нашите се връщат след седмица и свободата ми свършва. Разправях на Роко, че са още в Европа. Ако му кажа, че са тук, ще поиска да се запознае... Много е старомоден за тия работи.

— Е, и? — нетърпеливо попита Индия.

— Започваме училище чак след три седмици — продължи Макси. — Ще му кажа, че не са се върнали, ако ме прикриваш. На тях ще разправам, че съм с теб; когато излизам с Роко, а наложи ли се все пак да си показвам физиономията на вечеря, ще му казвам, че съм с теб. Хитро, а?

— Ако е наистина толкова старомоден, няма ли да очаква да го запознаеш с най-добрата си приятелка?

— Ще кажа, че... Че имаш фобия. Че те е страх да излизаш от къщи. Агорафобия, известна е.

— Ами защо да не дойде да ме види? Твърдиш, че е страшно състрадателен?

— Страхуваш се от непознати. Другата ти фобия. Може да ти се обади по телефона. За успокоение.

— Това по отношение на него. А мама и тати? Ние практически ще сме неразделни?

— Ще им кажа, че ти помагам да учиш, така че да прескочиш в моя клас.

— *Ти* ми помагаш на *мен* да уча?

— Разбира се. Знаят, че щом искам, мога. Ще бъде добра постъпка. А ако ти се обадят, все ще измислиш нещо защо ме няма — Индия бе много по-изобретателна и непринудена в лъжите от Макси.

— Кое то значи, че следващите три седмици ще вися по цял ден на телефона — измрънка Индия. — И какво ще стане, когато започнем училище? И когато наистина ще имаш домашно? Няма да можеш така лесно да се измъкваш от къщи.

— Дай ми само тези три седмици с него... дотогава все ще уредя нещо.

— Истината винаги излиза наяве.

— Индия, моля ти се — ужасяваше се Макси. — Ти като че ли не разбираш. Това е най-важното нещо, което ми се е случвало. Повече никога няма да се повтори... Трябва да изляза от положението. *Истината*... Моля те, даже не я мисли тая дума. Късно е за... същото.

— Най-висшата връзка с човека почива на следното: „И нека истината между двама ни навеки да живее“ — изрецитира Индия.

— Защо ме тормозиш?

— Емерсън, Ралф Уолдо. Чета го. Какво да направя, като имам коварна памет?

— А защо не си го припомняш насаме?

— Той казва също: „Запазете спокойствие. Всичко ще се слее в едно за сто години.“

— Голяма утеха си ми, Индия, няма що. Как си избрах едно преждевременно развито зверче за най-добра приятелка?

— „Когато се плъзгаме по тънък лед, скоростта е нашето спасение.“

— Пак ли Емерсън?

— Доскучава ли ти?

— Не, нервира ме — нефритенозелените очи на Макси се разширяваха от вълнение и сякаш поглъщаха в измамните си дълбини всичката светлина в стаята.

— Слушай, Макси, наистина ли е толкова готино, че да вдигаш чак такъв шум? — попита тихо Индия внезапно.

— Шум? — каза Макси. — Това е най-върховното преживяване.

— По дяволите, страхувах се, че ще кажеш така.

Истината излезе наяве едва през октомври. Макси бе насочила дотолкова цялата си умствена енергия към лъжите, които двете с Индия разправяха на непрекъснато растящия брой хора, че бе пренебрегнала основната грижа на всички женски същества, правещи любов толкова често. Беше бременна в първия, може би втория месец, когато двете с Индия брояха седмиците от последната ѝ менструация. Известно време се зяпаха в тържествена, ужасна тишина. За пръв път, откакто се познаваха, никоя не се опита да прекъсва другата. Изведнъж плахата и неуверена усмивка, оформила се на устните на Макси, се изля в дълбок и звучен смях, а лицето ѝ грейна от радост.

— Щастие — задъхваше се тя, — божествено, прекрасно щастие. Невероятно забавление. *Забавление* — тя скочи, грабна Индия, която вече бе с почти два сантиметра по-висока от нея, и я завъртя от радост.

— Забавление ли? — възмутено извика Индия. — Пусни ме на земята, глупачке! Забавление!

— Бебе. Сладко малко бебе. Малко момченце като Роко. Розов, бял, къдрокос бамбино. Не мога да чакам. Трябва да се науча да плета.

Ще взимам уроци по естествено раждане. Иска ми се още утре да се роди..., не ти ли казвах, че нещо ще се случи и всичко ще бъде окей? И на всичкото отгоре такава радост? Не мога да повярвам на щастieto си.

— Имай милост, господи — Индия се сгромоляса в един стол, не можейки да повярва.

— Това ли е твоята реакция? Какво ти е? — попита Макси. — Мислех, че разбираш от забавление.

— Може би моето разбиране за забавление се разминава с твоето — изрече Индия изнемощяла. — И, мис Скарлет, аз ни ръзбирам от раждъни на бебита.

— Аз съм виновна — каза Нина. — Аз реших, че трябва да работи.

— Аз съм виновен — настояваше Захари. Аз се съгласих.

— Аз съм виновен — настояваше Павка. — Аз я пратих в художествения отдел. А Линда Лаферти смята, че изцяло е виновна тя.

— Всъщност, Павка — рече Нина, — секретарката ти, която те боготвори, е виновна. Тя избра „Savoir Vivre“.

— Слушайте и двамата. Макси сама си е виновна. Господ е свидетел, че горкичкият Роко не може да бъде обвинен... Няма е шанс завалията, щом Макси го е нарочила — вметна Захари.

— Какво мисли Лили? — попита Павка.

— Твърде заета е със сватбените приготовления, за да й остава време да мисли. Колкото до нея, осемнадесет години не е лоша възраст за женене, ако и без това не правиш друго в тоя живот. Не беше по-голяма, когато ние се оженихме. Но тя държи на типично английска сватба с всичките му там глупости: шаферки, момичета, дето хвърлят листенца от цветя, пажове в кадифени панталони и цялата къща е с краката нагоре заради приема. Но единственият проблем е времето. Трябва да се оженят колкото се може по-скоро. Ако не бяха плановите на Лили, досега да са се оженили. Но на Макси все едно хич не й пука. Тя се „забавлява“ страшно много, за да мисли за краткия срок след сватбата, в който ще се роди бебето... Започвам да я виждам пред олтара с бебе на ръце вместо с букет.

— А Роко? — любопитства Павка.

— Какво Роко? Линда Лаферти казва, че и двамата сте единоподушни, работил чудесно — отвърна Захари в лека самоотбрана.

— Нямам предвид работата му... Какво мисли семейството му?

— Намират, че всичко, което прави той, е разумно — продължи Захари. — Събрахме се заедно на вечеря и тя премина много добре като за първа среща на сватове, дори бих казал чудесно. Джо Чиприани е бил във Въздушните в Корея, така че си разправяхме случки от войната; Ана, майката на Роко, и Лили си приказваха за сребърни прибори, китайски порцелан, сватбени тоалети; Макси просто си седеше и зяпаше, сякаш е направила чудо и е получила Нобелова награда за изпълнение; а Роко нямаше думата. Изглеждаше като цапнат със сопа по главата или като премазан от влак, или и двете.

— Тогава защо, за бога — учуди се Нина, — седим тримата и се вайкаме, когато всички останали го намират за прекрасно?

— Защото познаваме Макси — мрачно отбеляза Захари.

Анжелика Амбървил Чиприани се появи на белия свят през април на 1973 година, малко повече от шест месеца след сватбата на Макси и Роко, съвсем нормален срок на бременност във всички общества, откакто светът се е научил да брои на пръсти. Роко излезе от унесеното си състояние още щом мина сватбата, а Макси с огромно задоволство заряза последната година в училище, за да подготви таванския апартамент на Роко за идването на бебето.

Лили и Захари настояваха от болницата Макси да се настани с бебето в удобен апартамент, където щеше да има гледачка, жена, която да готви, и друга, която да чисти. За тях беше в реда на нещата да купят и обзаведат апартамента, както и да плащат заплатите на персонала, но Роко категорично отказа да приеме каквото и да било с изключение на традиционния подарък от сребърен сервиз. Изкарваше тридесет и пет хиляди долара годишно и чувството за пълна финансова независимост бе дълбоко вкоренено в него. Не бе получил нищо от родителите си от деня, в който бе спечелил стипендия за художественото училище, и не се тревожеше, че няма да има достатъчно, за да издържа жена и дете. Макси беше вече на осемнадесет и много момичета от неговите среди на тази възраст ставаха добри майки и се справяха с домакинската работа.

Макси очакваше бъдещето, изпълнена с енергия и блаженство. Посещаваше три различни училища по готварство, така че щеше да бъде в състояние да предложи на Роко избор от три кухни; френска, италианска и китайска. Ходеше на уроци за два различни метода на раждане, в случай че в последния момент си променеше мнението: пазаруваше в „Сакс“ и „Блумингдейл“, а дори във всички магазини по пътя за „Мейсис“, за да купи пълен бебешки комплект. Разумно остави на склад огромните многочислени пакети със сватбени подаръци, с изключение на тенджерите и тиганите, керамични сервизи, прибори за хранене от неръждаема стомана и евтини стъклени чаши.

За щастие таванският апартамент на Роко бе достатъчно просторен, така че с помощта на двама дърводелци успяха да го разделят на три отделни къта: за бебето, за готвене, а в останалия щяха да живеят, да се хранят, да спят. Там щеше да бъде и работната маса на Роко. Той предложи да разделят третия кът на още два, за да бъде самостоятелен, но Макси изтъкна, че възнамерява да му помага, когато има нужда от нея, така че нямало смисъл. Щеше да бъде хубаво, като миналото лято, мислеше си тя, но с още по-голяма радост при вида на спящия в неговото владение бамбино.

Макси седеше на твърдата пейка в малкия квартален парк с две мършави дървета и друсаше английската бебешка количка с очебиени размери, блестящо синя и с ресни по края, които да предпазват очите на Анжелика от слънцето. Беше август, горещо и влажно, така както само може да бъде в Манхатън през август. Градът бе затворен в чудовищна купа без въздух, или по-скоро миризливо сивкавожълто нещо, което би могло да бъде въздух, но такъв, че би убил повечето индианци от Амазонка. Макси бе обута в къси панталони, блуза с презрамка около врата и ниски сандали. Въпреки че бе вдигнала косата си, потни струйки се стичаха по врата ѝ. Правеше си вятър без особен ефект с „Ролинг стоун“, за да се пребори с пияната, която напираше да излиза от устата, ръмжейки като куче, опитвайки се да направи равносметка.

Ще мисля за забавните неща, казваше си тя строго. С Роко е много забавно, когато не работи по двойния коледен брой на списанието. С Анжелика е много забавно, когато не крещи и не ни

държи будни. Да си женен е забавно, когато Роко не работи, а Анжелика спи. Готвенето е забавно, когато... не, готвенето не би могло да се нарече забавно. Не и когато трябва да миеш после. Това прави около един час радост в цялото денонощие. Поне един час би могъл да бъде забавен, ако не беше толкова горещо и влажно. *Нищо* не е забавно в Ню Йорк през август, помисли си яростно тя, освен ако шибаната климатична инсталация работи.

Двата прозореца се скапаха от старост преди три седмици точно когато започнаха жегите. Да се купят нови в средата на най-горещото от години лято се оказа невъзможно. Ден след ден Макси чакаше да дойдат, както бяха обещали, и ден след ден й ставаше ясно, че и този път няма да ги доставят.

Всяка сутрин Захари й се обаждаше по телефона и я молеше да заминат с бебето в Саутхамптън, всяка вечер Роко я убеждаваше, че е луда да остава в града, че ще се оправи сам през седмицата, и обещаваеше да ходи при тях всеки уикенд. Но Макси, както винаги, се заинатяваше и отказваше да се помръдне.

Първото лято, си казваше тя, е време за проверка, за изпит, на който всички очакваха да я скъсат. Но тя ще седи в града; нямаше като дете да изприпка при родителите си й да зареже мъжа си, когато той работи толкова неуморно, да го остави без жена, дете и грижи. Нямаше намерение да превръща Роко в неделен татко, да не му позволи да вижда детето си през най-забавните месеци. Да обърне опашка и да духне към хладния бриз, океана, прислугата, студения, току-що приготвен плодов сок...

Не! Тя извади една влажна книжна кърпичка и обърса поточетата пот, стичащи се по врата й.

Защо не можеше да престане да мисли за нещо бяло? Бели чаршафи, бял пясък, бели пухкави облачета в синьото небе над синьото море, бели и чисти пелени, бели маратонки, прислуга в бели престилки, големи бели дървени къщи, бели плетени маси с опънати бели дантелени покривки и бели порцеланови сервизи. Белият цвят, изглежда, бе последното нещо, което Манхатън можеше да предложи през август, с изключение на боклуците от хартия, била някога бяла, които се носеха под краката й.

Анжелика се събуди и ревна. Макси я вдигна и започна бясно да й духа. Въпреки непрекъснатото подсушаване и хладните бани бебето

имаше топлинен обрив или някакво друго кожно раздразнение в гънките на пухкавото ѝ четиримесечно телце. Тя бе хубаво бебе, с изключение на моментите, когато се изкривяваше от болка, особено често през лятото. „Бедното бебе“, шепнеше Макси, готова да се разплаче. „Горкичкото, малко бебче, толкова ми е жал за тебе, наистина“, смъркаше тя във врата на Анжелика. „Бедно, нещастно, смело бебче, ти си толкова добричко малко момиченце, а никой не ти се отблагодарява за това.“ Анжелика спря да плаче, отвори очи, сграбчи косата на Макси и се усмихна. „О, милото“, Макси заплака вече силно.

Тя скочи от пейката и тичешком подкара количката извън парка. Едно такси спря, виждайки лудото ѝ махане. Без да му мисли много, Макси зарязва вносната петстотиндоларова количка, сграбчи Анжелика и се пхна в таксито.

— Хотел „Сейнт Реджис“ — заръча тя на шофьора. — И побързайте, спешно е.

„Амбървил пъбликейшънс“ държаха постоянно един апартамент в хотела „Сейнт Реджис“ за клиенти, дошли на посещение, и всички от рецепцията познаваха Макси. Придружиха я до петстайния апартамент, зарязвайки другата работа, с такова внимание, сякаш току-що я бяха издърпали от поглъщащите вълни в спасителна лодка. Макси се просна на едно от леглата заедно с бебето и за известно време не мислеше за нищо друго, освен за прохладния въздух. Още щом усети приток на сили, напълни ваната догоре с хладка вода, свали всички дрехи от себе си и Анжелика и внимателно влезе вътре, като я държеше в ръце. Легна по гръб и залюля Анжелика върху гърдите си, придържайки я под мишничките, търкайки малкото ѝ носле. Тя измърка тихо и завъртя Анжелика напред-назад; русалка с нейното малко.

След като напълно възвърна сили, Макси омота себе си и бебето в хавлии и се хвърли към телефона. Най-напред се обади в „Сакс“ и поръча бебешки дрешки, детско креватче, друга детска количка, бебешко спално бельо и въртящ се стол. После позвъни в „Бонуитс“ за няколко халата, къса копринена пижама, памучни ризи и къси гащета за себе си. След това се обади на цветарницата в хотела и поръча да ѝ

качат десетина бели вази, пълни с бели цветя; на аптекаря — да донесе бебешки балсам, пудра, пеленки и шампоан; на Ф. А. Шварц за дрънкулки над креватчето и любимите пухени играчки на Анжелика. Позвъни на рецепцията и изпрати всички пикола незабавно да доставят направените от нея поръчки, а после поръча обед в стаята. Да, успокоиха я те, ще могат да разбият пюре от моркови и бяло пилешко месо. Най-накрая се обади в службата на Роко.

— Скъпи — възбудено започна тя, — току-що открих най-прекрасното място, където можем да прекараме лятото. И то се намира само на няколко пресечки от твоята служба.

Августовските жеги са нормално явление в Ню Йорк, но както знае всеки негов жител, те могат да бъдат така ужасни и през септември. „Есен в Ню Йорк“ е песен, която би следвало да се пее за октомври, също както „Париж през април“ е песен, напомняща на всекиго да си носи чадър, подплатен дъждобран и непромокаеми обувки. Макси, Роко и Анжелика останаха приютени в „Сейнт Реджис“ още пет седмици. Макар че Роко не можеше да не види, че само сметката за обслужването по стаите надхвърляше седмичната му заплата, той се насилваше да не протестира. Независимо как се чувства, разсъждаваше, не може да настоява да държат бебето в горещия тавански апартамент. Щом се захлади, щяха да се приберат.

— Струва ми се, че трябва да се върнем у дома тази вечер — каза му Макси една сутрин в края на септември, когато Роко тръгваше за работа.

— Мислех, че си решила да издържиш до първия сняг — усмихна се той към зачервеното ѝ радостно лице и гризна върха на нахално вирнатия ѝ нос.

— Писна ми от рум сървиса — измърмори Макси, като го облиза по гърдите между копчетата на ризата, под вратовръзката. Вече го правеше като експерт.

— Ще се постарая да се прибера колкото се може по-скоро от работа и ще ти помогна за багажа.

— Не се тревожи, скъпи. Имам на разположение цял ден, а и от хотела казаха, че ще помогнат. Само ела ни вземи.

Вечерта Роко завари Макси и Анжелика да го чакат във фоайето на хотела.

— Всичко е готово — съобщи тя победоносно. Влязоха в едно такси, а портиерът даде на шофьора адрес и им махна за довиждане.

— Защо отиваме нагоре? — попита Роко.

— Искам първо да минем и видим нашите — весело отговори Макси.

— Тогава защо подминахме тяхната къща? — спокойно зададе следващия въпрос Роко, след като разбра, че Макси явно бе планирала някаква изненада, съвсем в неин стил: като например да се научи да прави тортелини, да оформя негови скици с неопитните си ръце или да открие някоя стара рокля за Анжелика от евтин магазин, или да й сложи шлейф от викторианска дантела.

— Отиваме у Тоби — небрежно отговори тя.

— А Тоби пък е отишъл при приятели?

— Точно така. Толкова си умен. Не знаеш ли, че се омъжих за теб заради острия ти ум, а не просто заради невъзможната ти хубост?

— Мислех, че аз съм се оженил за тебе, защото те свалих. Горедолу така е прието — Роко се радваше на хитрото пламъче в очите на Макси. Той й се бе отдал, както би сторил с момиче от най-невероятния си щастлив сън. Понякога младата му женичка бе, както тази вечер, превъплъщение на очарователна практическа шега.

— Не пред бебето! — прошепна Макси.

Най-сетне таксито спря пред един красив блок на „76-а улица“, между „Пето авеню“ и „Медисън“. Взеха асансьора до петия етаж и тръгнаха по широкия коридор, докато Макси натисна един звънец. Вратата се отвори и униформена камериерка ги посрещна усмихнато.

— Няма ли никой тук? — попита Роко, оглеждайки се наоколо. Огромна стая с бели стени, интересна форма, тъмnochервеникава теракота, обзаведена по начин, който веднага му хареса, без и той да може да определи защо.

— Трябва да са тук някъде — Макси се отдалечи от Роко и тръгна към коридора. — Има ли някой вкъщи? — извика тя.

— Не мислиш ли, че трябва да почакаме в дневната?

— Хайде, скъпи, тук трябва да са — провикна се тя от коридора и Роко я последва през всички прекрасно обзаведени безлюдни стаи: детска стая, огромна спалня с легло, покрито със старинна завивка,

блестяща кухня, където прислугата усърдно готвеше. Когато стигнаха до малката, боядисана в червено столова с наредените върху кръглата маса два прибора за хранене, Роко я хвана и се опита да я спре.

— Седни и чакай. Не можеш така да се разхождаш по чуждите къщи. Дори и ти. Или това е някакво парти изненада?

Тя му се изплъзна, все още с Анжелика на ръце.

— Чакай, тук има още една стая. Може би се крият вътре.

Макси отвори вратата и Роко се намери в добре осветена стая, почти празна, само с неговата работна маса, неговия стол и всичките му принадлежности, подредени изрядно, без нещо да липсва.

Макси го погледна, страшно доволна от себе си.

— И не си мисли, че това е станало за една нощ — гордо изтъкна тя.

— Това...

— Е нашата къща. Парти изненада. Не си толкова умен, колкото се надявах — подразни го.

— Знаеш мнението ми за помощта от вашите... Как можа да го направиш, Макси? — тихо я попита Роко.

— Напълно се съобразявам с мнението ти. То няма нищо общо с тях — лицето ѝ грееше от задоволство.

— А откъде иде тогава?

— От мен. От мен за теб, от мен за мен, от мен за Анжелика.

— Какво значи това „мен“?

— От мой попечителски фонд, направен от баща ми, когато съм се родила. Влезе в сила на последния ми рожден ден. Ще получа още толкоз, когато навърша двадесет и една, и още толкоз, когато стана на двадесет и пет. Разбира се, Тоби и Джъстин също имат. Начин да дадеш нещичко на децата си, приживе, за да не ти го вземе държавата, когато умреш — обясни Макси, без да бе много сигурна за подробностите.

— Баща ти, познавайки те добре, ти е поверил такава голяма сума? — не можеше да повярва Роко.

— Е, щом веднъж го е открил, не може по никакъв начин да го промени. Иначе не вярвам да ми бе поверил толкова. Но щеше да сгреша, нали? Пък и не съм направила нещо безразсъдно, като се размисля.

— Като размислиш какво?

— Че имам пет милиона.

— Пет милиона?

— Честно, Роко, като включим цената на апартамента, не съм похарчила даже три четвърти милион.

— Три четвърти милион!

— Е, апартаментът не е много голям... Достатъчен е за нас тримата — обясни Макси търпеливо. Роко не беше много, схватлив тая вечер. — Ще се преместим, когато имаме второ бебе.

— Друго бебе ли чакаме? — попита Роко с неестествен глас. — И друга изненада ли има тая вечер?

— Не, за бога.

— Да тръгваме.

— Къде?

— Връщаме се в Сохо. Щом не мога да взема нищо от твоите родители, как си помислила, че ще взема от теб? — изрече той, пребледнял от яд, обиден до мозъка на костите си.

— Но жилището няма нищо общо с моите родители. Съвсем различно е. Аз съм купила и обзавела апартамента с *мои* собствени пари. Нямам ли право да си харча моите пари? В края на краищата това е за всички нас.

— Не мога, Макси. Съжалявам, но не виждам начин да го направя. Противоречи на всичко, в което съм вярвал.

— Ти просто се заинатяваш. Старомодни италиански предразсъдъци и съвсем типично мъжки — търпението в тона й се пропукваше.

— Аз съм верен на себе си. Трябваше по-добре да ме познаваш, когато се оженихме. Не съм се променил.

— Нито пък аз — изстреля яростно Макси.

— И там е целият проблем. Един от нас трябва да се прекърши — ръцете му се свиха в юмруци. Трябваше да знае. Не обръщаше внимание на някои неща, мекушав глупак, не му се искаше да повярва, че е безкрайно разглезена, невероятно капризна.

— Не ме зяпай, Роко Чиприани — изкрещя Макси.

— Сбогом, Макси — рече кратко той, опасявайки се, че други думи щяха да бъдат непоправимо груби, по-груби от края на техния брак. Роко се страхуваше от този миг още от самото начало, но се

опитваше да пренебрегва интуицията си относно характера ѝ. — Ще изпратя да ми приберат нещата.

С отворена уста Макси погледна празната стая. Чу как входната врата тихо се затвори, изчака няколко минути да звънне звънецът, а после отнесе Анжелика в дневната. Седна в един от големите червеникавокафяви кадифени дивани. „Ще се върне, Анжелика, ще се върне. Трябва да разбере, че не може така да ме командва. За какъв се мисли в края на краищата? *Никой* не ми говори с такъв тон. *Никой!*“ Тя избухна в плач, защото знаеше, че никой от двамата нямаше да се промени, никой не бе способен на такова нещо. Роко дори не би опитал заради глупавата му, излишна гордост, инатливото магаре, а тя пък — в никакъв случай! Не. Та тя е Макси Амбървил! От къде на къде, по дяволите, тя ще се променя?

13.

Макси не прекара и една нощ в апартамента, който бе обзавела с такава злополучна радост. Още на другия ден уреди да приготвят и изпратят нещата на Роко. Обади се на агента по недвижимите имоти и му заръча да продаде апартамента и всичко в него до последния меден тиган колкото се може по-скоро, за първата предложена цена.

Разводът се проведе от адвокатите на Амбървил дискретно и без много шум. След като получи правото на равноправно попечителство над Анжелика, Роко не възрази тя да остане при майка си. Отново работеше при Конде Нает и единственото, което можеше да предложи, бе да наеме гледачка, но нямаше смисъл, след като Макси бе добра майка. Разбира се, той често се възползваше от правото си да взима Анжелика през събота и неделя. Така се присъедини към армията от разведени татковци в кварталния парк, макар и с най-малкото бебе.

Макси се опита да преживее периода на развода, насочвайки всичките си сили в отглеждането на детето. Не искаше нито да мисли, нито да си спомня, нито да си задава въпроси, нито да се чуди „какво щеше да стане, ако...“, докато разискваше с шест различни, но доста търпеливи продавачи от Медисън авеню качеството на портокалите или произхода на пилешките гърди. Въпреки всичко ужасна, мъчителна болка отекуваше в душата ѝ като камертон и я оставяше на мира само когато общуваше с детето. Но здравото бебе прекарваше по-голямата част от живота си в сън. Макси понасяше това стоически; нямаше друг избор. Понякога изкъпваше и нахранваше Анжелика, а после слизаше долу при Лили и Захари. Още същата злополучна нощ беше се прибрала при родителите си, в най-сигурното убежище, което познаваше.

Тъжният период продължи през цялата есен на 1973 и зимата на 1974. Едва в края на пролетта, на деветнадесетата годишнина, настъпи денят, в който тя реши, че ще има сили да си направи равностметка. Натрупа леглото с огромен брой възглавници, легна върху им и сложи топлото, приятно ухаещо телце на спящата Анжелика върху гърдите си

като синапена лапа. Анжелика бе навършила годинка и бе достатъчно голяма, за да даде закрила на един възрастен вече човек, безпомощен да анализира собственото си душевно състояние.

Какво точно беше положението ѝ в живота? Как сама да се определи, чудеше се Макси. Имаше дъщеря, беше разведена и само след месец щеше стане на двадесет. Не беше подрастваща, не беше колежанка, нито пък самотна майка. От друга страна, не работеше, не гонеше кариера. Изглежда, ѝ оставаше само една категория жени: на млада очарователна разведена. Ако все още хората се изразяваха по този начин.

Какви тогава бяха възможностите за такава млада разведена с пет милиона от първото теглене на попечителския си влог? Теоретично светът предлагаше неограничени възможности за хората с толкова пари и свободно време. Очевидно можеше да остане да живее в огромната сива къща, където щеше да бъде на сигурно място и където се грижеха за нея. Можеше да излиза и да се прибира, когато реши, вече не бе ученичка, а майка. Можеше да използва дома на родителите си за основа и да... да... Да прави какво?

Първо, би могла — или би трябвало — да отиде в колеж в Манхатън, разсъждаваше тя. Но, по дяволите, първо ще трябва да завърши гимназията. Все щеше да се намери училище, където да изкара последната година. Следователно колежът не бе неосъществима възможност. Но дали ѝ се учеше още? Някак си бе твърде късно или прекалено рано да се върне към учението. Колежът отпада.

Разбира се, би могла да пътува. Можеше да наеме гледачка за Анжелика и да заминат за половин или една година в Англия, където баба ѝ и дядо ѝ ще я въведат в обществото. Макси притвори очи и си представи как завладява Лондон. Ще си купи най-страхотната рокля на Зандра Родс, ще наеме голям апартамент на Ййтън скуеър, ще кара „Ролс“, не — „Бентли“, не — „Даймлер“ или кола, в каквата се вози кралицата. Ще се хвърли във всички удоволствия на светския живот в Лондон, на които майка ѝ бе обърнала гръб с помощта на деветнайсетия баронет и втори виконт Адамсфийлд. Добре щеше да е, ако не бяха си отишли шестдесетте. Но може би някъде се спотайваше тяхното очарование. Да... Лондон. Макси се усмихна с поглед към балдахина, спуснат над леглото ѝ, ала изведнъж очите ѝ се отвориха широко и тя прозря реалността. Роко, този невъзможен предан

италиански татко, никога няма да ѝ позволи да замине с Анжелика за такъв продължителен период. Никога. Така че пътуването бе вариант, ако не продължава повече от една-две седмици. Пътуването отпада.

А работа? Желанието ѝ да свърши поне някаква малка работа в художествения отдел я доведе до въпросното положение. Може би светът на работещите не беше за нея. А пък и имаше дете. Работата отпада.

Изглежда, бе залепена тук, на това легло, у дома. Значи вълн. Вълн! Чувстваше се гузна, независимо че очевидно родителите ѝ искаха да остане при тях.

Макси духна към къдричките на Анжелика и захапа един кичур от косата си. Родителите ѝ нямаха доверие в нейния самостоятелен живот. Виждаше го в очите им, макар че те нито с дума не показваха, че престоят ѝ е временен. Ала тя усещаше какво чувстват душите им. Те искаха да остане, докато се появи друг, по-подходящ мъж, който да я примами отново в семейното огнище; само че Макси не възнамеряваше да опита пак.

Отхвърлянето на възможностите ѝ оставяше един-единствен избор. Тя трябваше да има свое място в Манхатън. Навън! Ако не се премести, ще изпадне в старата, удобна, но вече надрасната роля на дъщерята в семейството. Обзе я опасение. Никога не бе живяла сама. От бащината къща бе отишла при мъжа си, а после обратно.

Ето още една причина да се отделя, помисли си Макси, стиснала устни. Още утре ще тръгне да си търси къща. Искаше да бъде в града, след като не можеше да иде в Лондон... Една малка тухлена къщичка, където ще се среща с приятели. Какви приятели? От онзи ден, онзи дяволски ден, когато се появи в „Savoir Vivre“, тя бе така погълната от развитието на проблемите си, че бе прекратила всякакви връзки със света. С изключение на Индия, която съвсем егоистично замина в колеж. Е, все трябва да познава някого. Веднъж една знаменита домакиня ѝ бе казала, че за да привлечеш гости в дома си, е достатъчно да отвориш консерва със сардини и да се разприказваш. Ще си купя отварачка за консерви, реши Макси, и кашон сардини. Бе научила нещо от живота все пак: едното води след себе си следващото.

Ако е имало и други уроци заедно с този тя ги бе пропуснала.

След като Макси реши да напусне дома на родителите си, тя бързо намери къщата, която търсеше. Двама декоратори, Лудвиг и Бизет, ѝ помогнаха да я превърне в място, нямащо нищо общо с хронологията на събитията. Това не бе дом на импулсивно момиче, а на улегнала наследница, със склонност към еkleктични интериори; те умело притъпяваха студения „Луи XV“ с венециански фантазии — комбинация, завършена с английска басма.

След първия си плах опит за самоанализ Макси често и надълго размишляваше за бъдещето си. Захвърли идеята за млада разведена жена почти с такава бързина, с каквото ѝ бе хрумнала. Имаше още толкова много млади разведени жени в Манхатън, които образуваха клуб, а в него тя определено нямаше желание да се включи. С далеч по-голяма фантазия и усърдие от вложените в първия ѝ работен ден тя започна да създава новия образ на Максим Ема Амбървил Чиприани. Образ, който неминуемо щеше да се приема като на вдовица. Овдовяването — ранно, жестоко, инцидентно, тайнствено — бе за предпочитане. То беше състояние, което обединяваше опечалена елeгантност, изисканост и... и поетичен ореол. Да, поетичен, ако го направиш както трябва, помисли си тя, сподавяйки смеха си.

Макси си проправяше пътя към вдовическия живот с елeгичната усмивка, чрез неочаквани внезапни трепетни състояния на мълчаливост; със съвършено хармонично и смело достойнство, в което бе се обгърнала. Затъмни полето на енергията, в която обикновено се движеше, и я обърна навътре към себе си, така че беше очевидно — но никога болезнено очевийно — че страдеше от неизлечима мъка, с която не искаше да занимава и тревожи околните. Обличаше се винаги в черно: тихо, строго, скъпо, неприлично черно. Единственото бижу, което си слагаше, бе сватбеният подарък от родителите ѝ, прекрасен, двоен наниз от перли, с големина от дванадесет до деветнадесет милиметра, със съвършена форма, излъчващи неповторим блясък, и, разбира се, необходимия орнамент на всяка вдовица — скромна, обикновена брачна халка, която жадуваше да захвърли. Щом Макси останеше насаме вкъщи, тя бързо се вмъкваше в стари джинси и тенис фланелки, но никога не излизаше навън, без да е облечена като гарван в черни дрехи. Дори когато отиваше извън града, пак си слагаше черен панталон и черна блуза. Използваше козметическите си таланти и придаваше на лицето си приятна бледност; зарязва ружа и червилото,

нанасяше сенки под очите си. Ако Индия беше тук, щеше да оцени високо усилията ѝ, мислеше си Макси, докато разиграваше получения ефект.

Така както Макси потисна гърления си смях, така си наложи никога да не говори за себе си. Вместо това си изгради уменията да насочва хората към любимите им теми на разговор — за самите тях. Ловко заобикаляше всички въпроси за личния ѝ живот и автоматично отказваше на две от всеки три от многобройните ѝ покани — идеята със сардините показва превъзходен резултат — под предлог, че трябва да остане с Анжелика. Макар че дълбоко и често се изкушаваше да каже, че Роко Чиприани е мъртъв — съвсем мъртъв — никога не отиде толкова далеч, но никога и не продума за бивш съпруг или предишен брак.

Тъй като продължителността, с която хората помнят подробности от личния живот на другите в Манхатън, се определя от това колко масло е налято в огъня, Макси постигна ефекта на вдовицата за една година, до двадесет и първия си рожден ден.

Периодът на вдовството ѝ не бе без отклонения. При крайна дискретност тя разполагаше с около тринайсетина любовници, в доста бърза последователност; всеки един безпогрешен, с подходящи качества, нетърпелив да се ожени за нея и освободен от проблемите, възникващи от връзката с мъж, който не може да разбере, че парите са си нейни и тя ще си ги харчи, както намери за добре. Но въпреки всичко нито един Макси не почувства като необходим, че да излиза с него повече от няколко месеца. Реши, че едва ли отново някога ще се влюби, но тази мисъл, макар че бе меланхолична, се балансираше от свободата, с която я даряваше. Тя бе се превърнала, ласкаеше се сама, в съвременна героиня на Хенри Джеймс, с доста неясно минало, с мъчително измамно, но пък независимо настояще и с родители, наследство и, защо не си кажем направо, с лице, които ѝ обещаваха добро бъдеще.

В един благоуханен августовски ден на 1978 година Макси се отправи към казиното в Монте Карло. Вървеше бавно в тъмнината сама, успокоена от факта, че по принцип на всеки пет посетители се пада по един полицаи, така че жените можеха да си носят бижутата и

на най-тъмната улица в малкото градче. С костите си чувстваше, че на масата chemin de fer^[1] щеше да ѝ се усмихне късметът, но не бързаше да започва действия.

Това бе първата нощ на Макси в Монте Карло и буквално първият път в живота ѝ, когато бе напълно свободна да ходи, където пожелае, сама, без да ѝ задават въпроси, без да дава отчет някому. Родителите ѝ бяха в Саутхамптън. Роко най-сетне бе успял да се оправи със списанието, да си вземе отпуск и двамата с Анжелика бяха заминали при родителите му в провинцията.

Макси отхвърли няколко покани да отиде на гости или да пътува заедно с някои приятели. Тихомълком си запази апартамент в „Hotel de Paris“ в Монте Карло. Беше разположен на ъгъл, с великолепна архитектура, с огромен, извит в полукръг балкон пред дневната, откъдето можеше да наблюдава залеза. Долу се виждаше многолюдното пристанище; по-нататък на издадения скалист нос се издигаше дворецът, а над него — небето и морето посрещаха десетките екипажи, навлизащи в пристанището. От гледната точка на Макси не можеше да се види, че всяка седмица една от очарователните вили се събаряше, за да се построи нов, висок небостъргач, напомнящ на тези от Маями. Не можеше да се види, че всеки инч от територията Грималди се разработваше без нотка на сантименталност, което бе по-скоро швейцарско, отколкото средиземноморско.

Август, колкото и горещ да е той, е сезонът на Монте Карло — месецът на баловите и фойерверките, на балета и на събирането на богати хора от цял свят, които не пропускат да посетят Монако всяка година. Август е този тридесет и един дневен период, когато „данъчните заточеници“ от деветдесет и девет страни, чиито адвокати и счетоводители ги карат да се заселят в Монако, наемат скъпи апартаменти, но изкарват достатъчно, за да живеят през останалите единадесет месеца; месецът, в който таксата за акостирането на яхтите е най-висока и в който митът за Монте Карло заживява отново.

Макси се чувстваше като новородена. В очакване на пътуването тя си бе накупила нов гардероб дрехи, побрани в девет куфара, от тях бе изключен категорично черният цвят. Беше се въоръжила с огромен акредитив в местната банка и бе сменила толкова долари за франкове, че чантата ѝ бе претъпкана.

В Ню Йорк понякога бе се включвала в игри на покер, които съживяваха ранното, разточително овдовяване, но Макси винаги бе копняла да посети истинско казино, което да се различава от тези в Лас Вегас. Хазартът, мислеше тя, е като пазаруването... не става добре, ако сте двама. Наречете го, както си щете — въпрос на умение, на късмет или просто избиране на числа — всичкият хазарт се свежда до избора, а изборът не се прави в съдружие, ако някой ти виси над рамото и ти дава наставления. Би й се отразило добре, мислеше си тя целомъдрено, да се позабавлява малко. Вдовството толкова я бе ограничавало. *Заслужаваше* да се позабавлява и очевидно всички, които се тълпяха на входа на казиното, се чувстваха по същия начин.

Първите големи зали разочароваха: бяха пълни с небрежно облечени туристи, играещи на автоматите; високите боядисани тавани действаха потискащо при тази плебейска гледка. Но щом пристъпи покрай строгата охрана на частните зали, Макси откри легендата за казиното на Монте Карло; тя продължаваше да съществува, безкомпромисно автентична, здраво заключена в историята, като четиримачтов кораб, изплавал някак си от миналото. Кралско очарование, чувственост, позлатен блясък, завихрен валс, заглушаващ лудия джаз в първата зала, розова светлина, изместила мигащите очи на автоматите. Долитаха приглушени гласове, добре облечени хора се движеха насам-натам, а въздухът бе наелектризиран с почти непоносима възбуда, вълнение, което единствено може да се отпечата върху атмосферата на играта, залаганията, накратко — в хазарта. Никой не бе имунизиран срещу подобно нещо. Най-малкото Макси Амбървил.

Като понамали забързаната си нюйоркчанска крачка, Макси прекоси казиното с добре подбрана походка, с естествената самоувереност на хубава жена, която се чувства прекрасно и без придружител. Носеше дълга шифонова рокля без презрамки в цвят малко по-светъл от този на очите ѝ, прозрачна до жестокост. Черната ѝ коса, в Ню Йорк обикновено я носеше прихваната назад, сега се спускаше по раменете ѝ. Беше превърнала двуредната си перлена огърлица в дълъг гердан, който висеше от голата ѝ бяла шия, и бе забола няколко орхидеи на гърдите си. Нищо в нея не говореше за вдовица... нито за неомъжено момиче. Тя изглеждаше толкова

изискано високомерна, колкото се и чувстваше; красива котка на разходка в града.

Беше рано за игра на бакара или на *chemin de fer*. Реши да опита на рулетката, да се настрои и ориентира в обстановката. Никога преди не бе залагала, но ѝ изглеждаше като глупава детска игра, при която не се изискват кой знае какви умения.

Макси се приближи до касата и купи чипове за десет хиляди долара, получавайки насреща сто големи чипа, всеки от които имаше стойност на петстотин франка. Нямаше да направи кой знае колко голяма бея с такава малка сума, помисли си Макси и седна на най-близката маса. Реши да заложи на годините си и накара крупието да сложи десет чипа на двадесет и три, черно. Рулетката се завъртя и когато накрая спря, Макси бе обедняла с хиляда долара. Може би следващият рожден ден? И от двадесет и четири не излезе нищо. Но пък ако, помисли си Макси, ако бе се паднало, щеше да спечели тридесет и пет хиляди долара, тъй като печалбата се изплащаше тридесет и пет към едно.

Къде бе се загубил късметът, с който бе надарена? От друга страна, на рулетката не трябва да се гледа като на инвестиция, напомни си тя, докато обмисляше следващото число. Мъжът, седнал до нея, се обърна към крупието:

— Десет на нула.

Макси не можа да определи акцента му. Огледа го с любопитство. Беше се подпрял на лакътя и сякаш това бе единствената кост от тялото му, която го държеше изправен. Носеше най-овехтелия смокинг, по-овехтял Макси не бе виждала никога. Косата му се нуждаеше от подстригване, лицето му — от бръснене; някой трябваше да отвори очите му, тъй като клепачите му бяха спуснати, а черните мигли толкова дълги, че човек имаше чувството, че надали може да види нещо. Приличаше на плашило, изпълнено с досада, странно, слабо плашило, забравено в полето, разкъсано от птичките на парчета. Макси се отдръпна назад. Очевидно той бе някой от разпуснатата сган, чието дръзко залепване за рулетката бе последният епизод в мръсната история на покварата. Имаше нещо декадентско в красиво очертания му профил. Но пък притежаваше най-хубавите ръце, които някога бе виждала, с безупречни нокти. Може би бе професионален комарджия.

По всяка вероятност не, защото кой самоуважаващ се професионалист би пожелал да изглежда толкова зле, толкова раздърпан?

Без да се усети, Макси загуби още седемдесет чипа, като продължи да изучава мъжа; той й хвърли само един бегъл поглед. Някъде в тридесетте си години, реши тя, по всяка вероятност ирландец. Само ирландците имаха такава бяла кожа и толкова черна коса. Ако и очите му се окажеха сини, то това щеше да е последното доказателство, но те бяха все още притворени. Непознатият загуби десет чипа на стойност петстотин франка и лениво заложи чипове за около хиляда долара на нулата. Изражението му не се променяше и изглеждаше, че му бе безразлично въртенето на топчето, което в началото се завъртя силно, после намали и спря. Макси отново загуби, но забеляза изумена, че мъжът носеше стари маратонки, бели чорапи, протрит костюм върху тенис фланелка и неизменната вратовръзка, толкова небрежно завързана, сякаш бе парче въже. Май наистина бе парче и при това доста оръфано.

Макси видя, че са й останали още само десет чипа. Махна на служителя, който се навърташе около масата, и му даде пари за нови петдесет чипа. Съседът й вдигна поглед, като чу гласа й.

— И десет за мен, ако обичате — каза небрежно, без да дава пари. Очевидно разчиташе на кредит от казиното, реши Макси.

— Съжалявам, сър — отказа му служителят.

— Повече не може, така ли?

— Страхувам се, че да, сър.

— Днес не е моят ден — съвсем безразлично отвърна непознатият.

— Не, сър — съгласи се служителят и отиде да вземе чиповете на Макси.

Ирландец е, помисли си тя. Класическият тъмносин цвят на очите не можеше да се прикрие. Ирландски морски вълк, вероятно от екипажа на някоя от яхтите в пристанището, дошъл в казиното в костюм под наем, загубил и последния франк, цент, фартинг или каквито пари е имал. Но говореше с особен акцент — английски, но не британски.

Съседът й бръкна в чорапите си и измъкна от всеки по четири черни чипа с такъв безизразен поглед, сякаш ги бе пазил точно за този миг. Дожаля й за този неудачник. Имаше нещо много трогателно и

изтънчено в начина, по който прикриваше своята потиснатост. Сигурно вече бе на ръба. Каква ли съдба го очакваше след загубата на последните чипове? Сигурно парите, с които играеше, бяха взети назаем. А можеше и да са откраднати. Въпреки това той заложи всичките десет чипа отново на нулата, без да задържи поне един за последен шанс. Макси затаи дъх, рулетката се завъртя и спря. На нула. Макси изпляска с ръце от радост. Тридесет и пет хиляди долара — това ще го спаси да не се застреля. Тя се усмихна, за да го поздрави, но с най-голямо учудване видя, че мъжът дори не повдигна клепачи. Да го бутне ли? Дали не видя?

Настъпи известно раздвижване, докато крупиеето приемаше следващите залози, но съседът на Макси не се помръдна. Накрая крупиеето попита:

— Отново на нула ли, сър?

— Аха.

Тоя ще си пропилее парите, ужасена си помисли Макси. Два пъти да се падне нула е просто невъзможно. Пиян ли беше, луд, упоен или просто не разбираше играта?

Макси пропусна да заложи, борейки се да не изрече нищо, и когато крупиеето извика „Rien ne va plus“^[2], тя разбра, че бе твърде късно да дава съвети. Въздъхна в очакване на неизбежното. Колелото се завъртя, топчето подскочи, после колелото намали и топчето падна. На нулата. Чуха се възгласи от стоящите край масата. Плашилото бе спечелило сто седемдесет и пет хиляди франка, умножени по тридесет и пет. Дори и несъвършената таблица за умножение на Макси ѝ подсказа, че това прави повече от един милион американски долара. Значително повече. Това вече трябваше да го накара да отвори клепачи и да погледне с малко по-голяма надежда, помисли си тя и се обърна към него. Гримасата на устните му усмивка ли беше? А на това повдигане на клепачите ли се вика? Имаше ли червенина върху бузите му? Нищо подобно. Все така клюмаше на лакътя си, не посегна да прибере чиповете и видът му с нищо не се различаваше от мига, в който помоли за кредит. Съвсем определено беше психиатричен случай.

— Взимай тия чипове от масата — тихо го изкомандва Макси.

— Защо? — попита я спокойно.

— Защото ще загубиш всичко, глупак такъв. Не спори. Това се случва веднъж в живота — съскаше ядосано Макси.

— И да играя безопасно? — изглежда, се забавляваше непознатият.

Действията на масата бяха преустановени и крупиеото очакваше разрешението на директора на казиното, за да приеме залога. Той пристигна, хвърли един неопределен поглед към плашилото и неохотно кимна на крупиеото да продължава играта. Около масата се насъбра голяма група и Макси отново забрави да заложи. Тоя беше ненормален. Направо луд за връзване. Според теорията на случайността трето попадение на нула бе абсолютно изключено. В казиното знаеха това много добре, иначе нямаше да разрешат играта да продължи. На колко мъже бе се паднала възможността да разорят казиното в Монте Карло? Крупиеото бе заето с другите участници и едва когато приключи с тях, се обърна към плашилото:

— Оставате ли на нулата, сър?

— Защо не? — леко се прозина непознатият.

Макси вбесена наблюдаваше как крупиеото подготвяше рулетката за поредното завъртане. От насъбралата се група се чува възгласи. Крупиеото отвори уста, да изрече „Rien ne va plus“ и в тази част от секундата Макси се хвърли яростно към купчината чипове. Заграби ги всички и ги захвърли пред съседа ѝ, преди да е станало твърде късно и парите да са отишли на вятъра.

Сред тълпата се разнесе гръм от възмущение. Нарушаването на етикета в казиното бе толкова недопустимо, че всички извърнаха глави от рулетката към нея. Макси ги изгледа с негодувание. Варвари, казваше си, забавляват се с това как някой е подхвърлен на лъвовете. „Е, днес няма да ви се удаде тази възможност, копелета такива, даже и да ви изглеждам смешна.“ Тя зяпаше към бърборещата група с праведна самоувереност, докато разбра, че плашилото все още следеше рулетката, без да е докоснал и един чип от тези, които бе спасила. Обля я студена пот. Спомни си друг закон на случайността. Всяко завъртане на колелото беше свежо начало, сякаш преди не е било въртяно. О, не, молеше се тя, не, моля. Казиното внезапно бе се умълчало и се чуваше само движението на топчето. Макси затвори очи. Раздаде се див,

невероятен вик. Нула. Отново. Макси седна вкочанена. По-добре да пукне. Заслужава си го. И убийството ѝ е малко. Една ръка се протегна и я хвана за рамото. Той бе решил да я счупи. Да, кост по кост. Имаше пълното право да го стори. Няма да се отбранява.

— Никой не би те нарекъл евтино гадже — обади се плашилото спокойно и се надигна от мястото си. Повдигна Макси и остави на служителя да му събере чиповете.

Макси отвори очи и избухна в плач. Щеше да живее. Съседът ѝ бе дори по-луд, отколкото предполагаше, но не беше престъпник.

— Не понасям, когато плаче жена — отбеляза мило той.

Макси спря веднага. Не смееше да се противи. Непознатият ѝ подаде изненадващо чиста кърпа и ѝ помогна да си издуха носа и обърше очите.

— Това са само пари — усмихна се за първи път.

Само пари! Повече от четиридесет милиона долара. Мъжът вдигна рамене:

— Все едно, щях да ги загубя на другия ден. Не мислиш, че щяха да ме оставят да играя, ако не бяха убедени в това, нали? Случайно да не работиш за казиното, а? Не, не мисля. Но те ти дължат едно безплатно питие. Ела тук, сядай, аз ще поръчам. Шампанско?

— Нецо по-силно — помоли Макси.

— Добро момиче. Мексиканска ракия тогава — мъжът махна на сервитьора. — За мен, както обикновено, „Жан-Жак“ и едно за дамата. Двойно.

— Лош късмет, мосю Брейди — каза съчувствено сервитьорът.

Плашилото погледна към Макси.

— Не съвсем, не съвсем — после се обърна към Макси: — Изпий го и ще те заведе вкъщи.

— О, не, не е нужно да го правите — запротестира тя.

— Но бих могъл. В крайна сметка аз те притежавам. При всички случаи струваш четиридесет милиона.

— А?

— Съгласна ли си с мен? — попита вежливо той.

— Да-а. Разбира се. Ще бъде... честно — Макси реши, че има къде-къде по-лоши съдби. Доста по-лоши. Но определено ще трябва да помисли за облеклото му.

Денис Брейди бе първият емигрант, изпратен от Австралия обратно в старата страна. Преди един век неговият дядо, Блек Ден Брейди, емигрирал от Дъблин в Австралия и забогатял, когато открил огромни сребърни залежи в Уейстид Вали, в Ню Саут Уелс. През последвалите десетилетия там бяха открити и огромни залежи от желязо, въглища и магнезий. До 1972 освен мините той притежаваше крупни заводи за стомана и петролни съоръжения, които произвеждаха три процента от brutния национален продукт, и приток от близо един милиард долара годишно. Единствен наследник на цялото това богатство бе Бад Денис Брейди. На него толкова много му бе омръзнал Мелбърн, така досадно бе да си най-богатият австралиец, да говориш само за нови петролни кладенци по бреговете на Китай, за откриване на медни залежи в Чили и злато в Южна Африка. Денис Брейди не изпитваше ни най-малко желание да извлече една унция, един грам, една капка от недрата на земята. Но обичаше да залага. Само че хазартът е забранен в Австралия, а най-близкото казино в Тасмания бе загубило толкова пари от него, че завинаги му забрани да играе.

Не биха могли да го нарекат черната овца на фамилията, каза той на едно заседание на управителния съвет на Уейстид Вали, защото черната овца не си плаща дълговете. Не трябваше да го наричат и пройдоха, защото често завършваше като победител, почти винаги, макар отлично да знаеше, че контрата в последна сметка ще е в казиното. Но пък не биха могли да го възприемат и като собственост на компанията. И няма смисъл да гласуваме това, господа. Той бе опитал. Господ му е свидетел, че бе опитвал цели двадесет и девет тъжни години да бъде от полза за компанията, но не излизаше нищо. Беше му прекалено скучно. Нямаше ли да е по-добре за всички, ако изчезнеше, да се върне там, откъдето беше дошъл първият Брейди, и да ги остави да движат работите на компанията. Всички, които са „за“, да кажат „да“ — няма да се занимаваме с формалната страна — той си спомни, че притежава достатъчно дялове, за да се приеме предложението му. Да им поръча по едно за раздяла?

— И какво стана после? — Макси се наслаждаваше на историята.

— Казаха, че било много рано за пиене, но решиха, че идеята е добра, и си стиснаха ръцете. Добри момчета. Сигурно в момента

пробиват сонди, разтапят метал, коват и търсят да купят някоя нова компания. Те са работливи като пчелички, имат бизнесменски нюх, изпълнени са с патриотизъм, добри синове. Полезни, но ужасно скучни.

— Ти върна ли се в Ирландия?

— Велики боже, не. Никога не съм изпитвал огромно желание да отглеждам добичета. Алергичен съм към конете и не понасям дъжда. Дойдох направо тук, купих тази прекрасна яхта и не съм напускал мястото оттогава. Е, не е най-голямата в пристанището, но не се срамувам от това, а пък е и най-веселата яхта.

— С какво се занимаваш, Денис?

— Какво правя ли?... Ами... живея. Малко тук, малко там. Карам водни ски, пийвам по малко, после пийвам повечко, слушам музика, плавам, летя с хеликоптера или вдигам платната за ден-два. Понякога съм толкова зает, че не отивам до казиното преди полунощ. Разчел съм всичко... инак може да ми доскучае.

— Вече не ти ли става скучно?

— Да кажем, че сега не ми е скучно. Никога не съм имал момиче, което струва четиридесет милиона долара. Чудя се какво да сторя с теб най-напред.

— Може би, ако гледаш на мен само като на момиче... — измърмори Макси, опитвайки се да открие лицето му в тъмнината на палубата. Докато разговаряха, повечето яхти на пристана загасиха осветлението и оставиха само малки лампички. Лицето на Денис Брейди почти се загуби в безлунната нощ. Изведнъж тя усети, че неговото полутрагично, странно лице започна да ѝ липсва повече, отколкото бе очаквала.

— Ако беше „само“ едно момиче, нямаше да ти разprávям историята си — не се съгласи той.

— А какво си приказвал с момичетата, които си имал?

— Не съм приказвал много.

— Срамежлив си — предположи тя.

— Не, австралиец съм. Когато става дума за жени, предпочитаме действието пред приказките. Или поне такова е общото становище.

— Но по думите ти надали има някой, който да се чувства по-малко австралиец от тебе.

— Е, така е, нали? Лоша координация между зрението и ръцете. Никога не съм бил добър в спорта, особено в ръгби. Когато починаха родителите ми, моите наставници ме изпратиха в Англия за продължителен период, така че дори не говоря като другите. Страхувам се, че съм полуавстралиец и лошо скроен европейец.

Той въздъхна в тишината и взе дланта на Макси в двете си ръце. В мига, в който Макси го почувства, разбра, че поне в един спорт Денис бе получил високи оценки. Безотговорен, странен, годе единствено да се шляе, но не, определено не безопасен. Всички предупредителни камбанки в нея угаснаха.

— Горкичкият ми Денис, няма съмнение, това е една тъжна история — изрече тихо Макси. — Но колкото и да ме боли, трябва да ти напомня, че срокът тече.

— Срокът ли? О, да, разбира се. Направо бях забравил. Колко?

— Един милион.

— За седмица? — с надежда попита той.

— Не, Денис — спокойно му отвърна тя.

— За ден? — направи опит да прозвучи невероятно.

— За час... и току-що прахоса два в приказки.

— Господи, не е ли малко скъпичко? Но пък, от друга страна, тече по-бавно от рулетката. Или би трябвало, ако се прави както трябва. Е, сигурна ли си?

— Да — отвърна Макси решително.

— В такъв случай може би бихме... слезли долу — скочи той на крака.

— Изцяло съм ти подвластна.

— Тази игра ми харесва — щастливо констатира Брейди. — Въпреки че не можеш да залагаш.

— Би ли се омъжила за такъв като мен, Макси? — смирено попита Денис Брейди.

Макси стреснато се обърна към него. Лежеше до нея, строен, изпълнен неочаквано с нови сили, в главната каюта на яхтата. Без ужасните одежди той бе превъзходно сложен мъж, чиято енергичност не бе погълната от мини и минерали, очевидно съхранявана специално за нея, съдейки по последния ден и половина.

— Някой като тебе?... Няма друг като тебе, Денис. Иначе светът щеше да е съвсем различен. Без насилие, без амбиции, само секс и хазарт... Сигурно така изглежда раят — боляха я всички мускулчета по тялото, а съзнанието ѝ бе толкова замаяно, че ѝ бе трудно да говори, камо ли да мисли.

— Е, всъщност, да го кажем по-точно, имах предвид себе си, Макси, да, именно себе си.

— Дали ще се омъжа за теб?

— В основни линии това имам предвид.

— Колко е сега часът? — измърмори Макси, опитвайки се да си спомни.

— Десет сутринта.

— От колко време сме на яхтата? — широко се прозя Макси.

— Точно тридесет и четири часа. Хайде, Макси, отговори ми — помоли той.

Макси направи опит да размисли. Въпросът изглеждаше важен.

— Да видим. Тридесет и четири часа, плюс още два, прекарани в приказки, прави тридесет и шест. Значи ти остават още четири часа. Така че, ако... успееш да уредиш всичко преди изтичането на срока, какъв избор бих имала?

— Надявах се, че ще погледнеш така на нещата — весело каза Денис Брейди, омота една хавлия на кръста и грабна телефона. — Капитане, за колко време можем да стигнем в международни води? Какво? Не, хич не ми пука за управителя на пристанището. Колко членове от екипажа са на брега? Добре де, направи го бе, човек, направи го. Между впрочем ти си истински капитан, нали? Знам, знам, видях ти свидетелството. Досега правил ли си сватба? Само морско погребение? Е, щом си правил едното, можеш да направиш и другото. Грабвай Библията и да тръгваме.

— Нямам какво да облека — задави се от смях Макси. Мисис Бад Денис Брейди. Какво ще си помислят хората?

Какво значение имаше това? Толкова беше мил. И какви емоции биха имали в бъдеще. Тя просто отговаряше за делата си. Всички са единомдушни, че дългът на честта трябва да се заплати, иначе си загубваш добрата репутация.

[1] Chemin de fer (фр.) — игра на рулетка. — Б.пр. ↑

[2] Rien ne va plus (фр.) — залагането свърши. — Б.пр. ↑

14.

— *Горкичкият стар Денис* — замислено каза Макси на Индия по време на една вечеря в „Спаго“, любимия им холивудски ресторант. — Продължава да ми праща трогателни картички, въпреки че мина година, откакто го напуснах.

Индия се спря за миг, докато вдигаше към устата вилицата си с парче пица с козе сирене.

— Защо го казваш с такава нотка на съжаление? Много добре си спомням, когато ми съобщи, че не можеш да останеш в Монте Карло нито минутка повече. Помня, че дори ми цитира Емерсън. „Живот без задължения е неприличен“ — не беше ли нещо такова?

— Така беше. И така би било все още. Дълбоко съжалявам за още един развод, но никога няма да забравя как се събуждах и виждах, че той не бе прекарал и един скучен момент през времето, докато бяхме женени, а аз щях да откача. О, Индия, толкова е скучно, скучно, скучно да живееш с мъж, който не се занимава с нищо, мотае се насам-натам, напълно безотговорен, весел нехранимайко и без дори поне малко да го гризе съвестта за това.

Предполагам, че през цялото време съм го сравнявала с татко, което, разбира се, не беше честно, след като той бе ме предупредил що за човек е. Знаеш баща ми колко е изпълнителен, колко много ентусиазъм влага в работата си, каква енергия излъчва и колко много му се възхищавам. Предполагам, че ми е повредил виждането относно мъжете; те трябва поне да се опитват да правят нещо. А и на всичкото отгоре прехвърлянето на Анжелика и гледачката от Монте Карло до Манхатън и обратно всеки месец направо не се издържаше. А и това диване Роко дори и при тези обстоятелства не я оставяше да прекара повече от половин месец при мене. Беше наел по-голям апартамент с достатъчно място за Анжелика и гледачката и тъй като имаме равни пълномощия, какво можех да сторя? А и на Анжелика сигурно ѝ бе дошло до гуша от вниманието на двадесетчленния екипаж.

— А сексът не ти ли доскуча?

— Не — въздъхна Макси. — Де да беше така. Но не можеш да живееш само с физическо привличане.

— Ти ли не можеш? — подозрително попита Индия.

— Не и когато нахвърли определени граници. Не ми се искаше да стигна до това и си тръгнах, преди да се случи.

— Сигурна ли си, че все още не си влюбена в него? — подхвърли несигурно Индия.

— Всъщност не мисля, че някога съм била влюбена в него. Просто го обичах... Той имаше нужда от някого, бе толкова безпомощен... и толкова страстен. Харесвам австралийското у него. Ако не беше така твърдо решен да безделничи... — въздъхна дълбоко Макси. — Наистина го обичах, но не достатъчно, Индия, не достатъчно — Макси погледна строго към съомгата, приготвена с варен мескит, и ѝ се прииска вместо нея да има пица.

Макси бе прелетяла до Лос Анжелос да се срещне с Индия; тя бе свободна от снимки през този уикенд. Индия бе станала филмова звезда със същата дразнеща лекота, с която изкарваше отличните бележки в училище, и Макси ревнуваше от властната филмова индустрия; нали бе отвлякла приятелката ѝ от Ню Йорк и я изпращаше в невъзможни места; ревнуваше и от емоциите, които бе убедена, че съпътстват Индия, въпреки непрекъснатите ѝ оплаквания, че правенето на филми е досаден къртовски труд, сравним в най-добрия случай с този на привилегирован обитател на затвор с лек режим.

— Е, забрави за Денис Брейди — посъветва я Индия, докато обработваше една огромна чиния с каша от диви японски гъби и наденица от паче месо.

— Забравила съм го. Отдавна. Ти ме подсети за него.

— Само попитах дали има нови мъже в живота ти и ти ми каза, че нито един не е можел да се сравни с Денис Брейди.

— Индия, откога се извъди такъв психиатър, че чак и съвети да ми даваш? — попита остро Макси.

— Какво общо има моята нервозност с желанието ми да помогна на другите? — обиди се Индия. Хората нищо не разбират от психоанализа. Даже и Макси.

— Не разбирам защо се имаш за нервозна? — отвърна Макси. — Не си по-различна отпреди — преждевременно развита, ексцентрична, твърде хубава и малко чалната. Сега си и известна.

— Аз съм десет фута невроза. И не бих позволила на никой мъж да се доближи до мен, освен ако не е седем фута невроза и три фута перушина за почистване на прах, прикрепена към главата му — замислено рече Индия. — А славата само влошава нещата.

— И какво ще прави с тебе доктор Флоршайм?

— Да прави ли? Не очаквам от нея нищо. Аз трябва да се променя. Най-хубавото нещо у нея е, че прави нещата валидни.

— Искаш да кажеш, че те подпомага, че вярва в теб? — развълнува се Макси.

— Не, Макси, прави валиден билета ми за паркинга до нейния офис — спокойно обясни Индия. — Ти си тази, която ме подпомагаш, ти вярваш в мен, защото си ми приятелка, и то най-добрата, която имам. Тя е мой психиатър, а не приятел. Изслушва ме, без да прави заключения, и на две седмици веднъж може и да ме попита нещо. Освен това за нея няма значение как изглеждам, а това е най-прекрасната утеха. Няма никакъв смисъл да скривам истината от докторката, защото тя не умее да чете мисли и ако излъжа, лъжата само ми коства време и пари; така или иначе ще ми се наложи да изплюя камъчето. Ако не играя честно, няма да ми се помогне. Мога да ѝ кажа всякакви работи, защото знам, че няма да се шокира; няма нещо, което вече да не е чула. А ако е важно, тя със сигурност ще го запомни.

— Абсолютно ли си сигурна?

— Не. Това е клауза от договора. Трябва да имаш доверие в психиатъра си. Започнеш ли да се съмняваш в нея, трябва да ѝ признаеш всичко това и така отива още една година. В основни линии, предполагам, тя е мой съюзник. Аз ѝ плащам за това, но все пак трябва да имам един предан, неотклонен съюзник, особено в този град.

— Тя казвала ли ти е, че е на твоя страна? Откъде знаеш, че ти е съюзник?

— Чувствам го... И нека не говорим за гаранции, защото докторката не се хваща на въдицата. Нека не се опитваме да обясним необяснимото и да поговорим за това какво смяташ да правиш по-нататък в живота си, който до този момент пропиля, с изключение единствено раждането на Анжелика — попита мило Индия.

— Следващата седмица отивам в Лондон. От години искам да прекарам известно време там. Анжелика ще бъде при Роко целия юли.

— Къде ще отседнеш?

— При дядо ми и баба ми, разбира се. Страшно биха се засегнали, ако не го сторя. Надхвърлили са шестдесетте, а са пожизнени от всякога. Замислили са цял куп неща, включително весели забавления, срещи с хора, втори, трети, четвърти братовчеди, от които не познавам никого.

— Звучи... интересно.

— Искаш да кажеш, звучи отвратително.

— И това е вярно, и това е вярно — съгласи се Индия весело.

— Излишно е да се опитваш да правиш нещо — обърна се виконтеса Адамсфийлд към мъжа си мрачно, което противоречеше на плахия опит да погледне философски на нещата.

— От всички мъже, от всички възможни шотландци, а господ ми е свидетел, обичам шотландците повече от всички други хора на земята, твоята внучка да избере един Къркгордън! При това Лади Къркгордън, и то при положение, че не го познава повече от два месеца. Семейството му загуби всичко във Флодън Фийлд още преди четиристотин години и оттогава вървят все надолу — изръмжа нейният съпруг.

— Но тя също е твоя внучка, а той в края на краищата е Осуалд Чарлс Уолтър Ангъс, граф Къркгордън, разорен или не.

— Осуалд! Не е чудно, че се казва Лади — пухтеше Ивлин Джилбърт Бейзил Адамсфийлд. — Усмихна му се късметът да измъкне от мен едно мизерно „Бърти“ след дузина юмручни боя в училище.

— Осуалд е бил крал на Нортъмбрия от 635 до 642 година. Очевидно името е фамилна традиция — тъжно отвърна лейди Адамсфийлд. — За съжаление крал Осуалд е стоял на престола само седем години. Но трябва да е бил много свят човек, щом е изпратил мисионерите да покръстват езичниците, знаеш ли?

— Не, не знаех. И не ме интересува. Защо Осуалд не си е гледал работата? Предполагам, че Макси те просвещава? Това момиче да не е решило този път да става светица?

— Тя е влюбена, Бърти. Сама ти го каза. Мисля, че се държиш отвратително!

— Нямам намерение да се преструвам, че цялата тая работа ми харесва, Максим. Както отлично ти е известно, аз ѝ избрах превъзходен жених.

— Макси казва, че е мухльо.

— Един маркиз не може да бъде мухльо, особено ако практически е дук. Баща му няма да изкара годината. Малко е невзрачен, но не е мухльо. И още повече неговото семейство винаги е било предано на короната, а тези диви, малоумни Къркгордън са предани все още на Стюардите. Според тях на престола би трябвало да се възкачи наследник на кралица Мери. Никак не е чудно, че са в такава плачевно състояние; идеалисти, с лошата слава на ексцентрици; всичките до един. А Лади е най-лошият от тях.

— Склонна съм по-скоро да погледна на него през очите на Макси. Тя казва, че у него има силно чувство за достойнство, заради което си струва да живееш и да се бориш, влагал дълбок смисъл във всичките си дела, страстно желание към...

— Спести ми ги тези неща, скъпа Максим. И аз бях на сватбата и това, което Макси вижда у него, е очебийно.

— Трябва да се съгласиш, че е много симпатичен — замечта се лейди Адамсфийлд. — Всъщност отдавна не бях виждала такъв красавец... Благородническа глава и сини, сини очи, пясъчноруса коса, почти златиста, огромен на ръст и тези рамене...

— И този ронещ се замък, и тези пустеещи акри земя...

— Онези исторически три метра дебели стени, зашеметяващата гледка...

— Той няма пукнат шилинг, а Макси можеше да бъде дукеса...

— Тя е твърде богата, графиня е, а Лади я обожаваш...

— Максим, ти си безнадеждна романтичка. Мислех те за разумна жена.

— Е, просто се надявам, че този път се е задомила окончателно.

— Макси? Задомена с един Къркгордън? Дълбоко се съмнявам, скъпа. Да се задоми, как не!

— Какво е това, за бога? — попита ужасен Милтън Бизет.

— На какво ти прилича? — отвърна самодоволно неговият съдружник, Леон Лудвиг.

— На телефонен указател във вид на телеграма. Трябва да е от Макси. Подай насам.

— Щом си знаел, Милтън, защо ме попита?

— За да покажа тревогата, любопитството си и огромното задоволство. Вече бях започнал да се чудя защо не получаваме вести от нея, освен за сватбата ѝ с онзи безкрайно очарователен Къркгордън. Казах си, че нашата Макси и нейният мъжествен граф сигурно вече са си купили голяма къща в Лондон и едва ли ще ни изневери и за боядисването покани англичани, които да си оставят ръцете там. Къде се намира тя? В Мейфеър, разбира се, но къде точно в Мейфеър? Дай ми тая телеграма.

— Замък — обяви Лудвиг и подаде страниците.

— Имай доверие в Макси. Ние я научихме да гледа със замах.

— В Шотландия — зловещо рече Лудвиг.

— О, не.

— О, да. Някъде между Келсо и Етрик Форест, така ни пише, като че ли знаем къде е това. Без отопление, с изключение на няколко камини, толкова големи, че вътре можеш да опечеш цяло агне; никакви галерии, никаква ламперия, никакви семейни антики, никакви картини, почти без бани, малки тесни прозорчета, така че да могат да се отбраняват от войските на роялистите, каквото и да значи това, господ само знае откога. И всичко се разкапва от поне хиляда години и дори когато е било на върха на славата, надали е било много уютно... не величествен дом, Милтън, не, проклета крепост. Тя го нарича „Замъкът на ужаса“. Макси иска да отидем там възможно най-скоро, за предпочитане още утре, и да го направим уютен. По всяка вероятност има влага, а ти знаеш до какво води влагата. Макси твърди, че декорът се състои от стотици глави на елени и цели стада препарирани риби, висящи по стените, и единствените свестни семейни сребърни прибори са няколко свещени бокала. Бедната Макси — въздъхна леко Лудвиг.

— Защо „бедната Макси“, след като парите не са пречка? Помня, когато отидохме в Монако, за да пребоядисаме яхтата на блажения Денис... Въобще не му мислеше колко харчим. Много ми хареса работата. Всъщност аз обичах Денис, а ти? Приличаше на Питър О'Тул в „Лорънс Арабски“.

— Само дето не се обличаше така добре — изтъкна Лудвиг и се усмихна с лека носталгия.

— А ще забравиш ли работата, която свършихме по втората къща на Макси, след като я убедихме да се отърве от старата малка тухлена къща? — продължи Бизет. — Тя наистина извървя пътя до замъка. Предполагам, че ще задържи апартамента си в Тръмп тауър за *ried a terre*^[1], когато ѝ писне да дебне елените или каквото там възнамерява да прави в Шотландия, а ти?

— Единственото, в което съм сигурен, е, че парите не са проблем. Не и за Макси. Става дума за нас. Ще прекараме цели месеци в Шотландия. Какво ти говори Шотландия, Милтън? Освен за лов на елени?

— Кашмирени пуловери, карета, уиски... пуловери от шотландска вълна, вълнени кариран платове, саздърма от агнешки дреболии, пъстърва и... полички. Леон, туй да не е викторина?

— Дъжд, студ, мъгла, вятър, неудобство, пустош, баскервилското куче — ако в „Замъкът на ужаса“ няма централно отопление и свестни бани, кой в околността ще има?

— Леон, нямаш въображение. И страшно бързо се паникьосваш. Наблизо трябва да има хотел, а ако няма, ще се настаним в „Клариджис“ и ще се появяваме в Шотландия само ако е много наложително. Но дано в „Клариджис“ осветлението в банята е по-добро. Имам нужда от добра светлина, за да се обръсна сваятно, а и къде другаде бихме могли да отседнем?

— Никъде — въздъхна Леон Лудвиг. — Иначе ще помислят, че бродим, а това вече не е шик в Лондон, за съжаление.

— Ще се обадя на секретарката незабавно да направи резервации. Макси май е много отчаяна. Казва, че иска централното отопление до края на седмицата, а, изглежда, по някакви причини местният агент не можел да го проумее. Това е критичен момент, Леон. Тя се нуждае от помощта ни.

— Милтън, кога Макси не се е нуждаела от нас, а? Ние сме незаменими.

— Е, надявам се, че вече ще се задоми.

— Кой, Макси ли? Милтън, ти съвсем си загубил разсъдъка си. Да се задоми!

Анжелика ядеше хамбургер; има вид, мислеше си Роко, на много по-голяма, за едно седемгодишно дете.

— Нещо не е ли наред, сладката ми?

— Не, татко, просто се чудя дали ще харесам Лади, както харесах Денис. Това е.

— Така ли?

— Денис беше много забавен, но пък Лади свири на китара с дванадесет струни и пее стари песни; Денис ме научи да плувам, но Лади ще ми купи шотландско пони и ще ме научи да яздя. Денис имаше огромна, прекрасна лодка, а Лади има огромен замък; Денис ме научи да играя на „Тръгни на риболов“, а Лади ми даде червена въдичка и когато дойде сезонът на пъстървите, той ще...

— Звучи сякаш и двамата са просто съвършени, две прекрасни момчета — прекъсна я Роко. — Искаш ли още един хамбургер, Анжелика?

— О, да, татко. Но има едно нещо, което не могат да правят нито в Монте Карло, нито в Шотландия. Липсват ми хамбургерите.

— Наистина.

— Да, а също и сандвичите с риба тон, както и пуйката в сос от червени боровинки — тъжно допълни Анжелика.

— Това ли са единствените неща, които ти липсват там, Анжелика?

— Е, предполагам, че Денис все още ми липсва малко. Не познавам Лади достатъчно добре, за да не ми липсва повече Денис, въпреки че Лади е много, много висок и толкова хубав.

— Ясно.

— Всичко е наред, татко — със сериозен тон го успокои Анжелика. — Може би на хората им липсват онези, които им харесват, дори и когато са срещнали други, които също им харесват.

— Може би.

— Подай ми, моля те, кетчупа. Помниш ли, когато мама се омъжи за Денис? Помниш ли как всеки месец двете с гледачката се качвахме на хеликоптера от Монте Карло до Ница, после на самолета от Ница до Париж, а оттам на „Конкорда“ до Ню Йорк, за да дойда при теб? Но тогава бях малка и не трябваше да уча. А сега съм във втори клас и не мога да сменям училищата всеки месец.

— Знам, сладурче.

— Така че, щом започна училище в Шотландия, няма да мога да идвам при тебе, докато не дойде ваканцията — обясни Анжелика загрижено.

— Разбирам, скъпа. С майка ти обсъдихме това отдавна и аз трябваше да се съглася да не прекъсвам учението ти.

— Но аз се тревожа за теб, татко.

— Защо, Анжелика?

— Защото ще ти липсвам.

— Много, Анжелика. Дяволски много. Но ти ще имаш майка си и Лади, или както ми обясняваше, пони, замък, вероятно цяла дузина красиви карирани полички за училище, така че ще си твърде заета, за да ти липсвам.

— Липсваш ми през цялото време, когато не си до мен, татко — укори го тя.

— Повече от Денис?

— Не ставай глупав. Не е същото. Аз харесвах Денис. А тебе те обичам.

— Само малко се пошегувах.

— Хич не беше смешно. Никак. Вземи си го обратно — разсърди се Анжелика.

— Взимам го обратно — измърмори Роко.

— Добре. Може ли да изям една шоколадова мелба?

— Разбира се. Всичко, което пожелаеш.

— Е, надявам се този път мама да се задоми с Лади. Не искам и той да ми липсва.

— Да се задоми? Майка ти? Ха!

— Какво означава това „ха“, татко?

— Кашлям, Анжелика. Просто кашлям.

— Захари, чуй писмото от майка ми — Лили с безпокойство остави намазаната с масло препечена филия.

— Какво я тревожи? — Захари спокойно си ядеше яйцето.

— Макси!

— Знам, че е Макси. Очевидно майка ти е твърде чувствителна, за да се тревожи от по-дребни неща. Какво е направила Макси?

Допускам, че всички са шокирани от басейна в централната крепостна кула и от това, че е настоявала във всяка спалня да има баня, въпреки че замъкът е исторически паметник.

— Не е такава дреболия. Майка ми пише, че Макси е влязла в устата на цял Лондон, а това не се постига лесно, след като живее на границата. По всичко личи, че приемите ѝ продължават със седмици.

— И защо не, по дяволите? — Захари спря да яде, за да защити бързо дъщеря си. — Отне ѝ година, за да оправи цялата барака, да я боядиса, и сигурно е хвърлила милиони. Съвсем логично е да желае да го „амортизира“ и по-добре да бъде заобиколена от приятели.

— Сигурно си прав, Захари, но градинските ѝ увеселения придобиват лоша слава. Казват, че Макси отглеждала марихуана в парника си, тъпче сервиза, подарен на семейството от архиепископа на Глазгоу още през XV век, с нескончаемо количество „домашно нагънати“, боже господи, майка пише „вертеп“, не допусках, че знае тази дума — и Макси върти покер по цял ден, включително и неделя, в трофейната зала на графа... за бога, скъпи, остави ножа — пише още и че пали огньове най-отгоре на замъка, за да отпразнува Деня на св. Патрик или Деня на Колумб и всички американски празници, и местната пожарна команда не може с нищо да я накара да спре. Продължава да кара ферарито си в насрещното платно на пътя и което е върхът, когато била поканена от дука и дукесата на Баклъох, казала, че не е напълно уверена в автентичността на техния Леонардо. Реакцията ѝ е непростима, Захари, и, разбира се, твърдението ѝ не е вярно и тя много добре е знаела това — Лили захвърли отчаяно писмото.

— Макси е нещастна, Лили. Бракът не върви. Тази е причината за всичко и аз не съм изненадан. Винаги съм намирал въпросния Къркгордън за прекалено красив. Нямам вяра на мъжете, които изглеждат по този начин. Той я кара да се чувства нещастна. Съгласен съм, че Макси е малко разглезена, но никога не върви срещу себе си — Захари разсеяно си свали очилата и поклати глава загрижено. — Единственото нещо в цялото писмо, което ме тревожи сериозно, е това, че кара в другото платно. Ще ѝ позвъня да разбере какво става. Аз се надявах, наистина се надявах, че този път ще се задоми.

— Знам, че си предан баща, но и в мечтите ти трябва да има някакви граници. „Ще се задоми.“ Твоята дъщеря! Макси! Какви ги

говориш, Захари!

— Какво точно не беше както трябва този път, Макси? — попита я Индия почти без дъх. — Разкажи ми всичко. Започни от самото начало.

— Ако бе дошла да ме видиш, нямаше да питаш. Но ти все бе заета, дори не си показа носа за някой уикенд — укори я Макси. — Е, сега съм тук, отново на роден бряг. За да те видя.

— Не ме нападай. Прекрасно знаеш, че нямах време за полети в двете посоки. Нямаше да е така, ако живееше в Сан Франциско. Хайде, стига го увърта.

— Най-общо казано, голяма тъпотия. Дрийх.

— Разбира се — утеши я Индия. — И как изглежда един човек, който е дрийх?

— Това е шотландска дума, Индия, и означава много, много влажно, много, много, много мрачно и много, много студено. Времето, Индия. Времето беше отвратително дрийхи — Макси се протегна и взе парче пица от чинията на Индия. Беше отслабнала достатъчно, за да си позволи да похапва, а и на пицата в „Спаго“ трудно можеше да се устои.

— Значи си се развела отново поради лошото време? Интересно. Такова нещо чувам за пръв път. Вярно, ако човек види доста филми на Бергман, ще разбере, че времето наистина поражда меланхолия, но за по-малко от две години... Макси, остави ми чинията на мира. Защо не си поръчаш пица? И какво стана с централното отопление, което направи?

— Индия, не може ли да проявиш малко щедрост и да поделиш пицата си с мене? Аз ти дадох половината от моите „ангелски спагети“, нали? А какво ще кажеш, ако призная, че вкусът ми към мъжете е вероятно най-лошият на света и че не трябва да излизам без придружител?

— Ще бъда принудена да не се съглася с тебе. Доколкото си спомням, Роко бе най-великият мъж на всички времена, Бад Денис Брейди беше по свой начин много сладък, а според писмата ти Лади Къркгордън е направо ангел небесен. Цитирам: „Той притежава най-

добрите черти от крал Артур, Тарзан и Уорън Бийти.“ Това, че е граф, все пак не помогна ли нещо?

— Що не излезеш някога да се разхождаш посред нощ и да си повтаряш, че си графиня, да видим каква ще е разликата — отсече Макси.

— А защо е трябвало да се разхождаш вечер и да си приказваш сама?

— Добре, Индия, добре. Предавам се. Виждам, добре усвояваш уроците на доктор Флоранс Флоршайм и навлизаш в дълбочината на нещата, нали?

— Малко или много — отговори Индия преднамерено монотонно.

— Лади е лунатик за освидетелстване — вметна Макси и замълча.

— Това ли било? Това ли е всичко? Повечето мъже са лунатици, Макси. Абсолютни, ожесточени лунатици. Но човек не се развежда по тази причина, а се нагажда да живее с тях. Сигурно затова не се женя. Знам го предварително. Лади просто не е твоят тип лунатик.

— Съвсем точно, не е. Мисля, че беше като реакция срещу бедния Денис, но в началото аз наистина се влюбих ето в какво: славната традиция, предавана от поколение на поколение, смисъла на живота, гордостта да се наричаш шотландец, култа към прадедите, династията на Стюардите, патриотизма. Но щом станех от леглото, след като достатъчно дълго съм го слушала, а това продължи повече от година, разбих, че съм повече американка, отколкото съм предполагала някога. Лади започна да се вманиачава и накрая разбрах, че той определено не е наред, откачен, че живее в друг век. Отказваше да има нещо общо с реалния свят, с едно-единствено изключение: спечелването на „Сребърната стрела на Селкърк“ — мисля единственото нещо, за което му пукаше.

— Какво?

— Трофей за стрелба с лък, най-старият. На всеки шест години се провежда турнир сред стрелците на кралицата за спечелването на „Стрелата“. Лади прекарваше най-малко шест часа на ден в упражнения с лък и не се опитвай да ме убеждаваш, че това е хоби; за него бе смисълът на живота му. Макар че кралицата, заради която го

правеше, не беше Елизабет Втора. И ако времето бе по-добро, сигурно щеше да прекарва повече часове, но при тамошния дрийх...

— Защо не си тръгна по-рано? Не разбирам какво си правила толкова дълго между лошото време и стрелбите?

— Просто се страхувах от мисълта, че отново съм сгрешила. Никой от тримата ми съпрузи не съм познавала повече от месец, най-много два. А бедния Денис — само от тридесет часа, Индия. Това какво ти говори? Не се притеснявай да ми отговаряш. Не казвай нищо, не беше въпрос.

— Какво мисли Анжелика?

— О, тя се забавляваше достатъчно добре, за да забележи, че господарят е малко особен. Харесваше й плувният басейн, харесваше местното училище и наистина стана много добра в стрелбата с лък. Лади я учеше. За щастие навреме я откъснах, преди да започне да мисли, че принц Чарлз ще изникне от мъглата, възседнал бял кон, и ще я отведе със себе си. Сигурна съм, че би виряла и под водата. Аз съм тази, дето не може да се нагоди.

— Просто си импулсивна — с обич й каза Индия.

— Мислиш ли, че трябва да отида при доктор Флоршайм? — Макси имаше отчаян вид. — Не би могло да се каже, че животът ми се движи по лентата за изпреварване — по-скоро е като приближаващо задръстване.

— Такъв съвет не мога да ти дам. Хората, които ходят на психоанализа, не уговарят приятелите си да сторят същото. А и доктор Флоршайм няма да те приеме, защото ти си чувала твърде много за нея, а и тя знае доста за теб, да не говорим, че сме най-добрите приятелки. Никак няма да бъде хубаво.

— Говориш й за мен? — Макси погледна доволно. — Не знаех. И какво й казваш?

— Когато се опитвам да избягна разговора за нещо, за което не ми се говори, имам склонността да те обсъждам. Но тъй като ти не представляваш мой проблем, на практика си губя времето. До този момент всеки път, щом съм споменавала името ти, то е, защото съм искала да избягна нещо крайно отвратително.

— Така значи.

— Не се опитвай да разбереш.

— Няма, Индия, обещавам.

— Какво смяташ да правиш отсега нататък, Макси?

— Първо, ще направя пред теб едно тържествено обещание, Индия. Ще се закълна пред теб, като мой свидетел, че повече никога, никога няма да се омъжа за друг мъж. *Никога друг мъж*, Индия, чуваш ли?

— Чувам, но не вярвам. Само защото имаш намерение да не се жениш повече, не означава, че няма да го сториш. Много си млада за подобни клетви. Предупреждавам те да не го правиш.

— Нека аз да решавам. Ако се омъжа отново... Ще пусна във вестника обява, на цяла страница, че не отговарям за действията си, че не съм в разсъдък, когато стане дума за мъже, че го върша срещу себе си, че действам прибързано и впоследствие съжалявам, че още в самото начало съм убедена, че ще се окаже погрешна постъпка, че ти, Индия Уест, си свидетел, единствен свидетел и знаеш, че съм се заклела никога, никога да не се омъжвам за друг мъж.

— И къде ще излезе обявата? — попита Индия през смях.

— В „Ню Йорк таймс“, в „Уиминс Уеъ Дейли“, в „Ню Йорк пост“, в „Лъндън таймс“ в „Le Figaro“. Така ще могат да го прочетат навсякъде, където имам познати.

— Трябва и в „Уикли Върайъти“ — предложи Индия. — Познаваш няколко човека и от бизнеса.

— Решено. Напълно сериозно го приемам, Индия.

— Знам. О, Макси, надявах се, че поне този път ще се задомиш завинаги.

— Индия, кой, аз ли? Трябваше да ме познаваш по-добре.

[1] Pied a terre (фр.) — временно жилище. — Б.пр. ↑

15.

Въпреки че в края на седмицата и по време на телефонния разговор с Индия Макси за кратко време бе паднала духом, в понеделник тя се запъти към канцелариите на „Бътънс енд баус“ с неудържимо вълнение. След продължителния лечебен разговор с най-добрата ѝ приятелка тя създаде у себе си увереността, че бившият редактор Боб Финк е твърде остарял, за да разбере, че все нещо можеше да излезе от това списание, колкото и да бе закъсало. Той повече не вярваше в него, ако въобще някога е вярвал; не му бяха останали сили да се състезава, липсваше му фантазия, бе вложил много пари в недвижими имоти, за да има стимул към подобряване на работата, с изключение на безплатния си ежедневен обяд. Макси бе убедена в доводите си, когато отвори вратата към помещението и за която реши, че трябва да се боядиса колкото се може по-скоро.

Тя влезе и започна да оглежда непривлекателната обстановка. По стените в приемната висяха изрезки от кориците на „Триминг трейдс“ още от времето, когато списанието е било преуспяващо и благодарение на което Захари Амбървил бе създал своята империя. Старомодните корици от четиридесетте и петдесетте години само укрепили убеждението ѝ, че възвръщането на списанието към нов живот бе въпрос единствено на нейното въображение. Малкият, последен брой на „Бътънс енд баус“, който бе прибрала в чантата и бе отнесла вкъщи, имаше корица, в основни линии подобна на тези от стените. Сигурно нещо толкова съществено, каквото е корицата, трудно се променяше изцяло, дори и в течение на четиридесет години.

— Мис Амбървил, добре дошли в „Трудните времена“.

Макси се обърна. Беше момичето от приемната; то я бе посрещнало и миналия път.

— Тук ли сте още? Боб Финк каза, че всички едва чакат да си тръгнат.

— Получавам заплата в края на седмицата, а съм твърде млада, за да се пенсионирам.

— Как се казвате?

— Джули Джейкъбсън.

— Викай ми Макси — тя седна пред очуканото бюро. — По отношение на дрехите ти, Джули, да свалим картите на масата, а?

И двете бяха облечени в еднакви костюми: къси, крещящо червени поли, бели крепонови блузи и прекомерно дълги черни мъжки вратовръзки. И двете носеха черни чорапогачи и черни обувки с висок ток. Вълнено манто, в тон с полата, висеше зад бюрото в приемната. Макси носеше неговия двойник. Комплектът бе дело на Стивън Спраус и представляваше най-новата, най-свежата, най-ярката му творба, точно такава, каквато само жена с превъзходни крака и страстно увлечение по модата би избрала да облече точно в този ден, точно този месец и тази година. Тъй като и двете млади жени бяха приблизително еднакви на ръст, изглеждаха абсолютно еднакво от брадичката надолу.

— Мисля, че трябва да престанем да се срещаме в такъв вид или да си пишем по една точка.

Боб Финк ѝ бе казал, че на момичето от приемната плащат повече, отколкото трябва, но костюмът и блузата струваха повече от хиляда долара, като се изключат обувките. Всъщност колко повече ѝ плащаха?

Джули беше висока колкото Макси, но имаше малки гърди и тесен ханш, а това значеше, че в същите дрехи винаги щеше да изглежда по-издължена от нея. Косата ѝ бе боядисана в цвят между бордо и оранжево, без малко — пънк. Беше сресана назад от челото съвсем безкомпромисно и откриваше лице с доста неуместни черти на кошута: огромни, предизвикателни очи, силно подчертани с черна линия и сенки; малък нос с толкова чувствени ноздри, сякаш щяха да трепнат всяка минута; нежни устни, начервени с ярко червило; брадичка, която бе достатъчно малка, за да създаде впечатление на плахост, и достатъчно твърда, за да покаже на света, че Джули Джейкъбсън не позволява да я въртят на пръста си.

— Но нека обсъдим гардеробите си по-късно — продължи Макси. — Ще огледам работното си място. После може би ще ми покажеш останалото, а?

Джули скочи и препречи с гръб вратата, която водеше към бившия кабинет на чичо Боб.

— Не мисля, че наистина искаш да влезеш вътре.

— Така ли?

— Може да не е най-добрият начин да се започне денят.

— Не ми казвай, че не сте изхвърлили нещата — изломоти Макси. — Той обеща, по дяволите.

— Не, всичко е изнесено.

— Тогава какъв е проблемът? — весело извика Макси и влезе. Насред крачка се спря изумена.

Стаята бе съвсем празна, с изключение на един стар, черен, кожен стол с протрита седалка. Целият килим бе гъсто покрит с парчета хартия, безпорядък, десет пъти по-лош от Бродуей след парад с конфети. Паяжини, чудеше се тя, съвсем истински паяжини по ъглите на стаята. В Ню Йорк има ли паяци? Стените, които деветте отрупани като кули бюра на Боб Финк бяха прикривали, бяха мръсни и целите на петна. Беше текло с години и боята се беше олющила на зигзагообразни лентички; те лежаха върху останалите отпадъци. Прозорците бяха толкова мръсни, че през тях слънчева светлина почти не проникваше, а ако успяваше да се промъкне през мръсотията, изглеждаше мрачна.

— Мисис Хавишам от „Големите надежди“ поне е имала мебели, които да държат паяжините — каза Макси, възвръщайки гласа си.

— Последното бюро, на което той работеше, се разкапа, когато се опитаха да го преместят — обясни Джули.

— Няма метла, няма прахосмукачка, няма нито един инструмент, познат на човека, с който да може да се почисти... Даже не знам как да го нарека — едва изрече Макси.

— Винаги може да се намери причина — Джули звучеше, сякаш обмисляше проблема.

— Причина ли? — ужаси се Макси. — Нямах предвид мен, нали?

— С тези дрехи? Мислех за Ханк, от сградата. Знае се, че лесно може да бъде подтикнат към работа с нещо в шепата. Имаш ли петдесет долара?

— В брой... Не мисля. Ще вземе ли кредитна карта?

— Ще ти дам назаем. Ще ми ги върнеш утре.

— Да си жива и здрава, Джули! Да се махаме оттук. Отвратително е.

— Ти се шефът.

— Тъй ли? А, вярно. И къде може да седне шефът и да обсъди бъдещето на „Бътънс енд баус“ със своя персонал?

— Макси, нямаш персонал.

— А ти?

— В никакъв случай. Нямам нищо против да ти дам пари назаем, но само дотук. Аз съм съвсем временно, не съм от персонала, опазил ме господ, на такова място!

— Не можеш ли поне да се преструваш за малко? До края на седмицата. Ще си го пишеш в автобиографията за следващата работа.

— Въобще няма да споменавам „Бътънс енд баус“ в биографията си. Но ако това ще ти помогне да се почувстваш по-добре, можеш да ме наречеш консултант и да ми разрешиш да те черпя едно кафе за ободряване. Не се оглеждай за кафеварка. Счупена е.

— В най-близкото кафене?

— Да.

— Джули — рече сериозно Макси и се облегна на масата, — не си ли се замисляла за възможностите? Всяка рок група по света е луда по гарнитурите, тонове златни ширити, униформи. Всичко, което се носи, пращи до небесата от гарнитури. Медали, обкичени навсякъде, пагоните никога преди не са имали такова значение. Клод Монтана. Помисли само за пагоните на Клод Монтана! Лудостта по тенис фланелите. Какво е пънкът, ако не вдъхновена употреба на гарнитури? Ами погледни и тазгодишните вечерни тоалети... Ако не лъщят, не им обръщаш внимание. Ами всичко у Соня Рикъл? Ами можем да запълним цял брой за... буфан ръкавите на Джоан Колинс.

— Ммм.

— Какво искаш да кажеш?

— Останах тук последните две седмици само защото работата ми като заместник-редактор в „Mademoiselle“ се развали в последната минута. Знам обаче много добре кой се абонира за „Бътънс енд баус“. Основно това е твоят господин Лукас, загрижен да продаде пет хиляди метра пасмантерия, и твоят господин Спилбърг, чийто най-важен бизнес в живота са пискюлите. Съмнявам се, че ще бъдат страшно впечатлени от ръкавите на Джоан Колинс. Надали ще забележат, ако се появи на корицата чисто гола. Ако въобще в „Бътънс енд баус“ може да става дума за нещо, то това е за някои модни дреболии. За истинската

мода Спилбърг и Лукас се придържат към „WWD“. И ти не можеш да промениш дори йота.

— Значи ние трябва да разширим разпространението и да се насочим към друга аудитория, различна от Лукас и Спилбърг.

— Не „ние“, Макси, а ти — настояваше Джули. — Ти.

— Все едно. Ще му мислим утре — едва го произнесе Макси. — Разкажи ми за себе си. Всичко жизненоважно, което би искала да науча.

— На двадесет и две години съм. Завърших „Смит“ миналата година. Майка ми винаги е държала да получа секретарски умения, за да разчитам на тях. Три поредни поколения жени от нашата фамилия са притежавали такива умения и аз съм първата, която им обърна гръб. Не ми харесва. След две седмици започвам работа в „Редбук“ като помощник на заместник-редактора по модата.

— От Ню Йорк ли си? — любопитства Макси. Джули притежаваше бизнесменски дух и беше доста самоуверена.

— Кливланд, Шейкър Хайтс. Баща ми е неврохирург, а майка ми преподава английска литература в университета. Специализирала е Виржиния Уулф и групата Блумсбъри. Сестра ми работи върху два доктората едновременно: по френски език и философия, така че ще преподава Паскал, Монтен и Волтер бог знае на кого. Брат ми е началник на градоустройството и дясна ръка на кмета в Кливланд. Аз съм единственият неуспех за моите родители.

— В какво си сгрешила? — зяпна Макси. Трябва да беше цветът на косата. Всичко останало правеше огромно впечатление.

— Луда съм по модата. Никой в цялата фамилия Джейкъбсън не смята, че модата е подходящ начин да се прекара единственият живот на човека. Тя е повърхностна, лошо платена и с нищо не допринася за световните познания.

— Модата е четвъртата или петата най-голяма индустрия в страната.

— Моите хора не се замислят за индустрията.

— Звучи много... по бостънски.

— Един клон от фамилията не са напускали никога Бостън. Карат роднините си от Кливланд да изглеждат като продуценти на телевизионни играчки.

— А аз дори не завърших гимназия — изповяда се Макси.

— Затуй ли те изпратиха в „Бътънс енд баус“, да видиш какво става с хората, дето не са се доизучили?

— Беше моя идея. И не отстъпвам — тъжно допълни Макси.

— Не разбирам защо при толкова много други списания на „Амбървил“ трябва да ти пука какво ще стане с трогателното, старо „Бътънс енд баус“. На твое място с един изстрел да съм в „Стайл“.

— Да говорим за облекло — предложи Макси. Джули ѝ харесваше, но не възнамеряваше да ѝ открива тайните си и загубите си само за да задоволи любопитството ѝ. Причините бяха твърде емоционални, прекалено обвързани с обичта към баща ѝ, за да ѝ обяснява.

— От Милано? Облекло на Бендел? Или на американски дизайнери? — очите ѝ светнаха в очакване.

— Ти плащаш кафето, ти избираш — щедро предложи Макси.

В продължение на няколко часа този следобед Макси прекара в стаята, в която навремето се бе намирал художественият отдел, където две чертожни маси във форма на „Г“ и няколко клатеци се стояха изоставени върху покрития с мръсен и съдран линолеум под. От време на време от приемната дочуваше Джули да разговаря по телефона и да се оправя с човека по поддръжката; онзи работеше неохотно.

Макси се бе снабдила с жълт бележник и кутия химикалки. Реши, че първото нещо, което трябва да направи, е да обмисли бъдещето на новото, съживено, разширено, бомбастично „Бътънс енд баус“. Имаше намерение да състави списъци, скици и още списъци и още скици. Разходи се из стаята, погледна през прозореца, седна, погледна бележника, пак стана и отново обиколи стаята. Нямаше вдъхновение. Може би причината беше в обстановката, а може би от сандвичите с шунка и сирене, които двете изядоха в кафенето, където любимата ѝ салата от риба тон бе се свършила, може би беше пълната луна, влиянието на Сатурн или просто не беше нейният ден. А може би причината трябваше да се търси в Лукас и Спилбърг. По-добре Джули да не ѝ беше споменавала за тях. Нито една от идеите, които ѝ хрумваха, не ѝ изглеждаше достатъчно добра от ъгъла на Спилбърг-Лукас, а те бяха в крайна сметка сърцевината, останала за читателите на „Бътънс енд баус“. След като списанието щеше да се възражда от

пепелта, то трябваше да въздейства на хиляди Лукасовци и Спилбърговци, където и да се намираха те. Стотици хиляди. Милиони!

— Велики Исусе Христе! — извика силно Макси.

— Ти проговори? — попита Джули, застанала на вратата.

— Няма милиони Лукасовци и Спилбърговци!

— По един от всеки, мисля. Поне в твоя списък с абонати.

— Джули, отивам на разходка. В движение мисля по-добре.

— Вън е хубаво — Джули отгърна девствения жълт бележник многозначително. — Кислородът стимулира мозъка.

— Вън е хубаво. До утре.

Долу я чакаше Ели с лимузината.

— Към центъра на света, Ели — нареди Макси. Той направи рязък, забранен завой на ъгъла на 57-а и Пето авеню, спря и ѝ отвори вратата.

— Кога ще ви трябвам довечера, мис Амбървил?

— Не знам точно, но мини към шест.

Тя се движеше бързо надолу по Пето авеню, дишаше дълбоко, вкусвайки от живия темперамент на септемврийския град; имаше чувството, че непрекъснато играе по високо опънати въжета. Тя обичаше несравнимото напрежение на този островен град, струваше ѝ се, че е седнала на върха на действащ вулкан. „Ще превзема Манхатън, Бронкс и Стейтън айлънд...“, пееше Макси, макар от години да знаеше, че песента, на която я бе научил баща ѝ, бе променена, за да подхожда на неговата решителност, тъй като в действителност първите думи бяха „Ще имам Манхатън“.

Никога преди Пето авеню не ѝ бе изглеждало толкова широко и светло, както сега след няколкото ужасни часа, прекарани на новото ѝ работно място; никога преди тълпата от минувачи, блъскащи се, провиращи се един между друг, изпреварвайки се агресивно, *con brio*^[1] по нийоркски, не ѝ бе изглеждала така очарователна и разнообразна след безплодния следобед, прекаран с жълтия бележник. Всеки имаше някаква посока, цел, причина да бъде тук, на това място, на тази улица, в този час.

Какво, чудеше се Макси, искаха всички? Да иска бе присъщо на всеки нийоркчанин. Тя също знаеше какво иска. Да постигне

зашеметяващ успех с „Бътънс енд баус“, макар че съвсем внезапно реши, че това няма да стане. Не и с „Бътънс енд баус“. По никакъв начин. Този град, в който имаше всичко, не изпитваше нужда от списание, изпълнено със статии, независимо колко добре написани, за тайнството на ръчната бродерия по роклите на Джулио на стойност три хиляди долара или диплите по дрехите на принца, или последната дума на Линда Еванс относно пайетите. Вероятно на пазара имаше място за списания, насочени към хората, които ходят с лещи, които са леваци, дори за такива, които колекционират канапи, но те винаги щяха да бъдат малки списания. А Макси не възнамеряваше да излива цялата си енергия в малко списание.

Зачеркни гарнитурите, помисли си Макси. Трябваше да открие нова идея — концепция. Това ѝ трябваше, концепция, реши тя и почти затанцува надолу по Пето авеню в червената си поличка и усмивка върху съвършената извивка на устните ѝ. Просто ѝ трябваше нова концепция, нова, свежа, неосъществявана до този момент. Това беше всичко. Докато летеше напред, на всеки, който я зърнеше, му се приискваше да я последва.

Когато вечерта Ели се отби при нея, тя му каза, че иска от него да обиколи на другия ден всички вестникопродавници в града и да ѝ донесе по един брой от всяко излизащо списание. Трябваше да знае какво се предлага, преди да изоблети новото си списание.

— Мамо — умоляваше Анжелика, — кога ще спреш да се тормозиш? Не издържам повече.

— Лайнарска работа, детето ми.

— Майко, не е хубаво да говориш така на малкото си момиче.

— Нямам време да говоря хубаво. Ако искаш някой мил човек, иди си го потърси, аз работя.

— Мам, защо постъпваш така с мен?

— Защото тъй. И спри да цивриш... Другите момичета също имат работещи майки, но не се оплакват.

— Работещи майки — изломоти Анжелика. — Ти си като умопобъркана, като робот, побъркан робот.

— Иди да играеш на „Банално преследване“.

— Три дни вече си затворена сред тези списания, не ядеш, четеш, докато капнеш, скърцаш със зъби, когато спиш.

— Откъде знаеш?

— Снощи заспа върху купчината списания и те чух.

— Един малък стрес, естествен стрес, Анжелика.

— Но ти винаги си избягвала стреса, ти ненавиждаш стреса, мамо. Стига вече!

— Стресът е присъщ на човека, детето ми, не знаеш ли? Може би си твърде малка, но според това, което прочетох, всяко женско създание в тая страна работи под смазващ стрес и става дори по-лошо, ако просто си седим така и си губим времето в приказки. Сега излез и ме остави да работя.

— Мам, ще се обадя на Тоби и ще те заведем на лекар да те освидетелстваме.

— За тази работа са нужни трима лекари, а всички лекари в тази страна са заети с писането на статии за стреса, тъй че надали ще намерите някой свободен, но имате право да опитате.

Анжелика се прегъна на две и седна покровителствено до Макси. Преди три дни, когато Ели пристигна в апартамента с първата партида списания, майка ѝ заприлича на дете, което отваря коледните си подаръци. Беше се настанила в новата си библиотека със стени от слънчево сиви огледала, претъпкани с книги полици и големи кресла от бяла кожа. С възмущение отваряше всяко ново списание, вкопчваше се в него, разгръщаше лист по лист, без да изпуска нищо, от кора до кора. След като бе изстискала докрай списанието, тя го поставяше върху един от купищата, сортирани по вид. Ели се връщаше от своите експедиции с препълнени ръце. От очакване настроението на Макси помръкна. Към обяд вече изглеждаше изпълнена с лека досада, а към края на първия ден започна да се дразни. До вечерта на втория ден вече започна да се вбесява и оттогава чувството ѝ се засилваше. Но списанията продължаваха да прииждат и запълваха всички страни, без тази с огледалата.

Много от тях бяха върнати, отнесени обратно от Ели, на когото вече му бе писнало: списания само за мъже, спортни списания, списания за компютри, за притежателите на нови коли, за запалени мотористи, за седмични новости, за филми, за любители на мелодрамите, за педерастите, за аеронавтика, за бизнес.

Макси вече бе поразчистила място за себе си на червено-белия ръчно тъкан килим и седеше с кръстосани крака, заградена от десетки издания.

— Още не съм открила списание за лесбийки — уморено, но замислено каза тя.

— Мамо! Такова нещо ли замисляш?

— Може да е единственото празно място на пазара.

— И лесбийките ще отидат ли до щанда да си поискат списание? — зачуди се Анжелика. Тя чу, че входната врата се отваря. Трябва да е Ели с още ужасни списания, защото стъпките бяха на мъж.

— В една страна, където има петдесет и девет милиона неженени, едно списание като „Брайдс“ претендира да достига до не повече от три милиона читатели. Логично е да допуснем, че някъде ще има голяма лесбийска аудитория — отговори Макси разумно.

Един мъж влезе в библиотеката, но те седяха толкова вгълбени, че не го чуха. Той застана до касата на вратата и небрежно се подпря. Приведената с насмешка глава, издадената напред брадичка, скептичната светлинка в очите му, ясно изразената войнственост на късата му, щръкнала пепеляворуса коса — всичко това говореше за човек, който гледа на света с известно презрение. Носеше протрит кожен костюм, толкова износен, сякаш бе направен от кърпки, а усмивката му изразяваше познаване и дълбока обич. Очевидно бе, че намира Макси и Анжелика за много забавни обекти на неговата благосклонност, както бе очевидно, че много малък брой хора на света попадаха в тази категория.

— Мога ли да заинтересувам дамите да се абонират за „Бойс Лайф“? — тихо рече той.

— Джъстин! — Маски скочи и се изстреля към него, разпилявайки списанията във всички посоки. — Джъстин, животното такова, къде на майната се губи цяла година, скапано копеле, диване! Джъстин, скъпи!

— Пази се и аз да го видя — извика Анжелика и го стисна здраво, като се опита да му се покатери подобно маймуна, както правеше като малка, и едва не го събори. Той се отскубна от двете възбудени и бърборещи същества, раздели ги и ги прегърна с двете си ръце.

— Дайте да ви погледна — каза им и домакините незабавно се умълчаха, оставиха го да ги огледа. — Все още — най-красивите в цялото кралство — след няколко секунди отсъди той.

Джъстин изгледа сестра си и племенницата си внимателно; тъмносивите му очи не пропуснаха нищо, но каквито и мисли да имаше, както винаги, той ги държеше за себе си.

Скоро след като Захари Амбървил загина така ужасно и внезапно, Джъстин замина нанякъде, без да каже нищо на никого от семейството. Той имаше досие от петнадесетгодишна възраст, че често бяга от дома си, и в семейството бяха привикнали на внезапните му изчезвания и появявания. Докато отсъстваше, Джъстин нито пишеше, нито се обаждаше по телефона, но от време на време се появяваха негови фотографии в някои издания, подписани само с „Джъстин“; фотографии от малки островчета, непознати за туристическите агенти, от високи планински върхове, които дори нямаха имена, от джунгли, за които на картите бе оставено само празно място, снимки на сърфисти в Австралия, на травестити от Бразилия, от дворовете на кралски владения; фотографии без никаква връзка помежду си, издаващи неочаквани промени във възгледа към света извън обектива на камерата. Тя улавяше образи, които не можеха да бъдат прескочени, дори във време, в което изглеждаше, че всички изключителни фотографии сигурно са вече направени.

Последната му „обиколка“, както в семейството наричаха внезапните му заминавания, бе продължила по-дълго от друг път, а и фотографиите му бяха по-малко на брой. Но никой не се тревожеше, защото вече беше прието като факт, че Джъстин бе неуязвим.

В годините на ранния си пубертет той изглеждаше неспокоен, нервен, странен и търсеше и най-малката възможност да остане извън обсега на вниманието. На дванадесет години започна да изучава бойни изкуства и самоотбрана с такава упоритост, която напомняше на Лили за всеотдайността ѝ към балета. Скоро стойката на Джъстин, дори когато беше неподвижен, започна да издава неизречена заплаха. Всичко, което преди бе изглеждало смътно и чуждо в него, се бе събрало в силата и бързината, с която той знаеше, че може да се движи. Напоследък присъствието му правеше впечатление — изпълнено със сръчност и грация на мускулите; мъж на двадесет и четири години,

среден на ръст, слаб, но много по-стегнат от всеки друг на неговата възраст.

Джъстин изглеждаше едновременно неустрашим и непредвидим, макар че ненавиждаше външната изява на грубостта. Кожените дрехи, които носеше, не му стояха като бутафорна ризница, а просто като свободно, износено облекло, с което можеше да пътува навсякъде. Когато успяваха да го придумат да изиграе една игра на крикет в Саутхамптън, той имаше същото смело излъчване, облечен в бели ленени панталони и моряшки пуловер; видът му бе се сраснал с твърдите мускули и отсъствието на отпуснатост, сякаш Джъстин бе готов на минутата да започне битка.

Макси никога не бе видяла брат си да докосва, когато и да било по друг начин, освен с голяма нежност, но въпреки това често усещаше, че знае твърде малко за брат си, макар и двамата да се обичаха безрезервно. Той бе най-прикритият мъж, когато познаваше; какво ставаше зад високото му чело, каква непонятна нужда го принуждаваше да напуска дома така често, за нея беше загадка. Дори Тоби, с остротата на сетивата си, с умението му да чете неизречени мисли, не намираще ключ към сложната гатанка на поведението на Джъстин. И на двамата им се струваше, че той дебне някаква невидима, но винаги изплъзваща му се цел, която той никога не обясняваше, която никога не бе описал и която все пак неизменно го теглеше напред.

Какво — попита Джъстин и се ухили — правите двечките? Искам обяснение. Тоби каза, че ще ви намеря тук, но не спомена нищо за вашето състояние. Вие сте щели да ми кажете.

— Майка търси концепция за едно ново списание — вдигна рамене Анжелика. — А аз правя всичко възможно да не умре от глад през това време. Новата готвачка напусна вчера.

Защо, Макси? — учуди се Джъстин. — На кого му е притрябвало ново списание?

— *Още не съм сигурна*, там е проблемът. Но същинската причина има общо с Кътър, за да не му дам възможност да ме изкара голямо магаре.

— При това положение можеш да разчиташ напълно на моето сътрудничество. — В гласа на Джъстин се долови по-явна жестокост, отколкото обикновено изразяваше.

Докато Макси и Тоби можеха подробно да обяснят какво не харесват у чичо си и защо не му вярват, единствен Джъстин винаги бе ненавиждал Кътър, макар че никога не бе казвал защо. Изпитваше инстинктивна ненавист, по-дълбока, отколкото могат думите да обяснят, въпрос на абсолютна взаимна антипатия. Джъстин, както и останалите, бе любопитен да научи нещо за брата на баща си, който, изглежда, не напускаше Сан Франциско. Когато той бе почти навършил единадесет години, Кътър и Кандис Амбървил най-сетне се отбиха в Ню Йорк на път за Европа. Още при първата среща между Кътър и Джъстин любопитството се превърна във вътрешна неприязън, неприязън, която момчето не се и опита да си обясни. Тя тежеше здраво като голям речен камък — за нея той не се питаше, нито разсъждаваше, ненавистта просто съществуваше — силна, колкото обичта му към Захари, открита като привързаността му към Макси и Тоби.

— Приемам офертата ти — зарадва се Макси. През последните три дни Анжелика бе единственият ѝ съветник. Джули бе заета в службата и вкарваше „Бътънс енд баус“ в склада на всички загиващи списания. Макси не се обади на нито един от професионалистите в „Амбървил пъбликейшънс“, които с радост биха ѝ протегнали ръка за помощ. Гордостта не ѝ позволяваше. Гордостта и неудържимата нужда да го направи сама до края, а после, ако не излезеше нищо, след като бе дала най-доброто от себе си, да приеме поражението, ако бе необходимо. Но тя не искаше да се опира на експерти като Павка, Нина или Линда Лаферти или на когото и да е от членовете на редколегията. Беше на двадесет и девет години и не бе свършвала нищо самостоятелно в живота си, с изключение на раждането на Анжелика. Помощта на Джъстин обаче бе друго нещо. Той беше от семейството.

— Откъде започваме? — попита Джъстин, като съблече няколко ката от меките кожени дрехи и си разчисти място на пода до Макси и Анжелика.

— Не искаш ли да знаеш защо търся нова концепция?

— Не е необходимо, важното е да го начукаме на Кътър. Докъде си стигнала? Имаш ли поне някакъв проблясък?

— Знам какво не трябва да правя. Изключих всички лъскави списания от рода на „Вог“, „Архитекчъръл дайджест“ и „Хаус енд гардън“. Не само че издаването им струва много скъпо, но и в

„Амбървил“ вече има две: „Стайл“ и „Индорс“, и аз не искам да влизам в конкуренция с компанията. Освен това ме дразнят.

— Откога? Мислех, че ги обичаш.

— Навремето. Бях се пристрастила към месечното си бляскаво приспивателно, но сега колкото повече ги гледам, колкото повече от тях чета, толкова повече се вбесявам. Джъстин, не мислиш ли, че тези луксозни книжки те карат да се чувстваш боклук? Никой не изглежда по този начин, не облича тия проклети дрехи, никой не използва този идиотски грим, нито тия къщи и градини... Можеш да прекараш целия си живот в опит да те фотографират така, единственото нещо, което показват, но което никога няма да постигнеш. Те не продават мечти, а направо те събарят. Продават ти главоболие, неудовлетвореност от това, което имаш, най-вече ти продават завист.

— Хей, Макси, по-спокойно. Те продават дрехи, мебели, козметика... Редакторските страници са колелото на рекламата. Те са тези, които задвижват американския бизнес. Знаеш това точно толкова добре, колкото и аз.

— Ама не ме кара да ги харесвам — упорстваше Макси.

— Но ти също ги четеш. Знаеш отлично, че можеш да си купиш всичко, което виждаш в тези списания. Погледни си апартамента. Четири милиона долара или пет?... Погледни претъпканите си гардероби, кутиите с бижута, а после хубавичко се огледай в огледалото. Какво точно си нямаш? Освен четвърти съпруг?

— Мисля за читателите си — каза нетърпеливо Макси.

— О, имаш и читатели, така ли? Знаех, че има нещо различно при теб, но мислех, че е гледката през прозореца.

— Възнамерявам да ги имам, Джъстин, но няма да им предлагам още една свръхдоза от живота на богатите.

— Браво! Има ли други видове списания, които си решила да не издаваш? — любопитството на Джъстин се засили от нейната енергичност.

— Всички тия проклети книжки със съвети: „Гуд хаус“, „Фамили съркъл“, „Уимънс дей“, „Редбук“, „Макколс“ и останалите, които ровят, ровят и ровят за вината на жената. Гледай тук... Били проучили осемдесет и шест хиляди жени и осемдесет и седем процента от тях са на мнение, че жените могат всичко.

— Е, и какво, не могат ли? Винаги си се държала така, сякаш си мислила точно по този начин.

— Чуй какво друго пише: „Ние сме тук, когато тя се стреми към физическо съвършенство. Предлагаме ѝ разумна диета и идеи за разкрасяване... Тук сме, когато тя се стреми към други начини да стане по-добра. Вкъщи. На работа. В обществото... Седемнадесет и половина милиона наши читателки, които ни четат всеки месец, правят това.“ Голяма, скапана, шибана конспирация. Тирания, Джъстин. На никоя женска не ѝ се позволява да бъде нещо различно от идиотско съвършенство винаги и навсякъде. Стремете се, стремете се, докато не пукнете от чистия си стремеж към съвършенство. Поне няма да ви пропадне абонаментът...

— Анжелика, иди и донеси едно хапче на майка си.

— Всичко е наред, Джъстин. Вече ѝ дадох. Не помага. Умира ли се, ако започне да ти излиза пяна от устата?

— Съмнявам се, скъпа, майка ти просто е получила стрес.

— Джъстин — извика обезпокоена Анжелика, — моля те, не споменавай тази дума.

— О, господи — измърмори Макси и захвърли един брой на „Фамили съркъл“. — Още е септември, а те вече показват сто и един коледни подаръка и рецепти за вашите любими сладкиши и книгата на доктор Арт Юлийн „Как да предотвратим семейните проблеми, преди още да са започнали...“ Ами ако не ти се пекат сладки, не ти се купуват техните подаръци и не искаш точно на Коледа да научиш за семейните си проблеми, които вече и бездруго знаеш? Какво чувство за вина ще създаде у вас тази корица? А това е най-продаваното женско списание според заглавката! И погледни това, само го виж. Казва се „Лейдис съркъл“ и е много весела книжка: нещо в стомашната ти тъкан не работи както трябва, статия за някакъв тийнейджър с много рядка, неизлечима болест на черния дроб, друга за стреса, в която има тест; по него можеш да видиш дали си потенциална жертва на инфаркта. И накрая, за майтап, как да изплетеш празнична покривка на една кука. Плетенето на една кука противосредство на стреса ли е? Или спомага за стрес?

— Макси, защо въобще обръщаш внимание на тези списания? Това не е точно твоят стил. Не съм те виждал да правиш нещо по-

сложно от коктейл с водка и помня също, че страшно се ядоса, като разбра, че липата има семена.

— Искам да разбера какво купуват хората, какво четат жените, иначе няма да знам какво от онова, което нямат, да им дам — обясни Макси, като гледаше така, сякаш изведнъж се бе превърнала в отровна гъба. — Толкова е очевидно.

— Надявам се, не си решила да конкурираш „Гуд хаус“... Къде са ти кухните, Макси, къде са гаранциите за възвръщане на парите, къде ти е спечеленото доверие на твоите читатели? Къде ти е отличната репутация и положението на доверен приятел, а не списание?

— Джъстин, откъде ги знаеш тия работи — в гласа на Макси се промъкна внезапно подозрение.

— Веднъж обядвах с един от „Хърст“ — уклончиво отговори той.

— Аз пък обичам да пека сладки — съобщи Анжелика. — Би ли ми подала „Уимънс дей“, мам?

— Само ако искам! — за първи път от сутринта насам се усмихна Макси. После се обърна към Джъстин и повдигна веждите си учудено. Печене на сладки ли? Малката й даваше добра идея!

— Какво има в тоя куп? — посочи той към купчината списания непосредствено до нея.

— Аз им викам „списания за какво-още-не-ви-е-наред“. С една дума, нещата около теб вървят толкова зле, че спешно се нуждаеш от помощ. Ето например „Умън“ и „Къмплит Умън“ с типичните редове на корицата: „Защо му позволявате да ви тъпче?“ „Зарежете тия менструални глупости“, „Покорете срамежливостта си“, „Ако след секса си задавате въпроса какво не ви е наред?“, „Значи сексът не ви вълнува?“, „Пропъдете скуката“, „Превъзмогвайте болката“, „Борете се срещу неувереността“, „Убийте самотата“, „Как да се спасите от самите себе си?“ — бих могла да продължавам още...

— Недей. Моля те, недей. Ще започна да викам! — Джъстин едва сдържаше кикота си.

— Мама преиграва — прошепна му Анжелика.

— Да, по дяволите — отсече Макси. — Просто прегледах какво се продава и реакциите ми са съвсем нормални.

— Като например скърцането ти със зъби нощем? — попита Анжелика.

— Точно така. Какво ще кажете за „Първото нещо срещу стреса“ от Майкъл Корда. Познайте кое е то.

— Отпускането? — попита Джъстин.

— Дишане дълбоко и шоколадов кейк? — рискува Анжелика.

— Не. Не, децата ми... „Направете повече, или как да станете уверен, щастлив и свръхпреуспяващ“. Върхът! — Макси се строполи на пода и завика: — Направете още, казва ви човекът, повече.

— Чакай да ти разтрия гърба, Макси, сигурно те боли — Джъстин запретна ръкави и разтвори силните си пръсти.

— Какво ще кажеш за едно парченце шоколадов кейк? Казват, че шоколадът те прави щастлив, освобождава някакви хормони или нещо подобно — предложи Анжелика.

— Не, не се опитвай да ме накараш да се чувствам по-добре — Макси скочи от килима, вдигна разпръснатите наоколо списания и ги запокити яростно при останалите до стената. — Достатъчно вина! Достатъчно за вашите прегрешения, като започнем с излишните килограми, с това, че сте превърнали любимия си в тиранин; за това колко малко разбирате от пари; че не умеете да си слагате подходящи аксесоари към облеклото; че не поддържате килера подреден; че не приемате достатъчно калций; че не ви повишават в службата; че не можете да се оправяте в работата, а и в семейството; че трябва да спасявате брака си; грешките, които допускате при храненето; как да се справяте с провалите; за това колко ви е скучно в секса и по всяка вероятност по ваша вина; достатъчно вина за това, че целият ви живот е бил потиснат; защо мъжете не искат да се обвързват с вас; как проваляте интервютата при постъпване на работа... Стига толкова вина!

— Ние сме съгласни, нали, Джъстин? — побърза да каже Анжелика, но Макси продължаваше да се увлича и да говори все побързо и все по-високо, а краката ѝ тропаха по дебелия килим като побеснели копита.

— Единственото нещо, което правят, е да ти смачкат самочувствието, докато се опитват да ти внушат как да изглеждаш, как да се чувстваш по-уверена в себе си; карат те да се чувстваш с не дотам привлекателна фигура; че би могла и би трябвало да бъдеш по-

добра, по-добра в кухнята, в леглото, в службата. О, искаш да кажеш, че не са те повишили още? Как стана така, че не си станала директор, и щом като е тъй, какви ужасни неща за характера ти разкрива обзавеждането в твоя кабинет; кога ще се научиш да манипулираш началника си; и ако не ходиш на работа, защо не си седиш вкъщи и не измислиш нов вид плънка за пълнена пуйка; защо си толкова бедно на емоции създание, което не би изкарало нощта без нашето списание? О, благодари им, благодари им на господата редакторите, които те карат да се чувстваш по-добра от твоя съпруг мухльо; които ти говорят за дузината мъже, дето са те зарязали, за седемнадесет неща, които не вършиш, както трябва, в леглото, за единствения мъж — естествено голямо лайно — когото не можеш да забравиш. Всичко по твоя вина, лошо момиче. *Лошо момиче!* Вина, вина и пак вина! *Нормален човек ще купи ли списание, което му казва какъв смотаняк е!* Не, чада мои, няма да купи! Ако прочета още една статия за нечийи страдания, ще повърна. По дяволите, няма ли поне едно списание, което да обича жената такава, каквата е? Какво току-що казах?

— Че ще повърнеш, ако... — извика истерично Анжелика.

— Не, след това.

— Няма ли списание, дето харесва жените? — опита Джъстин.

Макси заподскача нагоре-надолу.

— Ето го! Ето го, по дяволите! Приятелското списание, което те обича и не се опитва да те променя, което иска да те забавлява, което съществува за твое удоволствие. *Развлечение!* Списание, на което не му пука дали ядеш много, или дали не можеш да си хванеш гадже, дали трябва да знаеш повече, или се нуждаеш от помощ. Развлечение, казах. Извън павилионите за вестници и списания има много повече помощ, отколкото човек се нуждае. *Развлечение!* Чухте ли ме? *Развлечение!* — тя разтвори широко ръце и заподскача нагоре-надолу, хвърли последните списания и зарита високо като тексаски лидер, перчещ се пред своя екип.

— Чухме те, мамче. Всички в Тръмп тауър те чуха.

— И как ще се казва това развлекателно издание? — попита Джъстин със светнал радостен поглед; обожаваната му сестра бе отново в нормално състояние.

— Има си име, Джъстин. Избрах „Бътънс енд баус“, когато ми се удаде този шанс. Но времената се промениха — Макси говореше

развеселена, — така че името също. Скъсявам го на „Би енд Би“.

— „Би енд Би“ ли? Що за име е това? — попита Анжелика.

— Знам ли? Има ли значение? „Бира и банички“, „Бедра и бюстове“, „Бенедиктин и бренди“, „Балове и бомби“. Според въображението ти. Казва се „Би енд Би“ и значи Раз-вле-че-ни-е!

[1] Con brio (ит.) — темпераментно. — Б.пр. ↑

16.

— *Хайде, хоп!* — Роко ядосано захвърли броя на „Адуик“, който четеше. Погледна през прозореца на своята канцелария на четиридесет и третия етаж на Даг Хамарскьолд Плаза и с досада забеляза неоновите светлини на завода за бутилки на „Пепси“ по отсрещната страна на Ийст ривър. „Кока-кола“ бе негов клиент, а „Пепси“ — ненавистен враг до съвсем сигурния ден, в който „Пепси“ щеше да му стане клиент, а „Кока-кола“ — враг. — Както и да е — допълни той, — тая история е съвсем противна. Представи си, че трябва светкавично да заминеш да снимаш филмов материал за осем часа и половина и после да го редактираш за телевизионен клип в рамките на тридесет секунди. Колкото и добре да излезе, казвам, че това е признак за нещо напълно погрешно в основата си.

— Ние нямаме нищо общо с тази работа, Роко — успокоително уточни Рап Кели. — Това е за нечий ароматизиран сапун. Трябва да спреш да четеш продажбите.

— Не ставай философ, Роко — добави Ман Рей Лефкович, третият съдружник на фирмата „Чиприани, Лефкович и Кели“, най-горещата рекламна агенция в Ню Йорк. — Когато даваш в ръцете на зрителите дистанционно управление, логично е да се раздвижат телевизионните реклами.

— Ако засягаше нас, със собствените си голи ръце щях да удуша режисьора на тези сапунени реклами — тъжно каза Роко. — Не е Хичкок.

Мани и Рап се спогледаха. Не изпадаше ли отново Роко в състоянието, което те помежду си наричаха „треска за творчество“? Когато двамата го примамиха да напусне Конде Наेत преди три години, това се оказа най-трудната им сделка, включително битката за спечелването поръчката на „Шевролет“. Роко не желаше да допусне, че списанията са умряла работа, що се отнасяше до насочване вниманието на масите към графиките. Искаше да остане погребан

завинаги в пресата и бе останал там до мига, в който те го спасиха от тази негова фикс идея.

Мани Лефкович, автор на рекламни материали, още помнеше аргумента, с който го бе спечелил.

— Роко — бе казал той, — много повече време, енергия и решимост отиват, за да се отгърне една страница с реклама, особено когато си платил за списанието, отколкото да щракнеш телевизионната реклама, тъй като това е твое право, понеже си американец, да видиш как рекламата идва при теб безплатно всеки път, щом си пуснеш телевизора. Кое е по-голямо предизвикателство за един художествен директор? Изпълненият с желание консуматор, плененият от списанието читател, решен да амортизира това, за което е платил, или абсолютно пренаситеният от реклами по телевизията зрител, дето чака да свърши рекламата и да продължи шоуто? Не си прави труда да ми отговаряш — то е очевидно. Така че, ако си най-добрият художествен директор на света, както смятаме с Рап, то телевизионната реклама е единственото средство, в което си заслужава да работиш. Това е следващата ти спирка, Роко. Не можеш да не го признаеш.

— Признавам го... но... Къде е бялото пространство, Ман Рей, къде е художественото оформление?

— На празния екран, Роко, знаеш това. Означава много по-бързо да грабнеш хората и колкото се може по-голям брой, милиони и още милиони. И ти трябва не просто да ги забавляваш, а и да им продадеш нещо. Основната разлика, Роко, е в това, че художественото оформление на списанието е печатният еквивалент на две-три приказки — всичко, което правиш, е да оформиш хубави странички за рекламаджиите да си посадят около тях рекламите... Чисто за твое собствено удоволствие. При телевизионните реклами ти или умираш, или живееш в тази частица от секундата, преди четиридесет процента от зрителите да не решат да те изключат. Значи трябва да си по-добър, отколкото в печата. Не просто добър — велик.

— Две-три приказки, а? — обиди се Роко.

— С всичките дължими извинения на бизнеса със списанията тази работа е изостанала един век от своето време. Страницата нито се движи, нито ти приказва и никога никой няма да може да я накара да го прави. Излез от тази саксия, Роко, не бъди като онзи, дето казал, че никога няма да се правят филми с говор.

— Да, Роко, не бъди съвсем „ням“ — пригласяше Рап Кели. Той беше най-предприемчивият, бизнесменът експерт на групата, който бе много по-умен, отколкото изглеждаше.

Роко погледна и двамата — Мани, невероятно талантлив автор на рекламния текст и вицепрезидент в „Би Би Ди & О“, и Рап, мозъка на „Янг енд Рубикъм“, и разбра, че авантюрата по откриването на нова рекламна агенция с тези двама гении бе нещо, на което не можеше да се устои. Предложиха му най-творческата работа в агенцията; тя не бе предлагана на никой художествен директор от Медисън авеню. По правило тази длъжност винаги се заемаше от редактор, дошъл направо от отдела за обработката на текстовете.

Тогава той бе тридесет и три годишен и с изключение на краткия стаж в „Амбървил пъбликейшънс“ винаги бе работил при Конде Нает. Но въпреки неговия идол, Александър Либерман, който както винаги вървеше напред и не показваше признаци на старост, Роко изведнъж почувства, че може би е дошло време да напусне печатната страница, поне временно. Може би Мани и Рап бяха прави относно предизвикателството. Да не говорим за парите. Той бе убеден, че в никое списание нямаше да изкарва толкова, колкото в една рекламна агенция, а и трябваше вече да започне да гледа по-реалистично на парите.

От времето на развода му с Макси, преди малко повече от девет години, той реши да не мисли за тях, макар да знаеше, че е антиамериканско, неестествено и в основни линии смешно да не мисли за пари, сякаш бе дал някакъв обет. Много по-трудно е да живееш в Ню Йорк и да не мислиш за пари, а, да кажем, за секс или храна, но за човек като него, чийто живот е бил провален именно заради тях — парите на Макси — те бяха отблъскваща тема.

Излезе прав за това, което изкарваше. „Си Ел енд Кей“, както бе известна тяхната агенция, бе златна мина още от деня, в който отвори врати. Откъснаха трима от клиентите, принадлежащи на гигантите от „Медисън авеню“, сякаш бяха зрели банани; капризни рекламни директори на Форчън 500^[1] почукаха на вратата им, преди да са се обърнали към други агенции в града, тъй като Чиприани, Лефкович и Кели притежаваха нещо в повече от конкурентните рекламни агенти: и тримата бяха ергени, без ангажименти. А по-голямата част от най-добрите в техния бизнес на „Медисън авеню“ бяха жени. Ман Рей

Лефкович беше весел, червенокос великан с яростно сини очи, които според него бяха знак, че е пряк потомък на племе на кралицата Шеба; Кели бе червенокос ирландец с яростно сини очи, навремето най-добрият преден защитник в университетския шампионат на Лос Анжелос, който, щом пожелаеше, просълзяваше с пеенето си; и тримата не бяха загубили и косъм от скалпа си, нито пък се бяха отнасяли грубо към някоя дама, нито пък пропускаха да отпразнуват деня на св. Валантайн. Миналата година сметката им за цветя по случай този празник надхвърли осемдесет хиляди долара. Бяха изпратили антични японски съдинки, пълни с високи изящни клонки от цъфнала дюля, жест, който им се върна, както Кели замечтано рече: „милионкратно“.

— Хайде да идем да пийнем — внезапно предложи Роко, когато светнаха рекламите на „Пепси“. — Не получихме ли току-що поръчката на Къти Сарк?

— Беше миналата седмица — отговори Кели. — Не бе лесно да ги откъснем от старата лодка. Мислех, че не обичаш шотландско, Роко.

— Не, ако са ни клиенти. Ще развивам вкусовете. Хайде, братлета, време е за пийване — Роко си сложи вратовръзката и сакото и поведе групата. Зад него Лефкович и Кели размениха тревожни погледи. Роко рядко пиеше.

— Само нотка от сладката нюйоркска вулгарност — просто намек, без да е много грубо, само намек, шик — каза Леон Лудвиг, декораторът на Макси по интериора.

— Не съм съгласен. Говорим за средния американец; всички тия английски провинциални къщурки, тонове басма на цветчета, канапета, покрити с рогозки — отвърна Милтън Бизет, другата половина от екипа на Макси, които тя бе използвала за последните две градски къщи, както и за ремонта на замък на граф Къркгордън.

Но въпреки това те не можаха напълно да се наложат в апартамента на Тръмп тауър. Опитите им бяха насочени към отхвърляне геометрията на сградата, тъй като Макси настояваше да задържи любимите си вещи, закупени по време на нейните странствания, глезотиите на безгрижен, богат номад с инстинктите на съдържател на магазин. Леон и Милтън промениха разпределението на

апартамента и направиха всичко, каквото можаха, но накрая останаха с усещането, че техният клиент не е достатъчно опитовен.

— Момчета — прекъсна ги Макси, — задръжте. Говорим за офис обзавеждане, говорим за столове художествена изработка. Не се опитваме да правим дизайнерски заключения.

Тримата приближиха мястото, където се намираха канцелариите на „Бътънс енд баус“, и когато Ели спря колата пред сградата на „Седмо авеню“, Лудвиг и Бизет застанаха на тротоара в недоумение.

— Тук ли?! — попита Леон Лудвиг ужасен.

— Тук. Наети са за три години, останалото пространство на етажа е свободно, наемът е много по-нисък в сравнение с някоя нова сграда, а съм свързана и с квартала — рече твърдо Макси.

— Дори не е Арт Деко — изпъшка учуден Милтън Бизет. Никога не бе виждал тази част от Ню Йорк, дори пътем за театъра.

— Никакъв „арт“ не е — отсече Макси. — Освен ако е в стил „Отвратителна депресия“. Цари безпорядък и е крайно неефективно... Затуй искам вие двамата да го оправите. И ми трябва експресно. Не мога да използвам ефективно персонала си, докато не им създам свястно работно място.

— Може би някоя от онези компании, които работят по офис обзавеждане... Онези Иткинс или как им беше името... нищо чудно да постигнат повече от... — опита Леон Лудвиг, нежелаещ да посвети елегантната си същност на интериора на тази сграда.

— Момчета, не поддържам връзка с тия Иткинс и предполагам, че искате и занапред да сте с мен?...

— Естествено, скъпа Макси, но...

— Тогава си понасяйте телата нагоре и престанете да хленчите — каза им Макси с най-предупредителната си усмивка. — Ще ви бъде много забавно да работите в рамките на бюджета — добави тя дълбокомислено.

— А колко точно е този бюджет? — попита Милтън и вдигна вежди. Не беше в стила на Макси да говори за бюджет, освен като за нещо оставено на разположение, което те без никакво чувство за вина могат да изхвърлят, докато продължават да изкопават блажени неща, без които тя нямаше да може да живее. Знаеше си, че ще възникнат неприятности, откакто Тръмп тауър влезе в живота ѝ.

— Половината от това, което постигнете — отвърна Макси.

— Смешно момиче — измрънка Леон.

— Имам дълбоко предчувствие, че не се шегува — ужаси се непресторено Милтън, поглеждайки невероятно сериозната физиономия на техния любим, макар и труден клиент.

— Не се шегувам. Списанието ще погълне много пари, за да започне да ги дава, и аз не искам да ги видя похарчени върху стените на офиса. От друга страна, кравите дават повече мляко сред щастлива обстановка, както и хората, така че е много важно целият офис да бъде жизнерадостен, весел, забавен за работа. Искам прозорци, които се отварят, никакво луминесцентно осветление, освен на местата, където непременно се налага, една страхотна приемна — с много огледала, *евтини* огледала, Леон, а не фаски...

— Макси, да си чувала случайно, че трябва да похарчиш пари, за да направиш пари? — каза Леон като последен опит срещу очакваната агония на строгия бюджет.

— Твърде често. Парите ще отидат за заплати. Как иначе ще откъсна най-добрите специалисти от сегашните им служби, за да работят в едно ново списание? Е, ето ни — Макси отвори вратата на офиса. Приемната бе празна и тя се изпари незабавно да търси Джули. А и не обичаше да гледа големи мъже да плачат.

— Добре дошла — каза Джули с облекчение. — Ето ти ключовете, целият бизнес е приключен, всички дългове — платени, бюрото ми е изчистено, телефонът все още работи и единствените неща, които се мотаят наоколо, са празният жълт бележник и моливите; забрави ги тук миналата седмица.

— А какво ще кажеш за моя пуловер? — заинтересува се Макси и я изглежда някак странно.

— Какъв пуловер? Не си оставяла тук пуловер.

— Знам — Макси сякаш раздра с очи новия ѝ костюм, състоящ се от пуловер и пола на „Пери Елис“, такъв, който би вдигнал летвата за състезание на американското готово облекло; изключителен начин да се използва кашмирът: ослепителна туника, като гоблен в червено, синьо, жълто, вдъхновен от кубизма в произведенията на Соня Делоуни и дълга черна пола, напълно в тон с ниските черни обувки и пурпурни чорапогачи на Джули. Пуловерът, защото и Макси си бе

купила такъв в събота, струваше осемстотин долара, се набиваше на очи и бе твърде особен и характерен за есента на 1984, за да може да се носи повече от един сезон. Не позволяваше да се облича по-често от веднъж на две седмици в службата. Полата, за триста долара, се възприемаше като класическа, но пуловерът бе такова страхотно парче, че можеше да се купи или от някого с много пари, който не пита за цената, или от някой побъркан на тема дрехи; ще го облече няколко пъти, а после ще го прибере в гардероба за лично удоволствие.

Джули Джейкъбсън не би могла да бъде чак толкова богата, пресмяташе Макси, иначе нямаше да се съгласи да работи като секретарка, докато очакваше тази дребна асистентска служба в „Редбук“. Беше приела мрачната длъжност на погребален директор в „Бътънс енд баус“ с такт, експедитивност, енергия и забележително добро разположение на духа, установявайки своя команден пост в стария художествен отдел. След като Макси избяга от парата, която Леон и Милтън вдигаха, тя забеляза, че стаите сега са безупречни, поне доколкото им бе възможно в състоянието на пълна разруха. Джули струваше колкото сто момичета.

— Имам към теб едно предложение — Макси седна до Джули.

— Не — поклати глава Джули. — Наистина не. Сериозно.

Макси не ѝ обърна внимание.

— Колко ще ти плащат в „Редбук“?

— Сто седемдесет и пет на седмица, но не е там работата.

— Работата е там, че ще работиш в отдела по модата като помощник на заместник-редактора.

— Точно така — отговори Джули, а очите ѝ светнаха; представи се в далечното бъдеще седнала на първия ред на поредното модно ревю в Ню Йорк с молив в ръка да записва онова, което според нея щеше да има значение.

— Играла ли си някога монопол? — попита я Макси, а Джули кимна все така замечтана. — Спомняш ли си, че когато минеш през „Go“ и продължиш да се движиш напред, получаваш двеста долара от банката? Не ти ли ставаше хубаво?

Джули се сепна и се върна към действителността.

— Макси, какво се опитваш да ме убедиш. Не работя повече при теб и слава богу. От миналия петък даже не съм във ведомостта със заплатите. То дори въобще няма ведомост.

— Има. Нова ведомост. И всяка седмица ще се срещам със служителите.

— Колко си назначила? — попита подозрително Джули.

— До този момент нито един. Евентуално — десетки. Стотици.

— Които ще правят какво?

— Ще правят ново списание.

— Повтаряш същото, което замисляше и миналата седмица! О, Макси, наистина!

— Думите ми нямат нищо общо с тези от миналата седмица. Бе напълно права относно идеята за „Би енд Би“. Това бе младежка щуротия. Оттогава пораснах хиляда години по мъдрост и опит.

— Казаното факт ли е?

— Имай ми доверие.

— Никога не се доверявам на хора, които ме съветват да им имам доверие.

— Това бе тест — каза самодоволно Макси. — И ти го премина успешно. Следователно официално ти предлагам да работиш като редактор по модата в „Би енд Би“ и като мой личен главен сътрудник, отговорен за всички други подробности, докато не намеря някой, който да снее този товар от плещите ти, за да имаш пълна свобода да замисляш модните страници.

— Всички други подробности? Защо ми намирисва на нещо съмнително? И какво е „Би енд Би“? Поредната промяна на „Бътънс енд баус“? Колко модни страници ще съдържа? И колко голяма ще бъде наистина властта ми? А заплатата? И какво ще стане, ако със списанието не излезе нищо, а аз си изгърмя патрона в „Редбук“?

— Триста седмично, като начало ще купуваш дрехите си по цени на едро и ще имаш неограничена свобода на действие в рамките на основната философска концепция на списанието, а именно — жената е страхотна такава, каквато е. За това няма да спорим, нали? И... а, ето те и тебе! Това е Джъстин, консултант по фотографиите. Джъстин, това е новият редактор по модата. Двамата ще работите в много тясно сътрудничество.

Джули се завъртя и зяпна Джъстин, изникнал изненадващо на вратата. Стоеше подпрян на стената и излъчваше такава сила, че изглеждаше, сякаш подпира сградата върху раменете си. После се приближи до Джули, която зяпаше като хипнотизирана двата

фотоапарата „Никон“, небрежно праметнати подобно шал през врата му, и се ръкува с нея.

— Джъстин. Джъстин също ли работи за списанието? — ахна Джули.

— Да. Казах ти да ми имаш доверие. Което не значеше непременно да ми нямаш доверие — засмя се Макси. — А, ето ви и вас. Здравсти, момчета. Както имаше навик да казва Мери Тайлър Муър — ето ги Милтън Бизет и Леон Лудвиг, които правят дизайна на нашите офиси — влизайте, момчета, и поздравете Джули Джейкъбсън, моя редактор по модата. Тя ще се занимава с вашите хонорари, тъй че бъдете мили с нея. Джули, за теб изобщо не е задължително да си мила с тях. Дори бих те посъветвала да бъдеш крайно предпазлива. Леон, какъв цвят виждаш кабинета на Джули, ако приемем, че няма да си промени косата?

— Горска атмосфера, много батика, тапети с цвят на кората на черница, очевидно килим на пода, палми с листа на риби опашки...

— Леон, имах предвид цвета на боята. Никъде в „Бътънс енд баус“ няма да слагаме текстилни тапети. Много са скъпи и се цапат бързо. Кабинетите без текстилни тапети ще направят революция в историята на вътрешния дизайн, нали, Джъстин? Философията на Зен и изкуството на офис поддръжката. Може да изфабрикува цяла статия в „Архитекчъръл дайджест“ и после пак да получи корицата на „Пластикс уикли“... всичко зависи от вашето въображение и талант. Ако покажете, че ги имате достатъчно, взимам ви за мои редактори по декорациите, но първо ще трябва да докажете себе си.

— Целият офис в бяло — предложи Милтън, дълбоко засегнат. — С голяма кутия препарат за почистване „Аякс“ и маса гъби.

— Мога ли да си донеса за бюрото бяла роза в бяла вазичка? — помоли Джули, зачервена от вълнение.

— Аз ще доставя розата — съобщи Джъстин.

— А аз ще ви заема една ваза от оникс — съобщи Леон. — Съвсем бяла ваза.

— Хммм — изсумтя Макси. — По-скоро реших, че ще имаме бял офис, за да е в тон с белия ми перчем.

— Джули печели — постанови Леон, чувствайки се вече по-добре. — Сега само към нея сме длъжни да се отнасяме мило.

— Павка, толкова се радвам, че ме покани на обяд. Не съм те виждала от, ама от много отдавна — Макси се хвърли в прегръдките му, вихър от карирано плисе и прекрасни крайници, които отново доказваха, че коляното е далеч от това да бъде само обикновена става.

— Липсваше ми, но знаех, че си заета — Павка внимаваше думите му да не прозвучат като упрек. Пределно ясно му бе, че тя го отбягваше. Из „Амбървил“ се носеха слухове за планове на Макси, но никой не можеше да даде някаква подробност.

— Боядисвахме офисите — отвърна сдържано Макси.

— Е... Това е само началото.

— И аз така мисля — Макси прегледа менюто в грил-ресторанта „Четири сезона“, който на практика се бе превърнал в клуб на директори и агенти от издателските среди, толкова важни особи, че лимузините им задръстваха 54-а улица до Парк авеню, сякаш имаше погребално шествие на някой гангстер, което като че ли се канеше да влезе вътре. А можеше да се определи и по някакъв по-тънък начин.

— А когато стените бъдат боядисани — продължи спокойно Павка, след като им прие поръчката, — ще закачиш пердета, ще вкараш мебели, ще разпънеш килими, а?

— Много е вероятно да направим нещо подобно, или поне в основни линии — допусна Макси тържествено, след като обмисли въпроса много сериозно.

— И ако правилно съм разбрал, евентуално ще издаваш списание? — подхвърли Павка, но Макси не трепна.

— А, да. Евентуално това. Разбира се, евентуално не значи непременно утре, но предполагам, че рано или късно ще се поразмърдаме и ще видим дали ще можем да изстискаме едно малко... малко, хубаво списание.

— Кое то случайно още няма име?

— Наистина няма. Не мисля, че би казал, че има име — нефритените очи на Макси изведнъж добиха безкомпромисно зелен цвят — като за цветна проба. Твърдо бе решила да не открива пред Павка никакви подробности. Чувстваше се като птица, обезпокоена в гнездото си, докато мъти първото си яйце.

— Но, скъпа, сигурно възнамеряваш да му измислиш име?

— Когато му дойде времето. Когато му дойде времето — тя погледна виновно, блажено лениво. Не трябва да се обръща внимание на времето, сякаш казваше тя без думи.

— Но, Макси, ти разбираш важността на името, нали?

— „Гуд хаускипинг“, „Нешънъл джеографик“, „Плейбой“. Разбира се.

— Предполагам, че се насочваш към име, което подсказва на читателите за какво ще става дума, а?

— В основни линии, да. Павка, знаеш ли, според Ръсел Бейкър съществуват само шест теми: секс, бог, брак, деца, политика и бейзбол?

— Мога ли да заключа от това, че списанието ще се отнася до секса? — притисна я той.

— Никога не съм го игнорирала, не напълно. Бракът е добра тема. Както и разводът.

— Макси! Защо не искаш да ми кажеш нищо? Дразниш ме, говориш като в лоша пиеса. Не знаеш ли, че трябва да имаш заглавие, което да говори, така че да накараш в първия брой хората поне да му хвърлят по едно око. Което е само единият от твоите проблеми, първият от десетките проблеми, свързани с едно новоизлюпено списание. Трябва да ги накараш да го отворят, Макси.

— Павка. Ти си ангел. Имам една огромна молба към теб — Макси му хвърли един красив поглед.

Сърцето му се стопи. Тя не трябваше да си прави труда. Вече имаше неговата преданост.

— Всичко, което пожелаеш. Знаеш, че ще ти помогна във всичко. Искаш да обсъдим в детайли плановете ти? Или да ти помогна с оформлението на макета? Всичко съм готов да направя за моята Макси.

— Всичко, което искам от теб, е да не ми казваш за десетките ми проблеми — отвърна Макси с най-сладкия си глас. — Знам какъв прекрасен съвет можеш да ми дадеш, но, Павка, ти имаш богат опит, пред очите ти са пропадали толкова списания. Ще кажеш ли на бебето, което едва прохожда, за опасностите при ски спускането? При летенето с делтапланер? Или при танцуването върху лед?

— Направи го по твой вкус, скъпа, но едно нещо не мога да не ти кажа — имаш нужда от опитен човек, който да контролира движението, обикновено се води като главен редактор или ръководен

редактор, някой, който няма да налага своето мнение, но ще върти кормилото на идеите и ще ги превежда през многобройни и досадни етапи от замислянето до завършването на идеята, а после ще отнася материала, снимките и рекламите навреме за печат. Той трябва да бъде песимист, убеден, че нищо няма да стане както трябва, ако не го пипне лично. Товарно животно, ако щеш, но животно, на което можеш да довериш и живота си. Иначе списанието ще бъде лодка без кормчия.

— Аз съм кормчия.

— Не, Макси. Ти си лодката — а може би и океанът, и със сигурност вятърът в платната, но темпераментът ти не е за кормчия.

— Хм — Макси не знаеше дали да се подразни, или успокои. Виждаше се по-скоро като лодка — остра четиридесет и осем метрова, тримачтова, състезателна яхта. — Предполагам, че имаш някого предвид.

— Има един човек, на когото бих се спрял. Беше ръководен редактор в „Уейвлениг“ преди клането на Кътър. След като го съкратиха, си взе отпуск, така че все още е свободен. Казва се Аленби Монтгомъри. Аленби Уинстън Монтгомъри.

— Трябва ли да се обръщам към него с „генерале“?

— Evidemment^[2] — до този момент не е отговарял на друго име. Но не е задължително да го приветстваш така, ако не желаеш.

— Представяш ми го като сговорчив човек — помръкна Макси, а гласът ѝ прозвуча примиренчески. Знаеше, че Павка има право. Нужен ѝ бе човек съвсем стабилен, така че да може да си върши всички нестабилни неща сама.

— Надявам се, че си мислила по въпроса за художествения директор — продължи предпазливо Павка. Ако Макси бе наясно със замислите си, никога нямаше да удържи и да не му каже, дори и ако не търсеше съвета му. Изглеждаше твърде доволна от себе си. Дали имаше въобще концепция? Ако имаше, в което Павка се съмняваше, каквато и да беше, тя бе полуготова в гълбините на малката ѝ луда главица, някъде под щръкналата на всички посоки коса, и ѝ придаваше вид на активно въввлечена в игра в леглото с няколко много близки, енергични приятели.

— Художествен директор ли? — измърмори неясно Макси. — Разбира се, че съм мислила... за един. Но само толкова. Още чакаме да изсъхне боята. Засега нямам нужда от художествен директор.

— Веднъж попитах един велик редактор с кое едничко нещо враговете му от издателския бизнес биха го унищожили и той ми отвърна: „Да ми отмъкнат художествения директор“ — рече Павка почти на себе си.

— Кой редактор?

— Баща ти. Аз бях художественият директор.

— Evidemment. Също и touche^[3]. Но аз мисля за хората от другите списания. Това е процес на отсяване, на отделяне, на откриване на перлата в мидената черупка. Обмислям го, Павка. Просто не съм взела никакви решения все още. Имай доверие в мен.

— А бих ли могъл да ти нямам доверие? Каж ми какъв ще е макетът?

— Блестящ, просто... блестящ. Чувствам се като оня каубой, скочил в кактус. Когато го попитали защо го е направил, той им отвърнал: „В началото изглеждаше добра идея.“

Павка се засмя и успя да скрие убеждението си, че Макси го лъже. Работата ѝ в „Savoir Vivre“ през лятото беше довела до сериозни събития в нейния живот: брак, дете... Но той се съмняваше, че е припарвала до макет, камо ли да е правила такъв. Въздъхна, ала не бе ни най-малко изненадан.

— Не забравяй, скъпа, че винаги съм на твое разположение, ако ти потрябвам — рече ѝ, като продължаваше да се преструва, щом тя така искаше. — Ще кажа на Генерала да ти се обади веднага щом се върне.

— Благодаря ти, Павка. Толкова си добър към мен — двамата довършиха обед, като се смееха на атмосферата в „Четири сезона“; тя бе инкубатор на сексуални възможности. Наблюдаваха как редактори прелъстяват писателки, писатели да прелъстяват редакторки, издатели да прелъстяват редакторки, редактори да прелъстяват издателки; не забелязаха само писател да прелъстява писателка; би изглеждало сигурно като влюбване на двама професионални футболни защитници. В претенциозната мраморна зала половината от присъстващите бяха женени поне за двама от другата половина и работеха активно по третия съюз. Единствено оставаше връзката им с келнерите.

След обяда Макси срещна Ели точно пред въртящите се врати, стоически издържайки на усилията на портиера да го накара да

измести лимузината по-надолу по улицата. След като я закараха обратно в офиса, Макси се почувства облекчена — не я провокираха да открие планове си пред Павка, колкото и да се изкушаваше. След всичко казано и сторено той пак си оставаше малко старомоден, малко песимист. Не би разбрал, че Макси е открила своята концепция и всичко е готово и я очаква. Само трябваше да го довърши. Нищо повече. Само още малко да помисли... и малко да... ами, да поработи.

Същата вечер, след като отказа на три покани за вечеря, Макси остана вкъщи. По-добре щеше да бъде, ако мъжете, които познаваше, не подсвиркваха от учудване, когато им каза, че не може да излезе с тях, понеже трябва да работи. Мръщеше се, докато се наместваше в средата на огромното си легло, подпря се стабилно на най-коравата от множеството възглавници и издърпа бялото палто от норки, захвърлено на края на леглото, като направи малко работно бюро върху коленете си.

Всички материали, които реши, че ще ѝ бъдат необходими за изработване на макета на списанието, лежаха подредени до нея. Бе купила десет пакета с възможно най-дебелата хартия, дъга от живи разцветки, пет вида скоч, две кутии от специалните холандски моливи номер три, миниатюрна острилка марка „Саньо“, богат асортимент от химикалки във всички цветове, съществуващи на пазара, пълен калиграфски комплект и подръка всички женски списания, издавани в Съединените щати. Хвърли им един пренебрежителен поглед. Никога не бе виждала завършен макет, само отделни художествени решения, но очевидно той трябваше да изглежда като оформена книжка. Възнамеряваше да използва останалите списания, да изреже от тях някои реклами и да ги сложи в макета, така че крайният продукт да не бъде само текст и картинки. Всъщност, реши тя, повдигайки дългата и скъпа швейцарска ножица, защо да не изреже добър асортимент от най-хубавите реклами още сега, да ги има подръка? После ще отдели списанието и ще го захвърли в кошчето с боклук, където си му е мястото.

Скоро натрупа дебел куп с реклами, повечето от тях цветни. След като размисли, Макси прибави и няколко черно-бели: „Бил Блас“, „Блекглама“, „Ланком“ и „Жармен Монтейл“, само за контраст. Избута

списанията от леглото с жест на щастливо избавление и на добре свършена работа и заципа изрезките с кламери.

Сега.

Сега макетът.

Може би първо трябва да отиде и провери дали Анжелика си пише домашното. Не, Анжелика започваше училище едва следващата седмица. Тя бе в библиотеката в очакване да започне „Хил стрийт блус“. Може би трябва да се обади на Индия и да ѝ каже с какво се занимава. Не, ще се разприказват с часове и вечерта ще иде. Решително взе един от моливите със стоманено перо от калиграфския комплект и направи опит да нарисува знака & върху твърд червен лист хартия. Знакът бе труден за изписване, но при петия си опит го нарисува доста чисто. Най-накрая дебело изписа „Би&Би“. Най-отдолу на страницата направи малко кръгче, а в средата с мастило изписа буквата С. Вече имаше авторско право за заглавието; това бе всичко. Изключително право. Може би имаше нещо общо с библиотеката на Конгреса? Щом се публикува, ще ѝ принадлежи. Щом се публикува. Никога не повярва на човека, който ѝ каза, че не може да има авторско право върху заглавието. Искаше ѝ се да види кой ще посмее да ѝ отнеме „Би&Би“.

Добре. Дотук добре. Сега текстът и картините. Първо текстът, разбира се, иначе откъде ще знае какви картинки ѝ трябва? Или ако са снимки или илюстрации. Да, текст. Не, не текст! В края на краищата нямаше сама да си го пише това списание. Нали затова бяха авторите. Трябваха ѝ само заглавията. Заглавията на статиите. Колко добре бе, че е наясно какво не иска да прави от това списание и посвети толкова време да изхвърли всичко, което кара жената да изпитва завист, да се чувства потисната или виновна. Практически тя бе свършила черната работа. Може би ще е добре да се присъедини към Анжелика и да види какво ново има тази седмица. Може би Мик си е купил нов костюм. А може би Фурильо ще се влюби в блондинка? Може би Ренко е започнал да се занимава с културизъм. Или пък Джойс си е сменил прическата.

Макси въздъхна дълбоко. Трябваше да почака до следващия ден, за да почне да прави макета. Всеки ден можеше да се захване с него, но само в четвъртък даваха „Хълмът“. Можеше да види началото.

Не. Ще остане, *трябва* да остане тук, на това място.

Програмата все едно сигурно е повторение. Тя се протегна към все така празния жълт бележник, който злобно се подаваше изпод възглавницата, извади един молив и бавно написа: „Защо ниските и дебели мъже са по-добри любовници от Нанси Кисинджър.“

Нанси ще бъде радостна от шанса да го сподели със света, помисли си Макси и за първи път, откакто седеше в леглото, въздъхна дълбоко. Облиза молива и се напрегна. Три пъти дръпна белия си кичур и бавно написа: „Не бях прав относно завистта към пениса, непубликуван ръкопис на Зигмунд Фройд.“

Малко е дължко това заглавие, реши Макси, но пък направо ти се хвърля в очите. Стомахът ѝ се бунтуваше. Никога преди не бе допускала колко много огладнява човек, като мисли. Отстоявайки на желанието си да отиде в кухнята, тя надраска: „Защо трябва да включите много шоколад в своята дневна диета.“

Кой бе шеф на космическите програми? Ще го накара да се заеме с този въпрос. Или Джейн Фонда. Кой от двамата имаше по-голям авторитет? Джейн, разбира се.

Макси се измъкна от леглото и започна да се разхожда в кръг пред прозореца, без дори да забелязва светлините на Манхатън под нея, сякаш бе извънземно същество, което се приземява в Сентръл парк. Изведнъж се хвърли обратно в леглото и допълни бързо: „Отношението любов — омраза; вие и вашият фризьор, от Бой Джордж.“ Прескочи три-четири реда, изпъшка и отново грабна молива: „Истинските мъже не боготворят слабите жени, от... от... Клинт Истууд... Не... Мел Гибсън... Не, Михаил Баришников.“

— Седмична колона — изрече Макси на глас. — Седмична колона.

Разроши косата си, почеса се по ухото, наведе се към пръстите на краката и накрая написа: „Да говорим за секс, от Том Селек.“

Тя се усмихна. Със същото количество енергия, която отиваше да измисли заглавието на една статия, можеше да направи месечна рубрика. Бе пестене на сили и Макси реши да опита отново дали щеше да излезе нещо. Затвори очи за няколко минути и започна да рови из главата си, сякаш тя бе големият бял чувал на Дядо Коледа. След малко настървено разтърка очи, отвори ги и внимателно нареди думите: „Първите двадесет и пет неща, които обожавам у жените, навършили тридесетте, от Уорън Бийти.“

В следващ брой биха могли да бъдат жените на четиридесет или петдесет, или двадесет и пет, от различни автори, като Ричард Гиър, Бил Мъри, Сам Шепърд, Принс или който и да е привлекателен мъж. Дори читателката да не бе достигнала въпросната възраст, вероятно би я очаквала с нетърпение или би си представила колко ще е обожавана. „Най-добрият развод, който съм имала, от Лиз Тейлър.“

Не, никаква рубрика на тази тема, иначе няма да останат със списанието. Повечето хора не се развеждат толкова често. Някои не се развеждат дори и веднъж, като английската кралица например. Макси бързо написа: „Кралицата: Най-лошата професия в света, от Антъни Хадън — гост.“

Поспря и се зачуди дали нейните читатели щяха да знаят кой е Антъни Хадън — сигурно нямаше да знаят. Зачеркна името му и на негово място написа: от принц Филип. Тя подсмръкна енергично. Това бе прашна работа. „Къде прибират кутията с носни кърпички Клийнекс“? Или „Как изглеждат баните на пет знаменити жени, след като приключат с обличането? — фотоесе от Хелмут Нютън.“

С учудване констатира, че е стигнала края на страницата. „Секс в превозно средство, започна Макси на следващия лист. От Джон Де Лорийн. Не. От Пол Нюмън.“

— Мам! — вратата на спалнята се отвори внезапно.

— Какво има, Анжелика? Не виждаш ли, че работя?

— Ела бързо. Люси е бременна. Никой не знае кой е бащата или какво ще стане с неговата кариера. Побързай, иначе ще го изпуснеш.

— Не мога да спра сега. Кажи ми, когато стане ясно. И затвори вратата, като излезеш.

— Какво е станало с твоята състрадателност? — стъписа се Анжелика.

— Те са просто артисти — отвърна Макси и написа отгоре на следващата страница: „Двадесет добри причини да нямате деца.“

Отново остана сама. Макси се протегна внимателно. Всичкото ѝ оборудване все още я заобикаляше. Не бе написала и една буква по макета, но в стомаха си усещаше познато чувство.

Това бе... Писането на тези страници беше... почти, всъщност съвсем точно си беше... чисто развлечение.

Макси се измъкна от леглото, развълнувана от този извод, и застана пред огледалото в банята, си хвърли един хубав поглед.

Изпитваше нужда от нещо познато, което да я успокои след откритието, че същото това, за което бе отбягвала да говори, това, за което не спомена дори пред Павка, че я ужасява, това действително изписване на хрумванията, подчинени на нейната основна идея за списание — обичта към своите читателки такива, каквито са — в крайна сметка бе съвсем възможно. Макси бе бледа и разрошена, а всичкият ѝ грим се бе изтрил. Спиралата бе се размазала, докато си търкаше очите, и ако не знаеше колко е хубава, сигурно видът ѝ можеше да я разтревожи.

— „Десетте най-красиви манекенки — как изглеждат в действителност“ — изрече тя на глас. Джъстин би могъл да направи такива снимки. Да ги... открадне, защото никоя манекенка няма да му разреши. Но ако ѝ щракне една фотографийка, преди гримьорите и фризьорите да са започнали да действат, момичетата никога нямаше да се усетят и биха подписали обичайните разрешителни. Това ще положи добро начало за страниците по красотата и ще направи милион жени щастливи. Страниците по красотата, забавляваше се тя. Да... всички тези неща ще присъстват на страниците на „Би&Би“ — красота, декорация, мода и дори здраве. Здраве звучи много претенциозно... Защо да не го наречем „Да живеем добре: ядене, пиене, секс“. И да започнем с „Десетте най-добри средства срещу махмурлука“. Истинска обществена услуга, ето какво точно ще бъде. Декорация? Ще накара Милтън и Леон да се справят с „Помислете дважд, преди да обновите стаите си“ и страници с ужасяващи примери в подкрепа на темата, а по отношение на модата — нещо утешително. Модата винаги притеснява хората. „Десетте необходими неща, които всяка жена вече притежава, от Ив Сен Лоран.“ И илюстрации за това как да се използват. Макси захапа молива, докато ги обмисляше.

— Мам, Люси пометна — каза тъжно Анжелика, като си подаде главата през вратата. — Трябва наистина да се е срещнала с лошо момче... Продължава да не издава кой е той.

— „Чудесен господин Лошо Момче — незаменимото развлечение в живота на всяка жена.“

— Нищо не разбирам.

— Ще го разбереш, след като Дон Джонсън ти го обясни — увери я Макси.

[1] Форчън 500 (англ.) — 500-те най-големи компании в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Evidemment (фр.) — очевидно. — Б.пр. ↑

[3] Touche (фр) — поласкана. — Б.пр. ↑

17.

Хартиени изрезки. Нищо не помага срещу хартиените изрезки. Не съществува нито крем, нито хапче против мъничките, но болезнени хартиени късчета, полепнали по върховете на пръстите. Болки в гърба. Нищо не помага срещу болки в гърба, освен промяна на стойката, упражнение или масаж, така че ако работата ви изисква да се справяте с огромен брой късове хартия, заели известна напругаща гърба поза, то вие се научавате да понасяте и болката, и хартиените изрезки. Парене в очите. Когато нещата започват да се размазват пред погледа ви, отивате в банята и държите известно време студена влажна кърпа върху клепачите, слагате си очни капки и отново се връщате на работа, защото единственото нещо против парене в очите е прекратяването на работата, което пък се оказва невъзможно. Поне не докато не стане готов макетът, защото без него „Би&Би“ няма да е истинско списание.

— Предполагам — обърна се уморено Макси към Анжелика, надвесена с нетърпение над нея, — че това изгради характера ми — тя избута макета, стана от своята „работна маса“ и се просна върху килима.

— Ти и преди си беше свършена — отвърна ѝ Анжелика. Тя така бе привикнала да чувства леко превъзходство над своята смахната майка, че новото ѝ сериозно превъплъщение, което, разбира се, не би продължило по-дълго от останалите ѝ прищевки, малко я плашеше. Всичко започна от деня, в който отложиха пътуването до Венеция... Оттогава нищо не бе както преди.

Не би могло да продължава повече от една седмица още, размишляваше Анжелика. Вярно, когато живееше в Шотландия, като графиня Къркгордън Макси удържа две години, но онова бе различно; онова бе брак, а тук става дума за обикновено списание. Анжелика потрепери, като си спомни хапещите ветрове в пустите местности, течението, което ставаше в замъка, но после се замисли за

умопобъркания си втори доведен баща и се усмихна. Дали майка ѝ разбра, че той бе откачен? Приятно откачен.

— Кога ще свърши всичко, мам?

— Какво искаш да кажеш с това „кога“? Не може ли да се каже, че е свършено? — попита Макси с негодувание. — Защо според теб спрях да работя? Ще ми разтриеш ли, моля ти се, гърба? Моля ти се, разтрий ми гърба. Походи на бос крак отгоре ми, направи нещо, моля те, ако ме обичаш, Анжелика.

— Лежиш по гръб. Обърни се.

— Не мога. Сили нямам.

— Хайде, мамче, просто се търкулни.

— Добре, само след минутка. Анжелика, не е ли готин? Не мислиш ли, че макетът е приказен?

Анжелика хвърли един поглед към нещото, което вече бе почнала да ненавижда. Не изглеждаше по-различно от първите четири опита на майка ѝ да направи макет. Беше много по-дебел, издут, раздърпан и изключително непривлекателен за окото. Имаше чувството, че ще се разкапе на парчета, ако го докосне. Смътно ѝ напомни за училище. Спомни си, че бе правила нещо подобно в трети клас, само че бе по-малко и доста по-привлекателно.

— Страхотно е, мам, наистина е страхотно. Харесвам червената корица. Много е хубава, яркочервена, определено хваща окото.

Макси се търколи с пъшкане и погледна от упор дъщеря си.

— Какво не му харесваш? — настоя тя.

— Харесвам го, честна дума. Темпераментно е. Искам да кажа, че не знам как би следвало да изглежда макет на списание, така че нямам база за сравнение, но корицата е... страхотно червена... жестоко червена.

Макси стана и се приближи до бюрото, върху което лежеше макетът.

— Боклук — рече тихо. — Куп червен боклук. Майната му, и това е най-доброто, на което съм способна.

— Мамче!

— Извинявай, Анжелика, но използвам думи, които са ти познати... и които си чувала от мен и преди.

— Не става дума за езика ти, мамо, а за реакцията ти. Ти толкова се постара. Трябва да е хубаво. Не би могла да сгрешиш. Просто си

уморена. Не съдиш справедливо.

— Какво има да му се съди на един боклук. Още като го видиш, го познаваш. Имам нужда от помощ. По-точно имам нужда от художествен директор. Кой е най-добрият художествен директор на света, Анжелика?

— Защо ми задаваш излишни въпроси, знаеш много по-добре от мен?

— И кой може да позвъни на баща ти по всяко време на денонощието?

— Аз, но няма да ме караш да го моля, нали? Винаги си казвала, че няма да го помолиш за коричка хляб дори и да умираш от глад, или пък за капка вода дори и да умираш от жажда.

— Не искам нито хляб, нито вода. Искam най-добрия художествен директор на света.

— Няма ли да се примириш с втория най-добър...?

— Анжелика, нищо не ти коства.

— Ами тогава обади му се и сама си го попитай. Вие двамата непрекъснато си говорите по телефона. Какво толкова има?

— Ние говорим само за теб, Анжелика, кой ще те вземе, къде, кога. Не говорим за нищо друго, дори и за времето.

— Какво има да се разговаря за това?

— Но така стоят нещата.

— Добре. Не го одобрявам. И закъснях за урока си по китара — каза Анжелика неодобрително и изчезна толкова бързо, че когато Макси изтича след нея, единственото нещо, което видя, бяха вратите на асансьора; те безшумно се затвориха пред постлания с бежово-кафяв килим коридор.

Макси се върна обратно в спалнята си, без дори да погледне към някоя от многобройните стаи в новия ѝ апартамент, всички обзаведени от Лудвиг и Бизет, с колекции от мебели, картини и скулптури. Бе ги домъкнала от цял свят, стотици набързо избрани вещи, които ѝ изглеждаха нужни само до мига, преди да ги купи. Не бе използвала никоя от стаите на апартамента, с изключение на спалнята, когато преди една седмица започна да работи върху макета на списанието. Ядеше права в кухнята това, което готвачката ѝ оставяше в хладилника, и веднага се връщаше, като махваше с ръка на Анжелика, в случай че се окажеше вкъщи.

Макси стисна устни — да поговорим малко за неблагодарността на децата! Набра номера на Чиприани, Лефкович и Кели. Секретарката на Роко ѝ каза, че мистър Чиприани има среща с някакви господа от „Дженеръл Фудс“ и не може да бъде обезпокояван. А после трябва да отиде в студиото „Аведон“. Реклама на Калвин Клайн.

— Спешно е, мис Хафт — обясни Макси. Веднага я свързаха.

— Какво се е случило на Анжелика? — попита разтревожен Роко.

— Тя се чувства чудесно. Станала е невъзможна, но се чувства чудесно.

— Тогава защо ми се обаждаш? — гласът на Роко внезапно стана студен.

— Роко, имам нужда от твоята помощ.

— Нещо се е случило на Анжелика! По дяволите, Макси!

— Роко, дъщеря ти е в съвършено психическо и здравословно състояние. Но аз трябва да получа твоето професионално съдействие по един делови въпрос, и то спешно. Кога можеш да дойдеш? Или да го донеса в службата ти. Като го видиш, ще ти стане ясно.

— Макси, ако трябва да получиш нещо, получи си го от другаде.

— Не.

— Имам заседание. Довиждане.

— Роко, ако не дойдеш у нас и не ми помогнеш, ще започна да давам на Анжелика хапчета против забременяване.

— Тя е още на единадесет години, за бога.

— Скоро ще бъде на дванадесет, а и много бързо се развива. В наши дни момичетата много по-рано са готови за майчинство, а и с твоята латинска кръв във вените ѝ всичко може да се случи. По-добре да сме сигурни, отколкото да съжаляваме. Чел ли си последните статистики за бременността у тийнейджърите? Помня, когато бях колкото нея... — гласът на Макси се заизвива, пълен с импровизирани спомени.

— Довечера в девет — Роко затвори, без да каже нищо повече.

Като си тананикаше весело, Макси се обади на своята масажистка и се уговори с нея. Хилда ще пристигне след половин час. После една продължителна вана — ще се среши под душа, а след това ще дремне малко. Защо, питаше се тя, мъжете сами си усложняват живота. Защо не можеха винаги да бъдат приятни, съгласни,

услужливи? Но не, характерите им просто те принуждават да прилагаш алтернативни мерки на убеждение. Противоречеше на нейната по-добра природа да бъде толкова пряма, но при спешни случаи като този човек използваше всички начини, които са му подръка. Анжелика даже не поглеждаше момчетата. Щяха да минат най-малко шест години, преди да започнат да мислят за хапчета. А можеше тя да пожелае да остане девствена до сватбата? Девствеността се върна в главата ѝ. Измъкна жълтия бележник и разсеяно написа: „Опитайте безбрачието и вижте, от Дан Акройд и Чеви Чейс.“

— Това пък какво е? — Роко гледаше към червения куп и не вярваше на очите си.

— Чу ме още първия път. Искам да го оправиш и искам да стане най-хубавият макет на списание, появил се на белия свят — каза Макси с делови тон.

— Не се занимавам с макети вече, Макси. Надявам се, че ти е добре известно — тресеше се от гняв той.

Тая скапана мръсница плачеше за голям пердах, чак зъбите го заболяха от стискане. Само като си помислеше, че някога бе се оженил за това зло, долно и мръсно създание... Толкова егоистична и себична... да не говорим, че направо го изнуди. Как можеше Анжелика да бъде толкова любвеобилна и съвършена, след като бе родена от такава майка. Сигурно се дължеше на чудотворната сила на неговите гени. Нищо чудно, че не го подмамиха да се ожени повторно. Този позор на нейния пол би принудил всеки мъж да не помисля за брак, докато е жив.

— Защо, по дяволите, точно аз трябва да го направя? Мога да ти препоръчам цял куп момчета, които ще превърнат тоя куп хартия в макет. Няма нищо сложно в това.

— Защото ти ще го направиш много по-добре — отвърна Макси неумолимо.

— Малко по-добре може би, но какво значение има? По-важно е това, което е вътре в списанието, а не макетът. Хората не могат да се залъжат с лъскава корица, те търсят съдържанието.

— Съдържанието е чудесно. Не те моля да ми помогнеш за съдържанието, а за външния вид.

— Просто така, хм? Чудесно? И всичко от малкото ти мозъче? Ще ти бъде ли интересно да узнаеш, че в „Таим, инкорпорейтид“ съществува цял високопрофесионален екип точно по новите идеи? При тях работят осемнадесет от най-добрите в тази област, като например Столи, основател на „Пийпъл“, и Фиър от „Ролинг Стоун“, плюс още седемнадесет независими журналисти и още петнадесет бизнесмени, които бачкат като луди и разполагат с бюджет от над три милиона долара годишно? Петдесет човека начело с Маршъл Лоб, дето създаде успеха на „Мъни“, най-големите мозъци, които „Таим“ можеше да купи. Вече почти са готови с нов макет на списание „Уиминс уик“ и още едно — „Инвесторс уикли“, и още други. Нещо да добавиш?

— Не ме притеснява това. Не вярвам на комитети. Сигурно и Хенри Люс не е вярвал в тях приживе. Баща ми също им нямаше доверие. Цяла нощ ли ще приказваш, или ще започваш с макета? — спокойно отбеляза Макси. Красиво разрошената ѝ коса стоеше непоколебимо на главата ѝ и Роко не успя да забележи как тя се изправи от ужас. Ами ако на някой от мозъците на „Таим“ му е дошла на ума нейната идея?

— Тръгвам си веднага щом поговоря с Анжелика за хапчетата и как може да ѝ се отрази ранното им вземане.

— Не се притеснявай — изнегодува Макси. — Никога няма да ѝ го позволя, магаре такова. Така и не можа да разбереш кога се шегувам, но това си е твой проблем. Един от многото ти проблеми. Както и да е, тази вечер разреших на Анжелика да гледа Ем Ти Ви и не би желала да я безпокоят — тя отиде до макета, вдигна го и го хвърли толкова бързо в ръцете на Роко, че той автоматично го хвана.

— Боклук.

— Знам. И затова имам нужда от теб. Седни и го прочети.

— Ще му отделя само три минути, лъжкиня такава. И то само защото Анжелика знае, че съм тук, и ще започнеш да приказваш глупости, ако не го погледна. Какво, по дяволите, значи това „Би&Би“? Вони. Звучи по-скоро като име на питие за след ядене, приготвено от монаси, отколкото на списание — пухтеше Роко, борейки се с меката маса.

Седна на бюрото на Макси, сложи го отгоре и започна да разлиства бързо страниците. Макси затаи дъх, като следеше реакциите му. Всъщност не го бе поглеждала повече от четири години. Когато

Анжелика стана на седем, вече бе достатъчно голяма, за да я взимат от апартамента на Макси и да я водят при един от двамата, понякога от Ели, без да имат и най-малък контакт помежду си. Господи, помисли си тя, какви глупости е способно да свърши едно момиче само защото един мъж може да е толкова невъзможно красив. Той изглеждаше почти както в деня, когато го срещна за пръв път, но сега не ѝ правеше никакво впечатление — сякаш бе невидим. Въздействаше ѝ колкото би сторила бутилка джин на човек, прекарал двадесет години в клиника за лечение на алкохолици. Чудя се, кога ще започне да напълнява и да му капе косата? Неизбежно е, само въпрос на време. Нещо у него обаче сигурно не е наред, щом още не се е оженил, при положение че излиза все с хубави момичета, както ѝ разправя Анжелика. Вече бе на тридесет и шест години. Съвсем скоро ще бъде самотен, тъжен стар ерген... лошо за Анжелика, защото старите ергени умират млади. Защо не реагира? Той гледаше право в статията на Кисинджър и онези големи, противни снимки на Нанси, но даже не мигваше кучият му син. Той просто иска да получи удовлетворение... Е, не давам и пукната пара за мнението му... „Би&Би“ е списание за жени, а не за мъже, които се продават, за да правят телевизионни реклами. Радвам се, че Роко има успех заради Анжелика, но е очевидно, че това леке не може да се радва истински на живота, съдейки по вкиснатата му физиономия.

Роко набързо прегледа макета, затвори го, плесна с ръка върху него, като непоколебимо го избута встрани, и попита:

— За колко ще се продава?

— Роко! Искаш да кажеш, че има шанс? О, Роко! Никога нямаше да ме попиташ за цената, ако не мислеше, че е хубав — заподскача Макси нагоре-надолу, много по-доволна, отколкото въобще бе очаквала.

— Притежава... известни качества. Всъщност не искам да кажа, че има качества, а че в него има нещо завладяващо... Отражение на извратената ти фантазия. Може и да продаде някой друг брой.

— Искам да го пусна за долар и половина.

— Алчна си. Много по-евтино.

— Толкова струва и „Пийпъл“, а хората го купуват.

— Макси, не ми се иска да те натъжавам, но говориш за книжката с най-голям тираж в страната, която си седи до касата във

всеки супермаркет и жените просто механично си го слагат в пазарските колички.

— Там ще бъде и „Би&Би“ — каза спокойно Макси. — Предназначено е за същата аудитория като на „Космо“, а и на „Гуд хаус“. Жените, Роко, жените. Има много жени в тази страна; те биха купили списание, което ги харесва такива, каквито са, списание, което ще ги забавлява, списание, което им гарантира приятното прекарване.

— Откъде открадна тази идея? — поиска да узнае Роко.

— О, хрумна ми. Един ден. Като гръм от ясно небе.

— За да го продаваш за долар и петдесет, трябва да има голям тираж — най-малко четири, не, пет милиона, за да направи пари. И реклами, много реклами. Витаеш във въздуха. Обзалагам се, че дори нямаш разпространител.

— Няма да ти взимам парите — с достойнство каза Макси. — Съвсем съм наясно, че е рисковано, но обичам комара. Не ме интересуват специалните групи. Това не е „Bon Appetit“... Излизам на масовия пазар и ако работата не потръгне — обратно към черната дъска.

— Големи приказки, големи приказки. Чии пари ще прахосаш? На Лили ли?

— Нямам намерение да прахосвам. Хайде да спрем да се заяждаме. Искam да направиш това списание за долар и половина да изглежда като за милион. Можеш да си правиш графиките дори и ако хартията не е по стандартите на „Таун енд Кънтри“, дори и ако подвързията е с подложки. Погледни на него като шанс отново да опитаеш триковете си върху празен лист хартия, така както правеше при „Дженеръл фудс“ и „Дженеръл мотърс“. Свобода, Роко, предлагам ти пълна свобода. Отново можеш да бъдеш честен. Правя ти услуга, макар да изглежда, че не го проумяваш. Всъщност би могъл да проявиш известна благодарност.

— Мръсница.

— Но не можеш да устоиш на изкушението, нали?

— Много лесно даже. Ще ти изпратя един независим журналист. Имам да свърша работа на четиридесет основни клиенти. Що за мегаломания те друса, за да си помислиш, че ще се мотая с макета на новото ти списание — голям проект за мен, няма що.

— Не, аз искам теб.

— Ти все още си мислиш, че можеш да имаш всичко, което си пожелаеш, нали? Изключително, направо прекрасно, да си залепен за миналото като някое оцеляло праисторическо животно, което все още диша, макар затънало до уши в тинята.

— Направи го по твой вкус — въздъхна Макси. — Просто ми изпрати нещо наистина добро. И, о, Роко, преди да си тръгнеш, искам да ти покажа няколко брошури.

— Брошури? И за какво?

— За пансион в Швейцария. Има пет-шест наистина добри. Време е Анжелика да отиде на училище. Не става въпрос само за френския език и ските. Тук, в големия град, е подложена на всякакви вредни влияния. Не е нужно да ти казвам, че продават марихуана, ЛСД и „ангелски прах“ в училищния двор. А и децата, с които дружи, са твърде меланхолични. Наистина трябва да замине за Швейцария. Ще я виждаш през лятото, когато не е на лагер, а можеш да ходиш при нея за Коледа, ако започне да ти липсва много.

— Ти... Ти... — нямаше думи от ярост. Ще я убие.

— О, радвам се, че си промени решението — каза Макси ласкаво. — Кога да очаквам готовия продукт?

— След три завъртвания на агнешката опашчица — процеди през зъби Роко.

— Кога значи точно това? След седмица? Или две?

— Ще ти покажа — извика Роко, сграбчи я, хвърли я на леглото и с всичка сила я плесна по задника. — Едно, две, три!

— Страхливец — задъхано извика Макси, като се опита да го оципе по „топките“. Той изръмжа, отново я удари и падна от леглото, повален от силния ѝ удар, който му бе нанесла по коляното. Макси го сграбчи за косата и я задърпа с всички сили, докато той се опита да завземе малко място на матрака и да я разтърси тъй, че да ѝ счупи гърба. Макси се изплъзна точно когато ръцете му щяха да я стиснат за раменете, изви се рязко и му сграбчи пениса с две ръце. Той замръзна на минутата.

Бог знае на какво бе способна, като се започне с кастриране. На никой от двамата не помръдваше и мускул в очакване на следващия ход при пълна тишина; чуваше се само тежкото им дишане. Мълчанието ставаше все по-дълго и по-дълго и Роко, за свое най-голямо отвращение, усети как пенисът му се втвърдява в ръцете ѝ. По-

корав и по-корав. Нищо на този свят не можеше да попречи на проклетото нещо да реагира. Той се опита да се измъкне със сила, но тя го държеше яко. След по-малко от минута съпротивата стана съвсем ненужна и още щом усети разликата, с една ръка Макси разкопча ципа, както едно време, а с другата, превърнала се от надзирател на затворник в жена, отваряше и затваряше пръсти в ритъм, на който той никога не бе успял да устои.

— Мръсница — изръмжа Роко.

— Затваряй си устата — отвърна Макси и започна да гали нежно пениса му, а с ръката, с която бе разкопчала ципа, хвана тестисите му. Той набързо разкопча колана си и свали панталона и слиповете си надолу под коленете, така че да й направи по-голямо място за действие, но Макси бе насочила всичкото си внимание към пениса и не се докосваше до друга част от тялото му. Нямаше намерение да го оставя да мисли. Пенисът, както знае всяка жена, няма мозък. Той се извиваше силно, подуваше се още и почти й убягваше; накрая тя го обиколи няколко пъти с език, докато чу неволния му вик на удоволствие. Започна да движи езика си бавно от началото на пениса до върха му, като от време на време спираше, сякаш се чудеше дали да продължи, после го налапа, колкото можеше, и за няколко мига силно го засмука. След това продължи ленивия си път нагоре-надолу. На върха на стрелата, опасваща главата, тя се поспря, но не я налапа. Той трябваше да се помоли, помисли си Макси, докато си смъкна бельото, без Роко да забележи бързото й движение.

— Моля те — чу го тя, — моля те. — При тези думи Макси леко се надигна, наведе се към огромната глава на неговия пенис, като в началото само го поддържа и изучи с език. Роко се надигна от матрака с движение, показващо желание, и при този познат жест Макси започна да смуче с всичка сила, влудена от желание да притежава плътта му, да го погълне. Той се задъхваше все повече и повече. Макси извади пениса му от устата си, но продължи да го стиска с ръка. С бързо движение тя се плъзна нагоре по леглото и постави колената си от двете страни на тялото му. Веднага се надвеси над него и той бе изцяло погълнат от влажното й, чакащо гнездо. Със страшно желание тя започна да се движи върху му напред-назад, без да обръща внимание на ръцете, които я караха да поспре. Движеше се все по-бързо и по-бързо, като с всяко свое мушване усещаше оргазъм, а когато

се спускаше надолу, клиторът ѝ се допираше до основата на пениса, търкаше го бързо и дълбоко, преди да се изправи отново. Луди от страст, те се движеха в ритъм, докато накрая гърбовете им се извиха и тогава телата им си припомниха дивата, дълга и разтърсваща сладост.

Макси се сгромоляса върху Роко. Очите му бяха затворени, а той бе напълно неподвижен. Тя събра сили да се изтърколи от него. И двамата бяха с обувки и дрехи, но без бельо. Устните му направиха движение да изрекат нещо, но тя не можа да чуе и се приближи до него.

— Изпросено чукане — рече с дрезгав глас.

— С голям зор — изсъска Макси и го блъсна с последните сили, които ѝ бяха останали, така че той за малко не падна от леглото. Залитайки, Роко успя да се изправи на крака. С мъка напъха ризата в панталона си и затвори ципа. Пристъпи объркано.

— Забрави макета — измърмори Макси.

Той го взе, без да продума, и се обърна към вратата.

— На колко страници реклама мога да разчитам от вашата фирма? — извика тя, когато Роко посегна към бравата.

— Господ да ми е на помощ — измрънка той и се опита да тресне вратата зад себе си, но безуспешно.

Макси лежеше на леглото и въртеше очи към тавана. Всички мъже си имат слабо място, помисли си тя. И при всички то е на едно и също място. Ако това му стане ясно на човек, винаги ще печели. А и нещо повече. Тя бе открила лекарството срещу хартиените изрезки.

18.

— *Стой! И... Снимка* — прощална нотка в гласа на режисьора отбеляза края на последния кадър от филма с участието на Индия Уест.

Тя почти тичешком се прибра в своята гримьорна, грейнала от настъпилата свобода и от безпрецедентния факт, че нейната психоаналитичка, доктор Флоранс Флоршайм, бе заминала на почивка точно в този момент. Такова съвпадение не беше се случвало, откакто Индия бе станала филмова звезда. Беше напълно свободна да се притече на помощ на Макси, чието последно телефонно обаждане бе доста обезпокояващо. Изглежда, наистина нещо не беше наред. Макси не бе се обаждала от две седмици и от онази неделя насам колкото и пъти да звънеше, единственият човек, с когото успяваше да разговаря, бе Анжелика; малката развиваше у себе си способността да лъже убедително. „Майка работи и в никакъв случай не трябва да бъде обезпокоявана“, отвърщаше ѝ тя всеки път, като че ли Индия не познаваше характера на Макси и щеше да ѝ повярва. Е, сигурно и талантът да се лъже бе нещо наследствено. Анжелика го правеше също така убедително, както майка си.

Но каквито и злокобни мистерии да ставаха в „черния Изток“ (това определение тя използваше по същия начин, както едни англичани, изпратени в индийски гарнизон, казваха „у дома“, имайки предвид Англия) Индия възнамеряваше да разбере от първа ръка. Утре отлита за Ню Йорк, чантите са приготвени, кучетата зверове щяха да преспят в колибата си срещу цена, по-малка от тази на хотел в Бевърли хилс, и до вечерта щеше да е с най-старата си и единствена добра приятелка.

Макси не говореше сериозно за този неин абсурден план да издава списание за... ципове. Разказът ѝ бе труден за следене, прекъсван от изблици на самообвинения и яростни нападки към проклетия ѝ чичо. С изключение на Лили, която често се появяваше на снимки, човек трудно може да си представи цялата фамилия на Макси, мислеше си Индия. От време на време, когато като ученички си

пишеха заедно домашните преди толкова години, бе зървала за кратко Тоби и Джъстин. След първия брак на Макси връзката ѝ със семейство Амбървил се поддържаше единствено от онова, което приятелката ѝ споделяше. Ако Макси не я бе посещавала от време на време в Калифорния през последните шест години, надали щяха да си видят очите, след като Макси се разведе, а Индия напусна Манхатън, за да постъпи в колеж. Успя да навакса посещенията на Макси, като прекара няколко дни на яхтата на божествения Бад Денис Брейди в Монте Карло, но напълно пропусна мрачните шотландски години на приятелката си. Срамота. Графиня Къркгордън трябва да е била безценна, незабравима, погрешно дадена роля.

Сега Макси бе нейното семейство, замисли се Индия. Родителите ѝ бяха починали, но Макси остана единствената неизменна част от живота ѝ. Макар че деветдесет и девет процента от техния контакт се осъществяваше по телефона, те успяваха да достигнат дълбочините на душите си през телефонната слушалка. Освен това Индия бе кръстница на Анжелика и компенсираше физическото си отсъствие, като ѝ изпращаше разкошни подаръци. Как да си помислиш, че едно малко хубаво момиченце ще лъже така своята мила, любяща и щедра кръстница, нали? Ще си поговори надълго с туй хлапе за Емерсън и по въпроса колко е важно да се говори истината. С майка като Макси какви ли още лоши навици е научила, си рече Индия и поклати съмнително глава. Ще вкара това хлапе в правия път. Ще я запознае с някои от прозренията на доктор Флоршайм и ще ѝ купи няколко чифта свестни чаршафи.

Макси правеше осветяване на апартамента. Всички от огромния ѝ списък бяха приели поканата. След като се потрудиха една цяла сутрин с Джули, без нито за миг да се откъснат от телефона, обзети от истинско вдъхновение при мисълта за прекрасния макет от Роко, Макси реши да направи вечерта такава, каквато най-много ѝ допадаше.

— Забавленията трябва да изникват ненадейно, и то в хода на самата вечер — обърна се тя към Джули. — Ако оставиш на хората много време за мислене — какво да облекат, как да си направят косата, кои други са поканени — направо убиваш чара на събирането. А ако са

имали други планове, спокойно могат да доведат и приятелите си. Така компанията се превръща в прекрасна изненада.

Беше като в зоопарк. Като в уважаващ се зоопарк с най-добрите екземпляри. Газели, фазани, елени с големи рога, превъзходни пантери, лъскави тюлени, самодоволни лъвови и тук-там по някоя деликатна маймуна. Животните на Манхатън, чиито гласове достигаха толкова високи децибели, че никоя друга група в по-голям град или в света нямаше да е в състояние да ги конкурира.

Входната врата стоеше широко отворена, защото не можеше да се чува звънецът. Индия, следвана от служителя в асансьора, който ѝ носеше чантите, прекрачи прага учудено. Започна да се обръща с намерение да си тръгне. Явно, времето не бе подходящо за гости. Ще отиде в запазения апартамент в „Палас“ и ще ѝ се обади на другия ден. Такива събирания я правеха ужасно по-света от обикновено.

— Кръстнице! — колкото се може по-почтително извика Анжелика, надигна своите сто и осемдесет сантиметра от пода, като я гледаше слисана. — Ти ли си? Самата ти! Страхотно! Мама се опита да се свърже с теб, но все те нямаше. Как разбра за партито?

— Ти... Ти Анжелика ли си?

— Знам, пораснала съм. Ще те ударя в земята. Не те блъснах, нали?

— Не, разбира се. Ти... Просто ме слиса. Слушай, Анжелика, отговаряше ми, че майка ти не можела да бъде обезпокоявана, защото работела, а аз заварвам лудница. Какво става тук?

— Тя наистина работи, кръстнице, до снощи. Ужас! Сега си отдъхва.

— И защо си пробила по три дупки в ушите си? И защо си напъхала тия парчета пера в тях? Да не си се присъединила към някоя религиозна секта? — питаше Индия колкото се може по-строго, объркана от неочакваната хубост на Анжелика. Дали съзнаваше каква щеше да стане, като поотрасне?

— Това го минах, кръстнице — обясни Анжелика. — Мислиш ли, че съм сгрешила? Честно казано, чувствам се като „смахнатоид“. Харесваш ли ми убийствените дънки. Жестоки! Имам чувството, че са произведени в колония на прокажени. Ужас!

— Мога да си ги обясня — внимателно рече Индия, връщайки се, в търсене на подходящия отговор, назад в седемдесетте години. —

Дупките в ушите ти ще зараснат отново, ако извадиш тия кабари оттам. И престани, моля те, да ме наричаш кръстница.

— Щом настояваш — съгласи се Анжелика, като увеси нос. — Ще занеса чантите ти в стаята за гости... Индия. — Анжелика леко ги вдигна и ги повлече към апартамента.

— Не, чакай. Не бих могла да остана тук. Пренаселено е — каза й Индия, готова да изчезне.

— За пет секунди ще разчистя стаята. Ти си почетен гост. Можеш ли да се превъплътиш в тази роля?

— Винаги ли разговаряш така, Анжелика?

— Опитвам се. Опитвам се — Анжелика вдигна отново багажа и започна да й проправя път.

Детето се нуждае от помощ, помисли си Индия, докато се преобличаше набързо в заключената стая. Добре, че дойде. Можеше да се окаже късно впоследствие. Очевидно Макси не обръщаше внимание на учението й. Индия излезе от стаята, облечена в бяла дантелена, шифонова рокля от „Джудит ван Амринг“; тя падаше така леко, че човек имаше чувството, че се държи единствено от брошката — антична гръцка монета, инкрустирана с кръгли сапфири и смарагди — закопчана непосредствено над ханша. Красотата й бе коктейл от сезони, с изключение на зимата: променлив, нескончаем хипнотизиращ парад — от превъплъщението на омагьосващата пролет, през богатото лято, до зрялата есен, според изискванията на режисьора или пък сценария. Тази вечер, по свой избор. Индия бе разцъфтяла пролет, пълна с обещание и свежест.

Колкото и да бе стеснителна, Индия бе реалистка. Нямаше начин да намери дрехи, които да я направят незабележима на приемите, така че поне да изглежда като звезда. Хората го очакваха и по принцип пораждаше по-малко внимание, отколкото ако се облечеш небрежно и окъсано като Даян Кийтън, което само правеше заобикалящите те още по-любопитни и враждебно настроени. В годината на бляскавите тоалети Индия не можеше да се облича другояче; всичко, което проблясваше, я караше да се чувства като носителка на наградата „Оскар“, каквато в края на краищата беше.

Индия се отправи да търси Макси, като се движеше с предпазливост, усъвършенствана по време на подобни събирания, режисирана така, че да я държи в непрекъснато движение. Ако се

спираше, тя продължаваше непрекъснато да се движи, пристъпвайки срещу събеседника си. Никога не носеше чаша и оказеше ли се притисната в разговор, казваше: „О, трябва да си намеря пиене. Веднага се връщам“ — и по този начин се отскубваше. Или помолваше мъжа, с когото разговаряше — жените, изглежда, не намираха общи теми с нея — да бъде така добър и да ѝ донесе някакво питие, а после се измъкваше в друга посока. Когато на Индия наистина ѝ се пиеше нещо, отиваше сама до бара, поръчваше си, изгълтваше го на един дъх и незабавно връщаше чашата.

Индия винаги гледаше над главите на хората, така че те не успяваха да уловят погледа ѝ. Вървеше на зигзаг, а изражението ѝ неминуемо подсказваше, че се е насочила към някой в другия край на залата, с когото се познава много добре. Това ѝ даваше възможност да посещава всички задължителни коктейли в Холивуд, без да разговаря с когото и било, с изключение на агентите от „Криейтив Артистс“; те бяха навсякъде, не обръщаха внимание на играта ѝ и имаха склонността да я прегръщат много. Като клиент тя не ги заплашваше, а и как биха могли да бъдат заплашени от жена, колкото и приказно красива да бе тя, когато те продаваха тая красота, намалявайки автоматически дивидентите ѝ с техните комисиони?

Всъщност, мислеше си Индия, докато се придвижваше с надеждата, че е изолирана с помощта на своя маниеризъм, тя наистина никога не се стесняваше, когато говореше с агентите си или мъжете, с които бе свързана в киното. Те знаеха, че Индия просто е друго момиче, след като вече бяха изчиракували и бяха станали асистенти на този или онзи. Доктор Флоршайм ѝ бе казала, че няма никаква разлика между една изплъзваща се филмова звезда и обикновено момиче, на което по време на такива събирания се налага да гледа останалите отстрани, продължаваше разсъжденията си Индия, преборвайки се с наченките на паника.

„Какво толкова ще ти се случи, ако се включиш в някой разговор“, се опитваше винаги да разбере доктор Флоршайм. Индия не можеше да си го обясни по достатъчно удовлетворителен начин. Това бе най-лошото. Нещо в погледа ѝ прекратяваше разговора, оставяйки бремето на междуличностния обмен върху настръхналите ѝ раменете. Най-хубавото на доктор Флоршайм бе, че никога не я гледаше, освен

на влизане и излизане от кабинета, и че никога не позволяваше да водят светски разговори.

Поддържайки привидно устремения си курс, но подбирайки скоростта си, Индия влизаше от стая в стая и паниката ѝ се засилваше, след като не откриваше никъде Макси. Скоро щеше да ѝ се наложи да се вглежда в хората вместо над тях, а това носеше риска да срещне погледа си с някого.

— О, извинете! — тя се блъсна право в непознат мъж и човекът разля върху костюма си двете чаши, които държеше. — О, господи, колко съм недодялана, въобще не гледах, да ви помогна да го попиете — бърбореше тя, изчервена от смущение.

— Това е водка, не се притеснявайте. Нищо не е станало — успокои я мъжът и в гласа му имаше нещо, което от първите му думи я накара да се отпусне напълно. Вероятно щеше да се владее, ако не тя, а той бе разсипал чашите, помисли си Индия, удивена от способността му да ѝ въздейства успокоително. Само няколко от филмовите режисьори бяха успели да постигнат това с толкова малко думи и те бяха велики.

— Като че ли търсите някого — отбеляза непознатият. — Мога ли да помогна?

— Не — чу се да изрича Индия. — Просто се разхождам — „Макси може да почака“, реши тя, като се осмели да погледне мъжа, когото бе намокрила. Той бе почти с цяла глава по-висок от нея, вероятно малко над тридесетте. Стоеше спокойно, без да обръща внимание на мокрото си сако, и Индия се опита да си представи как ли би изглеждал като влюбен. Един сервитьор мина покрай тях и взе двете чаши. Тя награби цяла шепа салфетки.

— Може ли... тече по килима — изсмя се Индия и посегна да попие водката. Мъжът измъкна салфетките от ръката ѝ.

— Водката се изпарява и не оставя петна. В стаята има достатъчно телесна топлина и ще се изпари след минута.

Думите му бяха прости, но лицето му имаше замислен вид, сякаш мечтаеше. Индия бе толкова очарована, че забрави обичайния си страх към непознати и го зяпаше така изучаващо и нетактично, както хората обикновено гледаха нея в очакване да научат нещо по чертите на лицето ѝ. Той притежава някаква изисканост, мислеше си тя — любезност, непоколебимост, увереност; в устата му имаше нещо, което

внушаваше смелост и нетърпеливост в същото време. Някаква вътрешна сила... или може би концентрация? Непознатият някак си бе електрокинетичен. Тя се надяваше, че мъжът нямаше да тръгне към онзи, за когото бе взел напитките, но изглежда, че и на него не му се тръгваше. Стояха заедно в средата на препълнената стая — някак неудобно щръкнали, две изолирани души. Индия го погледна в очите и ѝ се стори, че те се взираха в нея настойчиво и напрегнато, но без ни най-малък знак, че я познават, гледаха я без уважението и учудването, които тя се бе примирила да вижда.

— Харесва ми гласът ви.

— Благодаря — за първи път в живота си тя не се почувства задължена да се извинява за направения ѝ комплимент. Изглежда, увереността му бе заразна.

— Сякаш се люби с въздуха — допълни мъжът.

— Ами, знаете ли, винаги съществува възможност това да бъде просто трик — отговори Индия с акцента, научен за ролята на Бланш Дюбоа, като замазваше местоименията и наблягаше на глаголите, а гласът ѝ леко се издигаше в края на фразата.

Той се усмихна, сякаш я намираще очарователна, по детски наивна, и Индия се почувства глупаво горда от себе си.

— Богат глас. Винаги съм харесвал момичета с богати гласове, но той не ви подхожда съвсем. Твърде плаха сте за южнячка... в това е техният чар... и те никога не показват своята стеснителност и естествено не я пораждат у останалите.

— А моята си личи, така ли? — попита тя разочарована. Винаги си бе мислила, че не изигра добре Бланш, макар останалите да твърдяха противното.

— Веднага. Поне за мен. Но и това ми харесва. Плахостта е присъща на човешката раса, ала в този град хората стават агресивни и естествената, нормална, неизбежна свенливост някак си се скрива. А резултатът — направи мъжът жест с ръката — е това, което чувате. Уморително за слушане и трудно за преборване. Половината от времето говоря шепнешком... по-лесно е да ме чуят под шума, отколкото над него.

— Имах един треньор, който веднъж ми каза същото.

— Треньор? — непознатият се наведе към нея и я погледна още по-отблизо.

— Тренъор... по гласа — рече тя изненадана.

— Певица ли сте?

— И като такава ме познават — отвърна Индия вече напълно учудена. От много години не бе срещала човек, който не я познаваше, и не знаеше как да възприеме това. Погледът ѝ се изостри от неочаквано подозрение. О, господи, дано не е от онези, дето се преструват, че не я познават. Те бяха по-лоши от останалите. Не, какъвто и да бе, мъжът очевидно не ходеше на кино и не четеше списания.

— С какво друго се занимавате? — попита я той, без да ѝ даде време тя да се поинтересува за него. Има навика да командва, реши тя и отговори:

— Аз... работя... и, ами живея като всички останали. Храня кучетата си, имам спортни занимания, чета много, плувам и... ходя на гости... и това е. Предполагам, не звучи като препълнен със събития живот... и, а, да, ходя при моя психоаналитик, доктор Флоранс Флоршайм... Не се смейте! Не виждам нищо смешно и двете ѝ имена да започват с една сричка... след като малкото ѝ име е Флоранс, не би било редно... да се омъжи за мистър Флоршайм — смееше се Индия. — Трябва да е била много влюбена, а нищо чудно, ако това е моминското ѝ име.

— Никога ли не сте я попитали? — поиска да узнае събеседникът ѝ.

— Тя рядко отговаря на въпроси. Много е ортодоксална.

— Моят психоаналитик отговаря на въпроси.

— Тогава значи не е фройдист — произнесе Индия с чувство за превъзходство. — Обясни ми, че като всеки психоаналитик е стъпил на раменете на Фройд, но е премахнал от неговата теория онова, което не приема... ако заявите, че ненавиждате майка си, той заключава, че тя е много строга, а не отдава ненавистта ви на факта, че сте искали да се любите с нея, когато сте били на три години. И държи на мнението си, докато не се докаже обратното.

— Това ми харесва. Само че аз съм свързана с доктор Флоршайм... тя знае прекалено много — заключи мрачно Индия.

— Психоаналитиците на другите хора винаги ни се струват по-добри от нашите. Това е първото правило на психоанализата. Но, както

и да е, съгласен съм с вас относно живота ви. Наистина не звучи пълен с преживявания. А съпругът, децата?

— Нямам. А вие?

— Не съм женен и нямам деца.

— Не ви вълнува този въпрос, или нямате време? — попита предпазливо Индия. Трябваше нещо да не е наред. Винаги е така.

— Просто не се е случвало досега, но ще се случи. Междувременно съм на разположение и бих желал да ви измъкна от тази дупка и да ви заведа на вечеря. Ще отидем ли?

— О, да — отвърна Индия.

— Индия! Какво правиш тук? — Макси толкова се изненада, че извика.

— Здравей, скъпа. После ще ти кажа. Сега трябва да отида на вечеря — усмихна се Индия и с един поглед се опита да покаже на Макси любов, подкрепа и абсолютната необходимост да ѝ позволи да напусне празненството с този божествен мъж, преди да се е появил някой — например особата, за която бяха напълнените преди малко чаши — и да се опита да ѝ го отмъкне. А тя не можеше, не желаше да поеме този риск.

— Но, Тоби, не ти позволявам да изчезнеш с Индия просто така — извика Макси вбесена. — Тя е моя приятелка, по дяволите, а не твоя, а никой дори не ми каза, че е тук.

— Тоби? — прошепна Индия в учудване и изненада.

— Индия? Твоята приятелка? Онази, дето е най-красивата на света? — закова на едно място Тоби, на лицето му се изписаха разни чувства, като колебанието бе първото измежду тях.

— О, замълчи! — обади се Индия, вече без да се стеснява. — Четири пъти ми каза, че ме харесваш. Така че не го повтаряй като надраскана плоча. И освен това вече е твърде късно, нали?

— Господи, боже мой — изгука Макси. — Имам чувството, че вие двамката за пръв път ще се скарате. Е, добре. Може ли да ви послушам?

19.

Кътър Амбървил вървеше напред-назад по килима до прозореца зад бюрото си; вървеше така, сякаш имаше намерение да премине по същите стъпки като по следи, оставени върху влажен пясък. Стискаше ръцете си зад гърба толкова силно, че кокалчетата на пръстите му спираха притока на кръвта към върховете и те бяха зачервени. Макси го наблюдаваше, седнала върху облегалката на фотьойла, отказвайки ниския стол, който Кътър ѝ бе предложил. Вместо това тя си избра друг, с много широка облегалка за ръцете и го придърпа на достатъчно голямо разстояние от бюрото му за успокоение на чичо ѝ.

Макси кръстоса краката си, обути в дълбоки лъснати ботуши за езда и кафяви кадифени бричове, пристегнати под коляното. Поглаждаше с ръка надиплената яка на дантелената си викторианска блуза под кафяво кадифено сако с шал-яка, фантазия от „Шантал Томас“, определено неподходяща за езда на кон.

— Кътър — прекъсна тя нервната тишина, — шофьорът ми е запушил пътя на друга кола. Би ли ми открехнал за какво толкова държеше да ме видиш, за да не го глобят?

Кътър се обърна и най-накрая спря да крачи, постави двете си ръце върху огромното бюро.

— Виждам, че съм те подценил, Макси.

— Не можа ли да ми съобщиш това по телефона? Аз съм заета жена и пътешествието до центъра на града ми провали цялата сутрин. Времето е пари, Кътър, времето е пари!

Бяха изминали седмици, откакто Роко привърши прекрасния макет на списанието, десетки скъпо платени специалисти работеха при Макси, привършването на първия брой вървеше с пълна пара, всички, запалени от енергията ѝ, се трудеха седем дни в седмицата.

Вратата на кабинета ѝ стоеше винаги отворена по нейно указание, всъщност там нямаше нито врата, нито бюро. В средата на стаята се намираше една огромна маса, отрупана с кутии от студени газирани напитки и кани с кафе, чай или „Санка“^[1], поддържани

винаги пълни от жената, която Макси бе назначила; подносителите винаги бяха отрупани с курабии, какаови бисквити, дебели вкусни сандвичи; те също непрекъснато се зареждаха. Имаше няколко високи кръгли маси, а около тях — приканващи столове.

Масите лесно се преместваха, ако групата се разраснеше. Кабинетът ѝ страшно много приличаше на кафене от осемнадесети век, където вероятно и Самуел Джоунс щеше да се чувства като у дома си; всички от нейния блестящ, младежки, непрестанно увеличаващ се и високоплатен персонал се навъртаха тук най-малко два пъти на ден; бяха добре дошли и знаеха, че винаги могат да похапнат. Добиха навика да се събират и да разговарят за „Би&Би“; от това непрекъснато струпване на най-големите таланти в издателския бизнес, от дискусиите, в които се чуваха възбудени фрази от рода на „Защо, по дяволите, да не стане?“, извираха нови идеи; те не се губеха, защото Макси незабавно ги записваше, седнала дискретно на един от столовете. Когато бе заета или говореше по телефона, някой от въртящия се персонал от три секретарки я заместваше. И единствената причина, поради която Макси склони да отиде при Кътър, бе нежеланието ѝ той да я посети. Щеше да отрови обстановката.

— Никога не бих повярвал, че си го направила — продължи Кътър. — Не, дори и от...

— Но ти даже не си видял първите оформления — отвърна Макси с досада. Дали нямаше изтичане на информация? Или пък ѝ бяха внедрили шпионин в персонала?

— Не говоря за списанието ти, Макси, каквото и да е то — Кътър я погледна косо в лицето и тя видя, че бе се изчервил, почти почервенял от потисканата ярост. Той избута цял куп хартия на бюрото към нея. — За тези тук неща ти говоря, за тези! Сметки за милиони долари, сметки, които тия глупаци, счетоводителите, автоматично са изплащали само защото са подписани от една Амбървил, без да ме попитат, без да ги прегледат; сметки за хартия, за обзавеждане, заплати, фотографии, статии, разходи за...

— Храна — прекъсна го Макси. — Първоначалните разходи винаги надхвърлят очакванията — спокойно допълни тя. — Няма да бъдат толкова големи, щом веднъж списанието потръгне. Започне ли да носи пари, картината ще се измени.

— Не си играй на тая игра с мен, Макси. Аз знам, а и ти знаеш, че много добре помня за какво се договорихме. „Бътънс енд баус“. Него поиска и него получи. Списание за гарнитури, без какъвто и да е бюджет. Това нещо, това „Би&Би“, каквото и да е то, няма нищо общо с уговорката помежду ни.

— Не е точно така — уточни Макси хладно. — То е толкова „Бътънс енд баус“, колкото и „Бътънс енд баус“ е било „Триминг трейдс“. Така пише и на заглавката. Никога не спомена, че не мога да осъвременя списанието, Кътър. Дори дума не обели за това да го превърна в нещо жизнено. Даде ми една година и аз си я взимам, а тя едва е започнала.

— Никога не съм ти давал право да пръскаш милиони! — каза яростно Кътър и удари с юмрук по бюрото.

— Надявам се бюрото да не е много ценно — изкоментира Макси с лека прозявка. — Изглежда автентично, но сега правят такива сполучливи копия.

— Милиони долари! Аз... никога не съм казвал...

— А, но пък и не каза, че не мога, нали, Кътър? — усмихна се лениво Макси, намести гердана на врата си, а после изтръска праха от единия си ботуш. Веждите ѝ се бяха вдигнали толкова високо от учудване, че се скриха под бретона. — Вече е твърде късно, сам виждаш. Вече — и то лично — съм продала шест броя за реклами по специални начални такси на дузина от основните клиенти по рекламата. Всички те рекламират в други издания на „Амбървил“ и, естествено, имат основания да смятат, че когато един Амбървил отиде при тях с блестяща идея за ново списание плюс страхотния макет, те си харчат парите, без да рискуват. „Амбървил пъбликейшънс“ е обвързана с „Би&Би“, Кътър, изцяло, що се отнася за рекламата и продажбите. Щом излезе списанието, ние трябва да пуснем и рекламите, иначе ще се наложи да им върнем парите, а това означава да се представим, най-мекото казано, като повърхностни и лишени от бизнесменски нюх. Особено след като ти сам реши да съкратиш други три списания. Клиентите знаят, че „Би&Би“ излиза с твоята благословия, Кътър, постарах се да ги накарам да разберат това. Не можеш да ми докоснеш списанието, без да предизвикаш съмнение у всички, че компанията е закъсала.

— Имаш ли представа как се отразяват на балансите ни парите, които си похарчила? — попита той.

— Голяма дупка ще направят, предполагам. И, Кътър — Макси се изправи и се запъти към вратата, — относно сметките на бюрото ти ще бъде честно да ти кажа, защото кръвното ти налягане ми се вижда доста високо, сметките на твоята маса са само началото. Извървах дълъг път през тези шест месеца — трябва да похарчиш пари, за да направиш пари, и аз не мога да разочаровам моите читатели. „Първо ги хвани, после ги задържи“, обичаше да казва баща ми — Макси отвори широко вратата, докато Кътър седеше зад бюрото си окаменял от ярост. — И още нещо, направих сериозни реклами във всички по-важни вестници и списания, в които съобщаваме за „Би&Би“, плановите си за бъдещето, представяме най-новото издание на „Амбървил пъбликейшънс“, както всъщност си е. Ще получиш сметките много скоро. Не си прави труда да ставаш, сама ще се изпратя, както обикновено — тя премина през вратата и я остави полуоткрехната. После се обърна, хвърли към чичо си един поглед, поклати глава и изцъка с език загрижено: — Мили боже, Кътър, наистина изглеждаш разтревожен — и преди да дръпне леко дръжката, попита: — Да не би заради нещо, което ти казах?

— Лили, любов моя, ела и седни близо до мен — Кътър ѝ направи място на дивана. Лили покорно стана от стола, седна на предложеното ѝ място и изви към него гъвкавото си, стройно тяло.

Тя въздъхна от чувство на задоволство, почти по-дълбоко от любовта. Тези мигове, прекарани заедно, когато той се връщаше у дома след работа, тези дългоочаквани мигове бяха, както често се замисляше, възнаграждение за годините търпение. Дори по-голямо възнаграждение от физическата страст, макар жизнеността на неутолимата жажда на техните две тела да бе най-голямата ѝ гордост. Годините, които ги бяха разделяли, бяха оставили жарта на един огън; трябваше му само полъх на вятъра, клечка кибрит, къс хартия и парче дърво, за да се разпали в пламъка на живота. Но да седят така в края на деня и тихо да си разговарят, нещо, което не успяваха напълно да постигнат със Захари, бе... бе дори по-голяма радост. В мигове като този, когато лекотата на дълго търсената и дългоочаквана близост се

сливаше с новото щастие от факта, че бяха мъж и жена, тя разбираше, че най-сетне е получила онова, за което бе жадувала и което винаги бе заслужавала.

— Скъпа, днес в службата се случи нещо изключително, което изведнъж ме накара да помисля за теб, за бъдещето на нашия съвместен живот.

Стресната от тържествеността в тона му, Лили рязко изправи глава от рамото му.

— Не, не — засмя се той. — Няма за какво да се тревожиш. Става дума за нещо, за което да помечтаем, нещо, което никога не бих предприел сам, но все пак нещо служебно и не мога да не го споделя с теб.

— Служебно? — попита Лили. — Обещал си ми да не си губим времето заедно в служебни приказки. Никога не съм разбирала от тези работи и когато Захари ми говореше, ме заболяваше главата да седя и да го слушам.

— Служебно е, да, но в известен смисъл не е. Не е скучно. Трябва да го чуеш, скъпа.

— Служебните работи винаги са скучни, все пак съм търпелива жена, както сигурно си разбрал.

— Днес получих странно телефонно обаждане от някакъв мъж от „Юнайтед Бродкастинг Къмпъни“, съвсем непознат за мен. Искаше да разбере има ли възможност да се срещнеш с него и да дискутирате... да обсъдите евентуална продажба на „Амбървил пббликейшънс“.

— Какво!? Той е луд! За какъв, по дяволите, се има? Какво нахалство! И кое го кара да си мисли, че компанията се продава? Просто не мога да си представя, че може да съществува такъв нахалник, който да се обади така изневиделица — Лили скочи като ужилена, сякаш ѝ отмъкваха всичките бижута, докато тя наблюдаваше безпомощно.

Кътър се изсмя доволно.

— Този мъж не се опитва да извлече нещо от теб, скъпа. Той просто си върши работата. Предложението му не е никаква атака. Всъщност е огромен комплимент. Това, което трябва да направиш, е да отговориш, че подобни въпроси не те интересуват и че „Амбървил пббликейшънс“ не се продава. Той ще си отиде, а може и да не си

отиде. Но така или иначе трябва да очакваш за в бъдеще все повече такива телефонни обаждания.

— Защото Захари е мъртъв ли?

— Дори и да беше жив, нямаше да има кой знае каква разлика. Щеше да получава същите запитвания. Тенденция на времето. Много компании, особено големи конгломерати, търсят да купуват списания.

— Е, идеите им не ме интересуват. А и защо трябва да ме интересуват? Освен това имам само седемдесет процента от акциите. Знаеш, че децата имат по десет.

— Те не могат да продават дяловете си на друг, освен на теб, ти си главният акционер. В състояние си да правиш всичко, което пожелаеш, Лили. Те не могат да те спрат. Когато обяснявах причините, поради които трябва да се прекрати издаването на онези списания, мисля, че ме разбра.

— Да. Ти ме убеди, че се налага. Но да продаваме... Никога не съм мислила за продажби. Захари прекара целия си живот в създаване на списанията... Никога не продаде нищо. Не знам дали въобще би го направил, при каквито и да е обстоятелства и срещу каквато и да е цена.

— О, Лили, не можеш да престанеш да бъдеш вярна, нали? Мислила ли си колко много неща си пожертвала за тези списания? Ти, Лили. Всичките тези служебни приказки, които те отегчават, всички онези командировки, когато оставаше тук сама, всичкото онова време, през което трябваше да се справяш с децата, защото Захари работеше безкрайни уикенди затворен в кабинета си, трябваше да забавляваш и да се държиш мило с хора, които въобще не те интересуват? Тези списания бяха изградени върху твоя живот, Лили. Години и години от единствения живот, който имаш. И сега продължаваш да мислиш за това какво би направил Захари, ако бе жив. Но той не е жив. Няма друг, който да е отговорен за наследеното и на когото имаш доверие, освен мен. Ще повериш ли дяловете си в ръцете на Павка? Той е възрастен човек, чудесен, но възрастен. Предполагам, че скоро ще се пенсионира. А останалите от редакционната колегия? Можеш ли да разчиташ на тях да държат списанията над водата? Те са твои служители, те творят, но не са мениджъри. Захари беше, ала не създаде нито един мениджър, който да го замести.

— Никога не съм мислила наистина...

— Знам, че не си, скъпа. Занимавам се с всичките тези неща, за да няма за какво да се тревожиш. Напуснах „Букър, Смити енд Джеймстън“ и открих своя кантора, за да движа делата ти. Но все пак дълбоко в сърцето си не съм убеден, че списанията са твоят задължителен бизнес.

— Става ли нещо, нещо, което не знам? Има ли причина, поради която се налага да продавам? — Лили някак изпъна гърба си при злокобния тон в гласа му.

— Лили, списанията вървят добре... засега, но икономиката на издателския бизнес през 1985 ще включи покачване разходите за хартия и за разпространение. Това не означава, че ще печели по-малко от тази година, но че ще бъде много по-трудно. Точно сега приходите и разходите, балансовите отчети са в прекрасно състояние. Започвам да си представям колко пари ще получиш за „Амбървил пъбликейшънс“ още утре — огромна сума. Обаче след някоя друга година... кой знае? Нямам кристална топка, за да пророкувам, а и не ми е приятно да те виждам окована в нещо, което не те интересува, макар Макси да е толкова запалена, че...

— Макси? — трепна Лили. — Сега пък в какво се е забъркала?

— Нищо, за което да се тревожиш — малко от нейния свръхентузиазъм. Аз ще се справя с Макси, скъпа, така че да не се опари. Разбира се, ако продадеш, децата ще могат да развият своите наклонности.

— А ти, Кътър? Да не се опитваш да ми кажеш, че не желаете да бъдеш в издателския бизнес? Че не е трябвало да напускаш „Букър“?

— Ако прецениш, че трябва, любов моя, то аз съм повече от склонен да се откъсна. Никога не съм искал да се присъединя към Захари, знаеш го. Предлагал ми е десетки пъти, но неизменно съм му отказвал. Обаче след днешното телефонно обаждане така изневиделица се питам, дали пък не е някакъв знак, знак за... поврат... за нещо, на което би трябвало да обърнем внимание?

— Знак? Знак за какво?

— За нов живот. Живот за нас двамата, без да бъдем обвързани, без да се тревожим за увеличаването на страниците, за покачването на отчисленията по пенсиите и милион други идиотщини в компанията. Би могла да продадеш, мила, ако желаете. Тогава и двамата ще бъдем свободни. Няма нещо на света, което не би могла да направиш. Можеш

да основеш собствен балет... Можеш да прекарваш най-хубавите месеци от годината в Англия, а защо да не си купим най-хубавата къща в Южна Франция? Бихме могли сериозно да започнем да колекционираме всичко, което обичаш. О, Лили, трябва да има по-хубав живот от този да прекарвам по цял ден в някаква нюйоркска канцелария и да те виждам само след дълъг работен ден. Но това не е моя работа, компанията не е моя. Ти ще трябва да решиш дали възможността за продажба те интересува или не. Ето защо се налагаше да разговарям с теб относно телефонното обаждане. Служебни работи, „скучни служебни работи“, но не бих могъл да ги държа в тайна.

— Не, не би било редно — рече бавно Лили.

— Помисли върху думите, скъпа, или ако искаш, недей. Изцяло ти ще решиш. Дала си прекалено много от сърцето и душата си за „Амбървил пббликейшънс“, повече от всеки друг, и може би трябва да бъде така й в бъдеще. Само ми се иска да те видя щастлива.

— Ще помисля. Обещавам. Това не е нещо, което може да се реши изведнъж... нали? Не, разбира се, че не е.

— Важно е добре да помислиш, Лили. Стъпката е сериозна — Кътър се изправи, за да си сипе още джин с тоник.

„Амбървил пббликейшънс“, помисли си той, „Амбървил пббликейшънс“. Огромното творение на ненавистния му брат, скоро ще бъде само една точка от балансите на някой мощен конгломерат; ще загуби лицето си, основните служители ще се разпръснат, недвижимото имущество — продадено и най-важното — самият Захари Амбървил много скоро ще бъде забравен заедно с компанията. След някоя друга година за него ще се сещат само хората с добра памет. Слава богу, че бе все още достатъчно млад, за да помете „Амбървил пббликейшънс“, да я хвърли на вятъра, да се освободи най-сетне от брат си, да унищожи и последното нещо, останало след него. Колкото до „Юнайтед Бродкастинг Къмپъни“, още утре ще се обади по телефона и ще си насрочи среща за обяд, за да види дали наистина биха купили. Там трябва да има поне десетина потенциални клиенти. Това бе абсолютно сигурно. Бе предвидил този ден, когато прекрати съществуването на всички губещи списания. Всички, с изключение на едно.

— Знаеш ли, Джъстин, никак не е лесно да бъдеш редактор по модата в списание, което харесва жените такива, каквито са. Модата е това, което не си виждал до този момент, по дяволите. Страниците с мода трябва да те накарат да купиш.

Джули говореше някак сърдито, но гласът ѝ звучеше като наелектризираща любовна песен. Увлечението ѝ по Джъстин бе достигнало онази точка, че можеше да изброи всичките дрехи, които носеше, в състояние бе дори да различи трите му фотоапарата „Никон“. Знаеше кога си е изрязал ноктите. Всяка една подробност от този мъж се намираше под непрестанното ѝ, но неуловимо наблюдение и самият факт, че нейните чувства, изглежда, не получаваха същия отговор, ги правеше по-дълбоки. Ако Джъстин бе проявил жив интерес, щеше да настъпи някакво развитие в отношенията им — било то към по-лошо или по-добро. Би могла да се чувства нещастна или щастлива. Но през седмиците на съвместна работа той проявяваше към нея приятно и влудяващо смесено чувство на приятелство и колегиалност, което Джули Джейкъбсън, печелила досега всеки пожелаван от нея мъж, не възприемаше вече като предизвикателство. Бе по-скоро болезнено жадуване за знак, че те имат бъдеще заедно.

— Искаш да работиш в обикновено списание ли? — вяло отвърна Джъстин. — Съжаляваш ли, че се отказа от работата си в „Редбук“?

— Нито за миг. Но тази идея... Искам да кажа, представи си цяла модна страница, която ти показва защо никога, ама никога не трябва да си изхвърляш любимия си бански костюм. Как ще го обясня това на всички производители на бански костюми, платили за реклама при нас?

— Обясни им теорията на Макси. Че когато една жена има добро самочувствие, след като е прочела един брой на „Би&Би“, ще реагира на рекламата положително дори и ако рекламният текст не кара читателят бързо да си похарчи парите, само и само да преживее уикенда.

— Ти вярваш ли в тая теория? Или само Макси?

— Всъщност аз също мисля така. Изящната човешка природа сама ще се погрижи за „купуваческия“ си инстинкт, а „Би&Би“ ще предположи жените към рекламата.

Джъстин огледа своето студио, първото в живота му, с добре прикрито чувство на смайване. Преди непрекъснато си сменяше местонахождението, пътуваше само с две туристически чанти и калъфи за фотоапаратите, но за да се справя с работата, за която Макси го помоли, бе наел студио с цялото безкрайно оборудване, бе назначил необходимия брой асистенти, които да отговарят на телефона, да работят в тъмната стаичка и да му помагат при уголемяването и при контраста на снимките. Разбира се, всичко се заплащаше от „Би&Би“, но за пръв път в живота си Джъстин бе закотвен на едно място. Това го караше да се чувства неспокоен и притеснен, ала след като бе проявил собственически интерес към списанието, не можеше просто така да изчезне, поне докато не се убедеше, че Макси се е справила с положението и работата върви гладко. Или поне докато се окажеше, че от авантюрата нищо няма да излезе. И двата изхода, мислеше си Джъстин, бяха възможни. Той бе свикнал с новите проекти на Макси, бе следил налудничавите ѝ стъпки, непрестанното търсене на развлечението, което надминаваше предишните ѝ идеи за удоволствия, и той все повече се убеждаваше, че у сестра му бушува много по-голяма сила от обикновеното желание да създаде ново списание. Сигурно след шест месеца и това щеше да ѝ омръзне.

Никой друг, често си мислеше Джъстин, не я разбираше така добре като него, защото те си приличаха. Той също никога не можа да открие нещо, което да го задържи за дълго на едно място. И той бе непостоянна личност с няколко краткотрайни връзки. Дълбоко бе обичал баща си и смъртта му го съсипа. Захари Амбървил щеше винаги да му липсва, макар рядко да бяха имали близки разговори. Джъстин ги бе отбягвал, а Захари бе усетил това и не ги търсеше, нито го насилваше. Между тях винаги бе съществувало взаимно, но негласно разбирателство и желанието на Джъстин за личен живот трябваше да се уважава.

От друга страна, мислеше си той мрачно, майка му, изглежда, преследваше душата му от деня на неговото раждане. „Джъстин, ела тук да си поговорим.“ Всеки ден след училище чуваше красивия ѝ, неустойчив, тържествен, пълен с горчивина глас да го вика от нейната дневна. Нямаше друг избор, освен да отиде, да ѝ даде да го целуне и да поглади косата му, да отговори задоволително на всичките ѝ въпроси. „Как мина контролното по математика, Джъстин? Не ти ли беше

студено само по пуловер? Защо не си взе палтото? Кой е най-добрият ти приятел тази година? А вторият най-добър? А другият ти приятел? Какво ново за момчето, което се премести от Чикаго? Харесва ли ти? Кога ще предаваш домашното по английски? Ако имаш нужда от помощ, знаеш, че винаги можеш да ме попиташ, нали?“ Нейният непрекъснато подпитващ, нежен, предан, поетичен глас искаше да знае всичко за личния му живот. Всичко.

Никога не ѝ каза, че няма най-добър приятел, че няма други приятели, защото така щеше да предизвика още въпроси, тя щеше да се загрижи и да се опита да направи нещо, а той искаше само да го оставят на мира, за да се справи сам със страха от порастването, за да свикне с мисълта, че не може да разчита на друг да разреши проблемите му, освен на себе си. Но въпреки всичко той не я лиши от присъствието си, не му даде сърце да обърне гръб на майка си, защото ясно усещаше колко самотна се чувстваше тя като млада вдовица въпреки хубостта си, въпреки бижутата и бурния живот сред обществото. С цялата си всеотдайност към него, той знаеше това, Лили го молеше, молеше синът ѝ да се погрижи за нея. И той бе направил най-доброто, на което бе способен.

Едва когато откри бойните изкуства и започна да ходи на тренировки, можеше да прекарва следобедите, отхвърлил бремето на майчините чувства — тя не бе ги проявила към сестра му; тези чувства изглеждаха като обагрени с нещо, което той не можеше да определи точно, но което бе научил да ненавижда въпреки обичта си към нея. Почти като... култ. Реши, че сигурно причината се криеше, че бе най-малкото дете.

Макси бе непрестанно забъркана в някакви бели, Тоби бе толкова независим и толкова специален, че Джъстин бе единственият, върху когото тя можеше да излее чувствата си, и... и въпреки това Джъстин трябваше да изнесе бремето на специалното дете, на любимото дете.

Още щом му стане ясно дали „Би&Би“ ще успее, или ще се провали, ще замине отново, някъде, където не е бил досега, и ще приеме единствената роля, в която се бе чувствал някога удобно — на незабележим наблюдател, част от всяка сцена, тих аутсайдер, който благодарение на своя фотоапарат се чувстваше като у дома си навсякъде. И никъде.

— Джъстин — извика Джули стиснала в ръка бикини на цветчета; можеха да бъдат сътворени едва в края на петдесетте, — вярваш ли на това? И са в такава свършена форма, че по всяка вероятност никога не са виждали вода.

— Може би повечето любими бански костюми не са виждали вода — вдигна той рамене.

— И Макси казва така. „Ако една жена намери бански, който наистина ѝ стои добре и скрива това, което тя иска да скрие, а показва онова, което на нея ѝ се иска да покаже, жената няма да го намокри, освен ако не я принудят да го стори, и дори да напълнее толкова, че да не може да го носи, ще го прибере някъде с надеждата, че един ден отново ще ѝ стане“ — цитира Джули. — Според мен Макси само окуражава подобен род мечти — допълни неодобрително тя.

— Каквото и да мисли, скъпа, ние имаме да снимаме още купчина стари бански костюми. Колко фотомодела си повикала?

— Три момичета и една дузина момчета.

— Ти си луда. Защо толкова много момчета?

— Това също бе идея на Макси. Всяко момиче ще разполага с цял асортимент от момчета, които ще му хвърлят омаяни погледи — каза Джули кисело. Цяла седмица не може да иде на покупки заради лова на стари бански костюми.

— В какво ще ги напъхаш момчетата?

— Имам някои други нещица... еднакви... в различни разцветки от „Лорин Бодиуеър“. Еднакви, но не и старомодни. Не знам дали са бански костюми или бельо — Джули показва някаква одежда, с която щеше да покрие таза на мъжа. — „Белибътън сити“. Ужас. Ние насърчаваме жените да не си купуват нови бански костюми, а на мъжете разрешаваме да правят парад съвсем голи.

— И къде ще сложиш цялата тая армия?

— За момичетата има съблекални — с фризьорите и гримьорите. Момчетата могат да влязат в твоя кабинет, Джъстин. Студиото не е достатъчно голямо.

— Колко често ти се случва да поръчваш двадесет и седем модела по едно и също време? — попита той разсъдливо.

— За първи път, но мисля, че все ще намериш местенце във втората съблекалня.

— Сигурно — каза Джъстин, като знаеше, че няма да намери. Бе избрал студиото точно защото позволяваше импровизации. Вътрешното пространство, определено изключително за неговата работа, го нервираше. Колкото по-малко, толкова по-добре, за да не изглежда, че го обвързва по някакъв начин. Мястото се наемаше всеки месец, макар Макси да му бе дала свобода на действие.

В самия му кабинет имаше само бюро, телефон, стол и диван, на който се просваше да си почине, след като си свършеше работата.

Всички момичета пристигнаха накуп и Джъстин ги огледа с критично око. Джули ги бе избирала по неутралността на външния им вид. Хубави бяха, но не чак толкова. Прическите им бяха модни, но не от тези разпилени гривии и не толкова къси, че да предизвикват безпокойство. Двамата гримьори бяха инструктирани да не променят много лицата им. „Без розови клепахи и сини червила, бе заръчала Джули. Няма да продаваме тези ужасни нови гримове. Проверяваме дали средната американка знае основни правила на гримирането.“

Трите момичета преминаха през неговата проверка и когато две дузини от красиви фотомодели от мъжки пол започнаха да се появяват, докато подготвяха момичетата, той си оправяше фотоапаратите. Както повечето фотографи, Джъстин не позволяваше на сътрудниците си да му пипат фотоапаратите преди снимки; разрешаваше единствено да му презареждат лентата по време на работа. Скоро първото момиче бе готово и през следващия половин час Джъстин, Джули и моделите се трудиха здраво. Въпреки това не успяваха да постигнат ефекта всяко едно момиче, наобиколено от дузина полуголи мъже, да се държи непринудено.

— Намокри ги, Джули — предложи най-накрая Джъстин.

— Защо?

— Защото са много стегнати. Бански костюми вътре в стая изглеждат неестествено, а това не е хубаво. В тъмната стаичка има някакви кофи. Момчета, някои от вас да отидат и да напълнят кофите с вода. Ще опитаме по този начин.

— Ще се мокрим ли? — попита едно от момичетата, като не му се вярваше. — Никой от агенцията не ни спомена за вода. Ще се обадя на моя агент.

— Успокойте се — рече нежно Джъстин. — Ще мокрим момчетата — искаше му се да е отново на някоя непозната улица, в

непознат град, свободен да си снима или да не снима, вместо да стои тук с двадесет и седем от най-скъпите модели на Съединените щати, всеки от които отказва да се държи нормално, както правят нормалните хора в нормална обстановка. На река Ганг, ето къде трябва да ги снима. Голямо удоволствие би било да ги набута вътре и да ги подържи известно време. Междувременно ще трябва да се справи и така.

Водата свърши работа. Тя ги отпусна, както нищо друго не би могло; превърна ги отново в деца, които се поливаха с вода, състезавайки се кой ще се намокри повече; създадоха илюзията за плувен басейн или плаж. Никакви декори не можеха да постигнат този ефект.

Джон, един от фотомоделите, с рошава тъмноредвена коса и усмивка, издаваща почти животинска жизненост, беше водачът.

Той пръв изля кофа вода върху едно от момичетата.

— Да не си посмял — извика тя и получи втора кофа върху главата си. После всички започнаха, трите момичета и тълпата момчета, напълно забравили за фотоапарата; фризьорите стояха отстрани и клатеха глави, макар и не недоволно, след като щяха да им платят обичайните седемстотин и петдесет долара на час. Джули, когато Джъстин ѝ кимваше, измъкваше всяко едно мокро момиче, с което бе приключил снимки, и я водеше да сменя банския, съвсем не лесна работа за мокро тяло. Трябваше да повика дузина момичета или поне да бе донесла хавлии, помисли си тя, но кой можеше да предвиди тази морска битка?

Най-накрая всичко свърши, събраха мокрите бански, омотаха момичетата в книжни хавлии, изсушиха ги със сешоари и всички, с изключение на сътрудниците, бяха изпратени у дома. Джули огледа студиото отпуснато, доволна от хубавите снимки.

— Не се тревожи. Утре ще го почистят. Отивай си, Джули — нежно ѝ предложи Джъстин.

— Би трябвало да остана, но...

— Не ставай глупава, ти си като пребита. Навън, скъпа, навън.

Видял се най-сетне сам, Джъстин избута мократа и мръсна хартия и внимателно си прибра фотоапаратите. Отвори вратата на своя кабинет, като се чудеше каква ли бъркотия са оставили момчетата.

— Добре се справи, Джъстин. Мислех, че ще се объркаш — каза Джон. Тъмноредвената му коса беше още леко влажна. Той седеше

съвсем удобно зад бюрото му и се усмихна с палавата си усмивка, щом Джъстин влезе. Беше се разположил зад бюрото, сякаш беше негово.

— Дрехите ли не можеш да си намериш? — тихо запита Джъстин, гласът му спокоен като походката на мъж, обучен и готов да се отбранява.

— Бяха точно там, където ги бях оставил.

— Обичаш да си седиш по мокър бански ли? — допълни рязко той.

— Не. Свалих го — усмихна се отново Джон и се протегна лениво като огромна котка в джунглата.

— Не може да ти е удобно — Джъстин бе нащрек. — А това случайно е моят стол.

— Всъщност по-удобно би ми било на дивана — отговори Джон, но не се помръдна.

— Сигурен съм — рече Джъстин, сякаш разшифроваше казаното с най-голяма концентрация. — Но кое те кара да си мислиш, че ми се иска да те видя там?

— Джъстин — упрекна го с усмивка Джон, — мислиш ли, че не знам какво ти се иска? Мислиш ли, че не знам колко много ме желаеш? На дивана, на пода, навсякъде? Мислиш ли, че не знам какво искаш и какво можеш да направиш с мен, от какво имам нужда — и какво смятам да поискам от теб? Мислиш, че съм недосетлив?

— Откъде ти хрумна това? — попита Джъстин, заплахата, която винаги го съпътстваше, сега бе по-близка от всякога, без да бе направил и една стъпка в тази посока.

— Нито по изреченото от теб, нито по начина, по който изглеждаш, нито по начина, по който ходиш или разговаряш. Отникъде не „ми хрумна“. Знаех го. Имам много добри инстинкти.

— Така ли? Сигурен ли си? Или пробваш? Нещо, което пробваш с всеки фотограф, пък случайно може да излезеш прав. И че нещо може да има и за тебе?

— Не искам нищо, Джъстин. Само същото, което жадуваш и ти. Обичам го, колкото и ти, само че не се срамувам да си го поискам. От силно желание към теб... чак ме болеше... Не бе лесно да го прикривам с този бански костюм. Възбуден съм, Джъстин, както никога досега, ти също си възбуден. Виждам колко много ме желаеш. Така че ела тук и престани да играеш тази игра. Ела и ми го дай,

Джъстин, така както ще ти бъде най-хубаво. По всякакъв начин, всичко — всичко бих приел.

Безмълвен, Джъстин се приближи към бюрото. Безмълвен и изпълнен с желание.

[1] „Санка“ — кафе без кофеин. — Б.пр. ↑

20.

— *Бедата при теб, Максим, е в това, че си прекалено импулсивна* — Лили присви опаловите си очи и огледа дъщеря си с познатата си сдържана критичност.

— Майко, знам, че много пъти съм вършила безразсъдни работи и никак не се гордея с тях, но те уверявам, че при „Би&Би“ работите са други. Не е справедливо от твоя страна да го възприемаш като поредната ми играчка, без дори да си разбрала каква е идеята ми. Виж, донесла съм макета на първия брой, така че сама да се увериш — нетърпеливо ѝ подаде макета Макси.

— Не, Максим, не мога да направя преценка на нещо, само като го погледна. Никога не съм успявала разумно да преценявам списанията, особено новосъздадените. Дори и баща ти трябваше да се примири с този факт. Сложи си го в куфарчето, да не го забравиш на тръгване.

— Моля те, майко, погледни го набързо. Може пък да те разсмее — молеше се Макси. Трябваше по някакъв начин да достигне до Лили. Откакто бе се завърнала от Европа, двете се виждаха много рядко. Макси бе много заета, за да присъства на обедите или на балетните матинета; през всичките тези години те се бяха превърнали в най-лесния и най-гладък начин за поддържане на отношенията им. Днес обаче трябваше да намери време и да приеме поканата на майка си за чай, този непоколебим британски обичай, който Лили поддържаше от деня на пристигането си в Манхатън в продължение на повече от три десетилетия.

— Предпочитам да не го правя, скъпа. Разбира се, ще го прочета, щом се отпечата както трябва, но дотогава ще почакам. Надявам се да бъде приятно изненадана. Причината, поради която те помолих да прекъснеш работата си днес, Максим, е друга. Наскоро мислих за „Амбървил пъбликейшънс“ и полюбопитствах да разбера колко точно пари се харчат за този твой внезапен каприз... Идеята ти да станеш издател... или редактор, или каквото и да е друго.

— Искаш да кажеш, че Кътър не ти е казал? — учуди се Макси. Бяха изминали няколко дни от разговора им в неговия кабинет и тя бе сигурна, че Кътър ще разкаже на Лили цялата история.

— Не. Всъщност той смътно спомена нещо. Стори ми се, че избягва тази тема. Точно това ме накара да се попитам какво става, дали няма нещо... нещо между вас двамата, което трябва да разбере.

— Нещо? Искаш да кажеш дали имам проблеми с Кътър? Това ли имаш предвид?

— Именно — Лили наля още една чаша чай на Макси.

— Посдърпахме се малко, майко. Кътър смята, че харча твърде много пари, а аз знам, че не мога да похарча и стотинка по-малко, ако искам да имам успех. Ако спра сега, всички пари, които сме вложили, ще бъдат направо хвърлени на вятъра. Или ще го направим както трябва, или да не го правим въобще. Но не можах да му втъпя това. Татко щеше да разбере точно какво правя. Ще бъде обаче честно да призная, че не бях много тактична с Кътър — всъщност никак не бях тактична — но, майко, той не става за издател, манталитетът му е като на човек от Уолстрийт. Това е естествено, имайки предвид, че винаги се е занимавал с банкови инвестиции, но пък финансовото му мислене прави разумния разговор с Кътър направо невъзможен. Ако татко...

— Максим, татко ти е мъртъв. Проблемът ти с Кътър идва от личната ти неприязън към нето, от алогичното ти, изпълнено с недоволство упорство, което ме прави много нещастна. И този проблем не произтича от незнание или липса на интерес от негова страна.

— Майко, това не е...

— Почакай малко, Максим. Нека довърша. Опитвах се да разбера твоя дълбок... антагонизъм... към Кътър. Знам, че който и да се осмелеше да навлезе в живота ми след смъртта на баща ти, би предизвикал същите примитивни чувства у теб. Винаги си била татковото момиче и никога няма да го преодолееш — стара, позната горчивина се промъкна в гласа на Лили, в гласа, който тя така деликатно владееше; глас, който всъщност казваше на Макси, че предоставя на майка ѝ правото да получи всичко, което пожелаеше. — Ти не можеш да разбереш какво е Кътър за мен — продължи Лили. — Или ако по чудо можеш, то нехаеш. На петдесет години съм, Максим, през януари ще навърша петдесет и една. Сигурна съм, че ме смяташ

за твърде стара, за да бъдеш загрижена за моите чувства. Как ти изглеждат петдесетте ми години пред твоите двадесет и девет, когато целият живот е пред теб, а миналото ти съвсем не е без събития? На двадесет и девет години можеш ли изобщо да се досетиш за чувствата, които изпитвам?

— За бога, майко, петдесет години не значи, че си стара. И не съм чак толкова глупава да си мисля, че си без сърце или тяло. Имай ми поне малко вяра. Може петдесет да са ти изглеждали много, когато си била колкото мен, но сега нещата са различни — Макси остави обратно чашата си с чай с такова вълнение, че Лили се стресна, когато порцеланът чукна по масата.

— Времената са се променили, но само по принцип. Човешката природа си е същата — продължи Лили непреклонно. — И съвсем присъщо за човешката природа е на собствената майка да се гледа като на безкръвна стара антика. Това не може да се избегне, макар, господ е свидетел, че се опита да го избегнеш с Анжелика и досега успяваш. Ти си толкова зашеметяващо непредсказуема, че малката просто участва в твоя живот и ти приемаш това за факт — тя е опашката на твоята комета. Но един ден Анжелика също ще гледа така на теб, Максим. Запомни ми думите.

— Откъде се включи и Анжелика в нашия разговор? — прекъсна я Макси с голяма досада. — Мислех, че искаш да поговорим за парите, които харча за списанието.

— Един ден, Максим, ще разбереш какво значи да се чувстваш вечно млад, но да си хванат в капана на твоето тяло, което старее, колкото и да се опитваш да го запазиш — продължи Лили, сякаш Макси не ѝ бе отговорила. — Гледам манекените в модните списания и си мисля, е, сега да, но... след двадесет години тези снимки ще бъдат непоносими. Хубостта е доживотна присъда, а не благословия. Да си имала нещо, което си загубила...

— Майко, сама се измъчваш. Хубава си, била си хубава, винаги ще бъдеш хубава. Какво общо има тази тема с чая?

— Трябваше да знам, че е безнадеждно — въздъхна Лили и поглади с ръка гладкия си голям кок. — Опитвах се да ти обясня нещо за мен и Кътър, но твоята безчувственост, както винаги, го прави невъзможно. Е, Максим, колко ще струва цялата тази издателска история?

— Не мога да ти дам крайната цифра, поне не още. Защото разходите ще бъдат едни, ако има успех, и съвсем други, ако се провали.

— Тогава ми кажи колко си похарчила до този момент.

— Някъде около пет милиона, включително за следващите шест месеца.

— Нормално ли е да се похарчи толкова, преди да знаеш какъв резултат ще има твоето начинание?

— Съвсем. Всъщност това е минималното. Вземи например Морт Зукерман. Вложи осем милиона в „Атлантик“ и не очаква печалба до една година, или огромните инвестиции на Ганет в „Ю Ес Ей Тудей“, въпреки че той се издава от страхотната Кати Блак, или за „Селф“, задвижено от цяло състояние...

— Пощади ме, Макси. Не мога да понеса начина, по който ги съобщаваш тия цифри. Приказваш също като баща си, но Захари поне знаеше какво върши. Значи, откакто си се върнала от Европа, си похарчила пет милиона долара. Пет милиона от парите на „Амбървил пбликейшънс“.

— Да, майко. Пет милиона и няма да се преструвам, че с тях ще приключа. Обещавам ти, че няма да съжаляваш — ако Лили бе погледнала лицето на Макси, щеше да открие същата непоколебимост, която бе виждала у Захари.

— Обещавах — Лили сви рамене с лека ирония. — Е, тогава повече няма да се тревожа. Да ти наля ли още една чаша чай?

— Не, благодаря, майко. Наистина трябва да се връщам в службата.

— Разбирам, скъпа. Предай на Анжелика моята обич. Ако е свободна през следващата седмица, имам билети за балет в събота следобед.

— Сигурна съм, ще ѝ хареса — Макси целуна Лили за довиждане. Не бе на добро. Никога не е било наред. Бедата при теб, Максим, е, че си твърде нечувствителна, че не оценяваш Кътър, че си татковото момиче, че искаш да ме интересува твоята работа. Бедата, Максим, е в това, че искаш твърде много от своята майка.

Като позвъни на прислугата да прибере подноса с чая, Лили си помисли колко разумно бе постъпила, като повика Макси на разговор. Похарчени пет милиона, а насреща само някакъв си макет. Лили може да не обичаше да говори за бизнес, но знаеше, че щом Макси допуска, че това не е всичко, един господ знае още колко щеше да прахоса. Опасна играчка в ръцете на неразумно и екстравагантно дете, което никога не бе изкарало един цент с труда си. Пет милиона долара, хвърлени през прозореца, само за няколко месеца. Нямаше смисъл да се разстройва от този факт, не и след като Кътър я увери, че балансът е все още отличен. Още едно потвърждение, ако въобще се нуждаеше от такова, че след като Захари вече не бе между живите, фамилията Амбървил трябва да напусне издателския бизнес.

Не беше просто загуба на пари, мислеше си Лили, докато се изкачваше нагоре към своята гримьорна, а вина от страна на Кътър. Съвсем егоистично бе да скрива от нея ужасните подробности около похарчените от Макси пари. Трябва да е бил бесен и все пак не бе пожелал да я тревожи за влудяващите претенции на дъщеря ѝ. Той сам го е решил. Би следвало да ѝ каже.

Макси в ролята на неустрашим издател на списание! Тя огледа гардеробите си критично. Колко ѝ липсваше „Мейнбокър“! И кой би могъл да ѝ каже, питаше се тя, Тоби и Джъстин, колкото и да ги обичаше, какво щяха да решат да правят в бъдеще? Заедно те притежаваха тридесет процента от „Амбървил“. Не, благодаря, тя не иска децата ѝ да ѝ бъдат партньори. Може да не разбира много от бизнес, си помисли Лили с разумната си практичност, която винаги бе успявала да скрие от всички, дори и от себе си, но поне толкова ѝ беше ясно.

— Изчезвай оттук — изрева към Анжелика мъжът зад количката.

— Как се получи така, че да продавате кожени камшици? — попита с любопитство Анжелика.

— Няма значение, дете, просто си тръгни — Садистико-мазохистични принадлежности не вървят, когато наоколо се навъртат хлапета. Това високо, дългокосо същество ще развали търговията. — На — каза той и ѝ даде един долар, — иди си купи хотдог.

— Благодаря — Анжелика се запъти право към входа за жилищната част на Тръмп тауър. Утре ще домъкне цялата банда, войската на Тръмп тауър, да направят едно посещение до количката. На всеки по един безплатен хотдог. Защо пък не? Докато го ядеше, тя разглеждаше различните сергии със стоки на Пето авеню. Портфейли, колани, шалове, бижутерия от цял свят, изложени на празния преди години тротоар пред най-изисканите магазини в света. „Войската“ никога не бе виждала Пето авеню в дните на неговото величие. В тази скитаща банда, чийто състав варираше от единадесет до петнадесет членове, влизаха единствените деца, живеещи в тази сграда, и за тях уличните продавачи представляваха непрестанен извор за забавление и интерес, част от техния свят, естествен антипод на апартаментите им, струващи милиони долари. „Войската“ познаваше изцяло Тръмп тауър. Знаеха как да се промъкнат незабелязано край скритата кабина на денонощната охрана, която водеше от величественото, малко, луксозно бежово фоайе към огромното, високо колкото шест етажа преддверие на търговската част, цялото в розов мрамор; там като от магия бликаше прекрасен водопад, а един мъж, облечен във фрак, свиреше на пиано до входа. Уморените нюйоркчани с благодарност влизаха, за да поседят малко, да послушат познати мелодии и може би да хапнат по един сандвич, докато на няколко етажа над тях, в страхотно скъпи бутици, жени от цял свят си купуваха нощници за четири хиляди долара. „Войската“ познаваше всеки магазин, знаеше къде бяха разположени стаите на обслужващия персонал, поддържаше връзки с хубавата русокоса мисис Тръмп; дори веднъж я убедиха да им разреши да посетят стъклената ѝ градина, която заемаше целия последен етаж на небостъргача и бе засадена с високи, напълно израснали дървета.

Анжелика бе водачът на бандата, защото бе американка и защото живееше в най-големия апартамент — под формата на буква „Г“, комбинирана с „Н“. Повечето бяха чужденци и апартаментите им се смятаха за „pieds-a-terre“ от техните родители, които непрекъснато се местеха от една столица в друга. В този ден обаче Анжелика не бе в настроение да търси приятелите си. Тревожеше се за майка си, макар че нямаше точна представа защо. Заради едно нещо, замисли се тя, като си купуваше втори хотдог със свои пари. Макси ставаше странно организирана. Намери готвачка, която, по всичко личеше, щеше да се задържи на работа, и дори нае жена да чисти и да ѝ помага при

тежката работа. Макси — която не планираше нищо — започна да определя менюто една седмица напред, така че пазаруването да бъде ефективно. В резултат на което Анжелика бе убедена, че тяхната готвачка е единствената в целия Тръмп тауър, която не позвънява просто на „Гристидис“, а сама пазарува на Ленксингтън авеню. Къде се изгубиха поръчките по телефона за доставка по домовете в последната минута, чудеше се Анжелика. Спомни си годините на импровизирани угощения или непретенциозни хапвания, често направо от мукавената чиния, в която пристигаше доставката. Любимият ѝ начин на ядене. И не беше само това, че вечер двете с майка си сядаха да вечерят. Макси всъщност бе започнала да наглежда домашните ѝ. Не за да го разбере, тъй като днешното домашно по математика се оказа над възможностите на Макси, както и вчерашното, а за да види дали го е направила навреме. Нещо повече дори, започна да проявява интерес към гардероба на Анжелика, вместо както досега, да ѝ разрешава да се облича по свой вкус, както правеше, откакто бе навършила десет. „Подходящите дрехи — онзи ден ѝ бе казала Макси — не са задължително лоши.“ Що за ужасно изказване от страна на Макси!

А после и емоционалния ѝ живот. Макси не изглеждаше да си има някого, когото да обича. Дали не караше критическата? Анжелика се замисли за възрастта на майка си и реши, че двадесет и девет години бяха твърде ранна възраст за подобни опасения. Но доколкото можеше да си спомни, в живота на Макси мъжете се редуваха един подир друг, дори понякога Анжелика имаше подозрения за двама едновременно. Досадници, каквито обикновено ставаха мъжете с годините. Но „Би&Би“ не оставяше време за никого, бил той досаден или не. Когато не беше в бюрото или с Анжелика, Макси всяка вечер работеше с Джъстин и Джули или с някой друг от служителите. Ала което бе най-удивително, често сама, съвсем сама седеше в спалнята си, приведена над жълтия бележник, като от време на време се кикотеше гръмогласно, вероятно на собственото си остроумие, предполагаше Анжелика. Това ли хората наричаха мания? А манията не беше ли нещо лошо?

Но тя не забелязваше никакви признаци на униние у Макси. Даже напротив. Макси се стягаше още повече, изцяло погълната от работа, а това му беше най-лошото, защото тогава не бе така забавно,

както с луда, хитра майка, която трябва да бъде наблюдавана. Една пораснала майка с цял куп разумни идеи не отговаряше на онази, за която се бяха пазарили. Майка ѝ се променяше без съмнение, но на Анжелика промяната не ѝ харесваше. Не. Ама никак. Ами че ако майка ѝ бе по-възрастната в семейството им, тогава каква беше тя?

Никой от фамилията Чиприани нямаше навика да си гризе долната устна, реши изведнъж Роко и се освободи от болезнената хватка на горните си зъби.

— Очевидно съм избягнала класическата грешка — каза Макси, която атакуваше треската с бамя в горещ сос, сякаш бе картофено пюре.

— Коя класическа грешка? — попита Роко, като се чудеше защо я остави да го придума да вечерят заедно. Вероятно от любопитство. След всичката работа, вложена в макета и след като ѝ бе намерил Брик Грийнфийд, страхотно добър художествен директор, за да продължи по прокарания от него път, той не изпитваше повече никакъв интерес към бъдещето на „Б & Б“. Но безгрижието на Макси разгорещаваше темперамента му като креолската кухня на Шез Леони, чийто хаитянски собственик ги бе взел под своето крило и бе поръчал яденето вместо тях.

Роко вече бе подочул от твърде много хора, че Макси е посетила лично повечето от компаниите, които правят най-големи реклами, и използвайки неговия — *неговия* — макет като визитна картичка, ги е убедила да направят реклама в списанието, пускайки в ход всичките си хитрости, цялото си очарование и пълномощията на „Амбървил“. Дори и той трябваше да признае, че основната идея на „Би&Би“ изглеждаше логична, когато е представена от Макси, но при условие, че не си имал предишен опит с нея. Ако човек не я познаваше, например можеше да бъде подлъган, че едно приятелски настроено списание е точно това, от което имате нужда, че то ще балансира медиите, че такава добра агенция като „Чиприани, Лефкович и Кели“ ще помогне с екип от най-способните си хора, чиито живот е бил посветен единствено на купуването на средствата за масова информация. И освен ако не сте някой пълен глупак и някакво си момиче, което се нарича издател, а само действа като рекламен директор, подмамвайки вашата рекламна

агенция, като ви е убедила със сладки приказки да се обвържете с неща, които надали бихте направили в нормално съзнание.

— Роко, какво правиш със зъбите си? Това кръв ли е, или е от червения сос? — Макси загрижено му подаде салфетка.

— Остави. Имам си салфетка, по дяволите! Мисля, че сдъвках една червена люта чушка. По дяволите!

— Предупредих те да внимаваш — Макси огледа ресторанта. Той се намирал на „Първо авеню“ и разполагал с място само за шест маси, но на Макси ѝ допадала атмосферата му: стари записи на стари карибски мелодии, изпълнявани от стар фонограф някъде зад тях; големи свещници със стичащ се парафин, като във филм; меки, почти жълтеникави стени с окачени върху тях снимки на семейство Леони. Атмосферата създавала у Макси усещането, че се намира на почивка на някой остров. Очевидно духът на Медисън авеню бе обхванал Роко, щом той не можеше да разбере романтичността на въпросното място. Но какво искаш от един мъж, привикнал да живее с червените люти чушки. Тъжно.

— Та коя класическа грешка? — попита отново Роко, след като възстанови чувството си за достойнство.

— Че не съобразих, че за всеки брой имам по двама клиенти: този, който го чете, и този, който иска да рекламира. Не може да има реклами без читатели, както и обратното, защото и двамата изпитват подозрения към тънкото списание. Затова на практика раздадох рекламното пространство за първите шест месеца. Е, не нацяло, но на много, много по-евтина цена, отколкото би следвало. Абсурдно евтино. Първият брой ще бъде хубав, тежък и успокоителен, като огромно, тлъсто пиле. Читателят ми ще го претегли на ръка и ще разбере, че за долар и петдесет пазарлъкът е добър. Роко, остави си място и за основното ястие.

— А това не е ли основното ястие?

— Почакай — рече Макси с особено провокираща усмивка, която накара красивата ѝ точица над свършената извивка на горната ѝ устна да заиграе; у Роко се появи желанието да ѝ зашлеви един шамар и да види какво ще стане.

— Съществува само един проблем, по който, изглежда, не си се замисляла въобще, и той е как ще разпространяваш списанието си. Може да притежаваш и най-хубавата книжчица в света, където през

страница ще има реклами в четири цвята, ала пак да не достигнеш до предполагаемите милиони читатели. Ако хората не могат да видят „Би&Би“, как ще го купят?

— Роко, никога ли не си чувал за един мъж на име Джо Шор?

— Не.

Макси въздъхна.

— Той беше прекрасен старец, но трябва да е починал преди петнадесетина години, мисля. С него ходехме на надбягванията. Разрешаваше ми да ям колкото си искам хотдог. Умря така, както винаги му се бе искало. В една кабина на Белмонт парк, заложил на коня победител. Бил заложил само два долара, разбира се, но все пак спечелил.

— Макси, за какво ми говориш?

— За чичо Джо. Бащата на чичо Барни. Е, аз, разбира се, никога не съм прекъсвала връзките си с чичо Барни. Той много се разтревожи, когато се разведох с Лади Къркгордън... Истински му допадаше да съм графиня. Дойдоха двамата с жена си на гости в „Замъка на ужаса“ и прекараха чудесно.

— Чичо Барни? Джей Бърнард Шор? Главата на „Кресънт“? — Роко отпрати огромния поднос със задушени свински ребра, жълт ориз и печена патица. — „Кресънт“ — гласът му стана дрезгав.

— Ами, разбира се, „Кресънт“. Трябва да имам национален разпространител, Роко — обясни Макси с очарователно търпение.

— Напълно съм наясно с това, Макси — внимателно отвърна Роко. Тя се опитваше да го убие. Креолска храна, досада, червени люти чушки и умишлена злонамереност. Роко се зачуди дали преди имаше язва, или сега я хващаше. „Кресънт“ бе най-важният национален разпространител в Съединените щати. Съвсем естествено за тях „Амбървил пъбликейшънс“ да са важен източник на пари, но те просто ще се изсмеят на „Би&Би“. Или поне би трябвало, ако имат здрав разум.

— Както и да е. Срегнах се с чичо Барни и му споделих проблема си. Той знае, че аз умея да избирам победителя при конните залагания от тригодишна възраст, и подписа с мен договор. Разбира се, те ще получат десетте си процента от коричната цена, не можеше да сваля повече, но пък ще изложи списанието ми на най-предна позиция. Роко! Леони! Ела бързо, мисля, че се задави. Господи, Леони, да

нямаше рибени кости в тая бамя? Роко, сложи си ръцете на главата. Недей, Леони, не го удрай по гърба, Роко, да ти направя ли „спасяваща прегръдка“? Или нещо друго? Решавай! Потъркай с пръсти гърлото си, ако не можеш да дишаш... ох... добре си, нали... Господи, изкара ми акъла. Повече няма да те водя тук, помогни ми. Леони, донеси ми малко от твоя хаитянски коняк, моля ти се. Ще припадна.

— Най-предна позиция — прошепна Роко, като се задъхваше на всяка дума. — Сигурна ли си, че точно това ти е казал?

— Абсолютно. Каза, че ще направи място дори ако се наложи сам да изфабрикува по-големи рафтове.

— И срещу колко?

— Това е другият проблем. За целта трябва да платя направо на търговеца. Около пет долара на всеки три седмици. За магазин, имам предвид. Сигурно не мислиш, че супермаркетите поставят списанията до касите от благотворително чувство нали, Роко? Нали точно там са „Пийпъл“, „Нешънъл инкуайърър“ и „Космо“, където не може да не ги видиш? В края на краищата бизнесът си е бизнес — изстреля бързо Макси, вече успокоена след пристъпа на Роко, задавен от ядене на порцията си пикантни ребра, както и тези на Макси.

— Ще загубиш цяло състояние! — изрева той.

— Роко, не повишавай глас, моля те, или поне смекчавай думите. Може да загубя цяло състояние, но държа очите си отворени и залагам на себе си. А също и чичо Барни... Той ще ме финансира за предните позиции в продължение на една година. Навремето му избрах печеливш кон. Това му се е случвало веднъж в живота... А тогава бях само на три години. Не можех дори да чета. Роко, за бога, пийни си малко от моя коняк. Тревожиш ме. Мислил ли си да си направиш основен медицински преглед? Знам добър интернист, специалист по нервни рекламни агенти. Като че ли съществуват други.

Групата, която слезе от самолета на летището в Линчбърг, щата Вирджиния, в деня на отпечатването на първия брой на „Би&Би“ в огромния завод на Мередит-Бурда, разположен в околностите, имаше сериозен вид. При пристигането си тя се раздели на две, тъй като колата, взета под наем, не можеше да побере всичките седем човека. Джъстин, който дойде за морална подкрепа на сестра си, караше

първия автомобил. До него седеше Макси, а зад тях Джули и Брик Грийнфийлд. Втората кола се караше от Аленби Уинстън Монтгомъри, отговорния редактор, предложен от Павка. Продълговатото му, мрачно лице имаше изражението на човек, който със смирение, достойнство и търпение се изкачва към гилотината. Неговата индивидуалност бе се променила малко от деня, в който Макси реши, че името „Монти“ му приляга повече от „Генерала“. Всъщност веднъж той дори ѝ се бе усмихнал и макар че оттогава не го бе правил, изглеждаше, на тези, които го наблюдаваха, съвсем вероятно до края на годината да се усмихне повторно. Монти се придружаваше от Анжелика; тя бе категорична, че ще отиде с Макси, без значение има ли училище или не, както и от Харпър О’Мали, чието задължение беше всеки месец да отива до печатницата и да остава там до приключване на целия процес по отпечатването, да преглежда копията, излизащи от машините, и ако нещо не е както трябва, да направи необходимите промени. Макси поклащаше в ръка скъпоценния свитък цветни проби с последните поправки, направени от нея, Брик Грийнфийлд и Монти, след като двете хелиографски копия и вторите цветови коректури вече бяха разписани и върнати обратно на Мередит-Бурда. Макси дори не хвърли поглед към пейзажа на Вирджиния; опитваше се да си спомни единствено кога за последен път бе изпитвала чувствата, които я вълнуваха в този момент и които би се укорила да нарече страх, ако можеше честно да го признае.

Да, спомни си. Така се бе почувствала три дни преди раждането на Анжелика. Дватамата с Роко бяха отишли на кино, когато изведнъж, посред филма, проумя, че за бебето, което носеше в себе си почти девет месеца, имаше един-единствен изход навън от нейното тяло. Този абсолютно неоспорим факт, на който някак си бе успявала да не обръща внимание до този момент, я зашемети с такава сила, че у нея се зароди едничката мисъл: как да излезе от това положение. Сигурно имаше, трябваше да има някакъв начин да избегне раждането на бебето. Но като погледна към огромния си корем, дори и Макси разбра, че трябваше да се преклони пред известната необратима логика. Не съществуваше път назад. Трябваше да го премине. Купчината коректури в скута ѝ трябваше да отидат за печат, така както Анжелика трябваше да излезе на бял свят. Тя леко се успокои и нежно ги поглади

с ръка. Каквото и бъдеще да ги очакваше, Макси им бе дала най-доброто, на което бе способна.

С изключение на Харпър О'Мали и Брик Грийнфийлд, идвали тук, докато работеха в предишните си списания, за всеки друг самите размери на Мередит-Бурда бяха достатъчни да предизвикат страхопочитание, ако не и направо ужас. Вътре гигантски автоматични преси се извиваха като змии из огромното помещение, високо колкото пететажна сграда. Там ги посрещнаха няколко от печатарските висши служители. Заглушителният шум, какъвто бе дори трудно да си представят, правеше разговора невъзможен, но всички си стиснаха ръцете и Макси им подаде коректурите. Сякаш бяха хванати в капан вътре във филма на Чаплин „Модерни времена“, помисли си тя, с някои подобрения, направени от „Звездни войни“. Тук и там присвяткаха компютри, непрестанно проверяваха червеното, синьото и жълтото в печатарското мастило. Малката групичка от „Би&Би“ чакаше, скупчена на едно място, напрегнато и сериозно, да излезе първото копие. Независимо от автоматизацията и компютрите беше необходимо, винаги ще бъде необходимо, човешкото око да погледне страницата и да се увери, че всичко изглежда така, както трябва. Когато се появи копие, всички се събраха и си го прехвърлиха един на друг.

С изключение на Анжелика и Джъстин останалите мислеха, че знаят какво точно очакват, тъй като бяха преминавали през всяка думичка и всяка картинка по стотици пъти, но бе съвсем различно да видиш списанието подвързано, подрязано, с корици, а не на части и двойни листове; почти такава разлика, каквато имаше между издутия корем и роденото бебе. Почти, но не съвсем.

След като всички изразиха одобрение, колите на „Би&Би“ започнаха да изскачат от пресата.

Огромни машини ги подвързваха в огромни бали, завързваха ги с пластмасови ленти и по конвейера ги отправяха навън, където цяла армия от камиони стояха в пълна готовност. След четири дни на разпространение във всеки по-голям павилион, във всеки по-голям супермаркет, във всяка една дрогерия на Съединените щати щяха да се появят броеве от новото списание.

Макси, следвана от останалите, излезе от рампата за товарене, за да види тръгването на първия камион. Монти разчупи тишината, като с почти разтреперан глас каза:

— Е, тръгнаха.

Изведнъж всички се засмяха, сякаш гледаха първия полет на ято малки птички. Макси въздъхна дълбоко, а Анжелика, която стоеше до нея, се обърна, вдигна я на няколко сантиметра от земята, прегърна я здраво и я целуна по двете бузи.

— Ей, мам — каза тя, — какво има? Ама ти плачеш!

21.

Макси се промъкна до Източния вестникарски павилион в сградата на Пан Америкън. Бе един от най-големите и най-добре заредените в Манхатън, тъй като всяка сутрин и вечер покрай него минаваха стотици хиляди и търсеха да купят нещо за четене. Разположен бе на ключово място в Ню Йорк, в сграда, от която тръгваха множество различни посоки, включително тези за метрото и гарата „Гранд Централ“. Представители на всички издатели от Нюхаус до Анънбърг, от Форбс до Хърст следяха продажбите на всеки новоизлязъл брой в павилиона десетки пъти на ден. Те наблюдаваха, преброяваха списанията, останали в купа, връщаха се след час, отново брояха и незабавно им ставаше ясно дали снимката на корицата, дали отзивите са привлекли голяма аудитория, дали са се провалили, или са се представили както обикновено.

Бяха изминали четири пълни дни от момента, в който „Би&Би“, натоварено на камионите, напусна Вирджиния, и Макси едва се съдържаше до тази вечер да не отиде до Източния павилион. Не позволи на никого от службата да я придружи. Това не бе колективна работа, като създаването на първия брой. Това си бе самостоятелна задача. Човек играе рулетка заедно с другите, но когато отиде да си осребри спечелените чипове или когато е принуден равнодушно да напусне масата, след като е загубил всичките си пари, по-добре е да го стори без ескорт и фанфари.

Правейки зигзаги, тя се приближаваше все по-близо и по-близо. Отначало се смути от самото изобилие на списания и врявата на купувачите, но малко по малко сцената започна да се избистря. Чичо Барни бе разпоредил на Мередит-Бурда колко бройки да изпратят на разпространителите в целите Съединени щати. Обикновено те пък от своя страна определяха колко да изпратят на всеки отделен продавач на основа на миналия опит. Тъй като „Би&Би“ бе съвсем ново списание, чичо Барни сам посочи бройката, която следваше да бъде разпространена. В будките няма същите силни позиции както на касата

в супермаркета, но неминуемо най-търсените списания се подреждат на едно място; така не се налага на купувача да ги търси. За да се даде шанс на „Би&Би“, то трябваше да се нареди — само за един месец, тъй като дори и чичо Барни, при цялото си влияние, не можеше да постигне повече — непосредствено до „Космо“. Списанието „Космо“ разпродаваше деветдесет и два процента от тиража си в отделни павилиони и супермаркети и позицията на „Би&Би“ до него щеше да му даде възможност да бъде забелязано от жените.

Макси намери купа с новия брой на „Космо“ и видя, че той бе наполовина изкупен в сравнение с все още високите купове на останалите женски списания. Тя се приближи, огледа се неспокойно наляво и надясно, но никъде не откри крещящо червената корица на „Би&Би“ — цвят, избран от Роко, също като знака „Стоп“, цвят, пред който всеки трябва да се спре, ако не е далтонист. А тя, по дяволите, не беше далтонистка. Дали пък не бяха го доставили още? Изглеждаше малко вероятно. Четири дни бяха период, в който всяко градче или село получаваше бройките. Павилионът в Пан Ам, безспорно би ги получил по същото време, ако не и по-рано от всички останали.

Възможно ли е, питаше се тя, началникът на павилиона въобще да не е разопаковал „Би&Би“, твърде зает със списанията, които със сигурност се продаваха, и да не си е направил труда да развърже техните пакети. Монти, с досадната си мъдрост, ѝ бе разказал десетина подобни ужасии; но ако това се случи, каквато и да е причината, ти си загинал. Направо загинал. Без значение колко хубаво си бил планирал всяка една подробност за излизането си на издателската сцена, в крайна сметка всичко зависи от незнайния човек, който отваря пакетите със списанията, книгите или вестниците и ги изважда за продажба. Ако случайно е болен и е заместван от някой с по-малко опит, ти си загубен. Или ако е уморен, или пък се е скарал с жена си и не се размърдва за работа, както обикновено... Загинал си. По дяволите човешкия фактор, помисли си Макси, а притеснението ѝ нарастваше. Тая работа трябва да се изпълнява от компютри и роботи.

Без да е в състояние да се владее повече, Макси застана право срещу купа с „Космо“. Тя зяпаше, въздишаше и мигаше. Висок куп с „Ню Йорк ревю ъв букс“ стоеше точно там, където трябваше да бъде „Би&Би“. Как не се досети! Двойна игра! Отвратителният доставчик на Ню Йорк, сигурно някой смахнат интелектуалец, с напълно

погрешни псевдолиберални претенции, чието синче пише стихове или възнамерява да стане критик — този негодник бе узурпирал нейното място! За да спечели червена точка пред „Ню Йорк ревю ъв букс“ за скапаното си хлапе. Ще я види тя тази работа! Макси си проправи път до свещения център на павилиона, препълнен с вестникарчета, които се блъскаха едно в друго, докато връщаха рестото на нетърпеливите купувачи.

— Къде ви е шефът? — попита тя на всеослушание. — Покажете ми го, и то бързо!

— Не можете да влизате тук, мис. И аз съм шефът. Бихте ли излезли навън? — едър мъж я пропъди с ръка и почти ѝ обърна гръб. В Ню Йорк сигурно бе пълно с красиви откачени момичета с такава разрошена коса и разявени зелени очи.

— Няма, по дяволите — Макси го дръпна. — Къде сте потулили „Би&Би“, по дяволите? Защо не е до „Космо“? И не се опитвайте да ми излизате с номера, че не сте го получили, защото съм сигурна...

— Да. Получихме го, но всичко се разпродаде. Обадих се на разпространителя и той ще ми изпрати още двеста бройки. Така че не ме винете, мис, че му пазя мястото с този скапан вестник. А пък така, както ме стискате, боли.

— Те са продадени? — прошепна Макси. — Хората ги купуват!

— Не ме гледайте по този начин, мис. Знам за списанието толкоз, колкото и вие. Просто се изпари. Никога в живота си не съм бил свидетел на подобно нещо. Ей, мис, стига! Аз дори не ви познавам... Стига сте ме целували... Е, добре, само спрете да плачете върху ризата ми... Тая спирала и червилото... Съгласен съм, че е чудесно, но... и аз не съм от желязо — жалко, че е луда, с тия хубави крака — като едновременната мода, като на Мерилин, Рита и Сид Чарис. Жалко, че е твърде стар за нея... Все едно, тя задържаше движението.

Павка Майер и Барни Шор се познаваха бегло. Макар че „Кресънт“ бе националният дистрибутор на „Амбървил пъбликейшънс“ в продължение на повече от тридесет и седем години, изтънченият, елегантен художествен директор имаше малко контакти с грубоватия меценат, чието основно четиво продължаваше да бъде „Рейсинг форм“. Но ето че малко след посещението на Макси в

павилиона на Пан Ам Билдинг Павка Майер и Барни Шор обядваха заедно в Le Veau d'Or, малък френски ресторант, който очевидно бе започнал да върти бизнес много преди тях, ресторант толкова градски, колкото и Павка, толкова непретенциозен, колкото бе Барни, толкова обикновен и хубав, така че го знаеха само нийоркчани.

— Трябваше да отпразнувам с някого, който изпитва същите чувства като мен — каза Барни.

— Радвам се, че ми се обади — съгласи се мрачно Павка.

— Мина една седмица и списанието е разпродадено във всички по-големи градове на страната. Никой не е виждал такова нещо от времето на първия брой на „Лайф“. Компютрите ми ще гръмнат. Нищо не било в състояние да омиротвори войната на жените от Форт Уърт и Далас, когато пропътували в двете посоки с надеждата в другия град да намерят списанието. Не могли дори да подкупят касиерките в супермаркетите. Как да продадат нещо, което вече било разпродадено. Същата история в Чикаго, Лос Анжелос, Сан Диего, Бостън, Милуоки... Навсякъде все същата история. Погрешно съм изчислил, трябвало е да отпечатам пет пъти повече... Или десет. Убедихме Мередит-Бурда да започнат да отпечатват още. Те припнаха от радост, а ние платихме двойно. Така че дръж си копието като първо издание. За колекцията — Барни Шор се ухили още повече.

— Нямах ли случайно няколко бройки в повече? — попита Павка.

— Съжалявам, но жена ми щедро ги раздаде на приятелки, без да ме пита. До последното... Дъщерите ми ще я удушат — отвърна Барни, като се кискаше от задоволство. Господи, обичахме да следваме стария, а Макси винаги залагаше на победителя.

— Опасявах се, че така ще кажеш. Приятелките на жена ми никога не пазаруват сами, а когато най-сетне се наканят да влязат в супермаркет, вече е късно. Момичетата от службата, на които им е писнало от списания, ходят на смени да чакат в будката за нова партида. Мислиш ли, че Мередит-Бурда са били достатъчно прозорливи да запазят една специална бала и за нас? — радостните очи на Павка и победоносното изражение на лицето премахнаха недоволството му.

— Секретарката ми мислела да свие едно от фризьорката си, но собственикът на салона вече го бил взел вкъщи и повече нямало да го

върне. Казал, че клиентите му били заклеті клептомани и все едно нямало да се радват на списанието като него. Е, Павка, ето ги и питиетата.

Двамата мъже вдигнаха чашите си и леко се чукнаха. Погледите им се срещнаха и усмивките им помръкнаха.

— За Захари Амбървил — рече Павка.

— За Захари Амбървил — повтори Барни Шор.

Роко позвъни на секретарката си.

— Къде са Лефкович и Кели?

— В кабинета на мистър Лефкович. Да им се обадя ли?

— Оставете, мис Хафт. Аз ще отида.

Червенокосите му, синеоки съдружници точно се бяха върнали от обяд и още не бяха свалили палтата си. Кели, който се приспиваше с поредния брой на „Джентълменс куортърли“, носеше тъмносиво палто с кадифени ревери и мека шапка с периферия, подвита нагоре от двете страни и изправена отпред и отзад. Лефкович, дълбоко впечатлен в младежките си години от филма „Стависки“ с участието на Белмондо, носеше шапка тип „борсалино“, която, както често припомняше на Кели, била направена от Борсалино Джузепе и Фратело от Александрия, Италия, а не от шапкарите на средно статистическия американец. Бе повдигнал периферията ѝ само от едната страна, така че човек можеше да го припознае с Ф. Скот Фицджерълд. Той също носеше туидов шлифер с две лица, ушит от Чезарини.

— Студено ли ви е, момчета — попита Роко, — или обмисляте нов вариант на „Ужилването“?

— Роко, виж това нещо — възбудено каза Лефкович.

— Почти смачкахме двама нахалници, но си взехме едно — победоносно съобщи Кели. — Роко, хвърли едно око. Какво ще кажеш... Не си ли заслужаваше да ни посмачкат малко?

Те направиха място на Роко да погледне, докато разгръщаха страниците на „Би&Би“ в настроението на мъже, посветили целия си живот на нуждата да продават на хората неща, за които те още не са се сетили, че им трябва.

— Хубаво — бе коментарът на Роко.

— Хубаво ли? — изпуктя Рап Кели. — Слава богу, че купихме това списание на реалната му цена. „Хубаво“ е всичко, което Роко може да каже. Да не ревнуваш, приятел?

— Хайде, Рап. Как можеш, по дяволите, да си помислиш такова нещо? — рече Лефкович.

— Признай бе, човек, че в това списание има нещо много, много специално. От години не съм виждал подобно нещо. Само погледни белите пространства, типографията, графиките, оформлението... Може би вие си мислите, че разбирам единствено от нови сделки, но не съм сляп.

— Казах, че е хубаво — разпалено повтори Роко, гледайки страниците, които бе направил за Макси. Страници, за чието авторство никога не би могъл да претендира, без да рискува да заприлича на кръгъл глупак.

— Той казал, че било хубаво, Рап. Какво повече от това искаш? — изстреля набързо Лефкович. — Чуй, Рап, ако се върнем назад във времето, когато Роко правеше списания, то той бе толкова добър, колкото е оформителят и на въпросното издание. Всеки би ти го казал.

— Да — отвърна Кели, — ако има някой, който си спомня.

Джъстин се обличаше бързо, вече закъснял с няколко часа за приема, организиран от Макси в службата, и не чу първото почукване на вратата на скромния му апартамент. Второто бе по-силно и по-нетърпеливо.

— Отворете! Полиция!

Това пък какво е, по дяволите, помисли си Джъстин и побърза да отвори вратата. Там стояха двама цивилни.

— Вие ли сте Джъстин Амбървил?

— Да. Защо?

Те му показаха значките си.

— Полицията на Ню Йорк сити. Имаме заповед за обиск на апартамента ви.

— За обиск? Но за какво? Какво има? — изненада се Джъстин и бързо им препречи пътя към апартамента. Полицаяте умело го отблъснаха встрани, ала когато той им отвърна яростно с всичката си сила, наложи се и двамата да го притиснат към стената.

— Хари — рече единият от тях, — огледай апартамента. Джъстин намира това за много грубо и не е съгласен. Ти огледай всичко наоколо тъй, че да го запомни завинаги. Ето разрешителното, скъпи ми Джъстин. Успокой се — насмешката в гласа при произнасянето на името му бе явна и предизвикателна, но щом Джъстин видя заповедта, разбра, че е излишно да спори. А и все едно нямаше какво да крие.

Той млъкна в недоумение и се огледа. Единият полицай започна да претърсва дневната му. Разкъса всички възглавници, събори книгите от полицата, раздели говорителите на стереоуредбата. Все така, без да мръдва, Джъстин слушаше шумното и неумолимо опустошаване на спалнята. Хари излезе.

— Няма тук, Дани, освен ако не е вътре в пода. Ще видя и в другата стая.

— Това е тъмната ми стаичка. Там има материали за хиляди долари... За бога, внимавайте.

— Разбира се, Джъстин. Нали и затова сме дошли. Да внимаваме — подигра се Хари.

Той отвори широко вратата на стаичката. Светна лампите и започна да претърсва, като хвърляше на земята всичко, което не го интересуваше. Един по един фотоапаратите „Никон“ се намериха на пода, а лещите им се разхвърчаха. Когато и третият апарат бе захвърлен, с едно бързо движение Джъстин се освободи от силната прегръдка на Дани, нахвърли се към Хари и с лекота го просна по гръб. Хари изстена от болка и за миг остана неподвижен.

— Копеле!

Джъстин се изплю, обърна се с лице към Дани и го ритна в лакътя. Последвалата схватка бе кратка, грозна и груба. Ако не бяха с палки, и двамата бързо щяха да се озоват проснати на пода, без да могат да си поемат дъх, но сега Джъстин седеше пребит със завързани ръце.

— Хари, пропусна този малък килер — задъхано каза Дани, като си гледаше лакътя.

С пыскане другият събори от рафтовете кутиите със старателно подредените снимки и те се разпиляха. Извади празните калъфи на фотоапаратите и ядосано ги захвърли. Най-накрая забеляза пътната чанта, която Джъстин бе прибрал след последното си пътуване.

— Гадости — изръмжа той, вдигна чантата и я сложи на пода, така че и другият полицаи да види какво има вътре. — Колко ти се вижда това, Дани? Кво ще кажеш, Джъстин, а, кво ще кажеш, влечуго такава? — той ритна силно Джъстин в ребрата. — Има поне три килограма според мене, а страничният джоб е натъпкан догоре. На улицата придобивката ти струва милиони долари. Сигурно си е мислил, че е открил най-доброто скривалище. Много очебийно, за да му се обърне внимание, а, Джъстин? Хайде, Дани, аз ще го отведа, ще му прочета правата. Ти слизай. Аз ще се върна за чантата. Сигурно много те боли — полицаят злобно дръпна Джъстин за завързаните му ръце.

— Айде, мистър Амбървил, имаме среща в центъра.

След като регистрираха Джъстин като притежател на кокаин и с подозрения, че го пласира, и след като му направиха снимки и му взеха отпечатъци от пръстите, едва тогава му разрешиха да се обади по телефона. Объркан, зашеметен, със силни болки, търсейки единствения човек, на когото имаше смелост да се обади, той позвъни на Макси.

Когато иззвъня телефонът, Макси точно бе сложила замаяната от алкохола Анжелика в леглото. Макси седна на бюрото. Всички кокали я боляха, но бе толкова доволна, че еуфорията, в която се намираше, не ѝ даваше да си легне и да приключи празненството, продължило доста дълго след вечерята.

— Джъстин! Защо не дойде? Всички те чакахме... Какво? Какво! Невъзможно. Нищо не проумявам... Разбира се. Веднага идвам, Джъстин. Да доведе ли лекар? Тогава адвокат? Не искаш? Сигурен ли си? Добре, обещавам да не казвам на никого. Идвам колкото се може по-бързо... да, чековата ми книжка. Затваряй, тръгвам.

Беше минало единадесет часа, когато Макси пристигна в полицейския участък в Мидтаун Норт, но само четвърт час след като излезе от апартамента си. Четвърт час на един кошмар, на кошмарни догадки и кошмарни улици. Четвърт час, през който точните очертания на станалото се удвоиха; нещо ужасно, неизвестно досега, но отдавна предчувствано се беше случило. То надхвърляше самото арестуване на Джъстин. Макси предчувстваше, че лошото тепърва предстои. Ужасно намирисваше на нещо познато, полуразбираемо, полуподозирано, невидяно, макар и нескривано, останало просто извън полезрението,

умишлено непризнато, нещо по-застрашително, отколкото би й хрумнало посред бял ден. Мислите й бяха объркани и тя трепереше, макар че бе облякла коженото си палто. Чековата й книжка беше в чантата. Най-стабилната препоръка на света.

В претъпкания, объркан участък Макси най-накрая успя да открие дежурния сержант.

— Не, мадам, не е възможно да бъде освободен под гаранция. Тя още не е определена. И задържаният не е тук. След като го регистрираха, го откараха на „Полис Плаза“ 1 в очакване да бъде призован от съдията. Трябвало е да се обади на адвоката си, а не на сестра си. В какво е обвинен ли? Тук пише — за притежаване на наркотици и заподозрян в пласиране. Колко ли? Достатъчно, повече от достатъчно. Това е всичко, което мога да ви кажа. Не, разбира се, че не можете да го видите. Не преди обвинителния акт. И вземете със себе си адвокат. Какво? Не ще адвокат ли? Послушайте ме, лейди, той има нужда от адвокат. Страшно.

След още половин час, прекаран в безплодни опити да намери в полицията някой, който да може да й каже нещо повече, някакъв непознат спря Макси.

— Мис Амбървил? Разбрах, че снощи са арестували брат ви... — съчувствено й прошепна той.

— Вие кой сте?

— Може би бих могъл да ви помогна. Видях, като го доведоха. Определено имаше нужда от лекарска помощ и мисля, че би трябвало да го знаете.

— Вие кой сте?

— Очевидно в апартамента му е бил намерен голямо количество кокаин. Твърдеше, че не е негов, че сигурно е на друго. Имате ли представа кой може да го е сложил там? Би могъл да бъде някой, на когото е имал доверие, познат, приятел, или някой...

— Махайте се — извика Макси. После се втурна надолу по стълбите към входа на участъка и яростно замахна на едно такси. Приятел ли? Познат? Някой, който ще скрие кокаин в апартамента му, където дори тя не бе поканена да стъпи, където уединението на Джъстин се пазеше като чуплива, безкрайно ценна вещ. О, Джъстин, що за хора са твоите приятели? Кой те познава по-добре от мен? Бедният, сладък Джъстин... Толкова упорито се опитвах да не

отгатвам. Не беше ли точно това, което ти най-много искаше — никой от нас да не отгатне?

При такава ситуация е трудно да се помогне, помисли си Макси, когато вдигна слушалката, за да се обади на Лили. Единственият адвокат, с когото можеше незабавно да се свърже, бе специалист по бракоразводни дела. Очевидно Джъстин се нуждаеше от помощта на най-добрите адвокати на „Амбървил пъбликейшънс“, а и все едно трябваше да се каже на Лили по възможно най-деликатен начин, преди да е разбрала за арестуването му от сутрешните вестници.

— Ало, майко.

— Имаш ли представа колко е часът, Максим? — гласът на Лили прозвуча сънливо.

— Да. Минава полунощ. Страшно съжалявам, че те събудих, но нещо... нещо се случи... нещо... Не, никой не е пострадал, майко... Арестуваха Джъстин.

— Чакай да отида на другия телефон — прошепна Лили. След няколко секунди вдигна отново. — Не исках да събудя Кътър. Къде е сега Джъстин?

— В затвора. Закарали са го в „Полис Плаза“ 1.

— Защо са го арестували, Максим? Сводничество ли? — попита тихо и изплашено Лили.

— За бога, майко!

— Отдавна имам опасения. За това ли са го арестували, Макси? Кажи ми — молеше Лили.

— Не, майко, не. Станало е някакво ужасно недоразумение. Казват, че открили кокаин в апартамента му. Заподозрели са го в пласиране. Цялата история е крайно невероятна. Единственото нещо, което успях да разбера, че е твърдял, че друг е скрил наркотика при него.

— Щом така е казал, значи така е било — успокои се Лили. — Джъстин не лъже. И, разбира се, не пласира наркотици. Сега ще се обадя на Чарли Саломон. Той знае точно какво да направи. Още утре сутринта ще го измъкнем от затвора.

— Майко, повече от всичко на света Джъстин не искаше никой от нас да чуе... да се досети. Само че имаше един репортер, който ми направи снимка... Знае подробностите относно наркотиците.

— Трябва да бъдем подготвени за това — тържественият, сребърен глас на Лили никога не бе прозвучавал така тъжно.

— О, майко, толкова много ми е мъчно за бедния, обичния, безобиден Джъстин. Защо точно на него трябваше да се случи? — попита Макси, колкото и по детски наивно да прозвуча този въпрос.

— Максим, нещо такова се очакваше да му се случи. Вината не е негова, но рано или късно щеше да стане. Гледай да не се тревожиш. Чарли Саломон е най-добрият адвокат и, слава богу, имаме Кътър. Лека нощ, Максим, и... благодаря ти, скъпа, за помощта.

Преди да събуди Кътър, Лили позвъни на Чарли Саломон, главен юрисконсулт на „Амбървил пъбликейшънс“; откри го вкъщи все още пред телевизора. Съвсем точно, без да изрази каквото и да е чувство, тя му разказа случилото се, доколкото бе осведомена, и уговори с него среща в полицията за сутринта.

След това наметна халата си и отиде от своята дневна в общата им спалня с Кътър. Той бе имал тежък ден и Лили знаеше, че щеше да става рано за някаква делова среща на закуска, но повече не можеше да отлага събуждането му. Утехата, дадена на Макси, и разговорът, проведен с адвоката, засилиха нуждата Кътър да я прегърне и да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, че ще се справи с проблема вместо нея. Сега тя не бе сама.

Лили погледна спящото му лице. То бе така забележително, както когато бе буден, тъй като отпуснатите лицеви мускули оставяха чистата му, нежна, аристократическа форма на главата непроменена. Само тъмната, замислена строгост и непрестанната наблюдателност бяха изчезнали от изражението му. Тя въздъхна доволно. Дори и при тази ужасна неприятност изпитваше радост, като го погледнеше.

Нежно прокара пръсти по челото му. Кътър се обърна на една страна, но тя продължи, докато той се събуди, все още замаян от дълбокия си сън.

— Какво? Лили? Какво има? — измърмори сънлив.

— Събуди се, скъпи. Имам нужда от теб.

— Лили, болна ли си? — Кътър се изправи в леглото разтревожен.

— Чувствам се чудесно. Едно от децата, едно от тях има неприятности...

— Макси. Какви ги е свършила пак?

— Не. Джъстин. Нашето дете, Кътър. О, Кътър, прегърни ме силно, толкова отдавна се страхувах и сега то се случи — Лили се хвърли в прегръдките му и се опита да се гушне на сигурно място. Той я прегърна, целуна я по челото, успокои я за малко, но после я отстрани, така че да вижда лицето ѝ.

— Кажи ми, Лили. Какво е станало с Джъстин? Какво се е случило, за бога?

— Арестували са го. Полицията претърсила апартамента му и открили кокаин. Закарали са го в затвора. Обадил се на Макси, но вече било късно да се направи каквото и да било. Говорих с Чарли Саломон и той ще го измъкне оттам още утре сутринта.

— Чакай малко. Колко кокаин са намерили?

— Макси не знаела, не искали да ѝ кажат, само че е „достатъчно“ да го обвинят в пласьорство.

— Господи! — Кътър скочи от леглото и пристегна халата си. — Велики боже! Сякаш не е имал достатъчно пари! Как може да бъде такъв глупак? Бих го удушил с голи ръце... Заподозрян като пласьор. Един Амбървил да пласира кокаин! Имаш ли представа какъв позор е това? Това е долно като...

— Чакай! Той е невинен, Кътър, Джъстин не би могъл да бъде обвинен за пласьорство. Нито е лош, нито е престъпник, как можа дори да си го помислиш? — Лили се задъхваше от ярост. — Някой го е оставил там, скрил го е в апартамента му. Той не е знаел, че е там. Толкова е научила Макси.

— О, Лили, не е ли могъл този тъпак да съчини нещо по-правдоподобно?

— Ти го приемаш за лъжа?! — повиши глас Лили.

— Джъстин криеше нещо. Усетих го в мига, в който го видях за пръв път. Никога не е бил искрен с мен или с когото и да било от семейството. Изчезва по цели месеци, без да казва къде отива, живее в апартамент, дето никой не е виждал; всичко е точно, Лили. Знам, че не искаш да приемеш фактите, но всичко си идва на мястото. И сега ние трябва да се оправяме с цялата тая скапана история. Странстващият, разцапан, богат Джъстин, на когото дивидентите и попечителски

фондове не му стигат, та трябва да продава кокаин на пътя, и на всичкото отгоре да се остави да го пипнат, пикльо такъв.

Лили погледна Кътър, който крачеше напред-назад в спалнята, хвърляйки безпощадно в лицето ѝ тежки като камък думи.

— Кътър, изслушай ме — тя направи усилие да говори спокойно. — Не познаваш Джъстин, но дори и да е така, сигурно добре знаеш, че той никога не би направил нещо, с което да нарани някой друг. За съжаление се познава с хора, които биха скрили наркотици при него. Когато разбрах, че вие двамата не се разбирате, когато видях, че не правиш ни най-малкото усилие да го опознаеш по-добре — своя син — помислих си, че причината се крие в това, че си разбрал, че си усещал, че някак си подсъзнателно си знаел, че той е хомосексуалист. Мислех, че може би се обвиняваш в нещо...

— Хомосексуалист? — настъпи минута гробно мълчание. Думата сякаш се блъскаше от едната стена в другата и отново се връщаше. Кътър стоеше като ударен и не вярваше на ушите си, а Лили разбра, че не е знаел, не е виждал, вероятно не се е главоболил да се замисли дори, да почувства нещо към сина си, да се зачуди на странния му начин на живот и да потърси причината.

— Не може да е хомосексуалист, Лили. Невъзможно е — твърдо отсече Кътър накрая.

— Ти повярва, че е пласъор на наркотици. Незабавно. Без да задаваш въпроси. Защо не можеш да повярваш, че може да бъде хомосексуалист?

— Моят син — педал! Не, никога! Ако беше Тоби... Но не и моят син. По дяволите, Лили. Никога не съм го искал, но ти, ти искаше, та искаше. Въобще да не беше се раждал!

— Да не беше се раждал? — Лили погледна към Кътър, докато повтори като ехо думите му и той видя на лицето ѝ изражение, което никога не бе забелязвал: изкривено, готово да нападне — лицето на жена, изпитваща непознато за него чувство.

Бързо се доближи до нея и се опита насила да я прегърне.

— Лили, Лили, любима, съжалявам. Господи, нямах това предвид, нито дори и една дума от това, което казах. Просто за миг излязох извън кожата си. Винаги съм имал нещо като... фобия... по отношение на хомосексуалистите. Някаква моя примитивна реакция е. Просто не можах да повярвам, когато ми каза, че... Джъстин... Лили,

звучи налудничаво, но... проблемът си е мой, срамувам се. Не те виня, че се тревожиш. Знаеш, хората понякога какви ли не ги приказват в яда си, неща, които всъщност не мислят. Лили, радвам се, че имаме син. Наистина, дълбоко се радвам. Моята Лили — Кътър усети как тя се отпусна и заплака. — Не ми се сърдиш, нали, Лили? Толкова те обичам. Моля те, кажи, че ми прощаваш. Ето, ще сипя и на двамата по едно питие и ще поговорим за това как да помогнем на момчето, какво мога да направя за сина си.

Докато слизаше надолу по стълбите към бара, Кътър се проклинаше за това, че излезе такъв глупак, да си изпусне езика по време на разговор с жена. Колкото и да е ядосан, ядът не може да бъде извинение. От деня, в който за пръв път се любиха с Лили, той я бе приучил да се поддава на управление, да бъде доминирана, така че да може да я върти, в каквато посока му бе угодно. За да осъществи намеренията си и да разбие „Амбървил пъбликейшънс“, трябваше да продължава да притежава пълното доверие на Лили. Бе успял да я накара да прекрати издаването на три списания, но оставаха още седем, които трябваше да бъдат унищожени напълно. Почти го бе постигнал. Глупавата му реакция няма да се повтори, закле се той, докато носеше чашите в спалнята. Дори и ако трябва да спасява задника на Джъстин, на този болен, противен малък педераст. Винаги го бе мразил, но сега знаеше защо.

22.

Всяка сутрин на „Парк авеню“ и „61-а“ улица ставаше задръстване, тъй като пред хотел „Риджънси“ полицията позволяваше на лимузините да паркират в три реда, докато непривилегированите таксито бяха принудени да се изнизват едно по едно покрай скъпия, но, общо взето, невпечатляващ хотел. По неведоми причини залата за закуска се беше превърнала в най-популярното място за делови срещи на влиятелни личности. „Плаза“ е в центъра, „Карлайл“ пък е твърде отдалечен от центъра, „Уолдорф“ — много на изток, „Плаза Атени“ — съвсем нов, така че на хотел „Риджънси“ се падна да събере всички известни личности в града, които вършеха повече работа по време на едночасовата закуска, отколкото през останалото време на деня. Никога двама мъже не се срещаха в „Риджънси“ само за закуска, освен ако не бяха туристи, на които не им се чакаше сервирането в стаите.

Благодарение на последователни и съвсем подходящи бакшиши — нито много големи, че да създадат чувство за неувереност, нито толкова малки, че да не направят впечатление — Кътър Амбървил бе седнал на втория ред вдясно до прозорците с изглед към „61-а“. След завръщането си от Англия преди три месеца той бе избрал тази маса, защото му позволяваше да седи с гръб към залата. Не можеше да разбере онези мъже, които се настаняваха в средата, сред погледите на всички. Прекрасно знаеха, че ще ги наблюдават, понеже закуската в този хотел означаваше декларация на ухажване, потенциално или отлагано, а защо, чудеше се Кътър, трябва да привличаш вниманието? Той пристигна няколко минути преди своя гост, Лионард Уайлдър от „Юнайтед Бродкастинг Къмпъни“. Така имаше възможност пръв да започне разговора. Мислите му бяха погълнати от мъжа, с когото щеше да се срещне, и изключваха Лили, която вече бе тръгнала към затвора при Джъстин.

Лионард Уайлдър бе известен със своята нетърпеливост. Носеше два часовника и непрекъснато ги сверяваше. Обикновено имаше две срещи на закуска, едната в осем, другата в девет, и никога не си

правеше труда да се храни. От доста време се явяваше важна фигура в бизнеса, за да се вълнува от ритуалите на куртоазията, а любима фраза му беше: „Остави локумите, кажи за сумата.“

Кътър се изправи, когато салонният управител доведе Уайлдър.

— Радвам се да ви срещна, мистър Уайлдър — каза Кътър, докато се ръкуваха, — и съм особено поласкан, че успяхте да отделите време за закуска толкова скоро след разговора ни. Със съпругата ми гледахме вашето предаване „Рагтайм“ снощи и на двамата много ни хареса.

— Не беше лошо, добро излезе — отвърна Уайлдър припряно и нетърпеливо.

— Е, да поръчаме? — Кътър критично и много обстойно прегледа менюто. — Хенри, като начало ще поръчам пресни ягоди, а за мистър Уайлдър — нищо, така ли? А след това английски овесени ядки с прясна сметана. Да видя... О, да. Черен хляб и канадски бекон. Гледай беконът да е тънък и хрупкав и напомни на главния готвач, че хлебчетата трябва да са пресни — той се обърна към Уайлдър: — На ваше място бих поръчал същото. Не? Замесват всички хляб сутринта, а после го държат на пара да е топъл... Така хлебчетата не са вкусни, затова главният готвач замесва пресни за мен — Уайлдър изсумтя. — И горещо кафе, наистина горещо. Можеш веднага да го донесеш. А вие какво ще желаете, мистър Уайлдър? Само кафе? Предполагам, че се дължи на придобитите ми на „запад“ навици, но ако закуся стабилно, съм много по-работоспособен до обед, отколкото ако изпия само едно кафе. Сигурен ли сте? Добре, Хенри, само кафе за мистър Уайлдър.

Лионард погледна към слабата талия на Кътър. Той срещна погледа му.

— „Закусвай като богаташ, вечеряй като бедняк!“ Винаги съм следвал този съвет. Разбира се, само диета не е достатъчна, трябва да се поддържате във форма. С жена ми сме запалени атлети, а имаме и гимнастически салон, където загряваме всеки ден. Вие как спортувате?

— Ходя пеш до работа.

— Няма нищо по-добро от ходенето — съгласи се Кътър, — но не мисля, че с него се упражняват всички части на тялото; трябва да се бяга, а в този град това е невъзможно, ако не искате да ви премаже някое такси.

Той се облегна и отпи от кафето.

— Келнер, кафето не е горещо. Бихте ли донесли нова каничка и чисти чаши. Приберете също и кафето на мистър Уайлдър. Само е затоплено.

Лионард Уайлдър скърцаше със зъби и гледаше часовниците си. Кътър се отпусна в очакване на прясното кафе.

— Познавах брат ви — отсече Лионард Уайлдър. — Прекрасен човек.

Кътър въздъхна.

— На всички ни липсва. Голяма загуба претърпяхме.

— Моноспектакъл. Най-добрият. Сега работите в компанията объркаха ли се?

Кътър се засмя.

— Е, мистър Уайлдър, такива неща стават при едноличните корпорации. И двамата знаем много примери на загиване на предприятия заедно с техния собственик. За щастие „Амбървил пъбликейшънс“ се намира в съвсем различно положение. Хенри, тези ягоди не са узрели. Върнете ги обратно и ми донесете смесен компот — той се обърна към Уайлдър. — Това е лошото на ягодите извън сезона им. Човек никога не може да бъде сигурен. Обикновено внесените по това време от Алжир или Израел са добри, но тези наистина не ги биваше.

— Значи в „Амбървил“ всичко е наред?

— Практически печалбите ни тази година ще са по-високи. Брат ми обичаше да си играе със списанията. Отдавна бе загубил интерес към печалбите. Негова стихия беше създаването на нови списания и отдаването на всичкото време, през което да могат да се изиявят. Знаете колко скъпо е това. И рисковано. Когато моята съпруга — като притежател на повечето акции — ме помоли да движа компанията, реших да съкратя разходите до минимум. За съжаление, бях принуден да предприема непопулярни мерки — никой не иска да загуби работата си — но резултатът се оказа добър. Сигурен ли сте, че няма да се присъедините към мен за овесените ядки, мистър Уайлдър? Тук ги приготвят по много вкусен начин. Не искате ли? Хенри, донесете друга каничка със сметана. Тази е пълна до половината — Кътър започна да яде овесените ядки с апетит, добавяйки доста масло и захар в купата с излизащата пара.

— Печалбите се покачват казвате, а?

— Определено. При всички списания се забелязват покачвания на рекламите, а както знаете, оттам идват парите.

— Покачването би могло да означава много неща при едноличните компании — отвърна Уайлдър, като потискаше желанието си да погледне към часовниците.

— Не мисля, че ще бъде недискретно, ако ви кажа, че имам предвид четиринадесет, петнадесет процента, а възможно и повече.

— Хм. Добре върви.

— Да. Резултатите са задоволителни. От друга страна, Лили, жена ми, е англичанка и на нея много ѝ липсва родината. Закотвена е в Ню Йорк в продължение на тридесет години, с изключение на кратки разходки до Европа, когато Захари пътуваше служебно. Тя все още е млада и би желала да прекарва повече време в чужбина. Лов, театри и всичко останало... Лили смята, че има и друг живот, освен този сред списанията. Женен сте, нали, мистър Уайлдър?

— Казвай ми Лионард. Да, женен съм от двадесет и пет години. Спомена четиринадесет, петнадесет процента, нали, Кътър?

— Точно така. А, благодаря, Хенри. Тези изглеждат добри.

Лионард направи гримаса. Вече бе закъснял за срещата си в девет, а Кътър едва започваше палачинките.

— Бихме ли могли да говорим за приблизителни числа?

— Приблизително? — Кътър сипа кленово сладко върху палачинката. — Защо не? Не си от тези, които разгласяват чутото. Някъде близо до сто и седемдесет милиона печалба без данъците.

— Близо? В каква посока? Нагоре или надолу?

— Не обичам да преувеличавам, Лионард, но очаквам по-голямо число. Е, имаме тук-там трески за дялане.

— Продава ли се, Кътър? Затова ми се обади, нали?

— Да, съществува такава възможност. Както казах, жена ми жадува за промяна и заслужава да има онова, което желае. Съветвам я да не прибързва с решенията си, казах ѝ да обмисли добре нещата, но идеята е в главата ѝ, а тя е много импулсивна.

— Значи се продава?

— Ще бъде непочтено да дам каквито и да е обещания... Но би могло... За правилната цена.

— Естествено.

— Вземи Бил Зиф например и неговата компания — каза Кътър между хапките. — Той направи интересна сделка. Ако ми позволиш, Лионард, да спомена конкуренцията, „Си Би Ес“ купиха от него дванадесет списания срещу триста шейсет и два милиона долара, издания като „Попюлър фътографи“ и „Яхтменство“. После продаде на Мърдок дванадесет търговски списания, ежедневника „Аероспейс“, както и „Хотел енд ризорт гайд“ за допълнителната сума от триста и петдесет милиона. Общо двадесет и четири списания. Ние, ако се стигне дотам, имаме за продан шест списания, но всяко едно от тях е лидер в своята област, всяко едно е класика. Големи списания, Лионард. Можем да оставим „Би&Би“ извън дискусията. То е експериментално и в настоящия момент все още не е доказало себе си. Но всички останали имат приходи от рекламата много по-големи от тези на Зиф. Далеч, далеч по-големи. Така че трябва да е ясно, става дума за огромна сума, за около близо милиард. Хенри, още горещо кафе, моля.

— „Ю Би Си“ има много пари, Кътър. Те не са проблем. Разговарял ли си с някой друг? — попита Уайлдър, като забрави за следващата си среща.

— Не, не още. Лили спомена това едва преди няколко седмици, а аз не виждам причина да се бърза. Обичам да оставям новите идеи да узреят добре. Ако всичко се направи, когато му е времето, човек не съжалява впоследствие.

— Кътър, не обичам да се шегувам. Имам интерес към тях. От години търся да купя група от водещи списания. Винаги съм харесвал „Амбървил“. Имам изпълнителен комитет от трима души, които могат да работят колкото цял управителен съвет. Само ще те помоля за едно нещо: не разговаряй с друг, преди да сме имали възможността да обсъдим нещата съвместно.

— Звучи почтено, като се има предвид, че аз и без това не бързам. Всъщност следващият ни отчет ще излезе чак след три месеца и понеже съм сигурен, че ще настъпи интересно покачване, предпочитам да изчакам дотогава. Ако Лили продължава да мисли по същия начин, счетоводителите ни сами ще си свършат работата.

— Три месеца... Сигурен си, че ще искаш да изчакаш? Бихме могли да започнем много по-рано.

— Сигурен съм, Лионард. Но дотогава защо не излезем да вечеряме някоя вечер с жените си? Чувствам, че ти дължа едно прилично ядене. Пропусна прекрасна закуска.

— Някой друг знае ли за това? — Тоби подозрително попита Индия, като прокараваше пръсти по корема ѝ.

— Не би ли могъл да си малко по-точен? — лениво изрече тя, носена от огромното, сложно, непреодолимо удоволствие, което изпитваше, когато слушаше гласа му.

— Ето този малък белег долу, вдясно от пъпа.

— Апендикс. Когато бях на осем години. Дори и Барбара Уолтърс не знае за него. Но пък, от друга страна, не ме е питала.

— Това вече е сто и седемнадесетото нещо, което знам за теб и което другите не знаят. Ушите ти са със съвсем различна големина, носът ти леко криви надясно, съвсем незабележимо, но все пак не бих могъл да го нарека прав, на лявото ти око клепачите са ти по-тънки, отколкото на дясното, и съответно под лявата мишница имаш по-малко косми, отколкото под дясната, макар че си ги бръснеш; имаш и една малка бенка отляво, сред къдричките ти, долу...

— Тоби!

— Нямах вина за туй, че не си се родила съвършена. Плащат ти все едно си съвършена, но, господи, нещата, които открих, ще стигнат да се изпише цяла книга, а аз едва съм започнал да те изучавам. А що се отнася до вкуса, ще ти кажа, че всеки ден си различна на вкус, млада лейди. Мъжът желае известно постоянство от своето момиче.

— Аз твоето момиче ли съм? — зачуди се Индия. Знаеше, че не бива да пита, но не успя да се стърпи.

— За момента. Единственото момиче в единствения момент. Но знаеш как се чувствам... Никога...

— Спести ми го... Никога не се вричай. Страхливец! Отблъскващ, плах страхливец. Щеше ми се да имам по едно пени за всеки мъж в тая страна, който ми брои косъмчетата отдолу и не се врича. Нямах ли срам?

— Не съм ти броил косъмчетата отдолу, а под мишниците.

— В крайна сметка е едно и също и ти го знаеш. Защо ти позволих да ме накараш да те обичам, когато ти не ми отвърщаш със

същото?

— Отвърщам ти — тихо изрече Тоби. — Знаеш това. Обичам те от мига, в който ме поля с водката, за да привлечеш вниманието ми, преди пет месеца. Но да се обвържеш с нещо съвсем различно.

— Там, откъдето съм, когато обичаш някого и той те обича, няма никаква причина да не се надяваш любовта ви да бъде вечна, да доведе до някакво по-продължително обвързване... Да речем брак — упорстваше Индия със същото постоянство, с което вече пет месеца летеше от Лос Анжелос до Ню Йорк почти всяка събота и неделя, за да се срещне с Тоби. Малко по малко бе преместила половината си гардероб при него и дори леглото, на което лежах, бе постлано с нейните собственоръчно изгладени чаршафи.

— А не е ли бракът вечно отворен за дискусии въпрос, след като се твърди, че откакто свят светува, тези, които са извън тази институция, искат да влязат в нея, а тези, които са вътре, искат да излязат?

Индия се изправи ядосана.

— Как се осмеляваш да ми цитираш Емерсън? На мен! Това аз го измислих, животното такова!

— „От нужда, от склонност, от задоволство ние всички цитираме“ — издекламира Тоби с емерсоновско достойнство.

— Макси! Знаех си, че ще е тя. Тя ти е казала как я тормозех с Емерсън, нали?

— Може и да го е споменала между другото, като пример на момичешка привързаност.

— Значи двамата сте приказвали за мен?

— Естествено. Ще е твърде нетипично за Макси да пази гробно мълчание, когато брат ѝ е влюбен в най-добрата ѝ приятелка.

— И какво мисли тя по въпроса?

— Казва, че сам трябва да си реша.

— Голяма приятелка, няма що — горчиво заключи Индия. Телефонът иззвъня и я стресна. — Моля те, не го вдигай.

— Може да е някой от моите управители — въздъхна Тоби. — В ресторантския бизнес няма сън — той взе слушалката, послуша малко и затвори сърдито и рязко.

— Не беше твой управител, а? — неспокойно го попита Индия.

— Не, скъпа. Пак твоят горещ обожател. А телефонният ми номер бе сменен миналия месец и дори го няма в указателя.

— Тоби, съжалявам. Той е луд. Пише ми по три пъти в седмицата. Опитва се да звъни и извънградски. Секретарката ми му казва, че ме няма. Не обръщай внимание, това е цената на славата.

Тоби изключи телефона и се върна при Индия.

— Сега слушай, любима, ти наистина притежаваш най-изключителното и възхитително умение да не поглеждаш истината в очите — продължи прекъснатия разговор Тоби. — Стига сме се гонили. Аз съм сляп и не мога да се преструвам, че не е така.

— Не си съвсем сляп — упорстваше Индия. — Виждаш. Каза ми, че полето на зрението ти е по-малко от пет степени, но това все пак е нещо.

— По-малко от пет степени, когато едно нормално поле притежава по сто и четиридесет във всяко око. Само няколко колбички в ретината ми функционират. Зрението ми е частично, направо нищожно, само една мъждукаща действителност, без цветове, без очертания или стабилност. И ще стане по-лошо, поне със сигурност не по-добре. Не се лекува. Няма никаква надежда.

— Но слепотата ти е дала много. Умееш да вършиш безброй неща. Научил си доста, докато си можел да виждаш... През всичките тези години... Повече от двадесет и пет. Ти сам ми каза, че имаш огромен брой визуални нишки, хиляди спомени, които ти помагат да събереш парченцата и да познаеш предмета. Не е като да си се родил сляп. Какво значение има тогава с какъв процент виждаш, щом можеш да вършиш всичко? Щом можеш да работиш? И какво общо има зрението с нас двамата? Ами ако никога не бе ме видял? Поне когато остарея и се сбръчкам, няма да ти пука. Не ме обичаш, защото съм красива. Знаеш ли колко много значи за мен това? Освен Макси ти си единственият, чиито чувства не са породени от външността ми, ти си единственият, на когото бих повярвала, че ме обича заради мен самата. Мнението ми няма ли какво значение за теб? Няма ли смисъл?

— Съвършен смисъл до един момент. Не мисля, че е честно да те въвличам в моите проблеми.

— Не е честно? Значи честно е да отнемеш щастието, което съществува за теб, сега, в този миг, без да навредиш никому, щастие, което можеш да имаш само ако протегнеш ръка?

— Имаш невероятната способност да опростяваш нещата, Индия. Сладка, несъвършена Индия. Няма да ти позволя да избереш мъж с такъв особен недъг като моя, защото недъгът си е недъг дори и ако в този миг си твърдо убедена, че точно това искаш. Нямах представа какво бъдеще ти предстои с мен. Не би могла да знаеш колко дълго ще мога да те правя щастлива.

— Знам, че ти си мъжът, когото искам — гласът ѝ бе тежък като злато от силата на увереността ѝ, — както също знам, че няма да си променя мнението.

— Какво, ако смея да запитам, има да каже доктор Флоршайм за нас?

— Не сменяй темата.

— Трябва да е казала нещичко, била тя психоаналитичка или не.

— Каза, че не е желателно да се правят сериозни промени в живота по време на психоанализа. Не че не мога, а че не е желателно.

— И това е всичко?

— Дума по дума.

— Е, мисля, че е права.

— О, не! — Индия извика и заудря с юмрук по гърдите на Тоби. — Знаех си, че така ще отговориш. Непрекъснато ѝ се подиграваш, а когато каже нещо, което ти отърва, веднага решаваш, че си съгласен.

— Само защото тя е твоя психоаналитичка, не означава, че трябва непременно да греши. Ей, какво открих? О, Индия, скъпа, бебчето ми! Мисля, че около очите си имаш „пачи крачета“ в най-ранен стадий. Вероятно няма да се виждат на екрана в продължение на някоя друга година, може би дори пет години, ако още днес престанеш да се усмихваш. Чакай да ги целуна, да ги оправя.

— Ти си първокласен садист, Тоби. Знаеш ли какво ще ти кажа? За първи път съм напълно убедена, че с Макси сте брат и сестра.

Същата сутрин, когато Кътър се срещна с Лионард Уайлдър, Чарли Саломон се обади на Лили и ѝ заръча да го чака в съда. Той използва влиянието си и уреди въпросът на Джъстин да се разгледа от съда веднага след пристигането на съдията.

— Ще дойда с теб, скъпа — предложи Кътър, — нека отложи сутрешната си среща.

— Не. Наистина не мисля, че е разумно. Не че не те искам до мен, но съм убедена, че Джъстин ще го понесе по-леко, ако приемем нещата възможно най-обикновено. Освен това обещах да кажа на Макси кога ще го измъкнем от онова ужасно място. Ще ѝ се обадя да дойде с мен.

— Макси за морална подкрепа?

— Знаеш колко са близки двамата.

— Добре, Лили, щом така мислиш.

— Да. Ще ти се обадя, след като се прибера.

Лили взе Макси на път за съда. Там се срещнаха с Чарли Саломон и още двама млади адвокати от компанията. Когато се появи Джъстин в белезници, Лили стисна здраво Макси за ръката и наведе очи, така че ако Джъстин я погледнеше, да не разбере, че го е видяла с гривните. Какъв самоуверен и предизвикателен вид има, помисли си Макси. Стойката му както винаги бе застрашителна, главата — агресивно приведена встрани; леко накуцваше. Ясно личаха синините под очите му, по челото и брадичката, от ударите с палка на следователите. Щръкналата му руса коса на места се бе сплескала. Макси вдигна глава към брат си и погледите им се срещнаха. Тя му намигна и се усмихна, сякаш да го подсети за някаква смешка, разбираема само от тях двамата, но той се обърна, без да ѝ отвърне.

— Ответникът е много богат човек, ваше благородие — започна заместник-прокурорът. — В дома му са открити близо три килограма кокаин. При арестуването му се е противопоставил със сила. Ако се докаже, че пласира кокаин, по всяка вероятност ще лежи в затвора няколко години. При тези обстоятелства имаме основания да очакваме по-скоро да напусне страната, отколкото да се яви пред съда. Искаме да се изплати гаранция на стойност един милион долара.

Донеси си чековата книжка, помисли си Макси. О, Джъстин, какви наивници сме били снощи. Репортерът, който я бе заговорил онзи ден, драскаше нещо зад тях.

— Това е неразумна сума, ваше благородие — намеси се Чарли Саломон. — Клиентът ми няма предишни нарушения.

След няколко минути съдията съобщи решението.

— Гаранцията се определя на двеста и петдесет хиляди долара.

На Джъстин отново му сложиха белезниците и го отведоха в една килия на съда, до пристигане на сумата. Лили се обади на управителя

на банката и уговори да изпратят по някого чек. След час и четвърт той най-сетне пристигна. Минаха още петнадесет минути, докато се уредят някои формалности.

— Благодаря ти за помощта, Чарли. Мисля, че ти и колегите ти трябва да вървите. Макси, аз ще се прибера с Джъстин.

— Струва ми се, че трябва да остана, докато го пуснат, Лили. Все едно трябва да разговарям с него.

— Утре, Чарли — нареди Лили и адвокатите си тръгнаха.

— Репортерът от онази нощ е тук, майко. Днес е довел със себе си и фотограф — предупреди Макси.

— Джъстин е невинен, Максим. Щом искат да снимат, не можем нищо да направим.

— Да се усмихнем ли пред фотоапаратите, майко?

— Защо не, Максим? Няма от какво да се срамуваме.

— Искам само да си взема един хубав горещ душ и да хапна — настояваше Джъстин, когато Лили предложи да повикат нейния лекар да го прегледа за всеки случай, да не би да има сериозни наранявания по главата от палките на следователите. Нищо не можеше да разколебае Джъстин и така тримата се прибраха в голямата сива къща и по настояване на Лили седнаха на масата да обядват, като разговаряха, сякаш нищо не беше се случило. Дори Макси бе завладяна от непреодолимата сила на превъзходното самообладание на Лили, но макар че не поглеждаше към тях, тя усещаше отворената рана в душите им. Агнешкото последва крем супата от аспержи и напрежението в стаята се покачваше с всяка изречена уклончива дума и с всяка значима, но неизречена. Прислугата влизаше и излизаше.

— Майко, не може ли да пропуснем десерта и да се качим да пием кафе в твоята дневна? — попита Макси.

— Разбира се, мила — отговори Лили, сякаш това бе най-естествената молба на света.

Качиха се горе. Джъстин стъпваше бавно, сякаш пазеше силите си. Душевно изглеждаше свършено различен от Макси и майка си — като тореадор, облечен в лек костюм точно преди *corrida*. Все едно го няма тук, помисли си Макси.

— Захар? — попита Лили.

— Да, моля — отговори той и взе две бучки внимателно, като хирург, преди да отвори гръдния кош на пациента.

— Утре — продължи Лили без промяна в тона — ще накарам Чарли Саломон да обмисли въпроса със защитниците, най-добрите. Фактът, че си невинен, е крайно недостатъчна защита.

— Благодаря, майко — отвърна Джъстин, а леката му усмивка сякаш казваше „я вървете по дяволите“.

— Разбира се, знаеш — Лили нервно си играеше с дръжката на каничката с кафе, а думите й звучаха по неестествен за нея начин, — че какъвто и начин на живот да водиш, ние те обичаме — много те обичаме — независимо какъв си.

— Начин на живот? Искаш да кажеш дори ако съм вегетарианец или измамник? Или наемен убиец? — предизвика я Джъстин.

— Какви ги говорите двамата, по дяволите? — избухна Макси. — Сега не му е времето да си задаваме сто въпроса, Джъстин. Знаем, че има само една причина да намерят кокаин при теб.

— Максим! — предупреди Лили.

— Майко, няма какво повече да го увъртаме — Макси стана, взе чашката от ръцете на Джъстин и я остави на масата. Коленичи на пода до него, прегърна го и звучно го целуна по бузата. — Слушай, скъпи, ти познаваш някой, който има ключ за апартамента ти, който живее при теб, който е сложил кокаина, без да те предупреди. Някое момче, с което поддържах връзка. Защо не си го кажем открито, Джъстин, тъй че ние с майка да престанем да се правим, че не знаем, че си хомосексуалист?

Джъстин подскочи като ужилен и застана до прозореца с гръб към тях. Макси изтича след него и го прегърна през кръста.

— Хомо, Джъстин, или каквато дума предпочиташ. Ние знаем. Знаем от много отдавна. И майка, и аз, но хич не ни пука! Върни се и седни. Не е краят на света. Да си хомо е едно, а да си глупав съвсем друго. И в двата случая затворът не е за предпочитане. Тъй че обърни се да поговорим нормално.

— Нищо не знаете. Не може да знаете — рече Джъстин с жлъчен глас, все още обърнат с гръб, стиснал първаза на прозореца. Стоеше, сякаш изпитваше към тях презрение.

— Зная, скъпи — гласът на Лили бе равен. — Знаем от години. Не виждах причини да го обсъждам с когото и да било, когато и да е. Това

бе твой личен живот. До днес.

— Нямах представа, че майка е наясно, до миналата нощ, когато трябваше да ѝ кажа — не го пущаше Макси. — Никой, освен хората, които те обичат, които те познават така добре както ние, а ние сме много малко, не би се зачудил. Но трудно можем да разговаряме с обърнати гърбове — тя го целуна няколко пъти по врата.

— Джъстин, кой според теб е сложил наркотика в твоя килер? За него говорим, нали? — Лили нареждаше така, сякаш трябва да уволни иконом, хванат да краде.

Най-сетне той се обърна. Само двете червени резки по скулите му и тънкият мускул на гърлото изразяваха някакво вълнение.

— Нямам и най-малка представа — гласът му прозвуча официално, почти иронично.

— Все трябва да е някой. Влязъл е, когато теб те е нямало — настояваше Макси.

Лицето му се изкриви от срам и болка и на Лили ѝ се насълзиха очите.

— Да — думата прозвуча като дълга въздишка.

Макси бързо наруши паузата, която отново можеше да ги раздели.

— Мислиш ли, че той го е направил?

— Не, не би могъл. Изключено. Просто не е такъв. Той е едно момче, което срещнах по време на едни снимки... Но сме имали много гости... Би могъл да бъде всеки. Пътната чанта стои празна от деня, когато се завърнах — гласът му прозвуча толкова самотно, че ги хвана страх.

— Знаеш ли къде е сега? — попита Макси. — Как се казва?

— Извън града. Трябва да е някой друг. А името му не влиза в работата на никого. Отказвам да обвинявам човек, на когото имам доверие, само за да докажа, че съм невинен. Господи, мразя този град!

След като Джъстин хукна от стаята, Макси и Лили замълчаха.

— Благодаря ти, Максим. Без твоята прякост не мисля, че бих го накарала да каже нещо. Но сигурно е изглеждало, нечестно да го притискаме така до стената. Срамувам се по-скоро от нас, отколкото от него.

— Нечестно ли? Щеше да бъде, ако не искахме да разберем, за да го извадим от пандиза. Но при тези обстоятелства не. Категорично не е нечестно. И, майко, той ще почувства утеха, след като разбра, че го обичаме, че за нас това е без значение. Твърде дълго бе пазил тайната си.

— Но, Максим, ти видя лицето му... Имаше вид... Сякаш искаше да потъне вдън земя, не вярваше в нищо и никога не ще повярва. Винаги е бил толкова самотен, откъснат, затворен в себе си. През цялото време се тревожех, но не успях да се сближа с него.

— Не е твоя вината, майко. Нито моя. Нито на Джъстин. Просто е факт. Това е действителността и нищо не би могло да я промени.

— Да можех да повярвам в думите ти — заключи тъжно Лили.

— Майко, наистина ли си представяш, че в един ден, когато Джъстин е бил още малко момче, си могла да му кажеш: „Скъпи, когато пораснеш, единствените същества, които можеш да докосваш, трябва да бъдат момичета“, както се учи едно дете да се държи прилично на масата?

Лили бавно и неохотно се усмихна.

— Твърде е хубаво, за да бъде истина, но като идея не е лошо. Умееш да улучваш право в целта, Максим.

— Благодаря, майко — стеснително отвърна Макси. — Сега трябва да тичам в службата, но какво ще правим по-нататък. Как ще помогнем на Джъстин?

— Ще се обадя на Чарли Саломон незабавно и ще му предам всичко, което Джъстин току-що ни призна. Но, от една страна, той не ни каза много неща, които биха помогнали, а, от друга, няма ли да е по-добре да не ги използваме. Страшно се моля тази част от неговия живот да не се показва във вестниците... Мъжът, който има ключ за апартамента му, гостите... Поне това да направим.

— Във всеки вестник ще публикуват историята с наркотиците, майко. Плюс „Стар“, „Инкуайър“ и списанията. Не виждам как можем да го спасим да не стане център на средствата за масова информация. Само въпрос на време е да надушат онова, което знаем от Джъстин. С нищо не можем да го предпазим. Достатъчно е един да проговори. Не виждам голяма надежда.

— Мислех си... Да запазим малко достойнство. Той толкова държи на достойнството — трезво каза Лили.

— Не мисля, че трябва да бъдеш оптимистично настроена относно личния живот на Джъстин. Най-важното е да докажем, че няма нищо общо с наркотиците. В края на краищата той е Амбървил и пресата ще затанцува на пълни обороти върху главите ни.

Лили въздъхна, когато Макси стана да си тръгва. Двете жени се прегърнаха, малко странно, с доста повече топлинка, отколкото някоя от двете си спомняше да са го правили от години.

Лили с обичайния си жест побутна бретона на Макси назад.

— Все не е както трябва — навъси се Макси.

— Бедата при теб, Максим, е, че прибързваш със заключенията. Просто си мислех колко чаровно ти стои прическата. Ако изглеждаше по друг начин, нямаше да си ти, нали?

23.

Докато Макси и Лили се сбогуваха, Кътър се срещна в кабинета си на Уолстрийт с Луис Оксфърд, вицепрезидент по финансовите дела на „Амбървил пъбликейшънс“. Кътър съвсем спокойно можеше да се настани в някой от офисите в сградата на „Амбървил“, но той смяташе за полезно да кара всеки служител от списанията да извърви пътя до него. А и така не допускаше да го занимават с дреболии.

— Оксфърд, престанете — отсече Кътър.

— Извинете, мистър Амбървил. Помага ми да мисля — отвърна Луис Оксфърд и остави настрана молива, с който почукваше по зъбите си.

— Няма какво да мислите. Нарезданията на жена ми са пределно ясни.

— Ясни, съвсем ясни. Само си мислех дали да не го удължим на шест месеца или дори година. Три месеца не е голям срок, а има да се вършат много неща.

— Давам ти три месеца, Оксфърд, и ако не можеш да се справиш, ще намеря някой, който може. Знаеш, сигурен съм, че е много по-човечно да отрежеш опашката на кучето с един замах, отколкото парче по парче. Всяко списание на „Амбървил“ поглъща огромни средства и аз искам това да спре незабавно. В следващия ни отчет за печалбите промяната трябва да проличи. По мои изчисления най-малко четиринадесет процента от разходите ни могат да бъдат съкратени. Може би дори повече. Желателно е повече.

Луис Оксфърд поклати глава.

— Въпреки всичко мисля, че не е съвсем редно да бързаме толкова.

— Не ме интересува нищо друго, освен резултатите, Оксфърд. Мисис Амбървил иска качеството на хартията за печат да слезе с една степен надолу. За „Стайл“ да не се използва повече от петдесет фунта, не е необходимо то да изглежда като „Таун енд кънтри“, за да се купува. Онова, което се е печатало върху хартия от четиридесет фунта,

пада на тридесет и пет веднага щом се изчерпят запасите ни в склада. „Ти Ви уик“ слиза на тридесет и четири. Ясно ли е?

— Да, мистър Амбървил.

— Що се отнася до новото списание, очаквам да видя впечатляващи резултати по отношение на заплатите на персонала, хонорарите на авторите и фотографите. Незабавно съкратете целия персонал с петнадесет процента. Мисис Амбървил иска да се използва всяка налична статия или фотография. Изчистете запасите, Оксфърд! Те са на стойност стотици хиляди долара и губят актуалността си. И повече никакви високи хонорари на автори няма да бъдат одобрявани. Тази статия от Норман Мейлър за „Пороците на Маями“... Можете ли да ми изтъкнете поне един довод защо да трябва да плащаме на Мейлър вместо на някой неизвестен писател и така да намалим цената?

— По-изискано е, мистър Амбървил, и ще привлече аудитория, която иначе не бихме имали.

— Не ни е нужна изисканост в телевизионно списание, и бездруго се чете от седем милиона читатели. Това си е чисто и просто прищявка на редакторите.

— Простете, сър, но думите ви не са съвсем справедливи. Редакторът на „Ти Ви уик“ е убеден, че Мейлър и други именити писатели ще впечатлят Медисън авеню. Поръчал е редица реклами в „Адуик“ и „Адвъртайзинг ейдж“.

— Откажете ги. През следващите три месеца „Амбървил пббликейшънс“ няма да тръби много за себе си. Съществуваме от четиридесет години и не може да не ни познават. Искам рекламите да се елиминират.

— Да, сър.

— И сметките за фотографии са луди, Оксфърд. Луди.

— Сега толкова получават най-добрите фотографии, мистър Амбървил.

— Уведомете шефовете на списанията да прекратят отношенията с фотографите, които до този момент са използвали. Един от проблемите на нашите редактори е, че оставят фотографите да се занимават с неща, които са тяхна работа. Назначете други, най-ниско платените, за предпочитане жени; на тях се плаща по-малко, а работят повече. Освен това искам петнадесет процентно съкращаване на

цветните илюстрации, ще ги замените с черно-бели. Ако се използват както трябва, имат същия ефект. А хонорарите на манекените направо ни убиват. Когато е възможно, използвайте за манекени известните личности — не ни струва нищо.

— Мистър Амбървил, трябва да ви се противопоставя. Имаме ограничение за това колко знаменитости ще поканим, иначе нашите списания ще заприличат на „Пийпъл“. Мистър Захари Амбървил никога...

— Няма да повтаряме миналото, Оксфърд. Читателите обичат да виждат знаменитостите и ние ще им дадем онова, което искат. Разочарован съм от печалбите през последното тримесечие. Трябва да се покачат, Оксфърд.

— Ще се покачат, сър.

— Няма ли тези, които рекламират, да ни предоставят безплатни статии и фотографии, ако включим техни материали? Известно е, че подобни неща се случват, но не и в „Амбървил“. И още нещо. Погледнете сметките за командировки на рекламните и търговски представители — продължи Кътър. — Направо са скандални. Кажете на всеки, че го наблюдаваме и че очакваме намаление на разходите с тридесет и пет процента.

— За бога, мистър Амбървил, публична тайна е, че те от това живеят.

— Живеят много нашироко. Всеки, който не се промени, ще бъде отстранен. Запишете си го да не го забравите.

— Но те трябва да поддържат контакти... — гласът на Луис Оксфърд се разтрепери от гнева, изписан върху лицето на Кътър.

— „Амбървил пъбликейшънс“ не е каца с пари, Оксфърд! Ясно е, че тези съкращения е трябвало отдавна да бъдат направени. Обвинявам ви, че досега сте карали нещата по този начин. И недейте, ако ви е мила службата, да ми казвате, че мистър Захари Амбървил е искал така. Брат ми бе велик редактор, но, вижда се, не е държал здраво юздите, както си мислехме с мисис Амбървил. Имате ли други предложения, или съм изчерпил всичко?

— Има и дребни неща. Вечери, обеда, които плащаме за посериозните ни клиенти от рекламите, и други такива подробности.

— Тях ги оставете. Не са толкова големи, че да оказват влияние, и искам все пак да поддържаме някакво ниво. Не се тревожете,

Оксфърд, когато се покачат печалбите, ще направим реклами. Три месеца. От днес.

Кътър изчака няколко секунди и Луис Оксфърд започна да си събира книгата с надежда, че разговорът е приключил.

— И още един проблем, Оксфърд. „Би&Би“. Колко губим от него всеки месец?

— Необходимо ми е време, мистър Амбървил, за да ви представя точната сума. Но ще предам на мис Амбървил вашите насоки.

— Не, не си правете труда. Кога списанието ще излезе на чисто, ако приемем, че следващите броеве ще имат същия успех като първия?

— След много месеци, страхувам се. Както знаете, всяко начало гълта страшно много пари, сър. Но е естествено. Щом излезе на чисто, печалбите от него ще са огромни.

— Прекратете издаването на „Би&Би“, Оксфърд.

— Моля?

— Не разбирате ли английски? Отменете го, елиминирайте го, прекратете го. Няма повече „Би&Би“, Оксфърд. Наредете на печатарите да прекратят отпечатването на други бройки. Уведомете кредиторите, че ще им се заплати напълно за всичко дължимо до момента, но оттам нататък „Амбървил пъбликейшънс“ няма да покрие нито една сметка, направена от мис Амбървил. Предупредете ги, Оксфърд. Нито цент. И уволнете целия персонал, с изключение на мис Амбървил. Тя не е на заплата.

— Но списанието има успех, мистър Амбървил! Най-големия след „Космо“, „Лайф“ или „Севън дейс“.

— Беше успешен експеримент, Оксфърд. Само че не можем да си позволим загубите през следващата година, или дори през следващите шест месеца, не и ако планираме да повишим печалбите си. Дори и вие трябва да се съгласите, че спестяванията от останалите списания няма да имат смисъл, ако позволим на „Би&Би“ да продължава да губи.

— Е, да, всъщност предположих, че това е причината да пристъпвате към такива драстични мерки.

— Никога не предполагайте нищо, Оксфърд — усмихна се мило Кътър и стана да го изпрати до вратата. — Никога не предполагайте нищо в частните компании.

Анжелика стоеше на „Пето авеню“, между „56-а“ и „57-а“ улица, облегната с печален вид на един метален пътен знак. „Дори и не помисляй да паркираш тук“ пишеше на него и за да се подчертае по-дебело, бе добавено: „Червена зона, глоба за паркиране — минимум 100 долара. Никакво оставане по никое време.“

Зад табелата, около фонтана на Стойбен Глас билдинг, бяха насядали обичайната група бездомници, пияници, туристи. Някои ядяха шницели, пилешки кюфтета от колички, удобно разположени край тях, други топяха уморените си крака във фонтана, трети пък разглеждаха съдържанието на пазарските си чанти, напълнени от магазините по авенюто. Една по-заможна северноамериканска версия на Калкута.

Строгата табела, забраняваща паркирането, бе любимото място, където Ели, седнал в колата, изчакваше Макси. Бе постигнал негласно споразумение с ченгетата на тази улица, щом се приближат, да запали мотора и символично да се отмести на някой друг сантиметър. Но този следобед той закъсняваше с прибирането на Макси вкъщи и Анжелика нетърпеливо оглеждаше движението.

Най-накрая дългата синя лимузина спря и Макси изскочи.

— О, не — извика тя, виждайки, че Анжелика държи в ръце „Ню Йорк Пост“, отворен на страницата с арестуването на Джъстин. Как не ѝ хрумна, че Анжелика може да прочете статията, преди да успее да ѝ каже? Обедът с Лили и Джъстин, а после и няколкото трескави часове в службата за наваксване на работата накараха Макси съвсем да забрави да предупреди дъщеря си.

— Мамо? — изрече Анжелика със сподавен от сълзите глас.

— Скъпа, всичко това са глупости. Абсолютни глупости. Чичо ти Джъстин няма нищо общо с продажбата на кокаин. Нито за миг не се тревожи. Той е напълно невинен — избърбори набързо Макси.

— Знам, че е невинен, мамо, не е нужно, за бога, да ми го казваш. Но как е станало така, че с баба се хилите на тая снимка? Това искам да разбера. Как сте могли да бъдете толкова безсърдечни? Изглеждате като две страхотни кралици на красотата — Мис Северна Каролина и нейната прекрасна майка. Честно.

— А как според теб трябваше да изглеждаме? Уплашени, клюмнали, ужасени ли?

— Малко сдържаност нямаше да навреди. Искам да кажа, че в крайна сметка трябва да сте се разчувствали. Добре, че поне чичо Джъстин се е държал, както подобава... Изглежда страхотно. Строг, безразличен, също като Стинг. Аха, точно като Стинг.

— Анжелика, мисля, че сериозно трябва да обмислиш бъдещата си кариера в областта на „пъблик рилейшънс“. Хайде да се прибираме вкъщи.

— Не може ли да изям един фалафел?

— Не, ще си развалиш вечерята. Но, яж, щом можа да го изречеш, защо да не го изядеш — Макси бе твърде уморена, за да спори.

— Губиш борбеността си — облекчено въздъхна Анжелика. — Все пак не съм изненадана. Днес научих, че Синди Лопър била на тридесет години. По-стара е от теб, Макси.

— Моля, малко уважение — като ужилена се стегна Макси.

— Ще се опитам — бързо изрече Анжелика развеселена. Синди Лопър може да е по-стара, но мам... си е нейната майка.

Роко отвори вестник „Пост“ и рязко вдигна глава. Анжело, бръснарят от долния етаж на „Сейнт Реджис“, който взимаше по четиридесет долара за подстрижка на специалната си клиентела, за малко да го пореже с ножицата, макар че си бе създал отлични рефлексии спрямо резките движения на директори в стресово състояние.

— Хей, Роко, ухото ти ли искаш да отрежа?

— Трябва да намеря телефон. Не се притеснявай за довършването — Роко стана и започна да си сваля кърпите.

— Сядай! На средата съм. Не можеш да си тръгнеш в такъв вид.

— Ами, не мога! — Роко издуха косъмчетата и хукна нагоре. Всички телефонни кабинети във фоайето бяха заети. Излезе от хотела, но видя, че дори и да успее да хване такси, няма да може да се придвижи поради претовареното улично движение. Къде да се обади по телефона? Уличните автомати все не работеха, вандалите ги чупеха още щом ги поправеха. Службата бе много надалеч, за да изтича. Анжело! Изтича обратно в хотела, изкачи се, взимайки по три стъпала наведнъж, и без да попита, грабна частния телефон на Анжело.

Бръснарят, който можеше да уреди резервация на президента на някоя компания в „Hotel du Cap“ в най-натоварената седмица на годината, само повдигна вежди. Роко бе луд, но да се подстригва косата му бе направо удоволствие. Гъста, къдрава, със здрав косъм, истинско чудо, а и щеше да си остане на главата му дори когато вече няма да му трябва.

— Макси, току-що прочетох за Джъстин. С какво мога да помогна?

— Не знам. Майка ми мобилизира адвокатските таланти, но Джъстин няма никаква представа кой е сложил кокаина. Очевидно доста често са се забавлявали... Твърди, че би могъл да бъде всеки един от дузината гости. Спомена, че едно момче е имало ключ за апартамента, но всичко, което ни каза за него, е, че са се запознали по време на снимки и че надали той го е сложил.

— Защо не?

— Явно е съвършена личност — кисело отвърна Макси. — А Джъстин категорично отказа да назове името на светеца. На всичкото отгоре въпросното прекрасно човешко създание е извън града.

— Можеш ли да си припомниш нещо?

— Точно това се питах и аз. В първите снимки на мъжки бански костюми, които Джъстин направи, участие взеха двадесет и четири фотомодела. Следващите снимки се казваха „Гардеробът на знаменитостите“ или „Положителните ефекти на творческия безпорядък“, а следващия месец Бил Блас демонстрира тридесет нови начина за носене на най-старите пуловери. Освен тях Джъстин е снимал и други неща... Сега ги разглеждам...

— Двадесет и четири фотомодела? От една и съща агенция ли?

— Не, Джули ги наела от четири различни агенции, даже пет.

— Слушай, намери сметките. Трябва да са при теб. После ми ги дай, аз ще звънна тук-там. Ако изскочи нещо, ще ти се обадя.

— Сега ще ги потърся.

— И утре сутринта няма да е късно. Трябва да разговарям с хората в офисите им, не мога да ги търся вкъщи.

— Още утре ще ти ги изпратя. Роко, страшно мило от твоя страна и аз съм ти дълбоко, дълбоко признателна. Няма да забравя жеста.

— Какво, по дяволите... — не обърна внимание на излиянията й Роко. — Знаеш, че винаги съм харесвал Джъстин. Горкото диване. Как

го възприема Анжелика? — изведнъж се притесни той.

— Съвсем в неин стил.

— В смисъл?

— Ако някой оцелее, това ще е дъщеря ми — изсумтя Макси.

— Ти не я разбираш. Моята дъщеря е изключително чувствително момиче.

— Анжелика има чувства, които аз вероятно не мога да усетя.

— Точно така. Тя може би изживява драма, ала ти не можеш да я усетиш, а камо ли да се справиш с нея.

— Роко, имам идея. Ели да ти докара Анжелика. Можеш да я заведеш на вечеря и да ѝ помогнеш да преодолее удара.

— Ами добре. Не, всъщност днес имам среща. Разбира се, тя може да дойде с нас, предполагам, а може пък да не е разумно. Не, всъщност не, като се замисля. Анжелика ще идва при мен през почивните дни. Тогава ще поговорим.

— Ще го направиш, нали? Благодаря ти, Роко. Ще ти се обадя.

Макси нежно затвори телефона и се огледа за предмет, който да прасне в стената. Такъв, дето при всички случаи щеше да стане на сол и щеше да вдигне страшен шум. Но не зърна нищо ценно наоколо. Пък и този жалък пикльо не го заслужаваше.

— Су, обажда се Роко Чиприани.

— О, здравейте, мистър Чиприани. С какво мога да ви услужа?
— изчурулика тя.

— Искам да задам няколко въпроса за четири от вашите момчета
— спокойно изрече Роко. Су бе най-добрата в агенцията за наемане на фотомодели.

— Разбира се. И кои от нашите вълшебни момчета ви интересуват?

— Ще ти кажа. Въпросът е малко деликатен, Су, но понякога се налага да задавам... трудни въпроси, разбираш, нали?

— Затова съм тук — наперено заяви Су.

Роко ѝ даде имената на моделите от нейната агенция, участвали в снимките с банските костюми, и добави, сякаш искаше мерките на гръдния им кош:

— Бих искал да знам дали някой от тях употребява кокаин.

— Оплакване ли има, мистър Чиприани? — след кратка пауза попита Су.

— Не, Су, нищо такова. Нищо обезпокоително. Но помислих, че ако някой е имал неприятности с някого от тях, ако е имало някакви оплаквания, ти ще научиш първа.

— Мистър Чиприани, знаете добре, че щом някой манекен употребява подобни неща, няма да му е за дълго. Получим ли оплакване, той си отива — нежният ѝ глас сега зазвуча с твърда непоколебимост.

— Разбира се. От друга страна, Су, не е съвсем изключено да има дребни оплаквания. На един известен модел може да му се размине убийство, камо ли някоя дреболия.

— Не и тук — настояваше тя. — Не сме в Холивуд.

— Хората ви са специални, Су, винаги сме го знаели — Роко наблегна ласкаво на комплимента. — Бих искал също да разбера дали сред момчетата има някои, които да живеят на по-широка нога и да харчат повече, отколкото биха могли да заработят.

— Все още не схващам накъде биете — тя успя да овладее гласа си, за да не прозвучи отбранително.

— Защо не го кажем така — утеши я Роко, — шестото ми чувство ми подсказва, че сред манекените в тоя град има такива, които сериозно употребяват или пласират кокаин, или и двете заедно. Все едно, наистина трябва да разбера.

— Не от нашата агенция, мистър Чиприани, в никакъв случай.

— Може би. Абсолютно сигурен съм, че си права. Ала нещо става. Бих подметнал по-скоро, че най-голям интерес от цялата тази работа има манекенската индустрия. Да се застрахова. Наречи го презастраховка, но ако не успея по един или друг начин да открия имената, страхувам се, че полицията ще тръгне да рови из всички агенции в града. И — добави той — всъщност бъди сигурна, че ще дойдат.

— Ще направя всичко по силите ми — съвсем делово отвърна Су. — Ще поразпитам тук-там.

— Добре. Свърши тази работа. Между другото, преглеждах заявките на „Си Ел & Кей“ към вашата агенция за миналата година. Четиристотин хиляди долара, нали? Не, всъщност малко повече. Какво

знаеш? Хората ти могат да ги приберат. Довиждане, Су, и ако случайно научиш нещо, веднага ще ми се обадиш, нали?

— Разбира се, мистър Чиприани.

— Към три и половина или четири днес следобед, да кажем, не по-късно от края на работния ден. И, Су, търся пласьор, а не такъв, който употребява малко от време на време. Мисля, че си достатъчно умна, за да си ме разбрала. Те не ме интересуват, но искам да знам и техните имена за всеки случай.

— За всеки случай?

— За всеки случай. Пласьорът и клиентите му. Това ми трябва, Су. Еднакво заинтересовани сме и двамата мисля? Ще се обадиш при всички случаи, нали? — Роко се усмихна по-широко.

— Разбира се. Разчитайте на мен. И ви благодаря, мистър Чиприани.

— Винаги ми е приятно да разговарям с теб — отвърни мило Роко. — Пласьор, Су, и хората, на които продава.

Роко прекара цялата сутрин в разговори с другите четири агенции, изпратили фотомодели за снимките с банските костюми. Всички те поддържаха сериозни контакти със „Си Ел & Кей“. Получи същите отрицателни отговори, но до пет следобед имаше пълен списък, както и бе очаквал, докато зад кулисите на петте агенции разтревожени директори се консултираха един с друг. Такова нещо не може да се случи при нас, а в другите агенции, казваха си те. Ако се наложи, биха си позволили да загубят клиент като „Си Ел & Кей“, но не и да допуснат скандал. Предоставиха на Роко всички имена, получени от фотомоделите и техните агенти, къде с разпитване, къде със заплахи, както и имената на онези, към които те самите хранеха известни подозрения. Но недоумяваха какво точно имаше предвид Чиприани, като казваше „презастраховка“? И защо бе така необичайно любезен? Толкова ужасно мил?

Два дни по-късно Роко се обади на Макси в службата.

— Джъстин е чист, Макси. Мислех, че ще искаш да узнаеш подробностите. Всички обвинения отпадат.

— Роко! Сигурен ли си? Съвсем сигурен ли си?

— Преди малко ми се обади Чарли Саломон. Той потвърди.

— Какво направи? Как го направи? — тя толкова се развълнува, че почти изтърва слушалката.

— Ами, поразпитах тук-там.

— Роко, ще ме побъркаш. По дяволите, ти си страхотен.

— Остави, Макси. Не беше голяма работи? Поразпитах за някои имена, получих ги, поумувах кой може да бъде, дадох списъка на Саломон, както и имената на хората, купували от приятеля на Джъстин и които... били принудени... сериозно принудени от техните агенции да се съгласят да дадат показания срещу Джъстин... Нищо, което един средно интелигентен детектив не би открил, стига да търси, където трябва.

— Ти си невероятен. Ти си великолепен. Кой е той?

— Някакъв хубавец на име Джон, сравнително дребен пласъор, заловен да върти търговийка с една по-голяма риба във Флорида. Опитал се да натопи Джъстин, като оставил стоката си при него. Не е хубав човек. Все едно, ченгетата успели да го хванат. Фасулска работа, след като вече знаеха кой е.

— Защо имам чувството, че има нещо, което не ми казваш?

— Ти си подозрителна по природа. Жалко, че Джъстин не е такъв. Както и да е, това е. Радвам се, че всичко свърши. Довиждане, Макси.

— Роко, чакай! Не затваряй — помоли се Макси. — Нямах и най-малката представа какво означава историята за мен. Аз просто... Не знам направо какво да кажа... — благодарствените й слова се зарониха едно след друго. Огромната й радост звучеше съвсем по детски.

— Хайде, хайде, успокой се. Направих го заради Анжелика и Джъстин. И за майка ти, разбира се. Саломон разговаря с нея по телефона в момента. Джъстин ще дойде на работа по някое време в понеделник. Заръча да ти предам.

— Кога говори с него? — не можеше да повярва Макси.

— Преди няколко минути. Реших, че първо на него трябва да съобща добрата новина.

— Той какво каза?

— Почти нищо. Естествено, успокои се, но не искаше да повярва, че Джон го е натопил. Съвсем сериозно има илюзии по отношение на това влечуго. Брат ти е последният от големите романтици. Така че, когато дойде на работа, съветвам те да се въздържиш от емоции. Постарай се да се държиш нормално, не е настъпил краят на света. Направи нещата по-леки за бедното копеле.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — нежно отвърна Макси.

— Не се лигави много, окей?

— Добре, Роко — Макси се огледа за нещо, което да размаже под осемсантиметровите токове на новите си обувки. — Чудесна работа си свършил. Фамилията оценява положените усилия и в коледната ти кошница ще има пуйка за теб, добри ми човече.

Е, помисли си Макси, май се държах като че ли той е Суперменът, а аз Луиз Лейн, завързана за железопътна линия като във филма; може би не бе успяла от щастие да запази контрол върху себе си, но нали няма нищо неестествено да бъдеш благодарен? Нима има някой, пък дори и такъв сухар като Роко Чиприани, който да не обича да му благодарят? Как може да се държи толкова гадно, питаше се тя ядосано, седнала в средата на леглото, подпряла ръце под брадата с лакти на коленете, без да мръдва, изпълнена с негодувание. Никога не пропуска възможността да я изкара малоумна, дори и когато го прави за добро. Сега я обвини в безчувственост, предупреди я как да се държи с Джъстин, като че ли е убеден, че тя ще постъпи глупаво и нетактично. Винаги е притежавал тази непоколебима, тъпа суетност; тя го кара да си въобразява, че правилно е само онова, което той мисли. Смята се за център на вселената. А не е нищо повече от мъж с красива външност и огромен талант да държи правилно молива. Унижение. Трябва да разбере какво означава унижението. Макси изрече думата на глас, опитвайки сладостта ѝ. Но за разлика от него тя не е ограничена, дребнава, заядлива и жалка. Щастлива бе да види, че бащата на нейната дъщеря се държи по мъжки в критични ситуации. Той бе направил огромна услуга на семейство Амбървил и ще бъде възнаграден независимо дали иска или не. Кралски ще бъде възнаграден! Докато му призлее!

Изведнъж Макси се развесели, присегна към постоянно присъстващия жълт бележник и започна да пише. Първо, една „Алфа-Ромео Спайдър“ с подвижен покрив. Много важно, че няма да намери къде да я паркира и че кола като тази бе жива покана за вандалите. Ще купи какъвто цвят имат в наличност, макар че предпочиташе черния: прахта по нея личи веднага. Второ, сервиз от антиквариатни кристални чаши за вино, какъвто бе видяла в „Джеймс Робинсън“. За три хиляди долара. И които трябва да се мият на ръка, за предпочитане в покрита с гума мивка, както и да се сушат с най-голямо внимание. Сигурно доста ще изпочупи за шест месеца. Друго какво? А защо не пълен комплект чанти от антилопска кожа на „Лоуи“? Испански производители на кожени изделия държаха магазин на долните етажи на Тръмп тауър и тя жадно оглеждаше меките кожени бледосиви чанти с виненочервени ръбове, но те, разбира се, бяха твърде неиздръжливи за пътуване в самолет; ще се скапят още след първия полет. Само най-малката от чантите на колелца струваше почти шестстотин долара — може пък Роко да запази приличния им вид за известно време. Аха, сети се, онзи сребърен сервиз за кафе в стил „Арт Деко“. Какво, като струва четиридесет хиляди долара, важното е, че трябва непрекъснато да се лъска, за да изглежда както трябва. Но не бихме казали, че е лоша идея?

А няколко понита за поло? Не, реши със съжаление Макси. Струваха само по десет хиляди едното, ала дори и Роко, колкото и несхватлив да беше, щеше да разбере, че са неподходящи. Трябва да им търси коняр, конюшня, да ги храни редовно. Или ще трябва тя сама да се погрижи за поддръжката им, или въобще да не му ги дава. А и все едно, и двамата прекрасно знаеха, че той не може да язди. Би било много мило да му подари едно малко самолетче „Лиърджет 23“, но триста хиляди долара са май много, за да покаже човек вечната си благодарност. Все пак нещо в списъка липсва. Защо не два билета за пътешествие в Карибско море? Добре би се отразило на вманиачения за работата Роко. Може би две, не, нека бъдат три дузини хавлии за баня с пришита по краищата дантела, каквито бе видяла в „Барни“ при последното си пазаруване. В бежово, не, по-добре в чисто бяло. Не в крещящ женски цвят. Ако се поразтърси по-старателно, Роко може да намери наблизко пералня за ръчно пране. И само за да покаже, че не таи нищо друго в сърцето си, освен неподправена щедрост, ще му изпрати

една каса „Гленфидич“, любимото му малцово уиски. Това малко ще го обърка, помисли си Макси. А което най-много ѝ се искаше да му подари, бе албум с рисунки на Леонардо да Винчи. Така ще намекне за размаха на таланта му. Но английската кралица бе прибрала най-добрите, а повечето от останалите се намираха в библиотеката на Морган.

На вратата се почука и влезе Анжелика.

— Защо не си при баща си? — изненада се Макси. През тези почивни дни се падаше да бъде с Роко. — Не ми казвай, че се е отказал.

— Не, мамче, знаеш, че никога няма да го направи. Хванал е ужасна хрема. Тъкмо се обади и каза, че е заразен и целият гъмжи от вируси. Искан да те попитам дали не може този уикенд да остана при теб.

— Разбира се — отвърна Макси. Анжелика изглеждаше потъжна от всякога. — А ти не искаш ли?

— Ами всъщност в тайфата са замислили нещо интересно за днес, защото много от хлапетата са тук за пролетната ваканция и не ми се иска да го пропусна. Искан да кажа, че ще бъде интересно точно този уикенд, а не следващия, а и освен това и аз трябва да имам малко лично време да се позабавлявам. Нищо особено, мамче, само ще повърлувам с тайфата.

— Казваш го, сякаш ще грабите и изнасилвате — на Макси ѝ се изправи косата. — Върлувам!

— Имам предвид — обясни гордо Анжелика — един следобед в цирка, последван от нападение на лавките, или както би се изразила ти, „весело прекарване сред приятни млади дами и господа, плюс лека закуска“.

— Така да бъде! — съгласи се Макси. Имаше огромно доверие в тайфата. Анжелика изчезна, след като нададе силен радостен вой, свободна от гузните си родители, отнемащи твърде много от личния ѝ живот, за да компенсират развода си. Като че ли не знаят, че рано или късно всички се развеждат.

Макси започна да се облича, за да излезе и купи благодарствените дарове за Роко. Сигурно още ще е болен, когато ги получи. Една ужасна хрема можеше да трае и цяла седмица. Пролетна ваканция ли? Анжелика не спомена ли нещо за пролетна ваканция? Тя

погледна през прозореца на банята и се увери, че пролетта съвсем неусетно бе настъпила в Сентрал парк, изненадващо бързо, както се появява Мери Попинс. Храма и пролетна ваканция. Как не се сети порано? Старата сенна храма бе повалила Роко, а той, вкопчен упорито в своите традиции, отказваше да допусне вече години наред, че е възможно един Чиприани да страда от такава глупава болест, след като е неприсъща за рода му. Можеше ли човек да хване сенна храма във Венеция, запита се веднъж Макси. Въпросът все още стоеше открит.

Както си беше права и се тресеше от смях, облечена в бледолилава атлазена риза, с десния крак, напъхан в черен чорапогащник, избродиран тук-там с пеперуди, Макси бе обзета от най-благотворителния и най-сърдечен порив. Веднага ще изтича при Роко и ще направи всичко, за да облекчи страданията му, също като висококвалифицирана медицинска сестра. Не, като ангел милостив.

Знаеше къде Анжелика държи ключа за апартамента на Роко, както знаеше и лечението на сennата му храма. Има неща, които не се забравят. На път към Роко Макси се опита да си представи дома му. Живееше само през три пресечки от тях, от южната страна на Сентрал парк, в двуетажен мезонет, но никога не бе посмяла да накара Анжелика да ѝ го опише. Помнеше отколешната мечта на Роко да живее на усамотено, аскетично и тихо местенце, сякаш бе японски монах. Сигурно бе събрал най-дребните неща от училището по декорации, изхвърляйки всичко, което би направило дома годен за живеене, и бе похарчил всичките си пари за някакви фанатични подробности; тях никой друг, освен той нямаше да забележи. Може да е сложил ужасните, направени от шлифферен плат столове и черно-бели плочки, характерни за тридесетте, които са били грозни още тогава и надали са се подобрили с времето. Може да е похарчил много пари за тръбни секции, неоново осветление, или пък спеше на матрак върху пода. Но, от друга страна, това бе много демоде. Защо да не се е увлякъл по обстановка в стил „Санта Фе Калвин Клайн“ — три камъка върху камината, чието магическо подреждане не трябва в никакъв случай да се променя, стени с олющена мазилка и един съвършен, бавно вехнеш цактус. А нищо чудно, ако живее като половината сноби от дизайнерските среди: стените в бяло, ужасни и банални мебели от „Майс и Бруер“, разнообразени със задължителните „Франк Стела“ и „Рой Лихтенщайн“. Беше прекалено да се надява, че Роко не се е

увлякъл по модата на бруталните петдесетте и че не е използвал ламиниран шперплат. И вероятно, както у всички стари ергени, в жилището му щеше да цари пълен хаос.

С ключа на Анжелика Макси тихо отвори входната врата. Антрето представляваше стая със средни размери, която тя огледа неодобрително. Колко нетипично за него да използва красивия стар паркет, лъснат до златист блясък. Странно място да поставиш статуя в цял ръст на Венера от Майол — силно, лъчисто присъствие срещу топящата се магия на двете големи картини на Елен Франкенталерс върху отсрещните стени. Никакви мебели, отбеляза тя, с изключение на една превъзходна маса в стил Риджънси, с извити крака и безспорно автентична за опитното ѝ око. Е, не е толкова трудно да се купят хубави произведения на изкуството, когато имаш пари, помисли си Макси и нежно затвори вратата зад себе си. Тя не одобряваше декорациите като в картинна галерия по принцип. Макси се послуша за признаци на живот, не чу нищо. Внимателно се запъти към дневната. Е, Роко очевидно бе придобил вкус към лукса, в пълно несъответствие с неговата възвишеност. Лукс, който изглеждаше като нелепица в някой селски хамбар, а не апартамент на авеню Сентрал парк Саут.

Слънчевата светлина заливаше двуетажното помещение и караше стените, облицовани с дървена ламперия, деликатно да подсказват за красотата, която времето може да остави върху дървото. Дълбоки, пухени канапета от сиво кадифе, разделени от масичка, лакирана в червено, стояха обърнати с гръб едно към друго в средата на голямата стая, точно срещу двете еднакви, огромни камини на срещуположните стени. Изключително елегантните кресла в стил Риджънси бяха облечени в индийски кашмирски плат с цвят на бисквита, червено и коралово. На места върху стария тухлен под бяха постлани китайски копринени килими в пастелни, редки разцветки, които откликваха на слънчевата светлина.

Макси изсумтя колкото се може по-пренебрежително. Най-ценната вещ в дневната бе несъмнено египетската скулптура, подарила я бе на Роко за първата им Коледа: статуята на Изида от ранния период на Птоломеите, висока почти шестдесет сантиметра, от червен кварцит. Виждаше се всяка частица от нейното тяло, тъй като одеждите на египетската богиня бяха по-прозрачни от тези на моделите на Боб Маки, а Изида притежаваше най-съблазнителните гърди и коремче,

почти като нейните, но нямаше глава. Венера на Майол пък нямаше ръце. Явно Роко не си падаше много по жените, щом не притежаваше нито една, на която да не ѝ липсва нещо от анатомията.

Макси подскочи при звука на шумното кихане и на устата ѝ се появи усмивката на предвкушаващото удоволствие, най-опасното оръжие, което дори самата Макси не съзнаваше, че влудява мъжете.

Леко се изкачи нагоре, откъдето се чуваха кихавици, псуване и духане на нос. Целият ще е грозен и подпухнал като в най-лошата карикатура на У. С. Фийлд, помисли си тя.

Вратата на спалнята бе леко открехната. Вътре бе мрачно, почти тъмно. Трябва да бе дръпнал завесите и сигурно се беше завил с всички завивки и юргани, които имаше. Никой мъж не падаше духом при настинка, така както Роко. Бад Денис Брейди се лекуваше, като сменяше мексиканската ракия с горещ грог, а Лади, граф на Къркгордън, не обръщаше внимание на нещо по-дребно от пневмония. От времето е, обясняваше той. Неговите прадеди *винаги* са хващали настинки, а което можеше да се понесе от любимия принц Чарли, можеше да се понесе и от него.

Макси се изкашля леко, за да предупреди Роко. Нямаше смисъл да го изпраща в сърдечната реанимация, след като бе дошла да му помогне.

— Анжелика, казах ти да не се навърташ край мен.

— Аз съм — успокой го Макси. — Анжелика толкова се притесни за теб, че настоя да намина и да видя нямаш ли нужда от лекар.

— Изчезвай — изрева Роко и кихна нарочно към нея. Това, което се виждаше от него, бе една мрачна сприхава топка.

— Хайде, Роко — утеши го Макси, — сам се измъчваш. Няма смисъл да се държиш, като че ли си на смъртен одър само защото малко си настинал.

— Продължавай да злорадстваш, но изчезвай от къщата ми.

— Това не е ли малък признак на параноя? И защо ще злорадствам при страданията на едно човешко създание? Особено пък бащата на детето ми? Дойдох само за да успокоя Анжелика. Но — Макси жизнерадостно дръпна завесите — щом съм вече тук, ще направя всичко по силите ми, за да те накарам да се почувстваш по-добре.

— Не ща да се чувствам по-добре. Искам да съм сам! На тъмно!

— Съвсем типично, съвсем типично. Известно е мъжете колко много обичат да страдат. Хващам се на бас, че даже не си пил витамин С — Макси огледа разцъфналите клонки форзиция, поставени в превъзходна флорентинска ваза на масичката до леглото. Ренесансова майолика, ако не се лъже. Ето я причината за хремата му, макар че той никога не би го повярвал.

— Това за витамин С са глупости. Изобщо не е доказано — изхърка Роко, мушна се още по-навътре под завивките и се опита да дръпне една възглавница върху главата си.

— Но не сме сигурни в обратното — нали? Както и да е, дори и ти знаеш, че имаш нужда от течности. Ще ти направя една кана пресен сок от портокали и ще ти я оставя.

— Просто си тръгни. Нямам портокали. Вън. Вън!

Макси затвори вратата и изчезна, преди той да е станал да я изхвърли сам. Бе донесла торба с портокали от къщи, предвиждайки, че ще ѝ потрябват. От опит знаеше, че мъжете никога нямат подръка портокали. Лимони да, понякога и ябълки, но портокали — никога. Тя слезе долу на пръсти и намери кухнята. Беше четири пъти по-голяма от нейната и много по-приветлива. Разбира се, няма изглед към Световния търговски център, каза си Макси, докато изстискваше портокалите, но има лъскава чугунена готварска печка с осем котлона, подът е покрит със златист мрамор, има огромен работен плот и хладилник, пълен с шампанско. Тя надзърна и в камерата. Както и предполагаше, вътре бе пълно с множество бутилки водка, всички замръзнали до онова състояние, в което, изливайки се в гърлото, имат вкуса на целувка от приятелски айсберг. Изля близо три четвърти от една цяла бутилка в каната със сока и го опита. Дори не се усещаше заради сладостта на плода. Сложи каната в хладилника да се охлади и отиде да потърси шкафа за спалното бельо. Нищо не можеше да накара болен човек да се почувства по-добре от нови чаршафи. Аха! Значи Индия не е единствената побъркана на тема бельо. Роко имаше всичко, което можеше да се купи в „Пратези“, бели, с жестоки геометрични краища в тъмнокафяво, морскосиньо и тъмновиолетово. Добре се е подредил, нали? В „Пратези“ сигурно е по-скъпо от Портхолт, макар че, ако летиш до Милано, за да напазаруваш, пътуването ще си струва.

Тя взе няколко чаршафа от чист египетски памук за хиляди долара, върна се в кухнята за сока и се заизкачва по стълбите.

Безшумно отвори вратата. Както предполагаше, Роко бе заспал дълбоко. Макси забърника под завивките и намери дебелия пръст на крака му. Най-нежният начин на събуждане. Започна да го дърпа леко, той се размърда, но тя продължи, докато Роко си показва главата изпод възглавницата.

— Време за сок — нежно изви гласа си Макси като Джули Андриус.

— Направо не мога да повярвам — изпъшка той и силно кихна. Макси му подаде нова кърпичка, напълни му една чаша сок и му я поднесе с достойно безразличие. Роко я изпи и изръмжа нещо, което би могло да се приеме като благодарност. Тя наля още една чаша и му я сложи в ръката.

— Обезводнил си се. Това е опасно — предупреди го.

— После. Остави сока. И си тръгвай.

— Ще си тръгна. Щом го изпиеш — обеща тя. Роко бързо обърна чашата, за да ѝ покаже с какво нетърпение я чака да се махне, падна на възглавницата и затвори очи. Макси изчака няколко минути водката да си свърши работата с нервната му система.

— Роко?

— Какво?

— По-добре ли си?

— Може би. Малко.

— В такъв случай предлагам да си вземеш един хубав, продължителен душ, докато ти оправя леглото.

— Душ? Ти не си в ред. Промяна в температурата ще ме убие. Ще ме убие.

— Няма да взимаш горещ душ. Със стайна температура. Гаранتيрам ти, че ще се почувстваш по-леко. Честна дума.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. И едни свежи, хладни чаршафи... няма ли да ти е добре?

— Не би навредило. След като вече си тук. Но после си тръгваш! Обещавах ли?

— Разбира се. Още сок?

— Може. Дай още една чаша. Май помага.

Той щастливо се заклати към банята с чаша в ръка. Макси се разтича. Едно от нещата, които можеше да прави много добре, бе да постеле хубаво легло. Роко се чуваше от банята. Не пееше, но и не смъркаше. Макси премести цветята заедно с купа от сваленото спално бельо и дръпна завесите, така че стана почти тъмно.

След десет минути Роко се показа и завари празна стая, достатъчно светла, за да види само направеното си легло със заметнат юрган, както най-много обичаше. С въздишка на облекчение се хвърли към божествените чаршафи и се протегна от удоволствие.

— Ауу — подскочи той на матрака. Кракът му докосна нещо живо.

— За бога, аз съм — прошепна Макси. — Мислех, че ме видя. Извинявай.

— Кво правиш в леглото ми?

— Трябва да съм заспала. Уморих се да обикалям това голямо легло, докато го постеля.

— Ти си гола — изтъкна той.

— Тъй ли? — сънливо отвърна тя.

— Ами да.

— Хмм... странно. Значи съм гола — прозя се Макси. — Сигурно съм си помислила, че съм си у нас. Прости ми, моля ти се.

— Друг път не ме стряскай. Мразя да ме стряскат.

— Разбира се — промърмори майчински Макси и придърпа главата му към прекрасните си гърди като стоплени от слънцето божии плодове. — Разбира се, бедният, бедният Роко. Толкова е лошо да имаш хрема.

— Заразен съм — въздъхна той и засмука едната ѝ гърда.

— Не се тревожи, никога не прихващам от тебе — тя целуваше рамото му и онова специално местенце на врата, където му ставаше най-хубаво. Ако спомените можеха да помогнат...

Помогнаха. Блажено, сладко, неудържимо спомените свършиха работа с помощта на руския дар за човечеството и сръчните устни и крайници на Макси. Спомените бяха великолепно отпразнувани.

Часове по-късно, към здрач, Роко се събуди с лека глава и дълбоко безпокойство. Нещо беше се случило. Не бе сигурен какво

точно. Не бе сигурен кога и как, но нещо бе се случило. По навик претърси леглото. Пrazно. Нещо все пак не бе наред. Светна лампата и огледа стаята. Нямаше никой. Стана и се послуша. Съвсем сам беше. Защо се чувстваше така разтревожен? Върна се в леглото и погледна към тавана. Спомни си. О, не! О, господи! Онази мръсница. Спомените върнаха останалите подробности. Не един път, не два пъти, ами три пъти. Знаеше си. Тя искаше да го умори. Три пъти едно след друго. Той да не беше четиринадесетгодишен? Тя го бе изнасилила, ето какво бе направила, или той бе получил сексуално смущение. Можеше ли да подаде жалба за изнасилване три пъти в един следобед? Ядоса се, като се хвана, че се хили като имбецил. Заблъска възглавницата, докато не се разхвърчаха пера. Съвсем в стила й. Да се възползва от един болен човек. Вампир, ето какво бе тя. Това порочно, безпардонно, тероризиращо, неописуемо зло създание много хубавичко знаеше, че когато той има хрема, винаги се възбужда лесно.

— Ей, кретен такъв — ревна Роко на глас, — защо вече не смъркаш?

24.

— *Макси, можеш ли да дойдеш в кабинета ми за малко?* — хвана я Монти за ръката. — При теб е лудница, а се налага да поговорим.

Беше рано сутринта, понеделник, 15 април, и Макси тъкмо преглеждаше последните коректури на септемврийския брой на „Би&Би“, който щеше да влезе в печат само след седмица. Статията от Мадона, озаглавена „Лесното задоволяване чрез радостите на нарцисизма“, се нуждаеше от още снимки, а в „Никой не знае колко съм срамежлив“ от Дан Радър знаменитостите се надпреварваха да разкриват юношеските страхове, които все още изпитват. „Онези необходими лъжи: Защо не трябва да чувствате вина“ от Бил Греъм предизвика многобройни читателски писма, далеч над очакваното: те трябваше да бъдат поместени на страниците на списанието. А в „Де да бях“ на Джони Карсън му се искаше да бъде Уди Алън, а на Елизабет Тейлър — да е Брук Шийлдс, но нещо се беше объркало, защото излизаше, че Уди Алън иска да бъде Брук Шийлдс. И все пак скоростта, с която се подготвяше броят, забоден страница по страница на стената, не се харесваше на Макси.

— Не може ли следобед, Монти? — помоли тя. — Този материал е спешен.

— Ако обичаш, ела сега.

Когато Монти казваше нещо с такъв спокоен глас, Макси знаеше, че не трябва да задава въпроси. Запъти се към кабинета му, на другия край на етаж; бе го наела след разпродажбата на първия брой. Пътем мина покрай белия кабинет на Джули, където видя редактора си по модата, приведена над телефона. След историята за връзката между Джъстин и Джон, разбулена от вестниците, Джули я избягваше, но Макси долавяше гордо прикритата мъка и незабавно отгатна причината. Изпитваше огромно съчувствие към нея, ала ако се опиташе да го изрази, щеше да покаже на приятелката си, че знае кое я бе наранило така дълбоко. Най-добре да я остави за малко на мира. Времето лекува, отсъди Макси, докато вървеше по оживения коридор и

разменяше поздрави. Изтъркана фраза и лоша утеха, но в крайна сметка се оказваше вярна. Ако беше открила, докато работеше в „Savoir Vivre“, че Роко е обратен, колко време щеше да ѝ бъде необходимо да го преживее? Шест месеца? Не. Повече. Или една година? Може би повече. Мислите ѝ бяха прекъснати от Монти. Той я въведе в кабинета си, затвори вратата и подпря гръб на нея, за да не влезе някой.

— Току-що ми се обади Луис Оксфърд. Трябва да е откачил, макар че говореше свързано. Каза, че „Амбървил пъбликейшънс“ прекратява издаването на „Би&Би“. Всички служители са уволнени до края на работния ден. Вече е предупредил Мередит-Бурда, че компанията няма да авторизира плащането за печата на септемврийския брой. Обаждат се на всички доставчици да не удължават акредитивите ни и за цент. Действал по директните нареждания на Кътър Амбървил, който пък — по указания на майка ти.

— Тя не би могла да направи такова нещо. Кътър е сгрешил — изрече Макси, скована от шока.

— Кога за последен път си разговаряла с нея?

— Миналата седмица, когато освободиха Джъстин. Сега сме в такива добри отношения, в каквито от години не сме били. Монти, това е номер на Кътър. Прилага някаква нова тактика, която не мога да разбера, докато не разговарям с майка. Стой тук, аз отивам при нея. Сутрин винаги си е вкъщи. И на никого нито дума.

— Естествено. Но се притеснявам за отпечатването. Ако пропуснем срока си, ако вече са ни заменили с някой друг за следващата седмица, няма да сме готови навреме дори и да оправиш нещата. При тях графика за отпечатване се прави месеци напред.

— Обади се на Майк Мюлер от Бурда и му кажи, че лично аз гарантирам плащането. Аз, Максим Амбървил.

— Ще го сторя — Монти вдигна поглед, сякаш очакваше още въпроси. Макси изскочи от кабинета му и хукна надолу, където я чакаше шофьорът.

Нахлу при Лили точно когато тя обсъждаше с главния готвач менюто за коктейла същата вечер.

— Майко, трябва веднага да поговорим.

— Максим, целия уикенд се опитвам да се свържа с теб. Жан-Филип, ще довършим менюто после. Къде беше, Максим? Трябваше да говорим.

— Нямаше ме — механично отвърна Макси. — Майко, Луис Оксфърд се обадил да каже, че повече не ни се отпуска кредит, че „Би&Би“ слиза от сцената.

— О, скъпа, скъпа, точно това не исках да се случи. Този глупак Оксфърд! Предупредих Кътър, че искам първо да говоря с теб, Тоби и Джъстин, но Оксфърд не ми се обади да провери дали сме успели да се срещнем.

— Какво значи „първо“? Защо искаш да говориш с нас тримата? И какво общо има нашият разговор с „Би&Би“?

— Максим, престани да викаш. О, скъпа, толкова исках да го направим както трябва, но сега всичко се развали — Лили направо се разрида.

— Майко, ще ме накараш да откача. Какво, за бога, ми говориш?

— Разбирам, че едно такова съобщение ще те разтревожи. Исках на всички ви да съобщя едновременно — тя млъкна за няколко секунди, после уверено продължи: — Реших да продам „Амбървил пббликейшънс“ на „Юнайтед Бродкастинг Корпорейшън“, но съобщението бе направено по възможно най-лошия начин — Лили пречупи пъпката на една роза в сребърната купа.

— Майко! Хич не ми пука в каква форма ще ми се сервира решението ти! Как можеш да продаваш! Аз... Нищо не разбирам от думите ти. Да продаваш *нашите* списания? На баща ми? Да продаваш „Амбървил“? Това е... Ти просто не можеш да го направиш... Това е... немислимо! — Макси седна срещу майка си с подкосени нозе и свито сърце при вида на непоколебимото изражение върху лицето на Лили.

— Максим, изслушай ме и престани да казваш първото нещо, което ти дойде на езика. Не е лекомислено. Съвсем разумно е. Откакто почина баща ти, компанията остана без своя основател. Върви по инерция, което не може да продължи вечно. „Ю Би Си“ имат интерес да купят компанията и Кътър смята, че след три месеца, когато ще се осъществи продажбата, цената ѝ ще бъде близо до — е, малко или много — до един милиард долара. Такава възможност може да не ни се удаде друг път и явно ще трябва да се възползвам. Максим, ти, Тоби и Джъстин ще получите по сто милиона долара всеки. Няма друг начин,

по който всеки един от вас може да реализира своите десет процента акции, ако не продам, макар че това не е единствената причина, поради която го правя.

— Майко...

— Чакай, Максим, не ме прекъсвай, преди да ме изслушаш. Аз не мога да движа издателска компания. Кътър пък не иска да носи тази отговорност и не го виня. Тоби има свой собствен живот, както и Джъстин, и макар че ти доста се забавляваш с правенето на списание, очевидно не си скроена да ръководиш такъв грамаден бизнес. Ако ще продаваме, сега е моментът, не по-късно. Знам, че „Би&Би“ направи малък бум, но пък трябва да признаеш, че то струва на компанията цяло състояние. Когато Кътър неохотно ми съобщи парите, които „Би&Би“ харчи месечно, направо се ужасих. Твърде скъпо струваща играчка е, дори и за теб, Максим, и ако то продължава да излиза, когато „Ю Би Си“ започнат да купуват, балансът ни ще бъде страшен.

— Значи Оксфърд е действал по твое нареждане?

— Да, разбира се. Но възнамерявах, преди да сте го чули от него, да разговарям с вас. Никой не трябва да знае за продажбата, докато не се започне, освен членовете на семейството. Много съм разстроена, че трябваше да понесеш този удар. Ако бях успяла да се свържа с теб през почивните дни...

— Нямаше ме — повтори Макси. — Майко, не разбираш ли, че едно ново списание автоматично губи пари, независимо какъв успех е пожънало, докато не започне да получава достатъчно средства от реклами. Аз буквално дадох на рекламата да вдигне списанието на крака и отпечатването на един брой ми костваше много повече, отколкото получавам от продажбата.

— Разумна постъпка от твоя страна, Максим, макар че не съм добър съдник... Звучи ми, като че ли съзнателно си поела твърде голям риск. Но така или иначе, Максим, аз трябваше да взема решението и го направих. Кътър ще ме съветва за „Амбървил“, докато се осъществи продажбата, и той твърдо настоява незабавно да прекратим издаването на „Би&Би“. Съжалявам за разочарованието ти, скъпа!

— Разочарование — повтори с равен глас Макси. Пропастта между мненията им по отношение на „Би&Би“, бе толкова огромна, че никакви думи не биха могли да поставят мост, никаква промяна в тона не би имала значение. Едва ли щеше да успее да убеди майка си, дори

и да ѝ кажеше, че „Би&Би“ не е играчка, а единственият начин, който е по силите ѝ, да почете паметта на Захари Амбървил, когото много обичаше.

— Е, знам, че ти много се забавлява с първия брой, и аз се гордея с успеха му, но очевидно не би могла да се справиш без парите на компанията, нали? — продължи Лили.

— Не, на практика не бих могла. По никакъв начин — съгласи се Макси.

— Е, тогава значи разбираш? Не е като истинско списание, мила? Получава субсидии, не се издържа само.

— Не е така, майко. То е истинско списание. Милиони жени плащат по долар и петдесет за него всеки месец. Имам прекрасен персонал, който работи със сърце и душа. Списанието съществува, разраства се. За септемврийския брой са подготвени двеста и петдесет страници, натъпкано с реклами, статии, фотографии, получаваме хиляди писма от читатели. Истинско е като всяко друго списание, само дето е *младо* — разпали се Макси.

Лили се засмя доволно.

— Максим, Максим, приятно ми е да те видя привързана към нещо за толкова дълго време и ако бе жив баща ти, щеше много да се зарадва, само че ти просто трябва да приемеш реалността. Продажбата представлява за нас голям интерес.

— Майко, чуй, ако успея преди продажбата на „Амбървил пъбликейшънс“ да ти покажа, че компанията не губи пари заради „Би&Би“, че тя и без „Би&Би“ струва толкова, ще промениш ли решението си? — тихо попита Макси.

— Първо, ти не знаеш какво мислят Тоби и Джъстин. Казах ти какво мислим ние с Кътър. Не, Максим, не мога да обещаая да си променя мнението.

— Ако не настоявам да промениш решението си, а преди изтичането на трите месеца дойда и те помоля да си помислиш отново... — помоли Макси.

— Страхувам се, че отговорът ми ще бъде „не“, скъпа, но, разбира се, винаги можеш да дойдеш и да ме помолиш — каза нежно Лили. Трудно ѝ беше да откаже изцяло, след като очевидно Макси бе загрижена и така разсъдлива. Нямаше да навреди, ако ѝ позволи „да попита“, след като бе съвсем явно, че тя не може да стори

невъзможното и да издава списание без пари. А и ако не настоява дъщеря ѝ да приеме решението веднага, тази тревожна среща ще приключи възможно най-бързо и приятно. Ще има време да довърши менюто за вечерта, преди да е станало дванайсет.

— Сега накъде, мис Амбървил? — попита Ели.

— Към „Амбървил Билдинг“ — отговори Макси. Трябваше да говори с Павка. Той бе единственият човек, към когото можеше да се обърне за съвет. Всички в „Би&Би“ ще очакват от нея да ги води, а тя се нуждаеше от помощ, както никога до този момент. Молеше се да си е в кабинета, а не на някой продължителен обяд, нещо, в което издателите засенчваха дори Холивуд. Трябваше да разговаря с Павка, преди да се е срещнала със счетоводителите си.

— Вътре ли е? — притеснено попита тя секретарката, когато застана пред бюрото ѝ.

— В кабинета на баща ви — отвърна тя и Макси се озадачи. — От половин час седи там и ме предупреди да не го свързвам с никого по телефона. Но, разбира се, вас ще ви приеме.

— Може би, ако почукам — Макси се втурна и преди тя да се надигне от мястото си, се озова до вратата на стаята, която никой не бе използвал, нито променил след смъртта на баща и.

— Павка, ти ли си? — нежно попита тя. Павка стоеше до прозореца, с гръб към нея, с наведена глава, облеган с две ръце на перваза. Така безпомощен не го бе виждала никога. Обърна се и Макси видя, че закачливия, разбиращ поглед на живота му, елегантно лице го нямаше. Вместо това там се четеше една сериозност, подобна на нейната, и дълбока мъка. Но той не би могъл да знае за продажбата. Лили каза, че засега ще пазят тайната само в семейството.

— Сигурно и ти си получила това — подаде ѝ Павка лист хартия, без дори да я поздрави.

— Не, никой нищо не ми е пращал — поне не на хартия. Няма ли да ми дадеш една целувка?

— Целувка ли? — разсеяно попита той. — Пропуснах ли?

Павка набързо я целуна, съвсем не както преди, и за пръв път, откакто си тръгна от Лили, Макси изпита страх.

— Прочети го — подаде ѝ той меморандума, издаден от кабинета на вицепрезидента по финансовите дела на компанията. В него се изброяваха всички промени и съкращения, очертани от Кътър пред Оксфърд. Копия бяха изпратени до редакторите и до художествените директори на всичките шест списания на „Амбървил“. Макси го прочете мълчаливо. Нито дума за продажба.

— Смятам да подам оставка — рязко рече той. — Нямам властта да предотвратя тези мерки и отказвам да обвържа името си с тях: да използваме най-евтините автори и фотографии; да съкратим броя на цветните страници; да получаваме уводните страници от рекламите за щепсели; да използваме нискокачествена хартия, да усвоим всичко на склад, включително проектите, които не са отговаряли на нашите стандарти. Този меморандум е долен, Макси, долен! — той потрепери от яд и объркване.

— Павка, моля те, седни да поговорим — помоли Макси, съвсем забравила за „Би&Би“ от срама за току-що прочетеното. Двата седнаха в кожените кресла срещу бюрото на Захари и се умълчаха. Независимо от яда и загрижеността им, щом спряха да говорят, и на двамата им стана ясно, че нещо все пак ставаше в този кабинет. Веднага го усетиха. Някаква енергия, която не се нуждаеше от човешко присъствие, протичаше в тази стая. Нещо живо, действено, весело, отпечатано на самите стени; във въздуха се носеше споменът за Захари, толкова ясен и пълен с ентузиазъм, както в деня, когато го бяха видели за последен път. Павка и Макси въздъхнаха дълбоко и се усмихнаха един на друг. Но никой не отваряше уста да проговори. Те оглеждаха големия, винаги разхвърлян кабинет с дървена ламперия. Навсякъде по стените висяха забодени оригиналите на най-добрите корици и илюстрации и тук-там снимки с автографи на президенти на Съединените щати, на писатели, фотографии и илюстратори. Нямаше снимка на самия Захари, но споменът за неговия развълнуван, забавен, ясен, жизнен глас сякаш отекваше наоколо; жаждата му за съвършенство, гърленият му смях, одобрителният му рев, когато някой от сътрудниците му предлагаше добра идея, изливането на енергията му, страстта и запалеността му по всяко списание, което бе издал — всичко това живееше и без него.

— Павка — попита Макси, — правилно ли разбирам, че цената на една компания се определя въз основа на печалбата в момента на

продажбата?

— Обикновено да. Защо питаш?

— Ако — продължи тя, без да отговаря на въпроса му — ти подадеш оставка, но списанията продължат да излизат в съответствие с всички разпореждания на Оксфърд, след колко време ще имаме печалба?

— При следващите балансови отчети след три месеца. Само че, Макси, става съвсем друго. Списанията ще са по-евтини, но няма да са същите. Ще проличи още при подготвяне на броевете и читателите ни не след дълго ще усетят разликата, колкото и хитро да го направим. Може и да не успеят да определят какво точно не е в ред при „Севън дейс“ или „Индорс“, или другите списания, но няма да очакват следващия брой с такова нетърпение, нито ще го четат със същото удоволствие и евентуално след година или там някъде или ще го приемат в този му вид, или ще престанат да го купуват. Никога не сме се примирявали с друго, освен с отличното изпълнение; този меморандум направо ни плюе на работата.

— Майка ми се готви да продава „Амбървил пъбликейшънс“. Въз основа на следващия балансов отчет — рече Макси почти без глас.

— Аха — мъка и разочарование се доловиха във въздишката му, — е, това обяснява всичко. Трябваше да се досетя. Какъв глупак съм бил да не се сетя сам. Това е единственото обяснение за унищожаването на всичко, което баща ти отстояваше. Все пак учуден съм, че постъпва така. Списанията могат да се продадат, без да се докосват, ненакърнени, горди. Тогава не би имало нищо непочтено, ако наистина е решила да ги продава.

— Но ще получи по-малко пари, нали?

— Е да, безспорно по-малко, но все пак достатъчни за едно цяло семейство до края на живота му — горчиво заключи той. — Ще подам оставката си след час. Според мен много от останалите ще сторят същото. Дойдох тук, за да избягам от ядосаните им обаждания по телефона. Не разбират, че и аз не мога да се преборя с идиотското решение. След малко онези редактори, които познавах баща ти най-добре и най-дълго, ключовите хора, ще решат, че не желаят да имат нищо общо с това, което става. Ако вече не са го направили. Отдавна работят тук и им е пределно ясно, че след продажбата ще напуснат. Новите собственици, които и да са те, ще променят всичко по свой

вкус и ще назначат свои хора. След някоя друга година няма да познаеш, че тези списания някога са били „Амбървил“, макар по всяка вероятност те ще запазят същите имена. Сега заглавието се продава: търговското име.

— Защо си мислиш, че новите собственици няма да искат да задържат хората, направили тези списания велики?

— О, Макси, може и да опитат, в крайна сметка. Може би ще бъдат благоразумни. Но добрите редактори харчат пари, а този меморандум прави харчлъка невъзможен. Когато се продава една компания, сътворена от отделна личност, сърцето, душата, ако щеш, духът на основателя си отиват, идеите му не могат да бъдат запазени. Ето виж меморандума. Вече се започва. Потресен съм от майка ти, Макси, потресен. Баща ти бе жив, докато бе жива компанията — Павка поклати глава с огромна мъка, като се замисли за големите планове и ентусиазма, с които започнаха издателската си авантюра преди близо четиридесет години.

Макси се изправи бавно, извървя няколко крачки до бюрото на баща си и седна на стола; на него бе седял само той. В съзнанието си прехвърли всичко, казано й от Лили. Бъдещето на „Би&Би“ бе само малка част от загадката. Това, което ставаше, бе умишлено осакатяване на постигнатото от Захари Амбървил; то и след смъртта му бе продължило да живее и процъфтява и можеше да продължи така далеч в бъдещето благодарение на групата предани служители, привлечени от Захари на работа. Шест проспериращи, мощни списания трябваше да поевтинеят, да западнат, а после да се продадат, без да има някаква причина. Разрушаваше се постигнатото от цял един живот, от живота на баща й. Дивидентите, идващи от „Амбървил пъбликейшънс“, даряваха семейството му с лукс и ще продължават да го правят, докато хората все още могат да четат.

Кътър. Само един човек имаше интерес да се разруши компанията, станала паметник на паметта за баща й. Кътър. Всичко, което знаеше за Кътър, всичко, което бе забелязала, всичко, което бе почувствала, всичко, което й подсказваше интуицията, всичко, което Тоби и Джъстин бяха изпитвали към по-малкия брат на баща им, оженил се за тяхната майка, се бе събирало в облак. Гъст облак, изтъкан от огромна омраза. *Безмерна завист*. Завистта е по-силна от омразата. Първо бе взел жената на брат си. После Кътър задуши най-

новите творения на Захари — трите списания, които още не бяха се изправили на крака. А сега изпиваше кръвта на огромните великани и бързаше да ги продаде. Единствено завистта можеше да бъде отговор на постъпките му. Само смъртта на баща ѝ му бе дала възможността първо да осакати, а после да предаде едно доживотно дело, каквото никога не би могъл да постигне.

Тя няма да му позволи да го извърши.

— Павка, не напускай. Моля те, заради мене, не напускай. Ще се боря срещу тази продажба. Мисля, че мога да повлияя на майка. Ако успокоиш духовете и работата продължи и през следващите няколко месеца, като правите тези пъкленски промени бавно, с голяма фантазия, да подрязвате отгук и оттам, но така, че да не компрометирате октомврийските и ноемврийските броеве, да протакате абсолютно всичко, наредено от Оксфърд до най-малката подробност, като възлагате статиите и фотографиите на най-добрите, както беше до вчера, ако можеш да направиш това, Павка, аз ще се боря с Кътър.

— Кътър ли?

— Нищо от изброеното дотук не е хрумване на майка ми, Павка. Гарантирам ти, че Кътър я води за носа. Без неговото влияние тия идиотщини никога нямаше да се случат.

Павка се приближи до бюрото и мрачно изгледа Макси без обичайните закачки, които винаги бяха оцветявали отношенията им. Спокойно, уверено, с чувство на собственост тя седеше там, където той не бе виждал никой друг, освен Захари Амбървил. Павка никога не би посмял да вземе този стол, но тя го направи съвсем несъзнателно. И говореше твърдо, умно, целенасочено — не бе допускал, че е способна на това. Макси не бе онова момиченце, за което животът представляваше гигантска торба с разноцветни захарни петлета, всяко от което близваше веднъж, а после го захвърляше, за да опита следващото. Откакто Макси се върна от Европа, а и през месеците след шокиращото заседание на управителния съвет двамата рядко бяха се срещали. Тя коренно се бе променила. Не бе остаряла, не, помисли си той, остаряване не е правилната дума. Бе пораснала. Макси Амбървил бе станала жена.

— Защо ще се бориш с Кътър? Ако оставиш нещата да се развиват така, единственото нещо, което ще ти се случи, е да станеш

по-богата — в тона на Павка се усещаше предупреждение. Макси, макар пораснала, не можеше да се мери с Кътър и майка си, изпаднала изцяло под негово влияние. — Знам, че го ненавиждаш, но няма причина да започваш битка.

— Битката не е лична, Павка. Ще го направя в името на баща ми. Ще го направя, защото го обичах повече от всеки друг на света и защото това е единственият начин да покажа колко много значеше — колко много значи — за мен.

— В такъв случай ще направя най-доброто, на което съм способен. За моя скъп приятел, за баща ти.

От кабинета на Павка Макси позвъни на счетоводителите си и си уговори среща с Лестър Мейпол от „Мейпол и Мейпол“; те действаша като нейни лични счетоводители от деня, в който реши да изтегли част от попечителския си фонд. Докато караше към центъра, Макси се замисли за парите. Не бяха тема, на която обикновено отделяше много време. За нея те бяха даденост, като слуха и обонянието. Майка ѝ говореше за сто милиона долара, но Макси не виждаше защо, след като винаги бе имала всичко пожелавано, трябва да се интересува от сума, която ѝ бе невъзможно да си представи. Това само ще роди проблеми. И сега бе богата. Да имаш сто милиона долара е все едно да си с две глави.

Беше се родила богата, разсъждаваше тя, докато лимузината се плъзгаше сред движението като дълга синя змия. Израснала бе богата, а бедният ѝ период, относително бедният, по време на брака ѝ с Роко, никак не ѝ се понрави и Макси реши, че повече не може да живее бедно. Беше като да захвърлиш чифт нови неудобни обувки, носени по време на необходим излет. Разбира се, ранната ѝ женитба и ранното ѝ майчинство я бяха предпазили от клопките в света на богатите момичета: наивността на дебютантките, преследвачите на зестра; или очевидното решение за стабилен брак с удачния мъж, последван от трупане на къщи извън града, кучета и коне. Вместо това тя бе попаднала в категорията на „наследница-лудетина“.

„Би&Би“ я научи колко струва да се финансира едно списание, но познанието не се отрази на навиците ѝ да харчи пари за себе си. Безименни хора от канцеларията на Лестър Мейпол плащаха всичките ѝ сметки и щом не се оплакваха, тя приемаше, че има още достатъчно, за да поддържа начина си на живот: прислугата, която готвеше,

чистеше, переше и я взеше; поддръжката по апартамента; гаража; службите, които изпълняваха поръчките за нейните приеми; цветарите, които изпращаха цветя за всяка стая от апартамента ѝ два пъти седмично; дрехите, които носеше през сезона, когато бяха модни, и които после заменяше с други; многочислените бижута, към които нямаше време да добави нищо, откакто се захвана с „Би&Би“. И Анжелика. Роко настояваше да плаща половината от дрехите и таксата за училището, така че Анжелика бе най-малкото перо в живота ѝ — някъде между храната и цветята — но много по-нужна и още по-хубава от тях. Разбира се, и колекцията ѝ, напомни си Макси. Античните предмети, скъпите кутии, старинното сребро; толкова много, че трябваше да ги даде на склад, откакто напусна къщата извън града и се настани в Тръмп тауър.

Какво ли, питаше се Макси, правеха счетоводителите с парите, дето не харчеше? Дали ги инвестираха повторно в акции и облигации? Рискуваха ли на пазара, или купуваха най-безопасните неща? Не ги разбираше тия работи и нямаше смисъл да се насилва да ѝ стане интересно. Нали затова плащаха на Мейпол. Но логично бе да се допусне, че тя има куп пари. А на всички им е ясно, че който има пари, може да ги направи повече.

Лестър Мейпол погледна Макси, сякаш бе кръстоска между морска сирена и крилат кон, митологическо създание, добило материален образ в кабинета му със списък от въпроси в ръка, които биха били съвсем резонни, ако се изключеше фактът, че Максим Амбървил винаги бе живяла с огромни доходи от попечителските си фондове, от дивидентите на компанията. Не ги превишаваше, живееше в рамките на тези доходи. Ала, изглежда, не проумяваше факта, подробно описан в ежемесечните отчети, които ѝ пращаха.

— Но вие никога не сте ме предупреждавали, мистър Мейпол — запротестира Макси. Не ѝ се вярваше и започваше да се дразни.

— Мис Амбървил, ние сме счетоводители, а не пазители. Ние само получавахме парите и ви изплащахме сметките. Нямаше причина да си помислим, че не знаете какво харчите в рамките на лимита, стига да не го превишавате. Никога не проявявахте интерес към инвестиции, иначе щяхме да ви кажем, че нямате. Разбира се, произведенията на

изкуството, апартаментът и бижутата ви са авоари, но останалото... — той махна с ръка.

— Съм го профукала.

— Е, не бъдете толкова строга към себе си. В края на краищата ремонтът на замъка ви излезе почти три милиона долара...

— Лади Къркгордън бе продал практически всичко, с изключение на леглото си, за да си изплати дълговете... Това бе най-малкото, което можех да сторя... И там въобще нямаше централно отопление — обясняваше Макси, като си припомняше онези студени благороднически години.

— После в Монте Карло на два пъти ви крадоха перлите. Те струваха почти деветстотин хиляди долара, а вие дори нямате застраховка за тях. Всеки път просто си купувахте нови.

— Не беше в Монте Карло. Там полицията си върши добре работата. Бяха някакви пирати в морето... Или поне на такива ми приличаха. Не можех да си направя застраховка, мистър Мейпол. Каквато и съпруга да имаше Бад Денис Брейди, дори и краткосрочна, се смяташе за лош застрахователен риск, и съвсем основателно. Но и на нея ѝ се полагат сватбени перли — възнегодува Макси. — Друго щеше да бъде, ако бяха диаманти в края на краищата.

— На всичкото отгоре плащате най-високите данъци, давате огромни суми за благотворителни цели и похарчихте цели състояния в казината.

— Забавно е да се играе комар, макар че никой разумно мислещ не очаква да печели от него — обясни Макси.

— Точно това имам предвид — тихо уточни Лестер Мейпол.

— Всичко си е отишло, а?

— Не бих го определил по този начин. Вие сте много богата жена. Притежавате десет процента от голяма компания. Защо да не харчите парите си свободно?

— Но съм ги профукала — повтори вбесена Макси.

— Можехте да наемете някой, който разбира от недвижими имоти...

— За жалост сега е вече твърде късно, нали?

— За миналото, страхувам се, че да, но имате още достатъчно средства до обявяването на годишните дивиденди през юли, освен ако не сте купили нещо, за което не знам.

— На каква стойност ще възлязат дивидентите? — възвърна се изведнъж надеждата на Макси.

— Това ще зависи от майка ви. Притежателят на контролните акции във всяка една компания определя дивидентите така, както прецени за най-добре.

— Можете ли да предположите размера на моите дивиденти, мистър Мейпол? Оставете. А десетте ми процента от „Амбървил“? Искам да заема от тях максимално.

— Акциите не могат да се продават на друг, освен на майка ви — отбеляза Мейпол. Поне с това клиентката му трябваше да е наясно.

— Но са си акции — яростно се възпротиви Макси. Имаше чувството, че Мейпол я тормозеше за собствено удоволствие.

— Не можете да заемате, мис Амбървил. Нито цент.

— Искате да кажете, че все едно ги нямам? Че не могат да се изчислят?

— Моля ви, мис Амбървил, не се разстройвайте. Те съществуват, могат да се изчислят и ви принадлежат. Просто не можете да ги заемате, защото сте в невъзможност да ги продадете на външен човек.

— Да, но вие казвате, че нямам пари.

— За момента бихме могли да приемем подобно твърдение, на практика нямаме... Ами нямаме в брой.

— Благодаря ви, мистър Мейпол — Макси изчезна като светкавица, оставяйки Лестър Мейпол изпотен от притеснение. Тя, изглежда, не разбираше разликата между пари и пари в брой и счетоводителят за миг също се обърка. Погледна в портфейла си. Двадесет и четири долара. Позвъни на секретарката си.

— Линда — каза ѝ той, а сърцето му се разтуптя, — донесете ми незабавно папката с инвестициите. А после ще занесете един чек в банката. Не, просто искам някой друг долар в брой. И побързайте.

Макси си пробиваше път през навалищата, спряла се да слуша „Алис Блу Гаун“ на пиано и цигулка във фоайето на Тръмп тауър. Тя не обърна внимание на високия двадесет и четири метра водопад, който се спускаше по стените и падаше върху пода от розово бананов мрамор, нито на палмите, нито на влюбените, дето се целуваха на ескалаторите. Качи се на първия асансьор отдясно и се запъти право

към многобройните канцеларии; оттам се движеха делата на цялата сграда.

— Луис — попита Макси приветливата, руса жена, вицепрезидент на Тръмп, — може ли да заложа апартамента си.

Луис Съншайн не се изненада. Дългите години работа с непредсказуемия, неспокоен Доналд Тръмп бяха изградили у нея имунитет срещу всякакъв шок.

— Жилищната комисия не обича запазеното право върху чуждия апартамент, Макси. Какво има, да не купуваш Пентагона?

— В известен смисъл. Доналд тук ли е?

— За теб винаги. Само да проверя дали в момента не разговаря по телефона.

Макси чакаше нетърпеливо, но сърцето ѝ се свиваше, докато гледаше през прозореца. Тук, доста по-ниско от апартамента ѝ на шейсет и третия етаж, се откриваше онази гледка, която толкова много обичаше; гледка, която носеше хората в двете крайности — обожанието и ненавистта; гледка към града, която всеки приемаше лично — като оскърбление, предизвикателство или с безразличие. Ню Йорк никога не е бил просто един град — или трябва да притежаваш това място, или да го изхвърлиш от мислите си. Отникъде другаде градът не изглеждаше така сърцераздирателно хубав, тук той е по-близо до мечтата, отколкото до действителността.

— Влизай направо — стресна я Луиз Съншайн.

Доналд Тръмп, блестящият, амбициозен млад предприемач, за когото дори и враговете му трябваше да се съгласят, че бе обезоръжаващо непринуден, се изправи да посрещне Макси.

— Здравей, хубаво момиче, какво те води насам?

— Трябват ми пари в брой, и то бързо.

— Това се случва и в най-добрите семейства — засмя се той.

— Можеш ли да продадеш апартамента ми, Доналд? Тази седмица?

— Чакай малко, Макси, сигурна ли си, че искаш да го продадеш? — изведнъж събеседникът ѝ я погледна съвсем сериозно. — Имам цял списък с кандидати за твоя апартамент. Той е до моя и е най-хубавият и най-големият в цялата сграда, но веднъж загубиш ли го, няма да си го възвърнеш. Никъде няма и няма да има по-голям. Площта му е почти хиляда и триста квадрата. — Загрижеността му бе искрена. Имаше

известно движение в апартаментите, но в основни линии на онези, които бяха купени, за да вложат в тях собствениците парите си. Макси, която държеше на своето жилище и го обичаше като част от самата себе си, като продължение на умениято да се живее, никога не би продала, ако нямаше неприятности и притежаваше нещо друго, което да пожертва.

— Можеш ли да обещаеш, че мога да получа парите си до края на седмицата?

— Макси, колко пари точно ти трябва? Сигурно има друг начин...

— Не знам точната цифра, най-малко шест милиона, вероятно повече.

— Толкова много? И то веднага? — домакинът се позамисли за малко и каза: — Не, няма друг начин. Ще ми отнеме малко време, за да направя най-добрата за теб сделка. Ако искаш, дай апартамента на мен, а аз ще ти напиша чек за шест милиона. После, ако го продам за повече, надявам се да успея, ще ти дам остатъка след приключване на сделката.

— Къде да подпиша? — попита Макси.

— Надявам се, че си струва риска, заради който го правиш — поклати той глава, докато изваждаше чековата си книжка от чекмеджето.

— Струва си да опитам, Доналд, дори и да не спечеля. Дай ми химикалката си, моля те. И една носна кърпичка.

25.

Веднъж след два часа напрегнато разглеждане Макси се озова в най-далечния край на огромния втори етаж на Лувъра, най-голямата галерия в света. Почувствала бе зашеметяваща преумора на зрението. Знаеше, че ако погледне още само един шедьовър, никога повече няма да стъпи в музей, но от изхода я деляха триста и двадесет метра. Разреша проблема си, като извървя разстоянието обратно колкото се може по-бързо, навела толкова ниско глава, че виждаше единствено пода. Дори и крайчецът на някоя рамка не се мярна в полезрението ѝ. Стигна до статуята на Крилатата Виктория и слезе по мраморните стълби към изхода.

Точно по този начин премина Макси из апартамента си — бившия си апартамент — право към телефона до леглото, все още нейно, и се обади в „Сотби“ бързо да изпратят нещо лице да оцени всичките ѝ ценни предмети, включително и тези на склад, и възможно най-скоро да ги обявят на търг. Сега, помисли си тя, като остави телефона, седя върху бившето си легло, тъй като позлатеното ложе в стил осемнадесети век *lit a la Polonoise* заедно с оригиналната табуретка от избродирана коприна биха имали добра цена. И на бившия си матрак ли седеше? Може би, помисли си Макси, но не бе сигурна дали бе виждала на някой търг матракт да се продава заедно с леглото. По-добре да не знае.

— Макси? Ти ли си? — чу тя някой да казва зад гърба ѝ.

— Тук съм. В спалнята — отговори, без да може да каже „моята спалня“.

Анжелика, зачервена от дневните си приключения, се появи на вратата.

— Днес случайно да си прегръщала майка си? — попита Макси почти без глас.

— Не личи да имаш нужда от прегръдка — погледна я Анжелика и внимателно се приближи към нея. — По-скоро видът ти подсказва нужда от интензивни грижи. Може и кръвопреливане. Много работиш.

— Опитай с прегръдка — посъветва я Макси.

Анжелика я стисна в силните си атлетически ръце, вдигна я, завъртя я няколко пъти, а после се просна заедно с нея на леглото.

— Помогна ли? — попита тя разтревожено, като огледа Макси отблизо с откритите си, честни очи.

— Много. Благодаря ти, скъпа. Имам да ти съобщя нещо неприятно.

— Болна си! — стресна се Анжелика и се изправи.

— Не, по дяволите. Въобще не съм болна. Съвсем добре съм. Но трябваше да продам апартамента. Не можем повече да живеем тук.

— Закълни се, че не си болна!

— Заклевам се... В какво да се закълна, че да ми повярваш?

— В главата ми.

— Заклевам се в главата ти, че съм една съвсем здрава майка. Сега доволна ли си?

— Аха. И така, защо продаде апартамента? — напълно успокоена попита Анжелика.

— Това е една дълга и сложна история, но в основни линии, защото ми трябваха пари.

Анжелика сбърчи чело и се опита да проумее думите, които майка ѝ произнасяше за пръв път в живота си.

— За да купиш нещо? — накрая попита тя.

— Да... и не.

— Мам — каза Анжелика търпеливо, — наистина мисля, че ще е от полза, ако ми разкажеш цялата история, колкото и дълга да е. Достатъчно голяма съм, за да разбера.

Когато Макси свърши, настъпи тишина; в нея Анжелика обмисляше цялата ситуация.

— Според мен — обади се тя накрая — ти си постъпила както трябва. Така е в истинския живот. Всъщност това е истинският живот. Интересно е. Не е кой знае колко забавно, ала може да се преглътне. Проблемът е къде ще живеем. Бих избрала Кълъмбъс авеню, защото там си правим сбирките, но знам, че няма да се навиеш. А и в допълнение, сега няма и от какво да живеем, нали? Тогава защо не се самопоканим при чичо Тоби? Свободен е, има излишна стая, а и храната ще е вълшебна. Сигурно ще се зарадва на нашата компания. После, след училище мога да идвам всеки ден в „Би&Би“ и да помагам

в работата, да нося пакети, да изпращам писма или да правя нещо в художествения отдел.

— Да не си припарила до художествения отдел!

— Какво има там? Змии ли? Добре, няма, но не виждам защо да не помогна с нещо, нали?

— Да — Макси се огледа за влажната носна кърпа на Доналд Тръмп — той не носеше със себе си такива прости неща като еднократни кърпички — и незабелязано избърса насълзените си очи.

— И накрая, едно последно нещо, което искам да ти кажа. Не ме интересува дали одобряваш езика ми или не — обади се Анжелика, — но съвсем искрено смятам, мамче, че този път Кътър изяде лайната.

Макси се огледа и се удиви, че всичко ѝ изглеждаше познато. Двете с Анжелика бяха сърдечно посрещнати от Тоби, но трябваше да се натъпчат в две малки стаи на последния, четвърти етаж в дългата му, но тясна къща. На първия етаж се намираха басейнът и кухнята; на втория — една голяма дневна; на третия — владението на Тоби. Макси си представяше, че той ще им предостави спалнята за гости до своята, но така бе, преди да разбере, че двамата с Индия живеят заедно по време на почивните дни. Гардеробите в тази стая бяха натъпкани с дрехите на Индия и, помилуй господи, даже някои от чаршафите ѝ. За нищо на света Макси не искаше да живее на същия етаж, където двама влюбени си бяха свили гнездо. Всъщност, ако знаеше, че Индия прекарва толкова много време в Ню Йорк, въобще нямаше да се обади на Тоби, ала след като вече го бе направила, той настоя да се преместят с Анжелика при него.

Дали не се чувстваше като тяхна наставница, чудеше се Макси. Не, не е чак толкова стара. Летен лагер? Съвсем точно. Чувстваше се, сякаш двете с Анжелика бяха на летен лагер, откъснати от дома, на непознато място, само с част от плюшените играчки на Анжелика, учебниците ѝ и някои от снимките на Макси, поставени в рамка, за да им създадат усещане за уют. Дрехите ѝ висяха на тежките метални закачалки; наложи се да ги купи, понеже гардеробите не бяха достатъчно големи. Да, реши, тя, кръстоска между летен лагер и малка претъпкана изложбена зала.

Слава богу, че купих всичките си пролетни и летни тоалети, преди да падне брадвата, помисли си Макси, поглеждайки към натежалите закачалки. Заемаха почти всичкото пространство в стаята. Тя държеше да изглежда скъпо облечена, безгрижна и с авторитет по време на ежедневните си обеда, когато ухажваше потенциалните си клиенти за рекламата, но за щастие от отделите „социални контакти“ на магазините за готово облекло често отиваха направо при редакторките на множество списания и им правеха лична отстъпка, предоставяйки им единични модели, разбира се, по цени на едро. Но тази вечер можеше да си отдъхне малко и obu меките си кашмирени шалвари с цвят на слонова кост. Сложи си и кашмирен пуловер в същия цвят с яка-лодка. Кашмирът действа успокояващо като майчиното мляко, а и леко се носи, помисли си Макси, докато си завързваше маратонките. Не ѝ се щеше дъждовното априлско време да се замени от топлата пролет. Ако можеше, би облякла шест ката кашмир наведнъж, докато не спечелеше битката с Кътър. Макси въздъхна, като разбра, че и най-скъпата вълна не е в състояние да премахне тревогите. Изведнъж страшно ѝ домъчня за чичо Нат и леля Мини. Можеше да им се довери като на никого другото, но след като чичо ѝ Нат бе починал от инфаркт на петдесет години, леля Мини бе заминала да живее със семейство Ландауър в Палм Бийч. Нямаше да е честно да я безпокои с проблемите на „Би&Би“. Но колко много ѝ липсваха и двамата.

Макси се запъти надолу по стълбите и спря до кухнята, където Тоби готвеше. Чу го да казва:

— Това е руло от накълцано месо и трябва да се смяташ за щастливец, ако го опиташ на масата на главния готвач.

Сам ли си говореше? На тази възраст? Трябваше да са сами на вечеря, тъй като Анжелика бе с Роко, а Индия — в Холивуд. Изпълнена с любопитство, Макси надникна в огромната стая, която се използваше за кухня и трапезария. Няколко изтъркани кожени неща, разхвърляни тук-там из стаята, незабавно ѝ подсказаха за присъствието на Джъстин.

Макси радостно му се нахвърли, защото, заета с бюджета за бъдещите броеве на списанието, не го бе виждала няколко дни.

— Искях да те изненадам — рече Тоби, доволен от успеха на поканата.

— Ще извадиш ли от ръкава още някой?

— Не, само тримата сме. Не сме вечеряли заедно сами от деца. След като аз отидох в колеж, а ти се омъжи, непрекъснато с нас имаше други хора, в основни линии един или друг от твоите съпрузи. Това е постзабаваческа вечер за отгледани възрастни, които обичат кълцано руло и имат общи интереси.

— Като например? — попита Макси.

— Бъдещето на „Амбървил пъбликейшънс“ — отговори Джъстин. — Нали не мислиш, че си единствената загрижена, а?

— Разбира се, че не.

— Ти не потърси помощта ни, Златокоске — сериозно каза Тоби. — Не мислиш ли, че трябваше да ни кажеш, преди да отидеш и да продадеш апартамента си и всичко, което притежаваш?

— Не, не мисля — възпротиви се Макси. — Аз сама избрах борбата. Още повече, не съм убедена, че ако я спечеля, няма да ви разочаровам. Нищо чудно, ако всеки от вас иска да си получи парите след продажбата. Може би това трябваше да ви попитам.

— За каквото и да е трябвало да ни питаш, все едно не го направи. И ние и двамата сме, меко казано, подразнени. Вечерята е нагласена работа, в случай че не си се досетила още — обясни меко Тоби и поля рулата с пресен сос от домати и босилек.

— Бях започнала да се съмнявам. Значи нямате нищо против майка да продаде компанията? Искате да се скрия, да си прибера „Би&Би“, без да дигам голяма пара, с една дума, да се правя, че съм съгласна, а?

— Тоби, забелязал ли си, че Макси има склонността да преиграва? — попита Джъстин.

— Всъщност, след като вече подметна, бих казал, че бедата на Макси е в това, че много скача с изводите — отговори Тоби.

— Или — продължи Джъстин — бихме могли да кажем, че тя скача от борда, без дори да погледне има ли в лодката спасителен пояс.

— Не, не е точно така. Бедата на Макси е, че понякога се бърка с генерал Де Гол. *L'Etat c'est moi*^[1], нали знаеш. Амбървил, *c'est elle*^[2], или нещо такова.

— Не го е казал Де Гол, а Луи XIV — поправи го Джъстин. — И той е имал склонност към грандомания, но е било доста преди революцията и би могла да му бъде простена, но не и на Макси.

— Въобще не мисля, че сте толкова забавни, колкото си мислите — подразни се Макси.

— Бедата на Макси е още и в това, че никога не загрява, когато хората се опитват да ѝ заемат пари.

— А, значи такава била цялата работа. В никакъв случай няма да взема пари от вас двамата! Вие си живеете своя живот, имате съвсем различни интереси, от къде на къде ще очаквам от вас да ми давате пари назаем за нещо, което съм решила съвсем сама? Да задържа списанието над водата, докато то започне да плава, е мой личен проблем и парите трябва да са си мои.

— И аз работя в „Би&Би“ — въпросното обстоятелство не ми ли дава право на глас? — попита Джъстин.

— Чуй, Джъстин, знам, че мразиш да се занимаваш с фотография в списанията и че си се закотвил тук само заради мен. Имаш огромен принос и напълно съзнавам какво ти коства висенето в „Би&Би“ — ядоса се Макси. — Тъй че не очаквай да ти задлъжня и с пари като капак на всичко.

— Ами аз? Аз съм по-голямото ти братче, Златокоске. Можеше да опиташ с мен? — настояваше Тоби.

— Хайде, Прилепчо, никога не си проявявал капчица интерес към списанията — отвърна Макси. — И не можеш да ме убедиш в обратното. Не, Тоби, списанието е моето бебе. Просто няма да бъде справедливо да разчитам на когото и да е от двамата. Сигурна съм, че сте достатъчно чувствителни, за да разберете, че поне веднъж в живота си искам да спечеля нещо сама, съвсем сама. Дотук яздих с отпуснати юзди, но не постигнах нищо. Сега е съвсем различно.

— Я чуй, я чуй — погледна я Джъстин, изпълнен с обич, ирония и изненада.

— Истинската беда на Макси е — продължи тя, — че винаги умира от глад, винаги е гладна, винаги ѝ се яде нещо. Такава досада е това момиче. Огладнее ли, направо откача, така че зарежете моята работа, момчета. И кога прехваленото ви и вероятно преварено ядене ще стане готово?

— Може би е трябвало да вземеш пари от тях — за трети път каза Монти, докато наблюдаваше как Макси подписва чековете. —

Поне трябваше да ги попиташ колко са имали предвид.

Макси поклати глава. Как да му обясни, че Лили възнамерява да продаде цялата компания. А това значеше, че не можеше да му каже какви надежди възлага на „Би&Би“ за неговото оцеляване, за променянето на решението на Лили. Наясно бе, че това е крехка възможност, но друга нямаше. Позволееше ли си да се усъмни, щеше всичко да отиде на вятъра. Макси смени темата, за да отклони вниманието му от парите на братята й.

— Монти, тиражът ни през миналия месец бе близо четири милиона. Ако успеем да се задържим така, след изтичането на шестмесечните ни рекламни договори ще ги подновим съгласно големите цени за рекламата, нали?

— Да, ако те се съгласят да рекламират при големите цени, които смяташ да им искаш. Не разчитай много на това. В края на краищата ти не знаеш кои са твоите четири милиона читателки, на каква възраст са, с какви доходи са. Демография, Макси, демография. На „Медисън авеню“ се купува специална публика със специални нужди. Но ако допуснем, че подновят договорите си, ще започнеш да виждаш светлина в края на тунела едва след седмия брой. Сега всяка продадена за долар и половина книжка ни струва два долара и пет цента, без да включвам парите на Барни Шор за разпространението. Въпреки този огромен успех ние губим по петдесет и пет цента четири милиона пъти месечно, или да го кажем по-лесно за разбиране, губим два милиона и двеста хиляди долара всеки месец.

Макси вдигна веждите си толкова високо, че те се изгубиха под бретона.

— Ще излязат още три броя, което прави повече от седем милиона долара... Е, не сме по-зле от министерството на отбраната. Добре ще бъде търгът ми да счупи някой друг рекорд.

— Не се опитвай да увеличаваш тиража — предупреди Монти. — Успехът убива.

— Не се притеснявай. Дотолкова разбирам. Това ли е единственият бизнес, където продуктът струва повече на производителя, отколкото на потребителя?

— Да си чувала за филми? — тъжно въздъхна Монти. — Или за театър? Балет, опера или концерт? Или телевизионно шоу, което не върви?

— Значи по същество ние сме в шоубизнеса — обобщи Макси.

— Точно там сме, по дяволите — умисли се Монти.

— Ако имаше пари, щеше ли да ги вложиш в шоубизнеса?

— Не — поклати глава Монти. — Това са две мръсни думи.

— Я горе главата. Иначе ще те... — заплаши го Макси.

Монти направи гримаса, която трябваше да се вземе за усмивка.

— По-добре да се молим да не поскъпнат хартията и печатарските услуги или разпространението — замислено рече Макси.

— И Барни Шор да не вземе да се гътне — допълни Монти.

— Нали можеш да бягаеш по-бързо от мен, негодник! — заплаши го Макси, като му показва средния си пръст. — Ида!

— Честно казано, Макси, мисля, че си откачена, вманиачена, изкукала — Индия разопаковаше деветте куфара, които бе донесла за едноседмичния си престой. — Ако някой искаше да купи моя семеен бизнес и от сделката щях да получа повече пари, отколкото мога да си представя, бих подскочила от радост. Ти дори не си сигурна дали баща ти не би продал на „Ю Би Си“, ако бе получил такава оферта.

— Когато умря, бе само на шейсет и една. Сигурна съм, че не би продал и не би се пенсионира. Какво щеше да прави през останалата част от живота си? Татко живееше заради своите списания. Те бяха за него пристан, а за мен той е пристан. Не разбираш ли?

— И ти се идентифицираш с него? Нещо като превъплъщение?

— Предполагам, че някой като теб е почувствал нуждата да го предаде на този особен, великодушен жаргон. Виждам, че си го обсъдила с доктор Флоршайм.

— Естествено — с достойнство отвърна Индия. — Опитвам се да не говоря за теб, но става все по-невъзможно, откакто срещнах Теби.

— И какво ти рече добрата женица?

— Каза, че сигурно не си искаш стоте милиона долара.

— О, ами тя е започнала да дава съвети, а?

— За други хора, естествено. В края на краищата и докторката е човек. Тя няма мнение за мен, или поне не го изразява направо. Оставя ме сама да си правя изводи.

— Индия, ще се изненадаш ли, ако ти кажа, че е права? Че наистина не ги искам тези сто милиона долара.

— И защо?

— Откакто стана филмова звезда, непрекъснато се оплакваш, че да си известна с хубостта си е ужасно. Колко от жените, които познаваш, разбират проблема ти? И ти съчувстват? Непрестанно мърмориш как тази особена и причудлива комбинация на хромозомите е превърнала в аномалия; колко много се заблуждават хората отстрани, понеже те преценяват по формата на скулите ти, големината на очите ти, цвета им; милиони си въобразяват какви ли не неща за тънките ти рамене, формата на брадичката ти, дължината на носа, цвета на косата и бог знае какво още. Ти казваш, че никой не може да вникне в истинската ти същност, освен стара приятелка като мен, Тоби, който е спял, и психоаналитичката ти, само че на нея пък не ѝ дреме. Оплакваш се, че смущаваш хората само заради някаква случайност при раждането ти; че те карат да се стесняваш, защото знаеш какво си мислят; че от завист нямаш други приятелки; че външността ти е причина за нежелани натрапници, онези, дето ти звънят и ти пишат ония ужасни писма. Още ли ги получаваш между другото?

— За съжаление. Но моля те, не го споменавай пред Тоби. Днес се обади „обожателят“. С всяка минута откача все повече. Но да не говорим за това. И все пак, каква връзка имат тия типове с парите?

— Парите пораждат подобни чувства, само че по-лоши. Беше поумна, Индия. Хората ще прочетат за продажбата във вестниците. Когато се продава частна компания, подробностите се появяват на финансовите страници, но после изтичат и в обикновените вестници. И тогава ще престана да бъда обикновен човек. Ще бъда една от невероятно богатите жени, чиито състояния се изреждат в списанията, и най-малкият шанс да водя нормален живот ще се изпари. А това е лошо. Когато хората ме срещат за пръв път, ще виждам как погледът им се променя, сякаш светя на тъмно или ходя с ореол на главата. Никога няма да ме виждат без парите; те ще се отразяват във всяка изречена от тях дума и ще ги карат да затварят устите си и да слушат и най-баналната ми забележка. Парите са голяма работа, но също и голяма бариера, поставена пред останалите човеци — въздъхна Макси и засука белия си перчем, така че го накъдри като тирбушон.

— Има моменти, особено по време на работа, когато се чувствам като една от бандата, и го намирам за божествено. Това, че съм Амбървил, очевидно подсказва, че трябва да съм богата, но никой не знае колко точно. А тази дребна подробност, броят, доларовата стойност, впечатлява американците. И не само американците. Всички. Влудява ги. И колкото и лошо да бъде за мен, ще стане още по-лошо за Анжелика, защото аз поне знам коя съм, кои са ми приятели, а Анжелика ще е изложена на показ през цялото си израстване. Сега тя е просто едно нормално малко момиче.

— Може да е нормална, но вече не е малка. Или поне с такова впечатление останах, когато я видях за последен път. Тази сутрин.

— Тя е малко над дванадесет — рече отбранително Макси.

— Става на тринадесет и ела гледай! Разбеснели се хормони! Ще бъде богата и неимоверно красива. На Роко прилича малката. И ти все още си ужасно красива, Макси, макар да наближаваш тридесетте — Индия й хвърли един бавен, професионален, критичен поглед. — Но нищо не може да се сравни с Анжелика. Не исках да те засегна.

— Не успя да ме засегнеш, животно такова. Нали се омъжих за Роко, защото беше много красив.

— Ако добре си спомням, като че ли бе повече от това.

— Най-лошото на старите приятели е, че не притежават благородството да забравят. Роко винаги е бил жалък мърморко, но с възрастта става още по-ужасен. Има толкова недостатъци, че ми е трудно да посоча най-лошия; всъщност мисля, че е неблагодарността. Наскоро го излекувах от хрема, а той даже не се обади да каже едно мерси.

— Можеш да лекуваш хрема? Изключително ценно. Години наред науката се опитва да открие лек — усъмни се Индия.

— Само определен вид хреми. На всичкото отгоре за малко да му подаря цял куп неща за една услуга, която свърши на Джъстин. Не го сторих, защото точно тогава останах без пари, но толкова по-добре. Общо взето, характерът му е отвратителен.

— Винаги съм харесвала Роко — решително се произнесе Индия. — Сигурно все още е така божествено красив.

— Някои хора го намират, предполагам, но няма да трае дълго. Знаеш, хубостта не е вечна. Дори и твоята — добави Макси съчувствено.

— Кажи ми, Макси, как върви сексът? — Индия я погледна косо с тюркоазните си очи. — Имам чувството, че нещо те боде по задника. Усещам някаква свръхчувствителност, известна раздразнителност. Като те познавам, трябва да има нов мъж около тебе.

— Ха! Къде време за секс? Съвсем съм го забравила. Когато човек е зает толкова, колкото съм аз, сексуалните апетити просто се изпаряват и сексът не му липсва.

— Значи това било. Липса на либидо. От друга страна, като се замисля, сексуалното бездействие е единственият начин да се предпазиш от неприятности. Не забравяй, че даде клетва повече никога да не се омъжваш.

— Че за кого да се омъжа? А защо да се омъжвам? Кой бе казал „Бил съм мъж, бил съм и жена, трябва да има нещо по-добро“? Така мисля по отношение на брака.

— Сбърка. Талула Банкхед беше казала: „Била съм с жена, трябва да съществува нещо по-добро.“

— Няма значение. Знаеш какво имах предвид.

— Не знам. Не мога да се сетя за нищо, което да желая повече от брака — замечтано рече Индия.

— Съвсем естествено, след като никога не си опитвала. Освен това Тоби е сто пъти по-добър, от който и да е от моите съпрузи. Стига да успееш да го убедиш да го направи.

— Тогава бихме станали зълви и не знам дали ще мога да живея с настоящия ти песимизъм. Горе главата. Ако „Би&Би“ се провали и цялата работа завърши така, че станеш страшно богата, раздай парите си за благотворителни цели. Или можеш да започнеш нещо свое. Защо да не купиш „Гети“ — не, нямаш толкова пари. Е, можеш да си купиш филмово студио и така ще се освободиш от парите си дори по-бързо, отколкото си мислиш.

— Съветвам те да напишеш роман със заглавие „Доброволни съвети“. А може би — „Аз също поправам прозорци“ — предложи Макси, като дръпна знаменития нос на Индия.

— Високо оценявам мислите и забележките ти, но видиш ли, аз вече съм в шоубизнеса.

Ман Рей Лефкович и Рап Кели, съдружниците на Роко, седяха в Перигорд парк, обядваха хайвер от херинга и скрито подслушваха Макси. Седнала на съседната маса, обработваше най-важния клиент за реклама в списанието си. Гласът, който достигаше до тях, бе въздействащ като доза нитроглицерин в гръбнака — мек, успокоителен, но делови, без да преминава към нескрито съблазнителен.

— Най-сетне получихме демографските сведения, Джордж, и ти си първият, който ще ги научи — рече Макси съзаклятнически, но искрено. — Естествено, отне ни време, докато ги съберем. Нашите четири милиона читателки са предимно работещи жени, ала има домакини и майки. На възраст от деветнадесет до четиридесет и четири години и печелят годишно над двадесет и шест хиляди долара, което грубо представлява двадесет и два процента от годишните заплати на всички работещи американки, взети заедно. И, Джордж, съвсем определено не са въздържателки. Купуват списанието, защото то ги прави щастливи, в същото си убеден и ти. Не знаеш обаче, че седемдесет процента от тях го четат на чашка. Може би отдъхват след работа, може би седят и чакат приятелите си, може би приготвят вечерята — за това още не сме сигурни, но скоро ще научим. „Би&Би“ не е списание, което четат, докато са на диета или когато са решили да се откажат от виното и алкохола — нашите читатели са прекалено заети да се радват на живота. Обичат да празнуват... И да нямат повод, пак празнуват.

— Сигурна ли си, че не са алкохолички, Макси? — попита я Джордж.

Макси се обърна леко към него, с най-пестеливото движение на жена, която знае, че има най-хубавите крака, най-хубавата стойка, най-хубавите гърди и най-хубавата прическа в залата.

— Какво приятно чувство за хумор у такъв привлекателен мъж! — рече Макси, примесвайки лукава насмешка с очарователно ласкателство; искаше да го накара да се почуди на думите й... Такава дълга нощ... — Много други иначе чувствителни мъже нямат чувство за хумор. Приемат се твърде на сериозно.

— Знам какво имаш предвид — увери я той, като потрепваше лудо с крак. Откъде точно идваше насмешката? — Интересни

демографски резултати. Четири милиона жени сърбат напитки и четат „Би&Би“.

— Е, Джордж, не съм казала такова нещо. Само седемдесет процента от четирите милиона читатели пият, *докато* четат списанието. Останалите правят други работи. Пият после. Затова имам толкова много клиенти за реклама на алкохол на задната корица.

На съседната маса двамата мъже се спогледаха.

— Няма да може да му излезе с този номер — прошепна Лефкович. — Джордж няма да се хване. Никой няма да се хване на такава плоска лъжа.

— Ловиш ли бас? — изсъска Кели.

— Не, но искам да кажа... Погледни я, за бога. Аха.

— В края на краищата, какво му коства поръчката на него? Не харчи собствените си пари — отвърна Кели и едва сега се засмя.

— Откъде според теб е получила демографските изследвания?

— От „Правда“ ли? — опита Кели.

— Там са по-точни. Слушай, хайде да й направим една добра услуга — предложи Лефкович. — Напоследък на Роко ужасно му липсва творчески хъс. Успяхме да привлечем само двама клиенти при нас, откакто се появи списанието на Макси. Вярно, техните сметки са около двадесет и пет милиона долара годишно, но аз все си мисля, че нещо го гризе. Няма да се изненадам, ако се тревожи за успеха на „Би&Би“ — знаеш какво е да имаш бивша жена, която навлиза в бизнеса.

— Разясни ми. Не, недей! Знам — поправи се бързо Кели.

— Нека бъдем мили с нея.

— Роко настоя да не се държим към нея като към личност със статут на „най-облагодетелстваната нация“.

— Само казах да бъдем мили, нищо особено.

Платиха сметката и се надигнаха да си тръгват. На излизане минаха покрай масата, където седеше Макси.

— Мис Амбървил, не ви видях, тук ли бяхте? — спря се Кели. — О, здрасти, Джордж! Голям късметлия се извъди, а? Опитваш се да заграбиш останалото място за рекламата ли? Палаво момче. Но не те виня. Надявам се, че ти плащаш обяда. Мис Амбървил, ще позволите ли да ви кажа колко съм доволен от вашите момчета в „Би&Би“. Най-добрите сделки, които сме направили.

— Почакай, Кели — обади се Лефкович, който усети веднага, че Кели му подава ролята на лошо ченге, — почакай малко. Аз мисля, че „Би&Би“ ни дължи една услуга. Ние купихме рекламното място, преди още да се публикува първият брой. Така показахме, че имаме доверие на новото списание и желание да поемем риск. Мисля, че що се отнася до предложените промени в цените за реклама, ние трябва да получим нещо като... отстъпка. Нещо, не знам какво, по дяволите. Не искам да кажа, че пак ще рекламираме на първоначалните цени, но все пак... Много ще се натъжа, ако не се отнесат с нас като към най-облагодетелстваната нация. В края на краищата мис Амбървил е почти член на нашето семейство.

— Хей, момчета, я по-спокойно — прекъсна ги мило Макси. — Ще направя компромис... И кажете на Роко, че няма начин, ама никакъв начин да му дам място в списанието. Предполагам, че ви е накарал „случайно“ да ме срещнете?

— Не каза точно това — срамежливо отвърна Кели.

— Не, Роко винаги говори за вас с уважение. Той наистина смята, че сега е времето да се купува място в списанието, ако продавате, но не счита всичко за уредено... само заради добрите стари времена... — довърши деликатно Лефкович.

— Къде е — попита Макси — ланшният сняг?

— Вие ще седате ли на нашата маса, или просто ще стърчите тук? — обади се раздразнено Джордж. — Опитвам се да работя. Ще се видим после, а?

— Надявам се, че търгът ти наближава — каза Монти, гледайки как Макси подписва чекове в края на май. — Утре би било добре. Днес още по-добре.

— Не е точно утре — Макси се постара да го изрече небрежно. — Мислех си, че само трябва да вдигна телефона и всичко ще стане ей така, сякаш продавам скъп гараж. Нищо подобно. От „Сотби“ отговориха, че бижутата ми ще се предлагат едва при следващата бижутерийна продажба през есента — сега не му било сезонът, в града в момента не били останали истински богати хора, имало доста време до Коледа и още куп такива глупости. А колекциите ми били много разнородни. Картините ми ще трябва да почакаат да се проведе голяма

разпродажба на картини; ценните ми кутии — също. Досадно. Единственото нещо, което, изглежда, могат да продадат през юни, са мебелите. Уреждането на един търг било цяло изкуство и не позволяват да им давам зор. А явно нямам достатъчно, за да ги накарам да предложат всичките ми вещи едновременно. Освен ако не се гътна да умра, което, както разбрах, давало известно предимство и би донесло повечко пари — Макси сви рамене. — Дребна работа.

— Юни! Няма да получиш други крупни суми до юни?

— Добре ме чу. И кой знае на колко ще възлезе полученото, като си приспаднат комисионата? Апартаментът се оказа най-ценното ми нещо, а Доналд едва успял да го продаде за по-малко от шестте милиона, които ми даде. Върнах му разликата. Дължало се на високия курс на долара. Половината Тръмп тауър е населена с чужденци, а миналия месец не се харчили долари. Иди я разбери тази икономика. Загуба на време.

— Много сме вътре, Макси.

— Осемдесет и пет процента — може би дори повече — от рекламните поръчители подновиха договорите на новите цени.

— Някои от тях не влизат в сила до юли, други чак до август или септември.

— Защо да не заемем пари от банките срещу покачването на цената на една страница? При нас рекламират големи компании. Добре са с парите. Не, Монти, не ми казвай, че не може. Вече знам... Опитах.

— Ако зависеше от мен, бих ти заел всичко, но не съм банка. Де да бях! — Монти въздъхна, сякаш му предстоеше да го балсамират. — Не мислиш ли, че е време да намалим заплатите?

— Дори и без пари да работят, заплатите им са капка в морето в сравнение с другите разходи. И една дума само да се пусне по Медисън авеню за това, всички ще разберат, че сме закъсали, и ще започнат да се отказват от договорите си за реклама. Не, никакви намаления. Нито премахване на безплатния обед, нито на качеството на фотографите и авторите. Би било фатално. Или ще продължим с достойнство, или с достойнство ще се продъним.

Макси привърши подписването на чековете толкова смело и дари с такава насърчителна усмивка Монти, че той реши все пак да не се хвърля през прозореца. Майското слънце разпръскваше като капчици лъчите си върху лъскавата й, тъмна, разрошена коса. И макар че бе

загубила всичко до последния си милион, не искаше да покаже на Монти колко бе отчаяна. Всеки продаден брой от списанието ѝ доказваше колко права е била относно идеята си, че имаше нужда от такова списание, което не се занимаваше с всекидневната женска потиснатост, вина и тревоги.

— Монти, не протестираш ли поне малко, че си на ръба? — попита Макси с пресилена веселост.

— На ръба на кое? — той почти се усмихна.

— На банкрута.

Седмица по-късно, на първи юни, Макси седеше сама в кухнята на Тоби с остатъците от яденето. Всички бяха излезли, привлечени от пролетното време навън, но тя се чувстваше изтощена и никак не ѝ се седеше сама. През време на работния ден Макси все още успяваше да се прави на уверен лидер, но все по-често и по-често, когато оставаше без публика, я обхващаше безпокойство. За пръв път, откакто се захвана с Кътър, се зачуди дали не бе смешна като Дон Кихот, опитвайки се да завърши една битка, на която не ѝ се виждаше край и чиито размери не бе могла да предположи, когато за пръв път се реши да приложи морален натиск върху Кътър. Кой в крайна сметка бе определил нейния попечител на наследеното от баща ѝ? Захари Амбървил бе оставил контрола в ръцете на майка ѝ. Би ли могло това да означава, че той бе искал желанията на майка ѝ да се изпълняват стриктно, дори ако те биха предизвикали разрушаване на „Амбървил пъбликейшънс“? Защо точно тя, Макси, бе единствената в цялата фамилия, която знаеше — или поне си мислеше, че знае — с такава сигурност, сякаш чуваше как Захари ѝ казва, че нищо не трябва да се промени в списанията и те да вървят заедно? Или може би чувстваше баща си по-близо, отколкото братята ѝ. Той бе единственият човек на този свят, който винаги бе вярвал в нея, бе я защитавал каквото и да вършеше. И все пак можеше ли тя да знае какво точно би желал най-много Захари Амбървил?

Единственият човек, пред когото бе готова да сподели тревогите си, бе Павка и те се видяха на обед. Срещаха се поне веднъж седмично, така че Макси да не изгуби връзката с развитието на нещата в „Амбървил пъбликейшънс“. Картината, която той ѝ представяше,

ставаше все по-лоша. Всеки умен, хитър и опитен ход от негова страна да поддържа отличното качество на списанията през последните няколко месеца, били откривани и коригирани от Луис Оксфърд; онзи всекидневно държал връзка с Кътър. Само обещанието му да не напуска, дадено на Макси, го карало да остане на работа. Там вече нямал думата, а Макси изпитваше вина заради борбата, която го бе принудила да води. Но нито един от тях не вършеше това от егоистични или амбициозни мотиви; и двамата го правеха заради Захари, или по-точно, в негова памет.

Няма да продължи още дълго, мислеше си Макси. Продажбата, ако изобщо се извърши такава, бе определена за края на юни, когато станат известни тримесечните отчети. Във всеки случай битката нямаше да продължи повече от месец. В края на юни можеше и да няма пари за отпечатването. Всичко зависеше от търга на мебелите ѝ, насрочен за следващата седмица. Ако спечелеше добре и ако бе сигурна, че ще публикува следващия брой, можеше да накара Лили да премисли.

Този следобед Макси реши да си прибере бижутата и скъпите кутии от мудните, предпазливи ръце на „Сотби“ и да ги продаде сама на всеки, който поиска да ги купи. Да ги заложил, ако не успее да ги продаде, макар че откъде щеше да намери време за това, не ѝ бе много ясно. Да беше си купувала недвижими имоти вместо тези хубави играчки. Да бе носила изкуствени перли или да бе вложила пари в облигации вместо в старинна мебел с неизвестна пазарна стойност. Да не бе правила парното в замъка, а кротичко да бе умряла от студ. Да бе се държала като катеричка, която си събира орехчета за зимата, вместо да се прави на безотговорен скакалец.

Само че пред всичко това имаше едно „ако“. Ако изобщо не бе се държала като Макси, ядосано си помисли тя. Вече бе твърде късно.

На вратата се позвъни и тя прекъсна безплодното прелистване на страниците от своя живот.

— Джъстин! Колко се радвам да те видя. Мога да ти предлагаме, пет вида, всичките оригинални, все още безименни, специалитет на Тоби. Не съм започнала да се храня. Хайде, ще сложа още една чиния на масата.

Джъстин я последва, седна до нея, но си наля само чаша вино.

— Какви са новините от фронта?

— Не взимаме пленници.

— Така чух и аз. Шушука се наоколо.

— Какво приказват? — намръщи се Макси.

— Започва се със слуховете относно продажбата — сигурно са тръгнали от „Ю Би Си“ — и се стига до пълното им отричане. Още не си го рекъл, а то е вече в устата на хората. Объркване в редиците, граждански безредици, мрак посред пладне. Виж, не искам да си мислиш, че бягам от представлението, но трябва да се махна от Ню Йорк. Дяволски град е. Това е прекалено за мен, Макси. Не мога повече да мъкна този камък на врата си, сега, когато времето е хубаво. Има толкова места, където искам да отида. По-хубави места. Поемам пътя, Макси, преди да е настъпил сезонът на мусона. Харесвам Гершуин, но, скъпа, мразя Ню Йорк през юни — Джъстин опитваше да говори с лекота, ала видът му бе кисел.

— Знам как се чувстваш. Честна дума. И те разбирам. Поне знам, че рано или късно винаги се връщаш.

— Няма да съм тук на твоя рожден ден.

— И какво от това? Никога не си бил на рождения ми ден. И откровено казано, не ти се сърдя. Тревожиш се, че ставам на тридесет, мислиш, че западам или нещо подобно? Така ли, Джъстин? О, Джъстин, какво са тридесет години? Или четиридесет? Четиридесетгодишните изглеждат като Бети Фрийдън, за бога.

— Глория Естефан — поправи я Джъстин.

— Виждаш ли, няма значение. А и имам други неща, за които да мисля, повярвай ми.

— Все едно, по дяволите, исках да ти направя предварително подарък за рождения ти ден, за да премахне мъката по страхотните, колоритните, страстни двадесет години — Джъстин небрежно извади лист хартия и го остави на масата.

Макси не се присегна да го вземе.

— Откога — попита тя — подаряваш на сестра си чек?

— Откакто порасна — отвърна Джъстин, — за да знае какво да прави с него — той взе хартийката и нежно я сложи в празната чиния. Тя погледна и прочете числото. Достатъчно, за да продължи издаването на списанието, докато продадените пространства за реклама започнат да се изплащат, достатъчно да се спаси списанието.

— Не ти ли казах, че не искам да взема пари назаем от теб? Не бих желала, не бих могла и няма до го направя — напomini му трезвo тя, взe чeкa и гo бутнa с ръкa. — Сaмa трябвa дa сe oпрaвя.

— Не бъди горделива, Макси. И тримата сме горделивци. И ти, и Тоби, и аз. Сигурно под влияние на майка. Питам те, ако татко имаше финансови проблеми със списанието, дали нямаше да направи всичко, с изключение на нечестна игра, за да го спаси? Не се оставяй гордостта ти да те отвее, Макси. И все едно, чекът е подарък, а не заем. Невъзвръщаем подарък. Не можеш да направиш нищо друго, освен да ми кажеш „Благодаря ти, Джъстин“.

— Но защо? Не разбирам.

— Защото това е единственият начин да участвам в битката. Всички сме вътре, ние сме едно семейство и го правим заради името на нашето семейство. И аз трябва да бъда част от него! Захари Амбървил също бе мой баща, Макси. Знаеш, че не само ти го обичаше. Ако не спечелиш, поне няма да чувствам, че не съм ти дал моята помощ. Нека помогна. За всички нас е, Макси. Моля те, вземи го — молеше се той и тя видя чувство, което никога не бе откривала в ироничния му, отвлечен поглед.

Макси сграбчи чека с вълнение и надежда, сякаш очакваше приближаването на комета.

— Благодаря ти, скъпи, скъпи Джъстин! И докато си в това щедро настроение, ще ми дадеш ли десет долара в брой до заплатата?

[1] L'Etat c'est moi (фр.) — държавата, това съм аз. — Б.пр. ↑

[2] C'est elle (фр.) — това е тя. — Б.пр. ↑

26.

— *Кътър, наистина ли* не можеш да заминеш за Канада без мен?
— попита Лили. — Вече три пъти вечеряме с Лионард и Гери Уайлдър, откакто се срещнахте. Това не е ли достатъчно ухажване дори и за такава голяма сделка? Защо непременно и аз трябва да дойда с вас?

— Мислех, че Гери те харесва.

— Да, много разбрана жена е, но не допускаш ли, че огледът на горите, които компанията притежава, ще ми навее мрачни спомени?

В изражението на Кътър се появи непоколебима твърдост; тя прозираше под бляскавия му, съвършен чар.

— Скъпа, ти просто проявяваш малък каприз, като си променяш решението в последната минута, нали? Обстоятелството, че Захари загина в Канада, не означава, че вече никога не бива да я посещаваш. Никога не си била там. Продължаваш да живееш в същата къща, в която сте живели двамата, но това не те измъчва. Така че не усложнявай нещата. Знаеш, че отпреди няколко седмици съм уредил пътуването. Гери ще разчита на твоята компания, докато ние с Лионард оглеждаме горите.

— Е да, наистина, но е толкова досадно — оплака се Лили.

— Един такъв уикенд затвърдява отношенията повече от всяка вечеря в Ню Йорк — обясни Кътър. — Когато след две седмици седнем да говорим делово в „Ю Би Си“, личните ми връзки с Лионард ще имат значение. Той не би го допуснал, не би го усетил дори, но знам, че е така. Това засяга и теб. Ти си звездата на нашата малка група. Ти притежаваш „Амбървил“. Аз само говоря от твое име. Дръж се като голямо момиче, мила. Твърде важна си за крайния изход на играта. Не забравяй, че никоя сделка не се смята за приключена, докато не се подпишат документите.

Лили въздъхна. Искаше ѝ се тази трудна и просрочена продажба да бе вече свършила. Беше ѝ омръзнало да я оглеждат, да стои като символ на собственичеството, непрекъснато да мисли как изглежда отстрани, винаги в центъра на сцената на „Амбървил пъбликейшънс“,

винаги грациозна солистка. Знаеше, че Гери Уайлдър, колкото и мила да беше, изпитваше страхопочитание към нея, каквото би чувствал някой от *corps de ballet* към една примабалерина. Лили все още можеше да издържа тежестите на тази централна роля, която навремето бе желала най-много от всичко, а Кътър явно държеше тя да бъде с него по време на уикенда.

— Добре, ще дойда. Да си взема ли дебело палто или само повече пуловери?

— Вземи всичко, което искаш. Ще пътуваме със самолет на „Ю Би Си“, така че багажът не е проблем.

— Добре. Това все пак е нещо. Отивам да кажа на камериерката какво да ми приготви.

Вътре в самолета всичко бе подредено така, че салонът да не изглежда като летяща заседателна зала. Възможност за непринудени разговори имаше в двете страни на кабината. Кътър и Лионард Уайлдър седяха един до друг и разговаряха, а жените им си бърбеха отпред.

— Тези гори, хиляди акри, бяха последното нещо, което брат ми купи, преди да загине — рече Кътър. — Той усещаше, че колкото по-независима е компанията от производителите на хартия, толкова по-добре. След това щеше да купи печатница, а после и разпространителни агенции. Можете в „Ю Би Си“ да помислите върху неговата идея.

— Едно по едно — захили се Лионард. Сега, след като бе твърдо решил да купи „Амбървил пъбликейшънс“, грубоватият му характер бе поомекнал. — И тъй като стана дума за неща, за които трябва да поговорим, аз доста мислих за „Би&Би“. Първия път обсъждахме само улегналите списания. Не вярвах, че „Би&Би“ ще изкара още един месец. Но оттогава вашето експериментално бебе много ми допадна. В началото смятах, че ще смъкне печалбите ви. После видях тиража и напоследък започвам да се питам дали първо да не му отпуснем повече средства; другата възможност е да го прекратим. Имаш ли някакво предложение, Кътър?

— Лионард, аз самият съм си задавал този въпрос десетки пъти. Лично се бях заел със списанието и уверявам те, успях да го накарам

да прескочи трапа. Това бе предизвикателство, което приех. Както правя с всеки нов проект, давам му зелена улица, но дотам. Подобно поведение държи хората ми на пръсти и се отразява добре на компанията.

— Чух дъщерята на Лили да говори на прием на жените издателки и страшно се впечатлих. Тя влиза ли в покупката?

— Макси е направо чудо. Но трябва сам да я питаш и да се споразумееш с нея... Не мога да говоря от нейно име. Само че не съм убеден, че ще бъде необходима за дълго време. Но кой знае?

— Няма ли първоначалните загуби да изкривят цялостната картина на печалбите ви?

— По-малко, отколкото предполагаш. Внимателно следих действията на Макси и, надявам се, че ще се изненадаш приятно. Доволен съм от балансовия отчет на компанията. Мисля, че ти също ще бъдеш.

— Цифрите говорят сами за себе си, нали? — Лионард се протегна доволно. — Хубаво е да избягаш от града за малко. Никога не съм бил сред дивите места на Канада.

— Разполагаме с тоалетни за много важни особи.

— И аз така си мислех.

— Ние с Лионард никога не сме имали деца — каза Гери Уайлдър на Лили, както всеки път, щом се разприказваха. — Много ти завиждам. И не само че имаш три деца, но и внучка. Трябва да се гордееш с това.

— Да... Но напоследък започнах да разбирам нещо. Не мога да припиша заслугата на себе си, когато са добри, както не мога да се обвинявам, когато са трудни... Минаха години, докато стигна до този извод. Винаги съм смятала, че трябва да са свършени, иначе би означавало, че аз не съм свършена. Е, аз не съм и те не са. Ние сме човешки същества.

Гери Уайлдър се опита да прикрие учудването си. Никога преди Лили не бе говорила за такива съкровени неща пред нея. Реши да се възползва от възможността да проникне по надълбоко в характера на жената, чиито маниери и възпитание бяха принуждавали повечето от нюйоркчанките да я смятат съвсем различна от тях.

— Чувстваш ли се по-привързана към някое от децата си в сравнение с останалите?

Лили се усмихна леко на този въпрос. Само бездетна жена би очаквала еднозначен отговор, ако въобще имаше такъв. Тя й отвърна, както бе обичайно да се казва в подобни случаи.

— Те всички са различни и към всяко едно изпитвам различни чувства.

— Трябва да е прекрасно човек да има дъщеря — изрече Гери с копнеж.

— Всъщност сега съм много по-оптимистично настроена към Максим, от когато и да било — Лили сама се учуди на думите си.

— Оптимистична? — озадачи се Гери.

— О — Лили се засмя на тази импулсивна забележка, — знаеш, тя се омъжва три пъти. Това е малко обезпокоително за една майка. Но, изглежда, най-накрая се установи. Щастливо неомъжена.

— Да, бога ми. Лионард ме заведе на вечерята на жените издателки и аз я намерих прекрасна. Толкова делова. Тази комбинация от интелигентност и красота ни покори. И обожавам нейното списание. Дори излизам да си го купя — нямам търпение да чакам, докато отида при фризьора. Кара ме да се чувствам... доволна от себе си. Предполагам, че ти го показва, преди да го отпечата.

— Всъщност тя е доста потайна за работите си. Аз също ходя да си го купувам.

Господи — удиви се Гери на издателския свят. В края на краищата Лили Амбървил притежаваше компанията. Човек би решил, че сигурно има сигналните броеве на списанието. Изглеждаше, че Лили знае за списанието толкова, колкото Гери за сериалите в следващия сезон. Лионард не й даваше да ги гледа, защото тя не можеше да преодолее навика си да ги сравнява с „Театърът на шедьоврите“. Но Гери не беше собственица на „Ю Би Си“.

Скоро малкият реактивен самолет се приземи върху пистата, изсечена наскреде гората. Пътниците слязоха и се загърнаха в дебелиите си палта. Беше ясно и ветровито, но все още хладно в този северен район на Онтарио. Висок младеж с червена брада ги очакваше с един

нов джип. Той се приближи до групата стеснително; погледна въпросително към двамата мъже.

— Мистър Амбървил?

— Аз съм мистър Амбървил — отвърна Кътър. — Ти сигурно си Боб Дейвис. Приличаш много на баща си.

— Да, сър. Радвам се да се запозная с вас, сър.

— Това е мисис Амбървил и нашите гости, мистър и мисис Уайлдър. Боб се учи на занаята, Лионард. Баща му отговаряше за този район, но миналата година се пенсионира и замина за Флорида. Скоро си завършил колежа, а, Боб? Как е татко ти?

— Благодаря, чудесно, сър. Защо не влезете в джипа, докато кача чантите. Не искам да ви държа на този вятър. До къщата има половин час път.

Лионард Уайлдър се качи неохотно в джипа. Искаше да отпие от гледката с тъмнозелени, сведени дървета, които като морето силно грабваха градския човек. Телевизията бе породила у него огромно желание за контакт с истинския, живия свят. Това имение на Амбървил, реши той, ще стане негово лично феодално владение. При следващото си идване вече щеше да бъде не гост, а домакин. Ще накара Гери да пребоядиса къщата, каквато и да е тя, така че да спре да се оплаква, че не гледат заедно сериалите. Тя не искаше да проумее колко трябва да е довольна от този факт.

Същата събота, в която Кътър и Лили заминаха на север, в Ню Йорк Тоби и Индия се обличаха за премиерата на Бродуей на пиеса от партньора на Индия в последния ѝ филм, Сам Шепърд. Те бяха поканили Макси и Анжелика, но Макси бе обещала да прекара вечерта с Джули, която вдигаше голяма пара от това, че списание, което намира жените хубави, такива каквито са, въобще не се нуждае от редактор по модата, а по-скоро от лелка с пазарска чанта. Когато разбраха, че единият билет е свободен, казаха на Анжелика да си вземе приятелка, стига да е подходящо облечена за такова театрално събитие; то със сигурност щеше да привлече както обикновени зяпачи, така и цяло ято фотографии.

Индия нетърпеливо си сменяше тоалета в последната минута.

Бе попаднала в клопките на пролетната мода и бе купила няколко рокли от английска басма, които изглеждаха великолепно върху закачалките, но щом ги облече, я превръщаха в движещо се английско селско канапе.

— Розите по тялото не са като розите върху възглавниците — заключи гласно Индия, претърси гардероба си и извади оттам комплект блуза и панталон на „Ив Сен Лоран“ от зелен атлас, с бледорозов колан и с още по-светъл атлазен дъждобран в тон с колана, който в никакъв случай не биваше да се носи при дъжд.

— Приятелката на Анжелика е дошла, чух звънеца — обади се Тоби.

— Как изглеждам? — попита Индия.

— Приближи се. Да, като небето в Норвегия между залеза и изгрева, като нощ в средата на лятото.

— Как разбра?

— От шума на плата, от цвета, който виждам с крайчеца на зрението си, от шума на стъпките ти, от уханието ти, от гласа ти. И между другото, когато се качим при Анжелика, не казвай първото нещо, което ти дойде на езика за нейната приятелка.

— Тоби, не бъди толкова тайнствен. Уловил си гласа ѝ, нали?

— Точно така. Прилепът има свръхчувствителен слух. Дръж главата си неподвижно — Тоби докосна устните ѝ. — Червило. Все едно, ще те целуна, но няма да те размажа — специалист съм също по свръхсензитивно, ултразвуково, лазерно целуване.

— Хайде, размажи го — покани го тя. — Иначе как ще разбере, че си ме докоснал.

— Ще разбереш... Ще разбереш. Разбра, нали? Сега хайде да тръгваме, ще закъснеем.

Двамата се качиха горе, където ги очакваше Анжелика.

— Ах, какви красиви рози, Анжелика — автоматично възкликна Индия. Вярно беше, макар че го изрече с пресилена изненада. На Анжелика те стояха като градина, която всеки момент щеше да разцъфне.

— Благодаря ти, кръстнице — с най-голяма официалност отвърна Анжелика. — Да ви представя Хенри Ийгълсън, приятел от училището. Моята кръстница, Индия Уест, и чичо ми Тоби.

— Здравейте — поздрави младежът.

— Баскетбол — изрече предизвикателно Индия. — Сигурно тренирате баскетбол.

— Той е най-високото момче от осми клас, кръстнице — в треперения глас на Анжелика се усещаше победоносна нотка.

— Центъра? — попита Тоби.

— Да, сър. Но щом спра да раста, ще се откажа.

— На колко сте години? — най-сетне се осмели Индия.

— На четиринадесет, мадам.

— И защо трябва да спрете да растете на четиринадесет години?

— Вече съм над метър и деветдесет, сър. Някой ден все трябва да спра да раста. Поне така се надявам.

— Не е задължително — включи се активно в този неутрален разговор Анжелика. — Може да продължи да расте, докато навърши двадесет и една или двадесет и две години, нали? Какво мислиш, чичо Тоби?

— Защо да не почакаме и да видим? И защо не се обръщаш към нас просто с Индия и Тоби, Хенри?

— Гот! Викайте ми Дънк. Чип знае, че всички ми казват така, но сега се държи прилично или нещо от този род. Какво ти става, Чип?

— Нищо, нищо — включи се в паузата Индия. — Чип се възпитава от много старомодна майка, знаеш ли, Дънк, от старата школа „Vielle“ Ню Йорк.

— Педантично, значи. Майка ми е същата. Снощи мислех, че ще получи нервно разстройство, докато изляза. Три пъти ме кара да си сменям вратовръзката, а чорапите два пъти. Слушай, мамче, викам й, фактът, че имам среща за първи път, не значи, че трябва да се изнервяш. Понякога не мога да ги разбера родителите. В повечето случаи успявам, но невинаги.

— И майка ми бе същата, когато трябваше да изляза за първи път — каза Анжелика. — Нали, кръстнице — тя погледна умолително към Индия.

— О, да, наистина така беше, кръщелнице. Помислих, че ще позеленея, или май щеше да посинея? Но това бе толкова, толкова отдавна, нали чичо Тоби?

— Години. Трябва да са минали години оттогава. Толкова отдавна, че не мога точно да си спомня. Тръгваме ли? Става късно.

За вечерта Тоби бе взел лимузината на Макси. Тя бе оцеляла при разпродажбите, понеже бе единственият начин за придвижване из Ню Йорк. По обед таксито не можеха да се хванат до офисите на „Би&Би“, а на нея ѝ се налагаше да излиза и после отново да се прибира в службата. А освен това лимузината беше съществена част от представата за неоспоримия ѝ успех, която тя създаваше.

Ели отвори вратата на колата за Анжелика и първия ѝ приятел без никакво изражение на лицето. Направи го с такава тържественост, сякаш херцогът и херцогинята отиваха на черква. Какво щеше да каже мис Амбървил, не му бе ясно. На Анжелика ѝ бе време да започне да излиза с някого, но с такъв гигант... Може би бе по-млад, отколкото изглежда. Поне имаха придружители, макар че Индия и Тоби бяха твърде влюбени, за да забелязват другото, освен себе си. Според него. Какво страхотно семейство. Той въздъхна напълно доволно.

Пред театъра се бе събрал много народ.

— За никой друг не бих преживяла това, освен за Сам — рече Индия. — Ще се правя на незабележима, докато влезем вътре. Не ми пускай ръката, Тоби, защото ще вървя право напред, все едно че никой не ме гледа. Става ли?

— Добре. Чип ще ти обира поклоните. Ели, виж дали можеш да ни спреш непосредствено пред входа?

— Да, мистър Амбървил — отвърна Ели. Ясно, не е свикнал с добър шофьор, щом го помоли за такова глупаво нещо. Къде си мислеше, че ще ги остави? По средата на пътя ли?

Анжелика и Дънк излязоха първи от колата, две високи, великолепни непознати млади лица, които тълпата огледа, но после престана да им обръща внимание, сякаш не съществуваша. Тоби излезе и изчака Индия.

Щом преминаха до входа на театъра, засвяткаха фотоапарати; светкавиците заедно със светлините на местните телевизионни екипи заслепиха Индия. Чуваха се поздравителни възгласи, но тя не им обръщаше внимание.

— Индия, Индия, имам нещо за теб — извика нечий глас, почти заглъхнал от вълнението. Тя вървеше напред, ала изведнъж Тоби пусна ръката ѝ, изви се по посока на гласа, хвърли се в тълпата като страничен защитник и помъкна някакъв мъж на улицата. Сбиха се ожесточено и преди хората да се съберат и извикат, се чу изстрел и

изохване. Тоби продължи да влачи мъжа по тротоара, докато тълпата се събираше, с нарастваща истерия, но объркана и безполезна. Тоби напегна всичките си сили да притисне мъжа и да разтвори пръстите му, докато те не изпуснаха оръжието. Точно в този миг Индия се обърна и извика. Всичка бе станало толкова бързо, сякаш бе свършило, преди още да е започнало. Само кръвта от ръката на Тоби изглеждаше истинска. И зареденият пистолет, който Дънк внимателно вдигна и задържа, докато един полицаи не го взе от него.

— Как разбра, как разбра? — плачеше Индия и държеше ръката му в линейката.

— Познах го по гласа — онзи досадник, дето непрекъснато ти звъни по телефона. Не допусках, че ще искаш онова, което ти беше приготвил, каквото и да бе то — Тоби все още бе в шок и, изглежда, не забелязваше санитаря от линейката; човекът се опитваше да спре кръвта.

— Той се е канел да ме убие? Знаех, че е луд, но не допусках, че ще се опита да ме застреля.

— Никой няма да те нарани, докато аз съм до теб.

— Откъде разбра къде е? О, Тоби, откъде разбра?

— Тренировки. Тренировки по ориентиране. Помага и за много други работи.

— Мадам, бихте ли престанали да говорите? Опитвам се да оправя този човек, докато стигнем болницата. Питайте после. О! Индия Уест! Ще ми дадете ли автограф, като пристигнем? За жена ми... Инак не бих ви безпокоил при такива обстоятелства, но тя наистина ви е голяма почитателка, голяма почитателка.

Лили би се задоволила да прекара сутринта в района на къщата, но Гери явно гореше от нетърпение да разгледа гората наоколо.

— Да пояздим ли? — предложи Лили.

— Конете ме ужасяват. Мислиш ли, че можем да помолим онзи младеж да ни разведе с джипа? — попита Гери.

— Защо не? Кътър го остави, в случай че за нещо ни потрябва.

Скоро те вече седяха в джипа заедно с Боб Дейвис; той бе преодолял първоначалния си пристъп на срамежливост към градските хора. Не след дълго Лили разбра, че този горски младеж никак не бе мълчалив. Невъзможно бе да го накара да млъкне, освен с явна грубост. Разказваше им истории за градовете в покрайнините на дивата гора, където местните работници всяка събота вечер се натрясквали до козирката и приключвали вечерта с обичайно сбиване.

— Божичко — възкликна Гери, учудена от грубата страна на бъдещото ѝ владение, — ти бил ли си се някога, Боб?

— Не, мисис Уайлдър. Докато ходех на училище, баща ми не ми разрешаваше да припаря до някой от онези барове. После заминах в лесотехническия колеж, а после направо тук на работа. Тогава точно той се пенсионира, съвсем внезапно. Ненадейно като гръм от ясно небе починал някакъв роднина, когото баща ми дори не познавал. Все пак получи достатъчно пари да си купи място във Флорида. Отколешна мечта на майка ми — хич не обичаше студа. Стегнаха куфарите и тръгнаха. Сега дават лодки под наем и живеят щастливи като младоженци. Мистър Амбървил ме назначи тук, без дори да проведе интервю с мен. За пръв път имам удоволствието да се срещна с някого от семейство Амбървил. Старите собственици често идваха тук с приятели на лов, по време на риболовния сезон, устройваха си големи градински увеселения, просто се забавляваха добре. Мислите ли, че ще идвате често тук, мисис Амбървил?

— Нямам представа — отвърна разсеяно Лили.

— Звучи прекрасно — отбеляза разсеяно Гери.

Лили знаеше, че Гери си мисли, че веднага щом се осъществи сделката, Лионард и тя незабавно ще започнат да канят приятели тук. Почувства остра болка, сякаш явните собственически мераци на Гери бяха посегателство срещу нейната собствена територия. Все пак, когато „Ю Би Си“ купи „Амбървил“, нищо тук няма повече да ѝ принадлежи. Тогава защо да не го приеме? И какво значение имаше това, за бога?

Джипът се движеше бавно в сянката на гъсто заселените високи дървета. Денят бе слънчев и светлината падаше навсякъде, където откриеше пролука.

— Виж, Лили, напред има нещо като поляна. Защо не слезем от джипа и да повървим малко. Срамота е да не се пораздвигим —

предложи Гери.

— Боб, би ли спрял за минутка? Ще се поразходим — съгласи се Лили.

— Дадено, мисис Амбървил — младежът внимателно спря и слезе да им помогне. — По-добре да дойда с вас. На края на поляната има клисура.

— Не е необходимо, Боб — хладно отвърна Лили. Искаше ѝ се поне за малко тази сутрин да не слуша за неговото житие-битие. Неохотно той ги остави да тръгнат без него и двете жени се запътиха енергично по пътеката, вдишвайки дълбоко от боровия въздух. Когато излязоха на поляната, разбраха, че на слънце дори бе горещо, и свалиха палтата си. Седнаха на тревата да се насладят на спокойствието и тишината.

— Хайде да потърсим клисурата — предложи Гери, а очите ѝ проблясваха от любопитство. Никога не бе притежавала клисура и искаше сама да види. Това бе особеност на мястото, както конете и езерата, за които се говореше, че гъмжат от риба. Самият въздух, тревата, къщата, всичко бе част от сделката. Гората малко я интересуваше, освен като фон на бъдещите ѝ развлечения.

— Предпочитам да не ходим, ако нямаш нищо против — отвърна Лили. Достатъчно време ѝ отдели тази сутрин. — Малко се уморих, но ти иди, ще те почакам.

— Сигурна ли си?

— Напълно — тя се отдалечи и Лили се унесе в дрямка. Изведнъж се чу силен вик.

— О, божичко!

Отвори очи и видя Гери; бързо се придвижваше заднишком на колене.

— Лили, това е най-ужасното място, което съм виждала. Не можеш да си представиш. Клисура, друг път! По-скоро дупка към ада... Назъбени скали и изведнъж ужасна стръмнина надолу... Не би предположила дори, докато не стъпиш на ръба. Такива места трябва да се отбелязват, за бога! Трябва да се сложат мрежи.

— Е, ти ще сложиш, нали — промърмори на себе си Лили. — Връщай се, Гери. Да влизаме в джипа. Трябва да е станало време за обед.

— Боб — каза Гери, щом пристигнаха в къщата, — мисля, че е страшно опасно, задето не е маркирана клисурата. Защо няма ограда?

— Тук клисурите са много, мисис Уайлдър. Някога трябва да е имало земетресение. Има една дузина такива, но другите не са близо до къщата. Всички, които работят в горите, ги знаят. Само хора не тукашни се изненадват. Затова ви предупредих. Всъщност... Историята не е за пред дами, но е станала точно преди старите собственици да продадат мястото. Баща ми я разказа, но на ухо...

— Е, хайде, Боб — нетърпеливо настоя Гери. Тя искаше да научи всичко за бъдещите си владения и ако съществуваха местни тайни, още по-добре.

— Е, не знам... — той очевидно умираше от желание да разкаже историята.

— Хайде, Боб, какво значение има? Разказвай — настояваше Гери.

— Видите ли, навремето баща ми карал малък едномоторен самолет, като този пилот, дето сега развежда мъжете ви. Бил с него един ден заради спешен случай в лагера от другата страна на гората — някакъв дървар се наранил лошо и трябвало незабавно да го откарат в болницата. Както и да е, той забелязал двама души. Градски хора, като вас. Не ми каза кои са били те, но били на коне. Слезли от конете на поляната и май са се сдърпали за нещо. Не били по-различни от момчетата в бара събота вечер, защото и те се сбили. Единият трябва яко да е блъснал другия, защото онзи се озовал на дъното на клисурата.

— Какво направил баща ти? — попита Гери, останала без дъх.

— Не могъл да спре, виждате, няма място за кацане, а и наистина се тревожел за дърваря, за когото ви разправях. Все едно, разбрал, че случката станала близо до къщата, и предположил, че другият ще изтича да потърси помощ. Но когато се върнал на следващия ден още не били намерили мъжа в клисурата. Станала някаква суматоха, групите, които издирвали, търсели навсякъде, но не и там, като че ли никой не бил отговорен и никой не знаел какво става. Баща ми ги завел в клисурата, но вече било много късно. Не се разбрало дали човекът е умрял от падането, или дето е стоял цяла нощ на студа. Видите ли, когато станала тая работа, температурата била под нулата. Както и да е...

— Спри колата! — извика Гери. Лили бе припаднала и се бе провесила настрани, та Гери напрягаше всичките си сили да я задържи да не падне на пътя.

Лили седеше в полумрак в спалнята. Бе помолила Гери да дръпне завесите и да я оставят сама. Не се и опита да обясни причината за кратката загуба на съзнание пред тази чужда жена.

— Искам да си почина. Няма да обядвам. Моля те, не идвай да проверяваш как съм — каза тя с толкова непоколебим тон, че Гери не посмя да ѝ зададе дори един въпрос.

През целия следобед Лили седеше до прозореца на стол с изправена облегалка и се връщаше в спомените си. През тези няколко часа тя остаря, прегърби се, пресушиха се нейната гордост и красота. Беше ѝ ужасно студено, сякаш кръвта във вените ѝ бе спряла, но не ѝ достигаше воля да стане и облече друг пуловер. От време на време изричаше по някоя дума на глас и замлъкваше отново. На моменти се превиваше на две, а ръцете ѝ до болка стискаха устата ѝ, за да сподавят виещата мъка и пристъпите на ярост и гняв. Трябваше да събере всичките си сили и да озапти тези ръце. Те искаха да я разцепят, да разкъсат плътта ѝ, да оскубят косите ѝ, да я повредят завинаги.

В края на следобеда тя се овладя и насочи мислите си към вратата на спалнята. Скоро Кътър отвори тихо, очевидно предполагайки, че тя вероятно си почива в едно от двойните легла. Лили не издаде звук.

— Лили? — извика той, защото не я видя в мрака. Направи няколко крачки, а после включи лампиона. — Лили, къде си? Лили... Какво правиш тук? — Кътър се приближи до нея и спря като ударен при вида на жената с грозно, изкривено от гримаса лице — старица в дрехите на Лили, с косата на Лили, с жестоки, пронизващи очи. — Боже господи, Лили, какво се е случило? — ужаси се той. — Гери ми каза за клисурата. Що за номера, Лили, да ходите и да гледате тия глупости? Виж се на какво...

— Не — гласът ѝ бе сух, развълнуван от преглътнатите сълзи, дрезгав и далечен. — Не си прави труда да ме гледаш. Няма значение аз как изглеждам. Виж в огледалото себе си.

— Що за загадка е това? — попита Кътър със смесено чувство на отвращение и гняв. — По дяволите, не трябваше никога да те водя в Канада. Ако знаех, че ще си толкова болезнено...

— Не трябваше. Но не си могъл да предвидиш всичко. За пръв път в живота си. Не си знаел, че ще открия... — Лили започна да шепне.

— Да откриеш? Няма нищо за откриване. Какви ги дрънкаш?

— Как... Как е умрял Захари — тихо изрече тя.

— Лили — обърна се спокойно Кътър, — винаги си знаела как е умрял Захари. Скъпа, всички знаят. Получила си шок от факта, че си била толкова близо до мястото, това е всичко. Хайде, ще ти помогна да вземеш една топла вана. Ще се разболееш, ако...

— *Убиец!* — извика тя.

— Лили, престани веднага! Изпадаш в истерия — скочи до стола ѝ, дръпна я, тя падна на колене, а Кътър хвана двете ѝ ръце зад гърба.

— *Убиец!*

— Млъквай! Те са в съседната стая, ще чуят...

— *У-б-и-е-ц!*

Кътър запуши с другата си ръка устата ѝ, но тя силно го ухапа по палеца. Замъкна я грубо до едно от леглата.

— Стига! Това вече е прекалено. Не се владееш, Лили, не разбираш ли? Мястото те прави истерична.

Лили енергично поклати глава и се изправи. Застана срещу него.

— Ти си бил там. На клисурата. Да, там си бил. Ти си го убил! Блъснал си го и си го оставил да умре — Лили погледна към Кътър и с горчивина откри, че гласът ѝ само бе изрекъл фактите, които бе премисляла цял следобед.

— Това е най-... най-... най-идиотското нещо, казвано от теб някога. Ти си превъртяла. Напълно си откачила.

— Можеш да си дрънкаш колкото си щеш, все тая — Лили продължаваше да го гледа, сякаш се опитваше да събере отделни парчета в един човек. Гледаше и се чудеше дали това бе същият Кътър Амбървил, когото бе обичала, ала не можеше да си отговори. Тя продължи да говори твърдо, без да трепне, а гласът ѝ сякаш идеше от отвъдното, от мъртвец — далечен, кух и безжизнен. — Боб Дейвис ми каза. Не се усещаше какви ги дрънка. Сега разбирам защо баща му е могъл да се пенсионира на четиридесет и седем години. Знам кой му е

дал пари да замине за Флорида. Само един човек е видял всичко, но е бил приказлив като сина си. С Гери чухме всичко. Двама мъже на поляната, двама мъже слизат от конете, двама мъже се сбиват, единият — ударен или блъснат от ръба на клисурата, а другият се прибира, без да потърси помощ за брат си. При температура под нулата. Най-близката клисура до къщата. Сигурно си откачил на другия ден, когато Дейвис се върнал и разказал какво е видял. Но не си го отстранил достатъчно скоро. Разказал е на сина си. А той ще го разкаже пред всеки съд в света. Сигурна съм!

— Лили, не можеш да вярваш на тази история! Туй хлапе е пълно с такива истории и лъжи...

— Да се обадя ли на таткото във Флорида? Само едно телефонно обаждане? Ще признае всичко, щом му кажа, че е съучастник в убийство — Лили посегна към телефона. — Имам номера му. Попитах Боб, докато Гери не слушаше. Казах, че искам да го похваля пред баща му колко мил и отзивчив син е създал.

— Чакай! Остави телефона. Ще ти обясня...

— Не мисля, че ще успееш — гласът на Лили накара Кътър да замръзне от страх, но тя върна слушалката на мястото ѝ.

Той въздъхна дълбоко.

— Лили, в този ден се случи нещо. Надявах се никога да не се наложи да узнаеш. Аз наистина бях със Захари, когато падна в клисурата. Наистина се сбихме, но той падна случайно. Случайно, Лили!

— Защо тогава не изпрати за помощ? — попита Лили по-меко.

— И досега не мога да разбера. Бях в шок, Лили. Не помня какво стана после. Не бях на себе си от мъка. Погледнах от ръба и като го видях как е паднал, предположих, че е мъртъв. Дори и веднага да го бяха намерили, щеше да е без значение. Прибрах се и просто стоях така. Не можех нищо да направя. Брат ми... Мъртъв. Моят брат... Не исках да повярвам. Реших да се отърва от Дейвис. Разбира се, че го подкупих. Знаех, че никой не би повярвал и една дума от това, което се случи там. Но, Лили, ти трябва да ми повярваш! Знаеш, че никога не бих наранил Захари нарочно. И защо е трябвало да го правя? Защо? Съгласи се, че няма логика. Би било налудничаво — Кътър спря и потърси с поглед лицето ѝ.

— За какво се сбихте?

— За теб. Не знам откъде му бе дошло наум и защо избра точно този момент да повдигне въпроса, Лили, но Захари имал подозрения за нас. Ядоса се. Вбеси се. Обвини ме, че сме били любовници преди години. Каза, че се съмнявал, че Джъстин е мой син, а не негов. Не мога да си представя откъде бе надушил тайната ни след толкова много време, но не можех да реагирам по друг начин, освен че те наскърбява. Посегнах пръв заради тебе, Лили. Странна реакция, ала единственият начин да убедя Захари, че греша. Направих го, за да те защитя. Заради теб, скъпа моя. Ако не бях реагирал така, кой знае какво би се случило. Можеше да си го изкара на двама ви с Джъстин. Признавам, че го ударих, но заради теб, само заради теб, Лили.

— Трудно ти е да престанеш да лъжеш, нали? — каза тя отпуснато, без нотка на изненада, изпълнена само с презрение.

— Да лъжа? Лили, за какво друго бихме могли да се скараме с брат ми?

— Аз му казах за нас още преди тринадесет години. През цялото това време той знаеше за мен и за Джъстин. Бяхме заживели в мир. Искях или да започнем отново, на чисто, или въобще да не го правим. И му разказах всичко. *Всичко*. Той ми прости напълно. Винаги бе обичал Джъстин като свой роден син. И го обичаше до деня, в който ти го уби. Заболя го, когато научи, но и самият той не бе светец. Превъзмогнахме станалото и заживяхме добре заедно. Ти си последният човек, пред когото би споделил.

Гласът на Лили бе празен и мъртвешки, тонът ѝ не търпеше опровержение. Истината кълтеше като ехо във всяка нейна дума. Кътър се обърна с гръб.

— Каквито и мотиви да си имал да го убиеш, вече е без значение. Макар че в дъното стоят омразата и завистта. Затова ме накара да те обикна. Да му отнемеш нещо. Аз съм също толкова лоша, колкото и ти, Кътър, но не съм убийца. Нито лъжкия. Поне повече няма да бъда.

— Лили...

— Нито дума! Никога, никога друга лъжа. Сега си тръгвам. Връщам се в Ню Йорк. Излъжи Уайлдърови каквото намериш за добре. Ще изпратя самолета обратно още щом кацне. Захари Амбървил убит от брат си. Знаем истината. Никой друг няма да я научи. Няма да се опитвам да те накажа. Няма да послужи за нищо. А и не струваш толкова. Освен ако...

— Освен ако какво? — попита Кътър не вярвайки на ушите си.

— Освен ако не се опиташ да се свържеш с някой от моето семейство. Сториш ли го, ще те дам под съд. Кълна ти се. Във всичко, което ми е най-скъпо.

— Чакай, спри — извика Кътър, но тя вече бе излязла.

27.

През последната година Макси пресичаше фоайето на „Амбървил Билдинг“ почти винаги тичешком. В този ден се влачеше и имаше предостатъчно време да разгледа огромните папрати, живителната светлина над тях, да се надсмее над жизнеността на ананасовите растения, с пренебрежение да преброи клоните на огромните палми и да се замисли над озеленяването на Америка. Какво не им е било наред на създателите на нейния Манхатън, позволили на все повече и повече строители да намаляват притока на естествената светлина, стигаща до улиците, и то въпреки гаранциите им, че всяка нова сграда ще създаде вътрешни градини? Все по-зелени фоайета, все по-тъмни улици, помисли си тя и осъзна, че причина за мрачното ѝ настроение бе страхът от повикването на Лили, от срещата, за която бе подарила благодарение на сръчното шофиране на Ели. Но все едно дали щеше да пристигне навреме, или недопустимо ще закъснее — крайт на срещата вече бе предрешен, помисли си Макси в асансьора.

— Мисис Амбървил ви очаква в кабинета на мистър Амбървил — съобщиха ѝ в приемната веднага щом тя се появи. Цялостна обработка, реши Макси, подкрепена от авторитета на Захари Амбървил. Добри новини не се съобщават с такава демонстрация на сила и абсолютна власт.

Тя влезе. Едва тук, най-накрая, щедрите слънчеви лъчи лудуваха на воля, едва тук можеха да се видят реките, които прегръщаха Манхатън като гигантски ръце. Едната по-тъмна от другата, но и двете вливащи се в океана. Макси се огледа наоколо и заслепена от светлината, не видя къде се намира майка ѝ. Лили седеше на ниското стъпало на стълбичката до библиотеката и държеше том с няколко броя от „Севън дейс“, издадени през шестдесетте; бяха отворени на снимки от предизборната кампания Никсън-Кенеди, направени от фотографите в „Амбървил“, неотлъчно следили националната драма. Когато Макси се доближи до нея, тя остави тежката книга и вдигна поглед.

Очевидната ѝ хубост и елегантността ѝ изглеждаха непроменени, но под очите ѝ се стелеше умора и изтощение; тях Макси не бе забелязвала преди. Сякаш лицето ѝ бе цвело, на което за една нощ са пресъхнали живителните сокове — посърнало и увехнало.

— Кой е кандидатствал за вицепрезидент заедно с Никсън? — попита Лили.

— Не знам, по дяволите — отвърна Макси. Не си спомняше, но със сигурност не беше Спиро Егню. Или пък той беше?

— И аз не знам, Максим.

— Това е успокоително... Как беше уикендът? — добави тя, след като очевидно светският разговор бе първа точка в дневния ред.

— Осветляващ. А твоят?

— Отвратителен. Горкият Тоби. Още съм в шок — отговори Макси.

— Вчера ходих у тях да го видя, но с Анжелика не се бяхте прибрали. Слава богу, ще се оправи, щом заздравее раната. Кажи ми, кой е този Дънк? И въобще какво значи тази дума?

— Първият приятел на Анжелика. На четиринадесет години, много учтив, яде колкото цяла армия. Наполеоновата армия. Но маниерите му на масата са безупречни.

— Тоби и Индия говорят хубави неща за него.

— Анжелика не е тяхна дъщеря. А той по-добре да се отнася с нея както трябва... — с войнствен тон и стиснати юмруци се закани Макси.

— Иначе?...

— Ще накарам Роко да се оправи с господинчото. Представяш ли си, Анжелика се измъква на първата си среща точно когато прекрасно знае, че вечерта няма да ме има. Не би посмяла да го направи при баща си. Още съм бясна.

— Бедата у теб, Макси, е, че забравяш какво е да си млад — отхвърли възраженията ѝ Лили.

— Мамо, аз дори нямам още тридесет! Остават ми още няколко седмици, докато ги навърша. И започнах да излизам с момчета едва на... на шестнадесет години.

— Но когато излезе...

— Помня, затова се тревожа.

— Анжелика е съвсем различна от теб. Тя е чувствителна и уравновесена. На твоето място не бих се тревожила.

— Благодаря — отвърна с достойнство Макси, но отказа да захапне въдицата. Нямаше никакво намерение да се защитава. Ако Лили продължаваше да я възприема такава, нищо не би могла да направи.

— Разбира се — продължи Лили, — Анжелика ще се промени с времето. Ние всички се променяме. Би трябвало да се променяме, нали? Но характерът на Анжелика се формира чудесно. Представям си я каква ще бъде и след десет години, за разлика от теб, Макси. Никога не можех да предположа какво ще стане с твоя милост. Ти беше доста трудно дете, знаеш ли, ала аз не си представях дори, че и по-късно можеш да узрееш.

— Да узрея по-късно? Какво точно трябва да значат думите ти?

— Не се подготвяй за отбрана, Макси. Само исках да кажа, че не бе развила потенциалните си способности... Не бе показала на какво си способна... Допреди известно време — гласът на Лили бе равен като бистра вода и трудно можеше да се разбере какво точно има предвид — като в нощ без звезди.

— С подобни мили думи, предполагам, ще стигнеш и до разочарованието? — Макси почти не я слушаше. Изгаряше от описанието ѝ като „трудно дете“ и сравнението с Анжелика, която бе успяла да избегне критиките на преданата си баба. И Анжелика не бе идеална. Повече или по-малко.

— Ако седнеш, Максим, бихме могли да обсъдим нещата по-удобно — отбеляза Лили и се премести на един от столовете пред бюрото.

Макси, която бе стояла права през цялото време на разговора, се приближи до бюрото и механично се отпусна на стола на баща си; там бе седяла, молейки Павка да не напуска. Настъпи кратко мълчание.

— Удобно ли се чувстваш на мястото? — попита Лили.

— О, съжалявам! — Макси скочи объркана. — Бях се замислила.

— Знам. Съвсем наясно съм — неволно се усмихна Лили. — Но столът доста дълго време остана празен. А и ти подхожда.

— Майко? — каква е тази игра на котка и мишка, питаше се Макси.

— Казах ти, че си забравила какво значи да си млад, наистина млад, Максим. Е, и аз също. Макар че понякога съм достатъчно умна

да си спомня. Баща ти беше по-млад, отколкото си ти сега, когато основа първото си списание. Беше на същите години, когато се срещнахме. Ти вече създаде едно списание и то пожъна огромен успех, ако се абстрахираме от нетрадиционните ти финансови методи. Защо да не поемеш и останалите... С помощта на хората, работили още по времето на баща ти? Това е. Ако искаш.

— Да поема останалите? Но... никога не съм молила за тях... Н-никога — не съм с-сънувала дори — пребледня Макси и започна да заеква.

— И все пак сигурно ти е ясно, че ако не продам „Амбървил пббликейшънс“, някой от семейството трябва да поеме управлението? Ти си единствената, която може да се захване с бизнеса, нали? Най-накрая и на мен да ми стане ясно. И аз, като теб, късно узрявам.

— Значи ли, че няма да продаваш?

— Нали не мислиш, че те повиках тук, за да ти кажа, че ще продавам? Господи, Максим, щеше да бъде безчувствено. Бих ти казала, но не тук, не в кабинета на баща ти. Понякога си мисля, че въобще не ме разбираш — Лили въздъхна. — Добре, да не говорим за това... Този проблем може да не разрешим никога, а и няма връзка с твоя отговор. Искаш ли да поемеш управлението? Като издател на всичките списания?

— Но аз не разбирам... Какво ще каже Кътър? — смути се Макси от изненадващия обрат на нещата.

— Той никога няма да има думата за управлението на списанията на баща ти. Никога. Кътър... си замина. Отпратих го. Смятам да се разведе с него. Бъдещето му не ме интересува. Никой от нас няма да се срещне повече с него и вярвам, че повече няма да говорим за особата му, никога няма да споменаваме името му.

За пръв път, откакто Макси се помнеше, при изричането на кратките, отсечени фрази безупречният глас на Лили издаваше неприкрит вълна от мъка.

Отново настъпи тишина. Двете не се поглеждаха, макар че в прашинките, които танцуваха на слънчевата светлина, въпроси и отговори се задаваха, отхвърляха, преглътваха и погребваха завинаги.

От всички разкошни и желани неща, с които парите на Захари Амбървил я бяха дарявали през целия ѝ живот, силата да изхвърли Кътър от живота си бе най-ценното и най-желаното. Същата сила

караше децата ѝ да замълчат, да не бъде принудена да им дава обяснение. Но едно нещо, което парите не можеха да купят, бе свободата, собственото ѝ познание за това какъв мъж бе Кътър. Как е могла да го хареса? Откъде започваха грешките ѝ? Каква част от тази объркана история бе станала по нейна вина? Защо поддържаше дивата, неразумна връзка, защо не желаше да промени упоритите си представи за него, след като бе получила толкова разочарования? Колко лош бе той? Дали някога наистина я бе обичал? И което бе по-лошо — защо това все още имаше някакво значение за нея? В едно нещо бе сигурна. Вината ѝ бе голяма колкото тази на Кътър. С изключение на едно съществено нещо. Кътър не бе оставил брат си да умре заради нея и в този факт тя трябваше да намери отново силата си, колкото и болезнени да бяха измъчващите я въпроси.

— Е, Максим — попита Лили отново, — искаш ли?

Главата на Макси бе олекнала, сякаш на един дъх бе изкачила върха на планината и дишаше с пълни гърди лекия, жизнерадостен, ободрителен въздух. Не виждаше нищо друго, освен огромното слънчево изкушение, необятността на хоризонта, безкрайните ширини, открити пред очите ѝ. Тя остана там за миг замаяна, а после направи усилия да се върне към обикновените неща, да се върне към действителността в този кабинет, да си представи как всеки ден се нагърбва с решения, изисквания, проблеми и отговорности. Изведнъж ѝ хрумна, че не би могла да знае предварително какво щеше да излезе. Когато толкова безгрижно бе настоявала Кътър да ѝ даде окаяното старо списание „Триминг трейдс“, имаше ли представа какво значи да издаваш „Би&Би“ всеки месец? Издател? Глава на „Амбървил пъбликейшънс“?

— О, да, майко! Искам! — възкликна тя от цялото си сърце. Искаше и знаеше, че и баща ѝ би пожелал това.

— Добре. Радвам се, Максим. Много се радвам. Не бих ти предложила тази работа, ако не бях уверена, че ще се справиш — рече спокойно Лили, но с дълбока нотка на нежност. — Винаги можем да продадем. Все още можем да продадем. Но предпочитам да запазя „Амбървил пъбликейшънс“ за семейството. Веднъж ми бяха казали, че съм жертвала живота си за компанията, че съм се лишавала от свободата си всеки път, когато съм помагала на баща ти в работата. Повярвах. Мислех си, че правото, отредено ми по рождение, каквото и

да означава то, ми е било отнето — тя замълча за миг, сякаш се замисли върху смисъла на „право по рождение“.

— Татко ти вярваше — каза Макси, — иначе не би ти оставил контрола върху бизнеса. Никога не би го сторил, ако не е мислил, че си достойна да носиш отговорност.

— Не знам какво значи да си достойна, Максим. Доста мислих вчера за изминалите години и сега знам, че списанията са обогатили живота ми. Да бъда част от тях се превърна в част от моя живот, част, която има твърде голямо значение, за да ми позволи да ги продам на чужди хора, да ги видя как излизат от ръцете на Амбървил. Гордея се, Максим, със списанията, по дяволите, много се гордея и искам да станат по-добри, отколкото досега.

— Майко — прекъсна я Макси, — имаш ли идеи?

— Наистина имам, повече от идеи. Прекарах сутринта с Павка. Знам какво става зад гърба ми. С миналото е свършено, веднъж завинаги. Всички тези безчестни заповеди са отменени. Но други не са дадени. Изчаквах да видя какво ще решиш. Сега единственият човек, който ще издава заповеди, си ти. Павка ще ти помага, но мисля, че сама ще трябва да спечелиш подкрепата на редакционния съвет. Някои може да те намразят. Няма да ти се бъркам, ала винаги можеш да ме използваш за... аранжиране на витрини. Много, много ме бива за това.

— Не говори така — запротестира Макси. — Ти си се отказала от великата кариера на примабалерина. О, майко... могла си да го постигнеш.

— Не бе наложително — измърмори Лили и се усмихна леко и загадъчно. — Не бе наложително. Никога няма да разбера, не трябва да разбера причината. Сигурно това е важното — тя поклати глава и се върна в настоящето. — Както и да е, като аранжор на витрини съм била най-добрата и възнамерявам да остана такава. Всеки прозорец се нуждае от аранжиране, иначе е само едно парче стъкло. Не подценявай значението му — гласът на Лили звучеше делово, ала в него се отразяваше новооткритото изражение на свършено овалното ѝ лице и тъжния, изпълнен с горчивина поглед на сиво-зелено-сините ѝ очи, поглед, съдържащ всичката скривана прозорливост, която споделяше сега с дъщеря си. За първи път в живота си я допусна близо до себе си.

— Анжелика веднъж ми каза, че според татко тя е единствената в цялата фамилия с нюх към издателския бизнес — сподели Макси.

— Сгрешил е... Дори и Захари Амбървил може да сгреши. Понякога и аз мога да сгреша — усмихна се леко Лили, а облекчението в гласа ѝ се надпреварваше със самоиронията.

— Бедата у теб, майко, е, че винаги имаш последната дума на моите въпроси.

— Като теб.

— Като мен. Точно като мен. Хайде, майко, дай да те целуна.

— Тоби — попита Макси — ще ти се накърнят ли чувствата, ако с Анжелика се изнесем от тавана ти? Сега, след като имам сигурна работа и редовна заплата, мога да си позволя да плащам наем. Не нещо кой знае колко претенциозно, но малко по-просторно. Повече място за дрехите ми, по-голяма стая за Анжелика, а и да има къде да сложа няколко работи тук-там.

— Няколко? Никога не си се задоволявала с по няколко работи от нещо — отговори Тоби.

— Е, имам нещичко — настоя Макси. — Знаеш, не можах да продам на търг нищо. Дори гарнитурата не се продаде. Реших да задържа само онези неща, които най-много ми харесват. След като вече свикнах да живея без вещите си, постепенно ще ги намаля... Само две-три прекрасни работи, в тон с обстановката. Разбира се, ще имам нужда от много способен дизайнер...

— Моля те, спести ми плановете си за боядисването — помоли се Тоби. — Нали си имаш Лудвиг и Бизет, с които да го обсъдиш? Мисля, че досега те оправяха всичко?

— Да, но чувствам, че искам малка промяна.

— Имаш ли поне малко здрав разум, за да започваш работа, която ще погълне целия ти живот, и да боядисваш апартамента си по едно и също време?

— Погледнато така, не — отвърна Макси. Тоби беше се отпуснал в любимия си стол, с вдигнати крака и с бродирана превръзка на ръката, направена от неприкосновените калъфки на Индия, и ожесточено размахваше една ножица, докато Макси разсеяно му предлагаше носни кърпи от чекмеджето. — Все едно трябва да се преместим, след като критичната ситуация отмина. На Анжелика ѝ е

много мъчно, че трябва да си тръгнем. А и на тайфата наистина им хареса твоя басейн.

— Щеше да е добре, ако си носеха хавлии, но все забравяха — замислено допълни Тоби.

Макси не му обърна внимание.

— И на мен не ми се тръгва. Горе е много уютно, а и дори остатъците от храната са вкусни, ала си много прав за работата. Аз дори няма да имам време да потърся апартамент както трябва. Докато работите в компанията не потръгнат, няма да имам време за нищо. По-добре да ходя по-рано в бюрото, да си тръгвам по-късно и да работя през почивните дни...

— Не ставай глупава. Преживяваш удар — отсече Тоби. — Удар на глупостта. Така става с хора, когато се изправят пред сериозни промени в живота, особено хора, които искат или всичко, или нищо, никакви компромиси, никакви полумерки, нищо дребно. Това е принудителна кариера. Ти свикна принудително да търсиш развлечението, следователно сега и работата ти трябва да бъде такава, без миг почивка.

— Моята принудителна кариера, както очарователно се изразяваш, по случайност се оказа и най-голямото развлечение на света — изломоти ядосано Макси. — Прибързаният извод е отвратителен.

— Може ли да ти напомня, че си едва на тридесет години?

— Защо всички така внезапно решиха да ми напомнят за възрастта?

— Тридесет — продължи Тоби. — В разцвета на живота. И както следва от спомените ми за скандалното ти минало, с естествена нужда от мъжко приятелство.

— Мъже — троснато изрече Макси.

— Казваш го точно като татко — обади се Анжелика, седнала на пода в краката на Макси. — И той казва „жени“ със същата презрителна нотка в гласа. Дори вече не излиза с тях. Помня момичето, за което му казах, че мирише на ванилия. Е, няма жени около него само от няколко месеца, а и тя всъщност не бе лоша, ако човек няма нищо против смешните миризми. Ами онази изключителна хубавица: за нея му казах, че нещо не ѝ е наред. Не ѝ се е обаждал цяла вечност, а тя всъщност не беше чак толкова кофти, само дето не бе моят тип. И още

цял куп се мъкнеха подире му само защото преуспява в кариерата и заради хубавата му външност. Повърхностни дами. Винаги му откривам истинските си чувства, за да няма опасност да глътне въдицата... Сега не излиза с никоя. Чудя се, дали не съм му създала комплекс?

— Следпубертетната възраст — заразсъждава Индия, — е термин, измислен от един психолог на име Дж. Станли Хол в книга, публикувана през 1905 година. Преди петдесет години, Анжелика, преди да сме знаели за следпубертетната възраст, някой щеше да те накаже да стоиш в ъгъла или да напишеш сто пъти на черната дъска нещо от рода на „Няма да се бъркам в емоционалния живот на баща си“. А можеше да те оставят на хляб и вода. Или на колене. Не знам кое точно щеше да ти бъде по-неприятно.

— Не се бъркам, само правя наблюдения. Ако не ми беше обръщал внимание, като всеки нормален баща, нямаше да му се отрази. И „емоционален живот“ е много остаряла фраза. Той се „вижда“ с тях.

— „Виждане“ — горчиво измрънка Тоби. — Сега с тази дума се определят сума отношения, от несериозните до „ще се сгодяваме“. Вчера една от вашите клюкарки ми каза, че Джули Джейкъбсън се „вижда“ с младия художествен директор на „Би&Би“. Това какво означава — всяка вечер, през вечер, два пъти седмично? Чудя се, кой глупак е измислил извратеното значение на думата?

— Е, някой го е направил. Аз не знам за Джули и Брик Грийнфийлд, но всичките срещи на татко бяха несериозни — отговори му Анжелика, а Индия и Макси размениха разтревожени погледи. — Не изглеждаше, че спасява живота им или че е сериозно влюбен, както вие с Индия например. Все едно трябва да се обличам. Дънк ще ме вземе след половин час. Ще ходим на новата версия на „Брулени хълмове“.

— Ще дойда да ти помогна — набързо изрече Макси, без да обръща внимание на повдигнатите от изненада вежди на Анжелика. Че тя умееше да се облича, за бога.

— Е, ти го направи, знаеш — каза Индия след известна пауза.

— След като спомена. Няколко пъти. Това, че съм ти спасил живота, означава ли, че съм твой пленник?

— Ако беше китаец и си ми спасил живота, щеше да ми дължиш безброй неща, защото ставаш отговорен за мен, или нещо подобно.

— Аз не съм китаец.

— Не, ти си пълноправен член на „Бягащите ранени“ — сърдито заключи Индия. — Отивам да си събера багажа. Писна ми да не ме оценяват.

— Какво, по дяволите, трябва да означава „Бягащи ранени“?

— Знаеш какви са „ходещите ранени“ — ранени войници, които не напускат бойното поле. Ти си различен. Ранен си, но бягаш, бягаш в безсмислен кръг, бягаш толкова силно, че не усещаш болката, или успяваш да се правиш, че тя не съществува. Мислех те за различен. Мислех, че си се нагодил към слепотата и че можеш да направиш повече от много зрящи мъже. Винаги ще можеш да вършиш повече неща. Слепотата е крайна... Няма да стане по-зле. Но ти си решил да скъсаш с останалата част от живота. По-трудната част от живота може би. Човешката част. Онази, в която влизам и аз. Повече въобще не ме интересуват причините ти. Интересува ме само какво ми струва на мен да бъда влюбена в теб. Без да имам надежда. Не желая повече да понасям мъките. Отказвам и аз да стана една от „Бягащите ранени“.

— Доктор Флоршайм?

— От месеци не съм я виждала. Психоанализата ми свърши. Напускам те, Тоби. Завинаги.

— Хей, чакай малко.

— Сега пък какво? — рече Индия от прага на вратата.

— Ще си прибереш ли чаршафите? — видът му бе замислен и загрижен.

— Разбира се.

— И калъфките ли? И малките бебешки възглавнички с фестоните по ръбовете?

— Каква връзка имат с разговора ни? — отсече Индия. — Само защото приключих с психоанализа си, не означава, че ще се откажа от спалното си бельо. Едното няма нищо общо с другото.

— Не мисля, че ще мога да спя върху неогладени, петдесет процента изкуствени тъкани — изхили се Тоби, сякаш бе разрешил тежък проблем, измъчващ го с години.

— Виж ти? — сърцето на Индия заби толкова лудо, че дори и мъж със зрение щеше да го чуе.

— Така че нека сключим сделка. Ще се оженим, а аз поемам попечителство върху твоя скрин с надежди — под тези небрежно изречени думи се криеше силата на упорит човек, най-сетне променил мнението си.

— Скринът ми с надежди? Искаш да кажеш, спалното ми бельо? — попита Индия и се приближи бавно и внимателно, за да не издаде внезапното си вълнение, лудото потреперване на ръцете ѝ.

— Не е ли едно и също?

— Не мисля. Разбира се, че не. Скрин с надежди. Наистина — изрече Индия като дълбоко засегната. Най-добрата роля от кратката ѝ, но славна кариера.

— Е, хайде да се оженим и да спим на твоите чаршафи — предложи Тоби с обичайния си властен глас, но Индия го усети, че се вълнува.

— Това ли е твоята представа за предложение? — опита тя да му се присмее, ала не успя.

— Аха.

— Не можеш по-добре?

— Спасих ти живота, нали? — Тоби бе твърде нетърпелив, за да прави опити да бъде изискан.

— Не можеш винаги да използваш спасението, Тоби Амбървил — прошепна тя, но сладостта в гласа ѝ отричаше думите ѝ.

Тоби стана, приближи се до нея и я придърпа здраво към себе си. Погледна я, а кехлибарените му очи излъчваха щастие и нежност, каквито тя не бе виждала досега.

— Ако наблизко имаше блато, щях да те заведа, да напълня ръцете ти с пирен и да ти кажа колко много те обичам, Кати... Но наблизко е само Сентрал парк. Обичам те, Кати, и искам да живея с теб вечно и да имам една дузина деца.

— Хийтклиф!

— Това значи ли „да“?

— Ще трябва първо да се обадя на агента си, и все пак... мисля, че може да излезе нещо.

Две седмици по-късно секретарката на Джъмбо Букър в Сан Франциско му позвъни в кабинета.

— От Ню Йорк се обажда мистър Амбървил. Да ви свържа ли?

Джъмбо не се изненада на обаждането. Очакваше го от деня, в който дочу, че Кътър е напуснал „Амбървил пъбликейшънс“. През изминалите две години, откакто Кътър не работеше вече в компанията „Джъмбо, Смити енд Джеймстън“, оглавявана сега от Джъмбо, той бе загубил връзка с летящия нависоко бивш служител. Но изключителната новина за необявеното, рязко и необяснимо напускане на издателския свят бе достигнала и до него по същата клюкарска мрежа, по която се носеха вести за сексуалните му подвизи по време на брака му.

Джъмбо прекрасно знаеше, че Кътър не е намерил работа в инвестиционните банки, макар че бе преминал през десетина кадрови интервюта. И Джъмбо бе наясно с причините. Трета „клюкарска система“ бавно действаше сред най-висшите кръгове на Сан Франциско и все повече влиятелни хора бяха започнали да научават, че Кандис Амбървил се бе самоубила. Някои от тях се досещаха за мотивите. Клюките бяха достигнали Манхатън; клюки, пазени в определени кръгове; клюки, които никога не изтичаха извън тези кръгове; клюки, толкова шокиращи и гнусни, че всеки, запознат с тях, отказваше да има нещо общо с Кътър Амбървил.

Джъмбо не изпитваше нужда да показва превъзходство и да върши услуги на бившия си съквартирант. Щеше му се никога да не го бе срещал, никога да не бяха имали връзка. Беше смущаващ факт, не, дори по-лошо. Изпитваше срам да го познават като негов приятел.

— Кажете му, че не мога да разговарям с него, мис Джонсън — нареди Джъмбо на секретарката си.

— Кога да му кажа да ви позвъни отново?

— Кажете му да не се обажда — отговори Джъмбо.

— Не разбирам съвсем, мистър Букър. Искате да кажете, че през целия ден ще сте извън службата?

— Не, искам да кажа, че повече няма да разговарям с него. Нито сега, нито когато и да е друг път. Нито по телефона, нито лично. Да му стане пределно ясно, мис Джонсън.

— Така ли? — учуди се тя, без да знае как да постъпи.

— Не се тревожете, ако сте прекалено груба. Просто повторете онова, което току-що ви казах, и затворете телефона. Не изчакавайте отговора му.

— Мистър Букър?

— И ако се обади отново, при каквито и да е обстоятелства, ще му кажете същото.

— Да, мистър Букър. Ще запомня.

— Благодаря ви, мис Джонсън.

Кътър бавно остави слушалката. В изминалите унижителни дни той гледаше да не се обажда на Джъмбо Букър. През всичките години бе разчитал на Джъмбо. Сигурен беше, че ще бъде добре дошъл и че ще се върне отново на работа, ако не на старата, то поне на също толкова добра. Беше донесъл пари за фирмата, докато работеше при него, винаги бе държал Джъмбо в задния си джоб, но му бе омръзнало да го покровителства някой, с когото се познаваха от толкова дълго. След спектакъла, който разигра в „Амбървил публикейшънс“, предпочиташе да има работа с непознати, отколкото да отиде на крака при Джъмбо. Бездарния, досадния, старомоден Джъмбо. Джъмбо, който притежаваше всичко само защото се беше родил с наследство; Джъмбо, на когото дори не му стискаше да го обиди лично, а бе накарал секретарката си.

Кътър лежеше на леглото в хотелската си стая. Виновен бе Захари, разбира се. Винаги и за всичко. Захари бе виновен да отиде в Сан Франциско. Захари бе виновен да се ожени за Лили. Заради него трябваше да се ожени за Кандис. Захари бе виновен за това, че бе толкова непоносимо всеопрощаващ и разбран, толкова отблъскващо неподразнен от връзката му с Лили и раждането на Джъстин. Трябваше да го смаже, трябваше да го остави да умре. Да, да умре. Да, най-накрая да умре, защото нямаше по какъв друг начин да се отърве от него и да станат квит. Това бе единственото справедливо нещо, единственото, което брат му заслужаваше.

Джъстин. Вчера в някаква клюкарска статия бе научил, че Джъстин отново се е върнал в Ню Йорк, за да прави снимки за сватбата на Тоби с известна актриса. И какво бяха написали за него? „Американският лорд Сноудън заснема брака на годината“, или нещо

подобно. Джъстин. Детето, което Лили обожаваше, Джъстин, който не знаеше, че истинският му баща не е мъртъв, Джъстин, който дължеше живота си на него.

Един час по-късно на вратата се позвъни. Джъстин отвори и видя насреща си Кътър, застанал уверено, сякаш бе гост, очакван от всички с най-голямо нетърпение. Джъстин се отдръпна и Кътър се възползва от жеста му, за да влезе в дневната, затваряйки след себе си вратата.

— Здравсти, Джъстин — протегна той ръка. Джъстин се дръпна още една крачка назад. — Добре, Джъстин, разбирам защо си враждебно настроен, наистина разбирам. Знам какво става, откакто се скарахме с майка ти... Не иска да ме види и сигурно ви приказва работи, които не са истина, които ви настройват срещу мен, но тя няма вина, Джъстин. Тя понесе тежък шок, сериозна травма, породена от куп лъжи, чути в Канада.

Джъстин стоеше неподвижно и не поглеждаше към Кътър.

— Реших да я оставя достатъчно дълго време сама, за да разбере, че лъжите противоречат на здравия разум, дори и да се наложи разследване. Господ е свидетел, че бе свободна да направи такова, ако поискаше. Слушай, Джъстин, дойдох да разговарям с теб, защото мисля, че си най-чувствителният от всичките деца на Лили и защото се тревожа за нея.

Джъстин се отдръпна още повече, без да продума.

— Добре, ти не искаш да говорим, но аз искам. Мисля, че е твърде важно, за да оставим нещата просто така. Раздялата с майка ти е толкова лоша за мен, колкото и за нея. Тя много ме обича, а аз я обичам далеч повече, отколкото тя предполага. Предстои ни дълъг и щастлив съвместен живот, ако можем да я накараме да го разбере. Знам, тя каза, че не иска повече да ме вижда, но познавам моята Лили, знам, че ѝ се иска да не бе постъпвала така прибързано. Ала тя е горда жена и няма да направи първата стъпка. Затова съм дошъл при теб. Мисля, че ти си единственият човек, когото Лили би изслушала с открито сърце.

Джъстин се обърна и погледна през прозореца, раменете му изглеждаха напрегнати от усилието да не му отговаря, по никакъв начин да не го удостои с вниманието си.

— Джъстин, помисли за положението. Без мен майка ти няма ли да бъде една самотна жена? Никога не е живяла без мъж до рамото ѝ, който да я води в живота, да ѝ бъде предан, да я закриля. Когато брат ми загина, тя се обърна към мен с такава нужда да бъде с някого, толкова самотна, че ми разкъса сърцето. Никога не я изоставих, нито за миг — Кътър направи няколко крачки към прозореца, но се спря, щом видя непоколебимостта в силното и стройно тяло на Джъстин. — Виж, Джъстин, ти никога не се задържаш в града повече от няколко седмици. Тоби се жени и сигурно ще замине в Калифорния, а Макси, господ знае, ще бъде страшно заета с компанията. Кой ще намери време за Лили, ако ме няма? Джъстин, дойдох при теб, за да те помоля да сториш нещо, не за мен, а за майка ти. Искam да отидеш при нея и да я помолиш само да поговорим... Само да поговорим.

Джъстин се отдръпна от прозореца, взе един фотоапарат, седна и започна обстойно да го оглежда.

— Не те виня за мълчанието ти, Джъстин. По някакви причини ние не успяхме да създадем сносни, топли отношения помежду си, а би трябвало да бъдем приятели отдавна... Повече от приятели — Кътър стоеше над Джъстин и говореше тихо, сякаш искаше да укроти диво животно. — Имам право да дойда тук и да разговарям с теб, Джъстин. Никога не бих нарушил усамотението ти, ако нямах това право. Никога не бих ти казал това, което възнамерявам да ти кажа, ако не смятах, че е дошло времето да научиш истината. Така ще разбереш защо чувствам, че имам право да те помоля за нещо, за което не бих могъл да помоля останалите от семейството. Не, не клати глава, Джъстин, не отказвай да го чуеш, не ме карай да замълча.

Кътър започна да се моли. Джъстин седеше напрегнато и гледаше само към апарата, като полагаше неимоверни усилия да остане напълно неподвижен.

— Джъстин, не е... лесно за изричане. Знам колко много обичаш майка си. Лили е такава жена, дето е невъзможно да не обичаш. Преди години, когато двамата с нея бяхме още млади, и двамата нямахме повече от двадесет и четири, по-млади от теб сега, ние се влюбихме.

Джъстин изтърва апарата, изправи се и се обърна към стената като затворник в килия.

— Влюбихме се, обичахме се, както един мъж и една жена могат да се обичат, и имахме дете... Теб, Джъстин. Ти си мой син.

— Знам — бързо отговори Джъстин.

— Какво! Лили ти е казала?

— Прочетох писмото, което си й написал преди заминаването ти за Калифорния. Изчислих датата на писмото и тази на рождения ми ден. Бях малко момче и ровех из нещата на мама, както правят всички деца, и го открих. Прочетох го и отново го върнах. Сигурно още е там.

— Но тогава... Тогава... Значи си знаел! Защо никога... как си могъл... да го запазиш за себе си?

Джъстин се извърна и тръгна към вратата. Най-сетне вдигна очите си към Кътър.

— Моят баща беше Захари Амбървил. Той бе единственият баща, който съм имал, единственият, който съм искал. Все още е мой баща и винаги ще бъде. Моля те, тръгни си.

— Джъстин! Знаеш истината и дори не се опитваш да го отречеш! Кръвта вода не става. Аз съм баща ти, Джъстин! И съм жив... това нищо ли не значи за теб, за бога?

— Излизай оттук. Върви си — Джъстин отвори вратата и направи жест с ръка. Бавно и неохотно Кътър се приближи до рамката. Когато застана до Джъстин, той се поколеба. Изведнъж, изигравайки последната си карта, сложи ръка върху рамото му.

— *Не!* — с инстинктивно, бързо и силно движение Джъстин се дръпна и с всичката си застрашителна сила удари ръцете, опитали се да го задържат. Кътър залитна назад — счупените му от лактите ръце увиснаха безпомощно — не бе в състояние да застане стабилно или да поднови крачката си.

Той извика от болка и падна възник надолу по дългото и стръмно стълбище. Над него една врата хлопна и се заключи.

28.

Няколко дни по-късно, когато приготовленията за сватбата на Тоби и Индия, планирана за следващата седмица, бяха в разгара си, Макси незабелязано се измъкна от апартамента на брат си. Индия, Анжелика и Лили бяха твърде погълнати от разговора за тоалетите си, за да я забележат, а Тоби избяга от суматохата, като се укри в един от ресторантите си.

Макси бе в стари джинси и обикновена бяла тениска, с ниски сандали на бос крак и без грим. Великолепен малък елф, готов за битка. Пътем се отби в един магазин и когато пристигна в апартамента на Роко, внимателно носеше голяма плоска кутия.

— Какво има в тая кутия? — подозрително попита Роко, щом Макси нахлу в стаята. — И как така реши да наминеш? Нюйоркчани не се отбиват просто така. Първо се обаждат по телефона.

— Трябваше да се измъкна от Тоби... Превъртели са на тема старинни семейни дантели и бели атлазени пантофки и всякакви там глупости... Изглежда, че сватбите побъркват и най-разумно мислещата жена. Мислех, че след като си вкъщи — Анжелика ми каза, че тази вечер ще си тук — не би имал нищо против да обсъдим някои неща. Като връзката ѝ с Дънк например. Роко, та той ще е шафер, за бога.

— Това едва ли е обвързване за цял живот — изсумтя Роко. — Пица ли има в кутията?

— О, една малка пица. Помислих, че може да си гладен. Да я сложа ли в кухнята?

— Каква е пицата?

— С всичко отгоре. Бих ли ти донесла друг вид пица, Роко? — попита Макси. Омагьосващите ѝ очи, правите черни вежди, извитата като лък горна устна, всичко изразяваше невинен упрек.

— Не, мисля, че не. Много те бива по пиците. Консумативен художник. Между другото, поздравявам те, искрено те поздравявам. Мисля, че ще станеш велика издателка. Имаше нужда да излееш енергията си във вярна посока и най-сетне я намери. Радвам се за теб,

Макси. Ще свършиш страхотна работа. Само повече не се опитвай да правиш макет сама.

— Благодаря ти — скромно каза Макси. — Ще я ядем ли, докато е още топла?

— Значи ще си я разделим, така ли? — сви рамене Роко. — В такъв случай не ми се ще после да я претоплям. Сиренето ще стане жилаво, а коричката изсъхва. Пък и не съм вечерял. Толкова бях зает, че нямах време да ям — Роко сръчно нареди масата и отрязва две големи парчета от огромната пица. Известно време двамата ядяха мълчаливо и жадно, така както се яде вкусна пица, предвидливо оставяйки крайчетата за най-накрая. Колкото и лоша да е една пица, Роко не оставяше нищо от нея, а тази бе върховна, разкошна! Пиеха бира направо от бутилката, а купът с книжни салфетки в средата на масата упорито се смаляваше.

— Интересно нещо е пицата — констатира Роко. — С нея практически си напълваш стомаха, който после се отблагодарява на цялото ти тяло. Не е като обикновената храна, по-скоро като... като кръвопреливане. Предполагам, че е така и с духовната храна, макар че на мен не ми действа по този начин.

— За мен — хотдог на хиподрума — замечтано рече Макси. — С тонове гадна горчица, леко затоплени хлебчета и топъл, провиснал розов кренвирш... Нищо не може да ги замени.

— Може би това се дължи на религиозни различия.

— Детството. Дължи се единствено на детството. Или поне така мисля — отвърна Макси.

— А супата? Какво ще кажеш за супата? — сериозно попита Роко.

— Супа ли? Нямам нищо против супата, но не е най-любимото ми ядене.

— Ами ако ти е лошо, студено или просто имаш нужда от някаква утеха?

— И няма наблизко алкохол?

— Точно така... по някакви тайнствени причини не можеш да си набавиш алкохол. Тогава ще хапнеш ли супа?

— Само от консервена кутия — решително заключи Макси. — Трябва да е направо от кутията, никакви домашни супи или всякакви такива, дето са полезни. Прекалено европейско е.

— „Хапва ми се супа“ — Роко изтананика на мелодията на „Прави ми се любов“ с преиначен текст. — „Само защото си до мен, скъпа, а когато си до мен, ми се прияжда супа.“

— Какъв е контекстът? — Макси усети, че става дума за телевизионна реклама. Роко никога не пееше в кухнята.

— Любовници, всякакви, от всички възрасти, размери, форми, бели, черни, жълти, кафяви, червени, извънземни, животни, по три секунди на всяка двойка, която се целува, прегръща и гали. Хулио Иглесиас изпява стиховете.

— Видял ли си продукта? — попита го Макси.

— Никога. За американската асоциация по консервираните супи. Цяла минута. Харесва ли ти?

— Мисля, че е разкошно. Но не Хулио... Харесвам го, но английският му не е много убедителен. Какво ще кажеш за Кени Роджърс? Не, твърде... уестърн. Балада е, а „Стари сини очи“ е прекалено директна — да не говорим за парите, които ще поиска. Знам — Тони Бенет!

— Прекрасно! Романтично, топло и познато — съвършено. Значи ти харесва идеята? Наистина ли?

— Ще ме накара да отида в кухнята, като съживена чрез промиване на мозъка, да отворя някаква супа, да я претопля и да я изпия, преди да съм усетила какво е станало — увери го Макси, отстъпвайки му последното парче пица и всички корички.

— Върху този клип работя сега — изрече Роко между хапките. — Не бях сигурен дали хората наистина обичат супа, или я смятат за полезна.

— Какво общо има това с асоциацията за консервираните супи?

— Трябва да се развълнувам, преди да започна нова телевизионна реклама. А майка ми винаги ми готвеше супа. Не даваше да се докосна до купешката, така че нямам им много доверие.

— Майка ти наистина правеше невероятни супи. Веднъж ми даде рецепта за пилешка, но тя започваше с купуването на цяло пиле и телешки джолан. Не бях готова за подобно нещо. Затова излязох и купих „Кампбелс“ — тъжно си спомни Макси.

— Е, тогава ти беше само на осемнадесет в края на краищата. Или на седемнадесет. Никога не разбрах абсолютно точно.

— И аз. Все едно, и сега не мога да готвя.

— Майка ми пък не може да ръководи издателска компания. Всеки си има нещо — справедливо отсъди Роко, сложи чиниите в мивката и извади още две бутилки бира. — Но, по дяволите, майка ми правеше и домашно вино — имам проблеми с виното на Гало, ала ще се оправя. Слава богу, мама не можеше да прави бира, леки коли или сапун. Да отидем в дневната. И какво за Дънк? Анжелика ми го доведе да се запознаем. Изглежда добро момче. Нали не мислиш, че има опасност да прелъсти Анжелика?

— Вероятно не. Майка ми изтъкна, че тя била различна, по-разумна от мен. Май ще трябва да се успокоя.

— Ти би ли се оставила да те съблазнят на дванадесет години? — зачуди се Роко, изправи се до прозореца; долу Сентрал парк се разстилаше пред погледа му.

— Не, разбира се. Аз чаках теб — голямо изкуство е да се каже нещо простичко.

— И не би му се увесила на врата? Дънк е... много привлекателен.

— Никога не съм се увесвала на никого. Не на хлапета — отвърна Макси, загледана в отражението на чудесната, добре осветена стая върху стъклото, статуята на Изида, висяща наред въздуха, вечна, царствена; върху масичката се виждаше величествената задница на един кон. — Ти бе първият мъж, когото целунах.

— Така ли?

— Винаги си го знаел.

— Не, не съм. Мислех, че имаше опит — не истински, защото беше девствена, но все пак опит. Горещо парче беше, както казвахме в старата ми махала.

— Всичко бе игра — призна си Макси и наведе лекомислената си глава.

— Беше горещо парче — настояваше Роко.

— Онази част с опита бе жива игра. А горещата част — това бе ти — Макси вдигна глава и го погледна с непокорните си зелени очи, с устните на вълшебница, които леко се разтвориха, внезапно, по момичешки, тайнствено, сякаш миналият им съвместен живот бе заличен, сякаш се срещаха за първи път.

— Ами, благодаря ти.

— Роко...

— Не, Макси. В никакъв случай.

— Не, така ли? Откъде знаеш какво исках да ти кажа? — очарователно възнегодува Макси. — Как можеш да си толкова категоричен, след като не знаеш дали ще ти кажа нещо, което се нуждае от отговор?

— Поумнявам с годините. Щом цъфнеш пред вратата ми, облечена в същите дрехи, каквито носеше онова лято в таванския ми апартамент, и в които изглеждаш достатъчно млада, захвапвам въдицата; изглеждаш и идиотски красива, което вече е престъпление — освен за някого, който те познава толкова дълго, колкото и аз — после носиш пица с „всичко отгоре“, проявяваш интерес към работата ми, държиш се мило, помагаш ми за супената реклама... наистина ли честно си мислиш, че не бих могъл да очаквам да ме насадиш на нещо? Хайде, Макси, признай си.

— Ти не предполагаш ли, че хората могат да си променят характера с годините? — попита разумно тя, докато усукваше белия си кичур. — Не допускаш ли, че може да съм решила да имам по-добри отношения с бащата на дъщеря си? Приятелска връзка между двама възрастни, загърбили всичкия гняв и враждебност, които са ги разделяли? Да започнем отначало, Роко, така че освен Анжелика и взаимната ни обич към нея да можем да живеем в един и същи град с малко любезност и уважение? Трябва ли непременно да идвам тук с друго наум?

— Макси, да уточним. Кой ме шантажира, за да ме накара да направя макета? Кой ме напи, когато имах хрема, и ме изнасили три пъти? Е, поне първия път, все едно.

— Това е нелепо!

— Сигурно не може да се докаже, но знам, че е така. Никога не се появяваш, ако не искаш нещо. Какво е то този път? Чакай, нека да отгатна. Павка ще се пенсионира след някоя друга година и ти искаш да намина и да се подготвя за негов заместник, щом напусне? Това е, нали? Всъщност бих го направил, ако не трябваше да работя при теб, независимо колко свобода бих имал. Значи няма да стане. В никакъв случай. Какво друго може да бъде? Да не би...

— Роко! Ти си напълно прав. Признавам си. Аз прилагам трикове. В характера ми е. Винаги ми е било по-забавно да разменям позициите. Не мога да престана да накланям везните на истината на

моя страна и на всичкото отгоре понякога много се разгневявам, когато не получа желаното.

— Трудно е за вярване — избоботи Роко.

— Но аз се промених. През последната година се промених много повече, отколкото през целия си досегашен живот. Научих доста неща, Роко. Открих, че ако работя, стискайки зъби, без да отстъпвам, мога да постигна онова, което искам, по честен начин. И с помощта на приятелите.

— Искаш да бъда един от тях? — подозрително попита той.

— Не — Макси се обърна с лице към него и изрече чистата истина, като го гледаше право в очите, решителна, убедителна, огнена. — Искам отново да ме обичаш, Роко.

— Защо? — бившият ѝ мъж не се помръдна дори и на сантиметър. Да не си мислеше, че само трябва да поиска, и той да ѝ падне на колене?

— Нямах представа, нали, нямах представа колко много те искам. О, Роко, влюбих се в теб от пръв поглед, но сега е дори хиляда пъти по-лошо, отколкото бе тогава. Изпитвам такъв копнеж, такава нужда да бъдем заедно — не мога да намеря точните думи. Няма да го понеса, ако не ме обичаш — изплака Макси, а в гласа ѝ нямаше нищо прикрито, никакви хитрости, само истинските ѝ чувства. — Към никой друг мъж не съм изпитвала такава дълбока, истинска любов. Защо не те срещнах, когато бях по-голяма! Нямаше да бъда толкова невъзможна. Не бих ги направила всичките тези неразумни хлапашки грешки, грешки на разглежено богато момиче. Нямаше да постъпя така. Щях да те разбера по-добре и да видя колко си горд. Сигурно щяхме да успеем, ако бяхме все още женени. Моля те, Роко, моля те, поне ми дай шанс. Искам само да ми дадеш шанс. И как можеш да ме зяпаш така, сякаш нямах представа какво изпитвам? Обичам те и не мога да го понеса.

Роко невъзмутимо я гледаше. Продължителният, бавен оглед потвърди всичко онова, което той вече знаеше за въпросното фантастично, трудно за забравяне създание; не можа да го замени с друго от деня, в който си бе тръгнал. Тя го бе унищожила за другите жени, съвсем предумишлено. Веднъж влюбиш ли се в Макси, с тебе е свършено. Знаеше го. Винаги бе притежавала хубави качества. Винаги ще му създава бели, безбожни бели, но не и непоправими неща. В

крайна сметка кого залъгваше — та той я обожаваше. Боготвореше прекрасното, изненадващо малко демонче и бездънната му торба с хитрости. Умираще всеки път, щом се омъжваше за ония скапанияци. Нямахте си никого друго на този свят. Никога не бе имал. Никога няма да има.

Роко бе обзет от такава всеобхватна, объркваща радост, че едва успя да изрече думите:

— Добре, ще бъде честно.

— Ще ми дадеш още една възможност? — извика Макси, почувствала се изведнъж несигурна. — Откъде започваме? Все едно не сме се познавали преди, а?

— Защо ще вършим нещата наполовина? — Роко възвърна гласа си. — Да излезем и да се оженим. Не че не съм те обичал като луд. И не че съм спирал някога да те обичам — не съм сигурен дори дали съм се опитвал. Загубихме много време, докато те чакахме да пораснеш. Но може би така трябваше. Ще се преместите с Анжелика тук при мен незабавно. Само че без много шум, без големи сватби, този път без старинни наследствени дантели — добави той и я грабна в неоспорима ликуваща прегръдка, която бе потискал толкова, толкова дълго.

— Никакъв шум — обеща Макси. — Не е като да се омъжвам за друг мъж.

— Ти се омъжваш за мен. Завинаги, по дяволите, навеки. Аз съм този, с когото започна — изтъкна с чувство на собственост Роко, като се остави на магията ѝ да го завладее.

— Правилно. Така ще кажа на Индия... Не за друг мъж — изтананика Макси.

— Да кажеш на Индия? — изненада се той. — Няма ли първо да съобщиш на Анжелика?

— Анжелика ли? О, на нея. Разбира се, че първо на нея ще кажа — отвърна разсеяно Макси, щастлива, че си е отново у дома; там, където ѝ беше мястото.

— И ако може да не ходиш до Тоби да си прибереш дрехите. Нанасяй се при мен по джинси и тениска — завъртя я силно Роко в нетърпеливите си ръце. Вдигна я и я понесе нагоре по стълбите. — В края на краищата утре си на работа. Моето бебе Макси, хубавицата ми, издателката ми, женичката ми.

— Точно така — увери го тя, останала почти без дъх от целувките му. Някак си моментът не бе подходящ да му каже, че долу Ели търпеливо чакаше в лимузината с целия ѝ багаж. По-късно, много по-късно. Сега би било твърде рано. Или може би... никога?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.